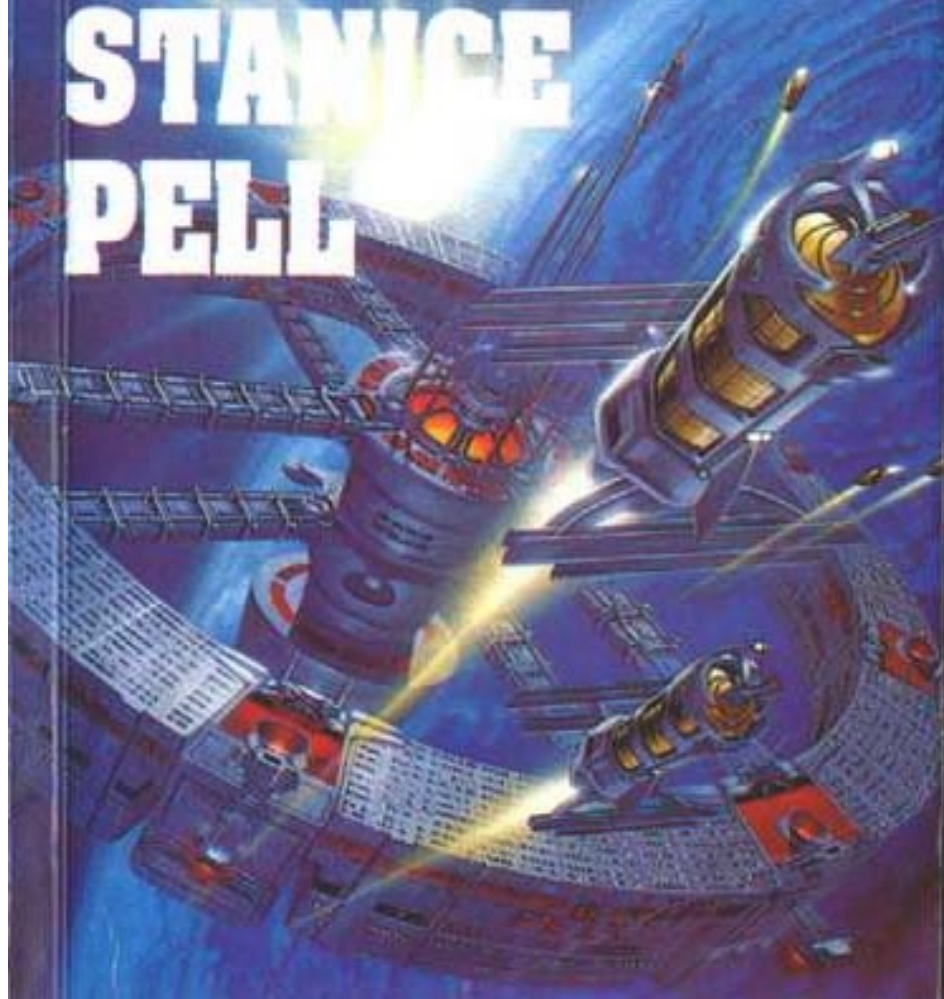

NEJLEPŠÍ
HUGO
KNIHA ROKU

C. J. CHERRYH

STANICE PELL

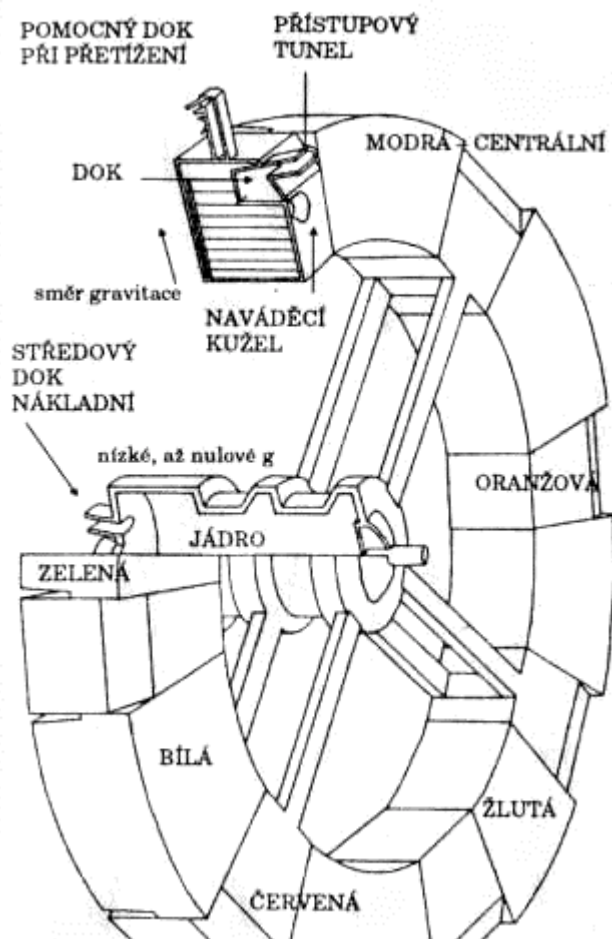
C.J.Cherryhová

STANICE PELL

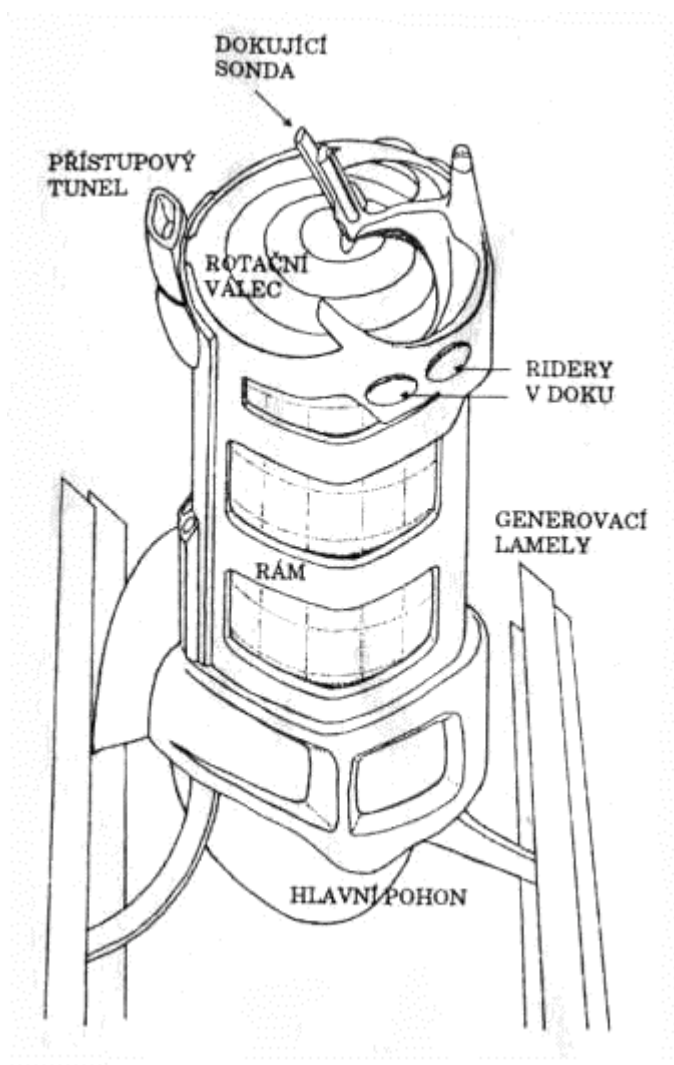
Knihu z anglického originálu
C.J.Cherryh: Downbelow Station, DAW Books Inc.,
New York 1981 přeložila Linda Kosatíková. Autorem obálky je David
B.Mattingly.
Nákresy zhotovil Vít Haškovec.

Redakce: Ondřej Müller
Copyright ©1981 by C.J.Cherryh - By arrangement with DAW Books, Inc.,
New York.
Translation ©1992 by Linda Kosatíková Cover art ©1981 by David
B.Mattingly Copyright©1992 by Winston Smith
Vydalo nakladatelství Winston Smith v Praze roku 1992 jako 6.svazek
v edici Science fiction. Sazba: TopDTP

ISBN 80-85643-02-2

POHLED NA PELL S ŘEZEM

LSZ5 NORSKO

Kniha první

1

Ze Země do vesmíru: 2005-2352

Hvězdy, jako všechna dobrodružství lidstva, byly na první pohled nedosažitelné a hvězdné lety ctižádostí stejně zbrklou a nejistou, jako tehdy, když se člověk poprvé odvážil na širé pozemské oceány, do vzduchu nebo do vesmíru. Stanice Sol už několik let užitečně pracovala; ve vesmíru se začínalo s těžbou, výrobami, stavbou elektřáren, které se postupně vyplácely. Země si na ně zvykla stejně rychle jako na ostatní vymoženosti. Ze stanice startovaly výpravy, které zkoumaly sluneční soustavu, tomuto programu veřejnost sice zdaleka nerozuměla, ale program nenarazil na silnější odpor, protože nenarušoval pohodlí Země.

A tak v tichosti, bez velkých proslovů, odletěla ke dvěma nejbližším hvězdám první sonda bez lidské posádky, aby shromáždila údaje a vrátila se, což byl úkol sám o sobě povážlivě složitý. Odpálení sondy ze stanice vzbudilo jakýsi zájem veřejnosti, ale roky čekání na výsledek byly příliš dlouhé, a tak sonda vyklouzla ze zájmu sdělovacích prostředků stejně rychle jako ze sluneční soustavy. Daleko víc pozornosti vzbudila při návratu - na jedné straně nostalgie těch, kteří si připomněli její start před více než deseti lety, na druhé straně zvědavost mladých, kteří o jejích začátcích věděli málo a teď chtěli všechno znát. Byl to úspěch vědy, sonda přivezla tolik údajů, že analytiky čekaly roky usilovné práce... jenže neexistoval žádný elegantní, jednoduchý způsob, jak laikům vysvětlit, co všechna pozorování znamenají. Pro veřejnost byla výprava fiaskem; veřejnost, která se snažila porozumět všemu po svém, očekávala materiální prospěch, bohatství, hojnost, dramatické objevy.

Sonda totiž našla hvězdu, kde byla dostatečně velká pravděpodobnost, že se v jejím okolí bude rozvíjet život; pás úlomků včetně částic, planetoidů, nepravidelných útvarů o menší než planetární velikosti se zajímavými důsledky pro systémovou strukturu, a jednoho planetárního souputníka s vlastní soustavou úlomků a měsíců... Byla to planeta pustá, sežehlá, odpudivá. Nebyl to žádný Eden, žádná druhá Země, o nic lepší než to, co existovalo v naší sluneční soustavě, a sonda musela urazit dalekou cestu, aby tohle zjistila. Tisk se potýkal s otázkami, kterým nemohl pořádně rozumět, tápal po něčem, co by mohl čtenářům nabídnout, a pak rychle ztratil zájem. Nanejdůležitější vzni-šel otázky týkající se nákladů, pokoušel se o neurčitá a zoufalá srovnání s Kolumbem, a rychle přehodil výhybku na politickou krizi ve Středomoří, což bylo daleko srozumitelnější a daleko krvavější.

Vědci na stanici Sol si oddechli a s potřebnou dávkou opatrnosti investovali část rozpočtu do střídme expedice s lidskou posádkou, která měla letět v čemsi, z čeho se vyklubala cestovní miniatura stanice Sol, a která měla určitý čas konat pozorování na orbitě té planety.

A v největší tichosti měla také imitovat stanici Sol, aby otestovala výrobní techniky, kterými byl kdysi postaven druhý velký satelit Země... a to v neobvyklejších podmínkách. Korporace Sol poskytla štědrrou dotaci, protože byla do určité míry zvědavá a do určité míry rozuměla stanicím a tomu, jak na vývoji stanic profitovat.

To byl začátek.

Stejně principy, díky kterým se stanice Sol stala užitečnou, umožnily existenci první hvězdné stanice. Vyžadovala zcela minimální zásoby biomateriálu ze Země... většinou šlo o luxus, který měl zpříjemnit život rostoucímu počtu techniků, vědců a jejich rodin, kteří na stanici žili. Stanice se zabývala těžbou; a jak její vlastní potřeby klesaly, posílala přebytek rudy zpátky..., takže vznikl první článek řetězu. Nikdo, vůbec nikdo nepotřeboval od první kolonie důkaz, že planeta u hvězdy je lidem přátelská, nikdo nepotřeboval ani mírnou hvězdu typu slunce... a sluneční vítr a obvyklé průvodní úlomky kovu, skály a ledu. Jakmile byla jedna stanice postavena, mohl se staniční modul dopravit k další hvězdě, nezáleží na tom, které. Vědecká základna, továrna: základna, ze které bude možno dosáhnout další slibné hvězdy; a pak další a další a další. Země rozvíjela výzkum vnějšího vesmíru v jediném úzkém vektoru,

výjela výzkum vnějšího vesmíru v jediném úzkém vektoru, nevelkém vějíři, který na širším konci neustále rostl.

Korporace Sol, která přerostla svůj původní účel a měla v držení více stanic než pouhou Sol, se stala tím, čím ji nazývali obyvatelé hvězdných stanic: Společností Země. Měla moc... nepochybně nad stanicemi, které řídila na dálku, neboť byly ve vesmíru na světelné roky daleko; a měla moc také na Zemi, protože Společnost disponovala rostoucími zásobami rud a lékařských potřeb, které spolu s vlastnictvím několika patentů solidně vynášely. I když celý systém byl zpočátku pomalý, neustálý přísun zboží a nových informací v přilétajících lodích, jakkoli dávno odstartovaly, přinášel Společnosti zisk a následně i moc nad Zemí. Společnost vysílala stále větší a větší počet obchodních nosičů; víc už nebylo potřeba dělat. Posádky, které tyto lodě obývaly na dlouhých letech, postupně začaly žít uzavřeným a neobvyklým způsobem života, ke kterému bylo potřeba pouze vylepšovat zařízení, jež posádka považovala za své; stanice se vzájemně podporovaly, každá z nich dopravovala pozemské zboží o krok dál k nejbližšímu sousedovi, a celý okruh výměny skončil zpátky na stanici Sol, kde se celý objem nákladu přepočítal ve vysokém kursu na biomateriál a jiné zboží, které produkovala jenom Země.

Tehdy byly zlaté časy pro ty, kdo toto bohatství prodávali: majetky rostly a upadaly; stejně tak vlády: korporace byly stále mocnější a Společnost Země skrytá za mnoha pláštiky shrabovala nesmírné zisky a hýbala záležitostmi národů. Byla to neklidná doba. Nedávno industrializované obyvatelstvo a nespokojenost všech národů odstartovaly tu dlouhou, dlouhou cestu za prací, bohatstvím, soukromými sny o svobodě, za starým vábením Nového světa; vzorce lidského chování se opakovaly, tentokrát přes nový a širší oceán, k podivnějším zemím.

Stanice Sol se stala přestupním místem, už nijak exotickým, ale bezpečným a známým. Společnost Země vzkvétala, napájela se bohatstvím hvězdných stanic, byla to další vymoženost, kterou ti, kdo ji užívali, začali považovat za samozřejmou.

A hvězdné stanice lpěly na vzpomínce na ten rušný, rozmanitý svět, který je tam vyslal, o matce Zemi se mluvilo s novým citovým zabarvením, byla tím, kdo jim posílal vybrané zboží ke zpříjemnění života; ty věci jim v pustém vesmíru připomínaly, že kdesi existuje aspoň jedno obydlí smítka. Lodě Společnosti Země byly životním

spojením... a sondy Společnosti Země byly romantikou jejich existence, lehké, rychlé výzkumné lodě, které jim dovolovaly, aby si další kroky vybírali lépe. Byl to věk Velkého kruhu, i když to nebyl kruh, ale kurs, po kterém se při pravidelných letech hnaly nákladní lodě Společnosti Země, kurs, jehož počátkem a koncem byla matka Země.

Hvězda za hvězdou... devět jich bylo - až se objevil Pell, u kterého byla nalezena obyvatelná planeta, a na ní život.

Přesně tohle byla věc, která rozvrátila veškeré sázky, narušila rovnováhu, a to navždycky.

Pellova hvězda a Pellova planeta, pojmenované podle kapitána sondy, která je lokalizovala - a našla nejenom planetu, ale i domorodce, národy.

Zprávám trvalo dlouho, než obešly celým Velkým okruhem až zpátky na Zemi; kratší čas potřebovaly k tomu, aby se dostaly k bližším hvězdným stanicím... a ne zase tak dlouhý, aby předběhly vědce, kteří v hejnech táhli k Pellově planetě. Místní staniční společnosti, které znaly hospodářskou stránku věci, pospíchaly k hvězdě, aby nezůstaly pozadu; přicházelo obyvatelstvo, a dvě stanice kroužící kolem méně zajímavých hvězd poblíž povážlivě pustly, až se nakonec docela zhroutily. Uprostřed překotného rozvoje a rozmachu výstavby stanice u Pellu ctížádostiví lidé upírali oči už k dalším vzdálenějším hvězdám za Pellem, a s chladnou předvídavostí počítali, protože Pell sám byl zdrojem pozemského zboží, luxusu - představoval tedy potenciální narušení směru proudění obchodu a zásobování.

A Země, když zprávy dorazily zároveň s přilétajícími nákladními loděmi... překotně Pell ignorovala. Cizí život. Ve Společnosti to způsobilo vlnu šoku, odpálilo morální a politické debaty, přes fakt, že zpráva byla skoro dvě desetiletí stará - jako by mohli změnit jakékoli rozhodnutí, které bylo činěno tam v Hlubině. Ta byla naprosto mimo kontrolu. Jiný život. Narušilo to lidstvem pečlivě uchovávané ideje o kosmické realitě. Vystaly tím filozofické a náboženské otázky, nově se objevily takové skutečnosti, že někteří spáchali raději sebevraždu, než aby jim čelili. Vznikaly kulty. Ale, jak hlásily další přistávající lodě, cizinci na Pellově planetě nejsou nijak výjimečně inteligentní ani násilní, nic nevystavěli, a vypadají spíš jako nižší primáti, s hnědou srstí, nazí a s velikýma, doširoka otevřenýma očima.

Ach, oddychl si pravý pozemšťan. Antropocentrický, geocentrický vesmír, ve který Země vždycky věřila, se otřásl, ale rychle se vzpamatoval. Izolacionisté, kteří nesouhlasili se Společností, získávali na vlivu i početnosti díky reakci na ten úlek - a na náhlý a znatelný pokles obchodu.

Společnost propadla chaosu. Posílání instrukcí trvalo dlouho, a Pell rostl bez kontroly Společnosti. U vzdálenějších hvězd se objevily nové stanice, které Společnost Země neodsouhlasila, stanice jménem Námořník a Viking; a ty zplodily Russella a Naději. V době, kdy instrukce Společnosti dorazily na vzdálený konec řetězu, zapřísahající nyní zchudlé bližší stanice, aby podnikly to nebo ono ke stabilizování obchodu, příkazy očividně ztratily smysl.

Ve skutečnosti se už rozvinul nový způsob obchodování. Pell měl nezbytné biomateriály. Měl blíž k většině hvězdných stanic; a společnosti na hvězdných stanicích, které kdysi viděly v Zemi milovanou matku, najednou poznaly nové příležitosti a chopily se jich. Formovaly se stále další stanice. Velký okruh se protrhl. Některé lodě Společnosti Země odpluly obchodovat s Novou Hlubinou, a neexistoval způsob, jak je zastavit. Obchod pokračoval, ale jinak než dosud. Hodnota pozemského zboží klesla a následkem toho bylo pro Zemi stále dražší pokračovat v zasílání občasných darů koloniím.

Přišel druhý šok. V Hlubině ležela další planeta, objevil ji podnikavý obchodník... Cyteen. Rozvinuly se další stanice - Vzdálená, Ráj a Wyatt, a Velký okruh se protáhl ještě dál.

Společnost Země přijala nové rozhodnutí: program vyrovnání účtů prostřednictvím daně ze zboží, která měla vynahradit nedávné ztráty. Stanicím argumentovala Lidským společenstvím, Morálním dluhem a Břemenem vděčnosti.

Některé stanice a obchodníci daň platili. Některé odmítly, zejména stanice za Pellem a Cyteenem. Trvaly na tom, že Společnost se nijak nepodílela na jejich rozvoji a nemá na ně žádný nárok. Byl ustanoven systém dokumentů a víz, byly prováděny inspekce, které obchodníci těžko snášeli, protože považovali lodě za své vlastní.

Sondy byly staženy zpátky, v souladu s tichým prohlášením Společnosti, která oficiálně tlumila další rozrůstání Hlubiny. Rychlé výzkumné lodě byly ozbrojené, což byly vždycky, protože podnikaly riskantní výpravy do neznáma; teď ale sloužily něčemu jinému - navštěvovaly stanice a nutily je k poslušnosti. To bylo nejtrpčí ze vše-

ho: posádky sond, které bývaly hrdiny Hlubiny, se staly policajty Společnosti.

Na oplátku obchodníci vyzbrojovali frachtáky, které nebyly stavěné pro boj a nebyly schopné prudších manévřů. Došlo však k potyčkám mezi konvertovanými sondami a vzpurnými obchodníky, i když většina obchodníků neochotně prohlásila, že s daní souhlasí. Rebelové se stáhli na nejvzdálenější kolonie, které byly nejméně vystavené násilnému přesvědčování.

Rozpory přerostly ve válku, aniž ji kdo válkou nazval... ozbrojené sondy Společnosti zasahovaly proti nepoddajným obchodníkům, kteří byli ve styku se vzdálenějšími hvězdami, což umožňoval Cyteen a v neposlední řadě taky Pell.

Takže hranice byla narýsována. Velký okruh se obnovil, až na hvězdy za Vzdálenou, ale už nikdy nebyl tak výnosný, jako býval. Obchod přes hranici plynul dál podivným způsobem, protože obchodníci platící daň mohli létat kam chtěli, a povstalečtí obchodníci nemohli, ale razítka se dala zfalšovat, což se dělo. Válka byla vleklá, projevovala se jenom tím, že lodě střílely na povstalce, pokud byl nějaký na dostřel. Lodě Společnosti nedokázaly obnovit stanice mezi Zemí a Pellem; už nebyly schopné života. Obyvatelstvo mířilo na Pell, Russell, Námořníka a Vikinga, a na Vzdálenou a ještě dál.

Lodě byly postaveny, stejně jako stanice, v Hlubině. Technologie tam byla a obchodníci se množili. Pak přišel skok - teorie vznikla v Nové Hlubině, na Cyteenu, rychle po ní sáhli stavitelé lodí z Námořníka na straně Společnosti.

A to byla třetí velká rána pro Zemi. Starý způsob výpočtů, omezený rychlostí světla, zastaral. Hyperprostorové skokové frachtáky se pohybovaly krátkými skoky v meziprostoru; doba potřebná k cestě od hvězdy ke hvězdě se zkrátila z roků na měsíce a dny. Technologie se lepšila. Obchod se stal novým druhem hry a strategie se v dlouhé válce změnila... vzdálenosti mezi stanicemi se zmenšily.

Najednou z toho všeho mezi povstalcí ve vzdálenější Hlubině vznikla organizace. Začala jako koalice Vzdálené a jejích dolů; roztáhla se ke Cyteenu, připojila k sobě Ráj a Wyatt, a šířila se k dalším hvězdám a obchodníkům, kteří jim sloužili. Začaly kolovat pověsti... o mohutném populačním vzrůstu, který probíhá už roky, ale který nikdo nehlásil, o technologii, kterou Společnost rozvíjela, když byl nedostatek lidí, lidského materiálu, který by zaplnil rozlehlé temné

prázdnou, pracoval v něm a budoval. Tento cíl Cyteen splnil. Tato organizace, tato Unie, jak se sama nazývala, bujela a násobila se geometrickou řadou, používala již fungující instalace, rozplozovací laboratoře. Unie se zvětšovala. Během dvou desetiletí ohromně vzrostla co se týče území a hustoty obyvatelstva, nabízela jednoduchou, neotřesitelnou ideologii růstu a kolonizace, dávajíc směr tomu, co bývalo živelnou rebelií. Umlčela odpůrce, mobilizovala, organizovala, tvrdě tlačila na Společnost.

Situace se nakonec stala neudržitelnou, rozzuřená veřejnost požadovala řešení; Společnost Země se vzdala daně na stanici Sol a z tamějšího fondu budovala velkou Flotilu, hyperlodě, stroje zkázy, Evropu, Ameriku a ostatní.

Stejně tak budovala Unie, rozvíjela specializované válečné lodě, měnila styl stejně jako technologii. Povstalečtí kapitáni, kteří bojovali dlouhé roky sami za sebe, byli při první zámince obviněni ze změkčilosti; lodě byly svěřeny do rukou velitelů se správnou ideologií, s větší bezohledností.

Úspěchy Společnosti byly stále dražší. Velká Flotila, početnější a vykrývající rozsáhlé území, nepřivedla válku ke konci během roku nebo pěti let. A Země začínala být unavená něčím, co se proměnilo v neslavný, rozčilující konflikt. Odříznout všechny hvězdné lodě, rozléhal se teď pokřik ve financujících korporacích. Stáhněte naše lodě a nechte ty hajzly vyhladovět.

Samozřejmě že hladověla Flotila Společnosti; Unie nehladověla, ale jak se zdálo, Země nebyla schopná pochopit, že už nejde o křehké kolonie, které se bouří, ale o formující se sílu, dobře zásobenou, dobře ozbrojenou. Stejná krátkozraká politika, stejné tahanice mezi izolacionisty a Společností, které zejména udělaly z kolonií nepřátele, vyrývaly hlubší a hlubší hranice, a obchod klesal; prohráli válku ne v Hlubině, ale v komorách senátu a v zasedacích síních správní rady na Zemi a na stanici Sol. Ta usilovala o těžbu v rámci vlastního systému Země, který byl ziskový, a čert vem výzkumné mise jakýmkoliv směrem, které ziskové nebyly.

Nezáleželo na tom, že teď měli skok a že hvězdy byly blízko. Jejich myslí byly zahlcené starými problémy a svými vlastními starostmi a vlastní politikou. Země zakázala další emigraci, když viděla, jak ji nejlepší mozky opouštějí. Zmítala se v hospodářském chaosu, a odčerpání pozemských přírodních zdrojů stanicemi bylo snadným

terčem nespokojenosti. Už žádnou válku, říkali; mír se najednou stal dobrou politikou. Flotila společnosti, připravená o fondy ve válce, do které byla nasazena na široké frontě, získávala zásoby, kde a jak to šlo.

Nakonec z ní zbyla jen slátanina, patnáct nosičů z kdysi pyšných padesáti, sesbíraných u stanic, které jim byly stále otevřené. Říkali jim Mazianova flotila, podle tradic Hlubiny, kde ze začátku bylo tak málo lodí, že nepřátelé znali vzájemně svá jména i pověst... Tento způsob poznávání už teď nebyl obvyklý, ale některá jména známá zůstala. Konrád Mazian z Evropy bylo jméno, které Unie ke své lítosti znala; a Tom Edger z Austrálie byl další; a Mika Kreshov z Atlantiku; a Signy Malloryová z Norska; a všichni ostatní kapitáni Společnosti, až po kapitány riderů. Stále sloužili Zemi a Společnosti, se stále menší a menší láskou. Nikdo z této generace se nenarodil na Zemi; dostali nějaké zálohy, žádnou ze Země ani ze stanic v jejím teritoriu, protože stanice se jako posedlé bály o svou neutralitu ve válce. V obchodnících měli zdroj zkušených posádek a vojáků, většina z nich nebyli dobrovolníci.

Hlubina kdysi začínala u hvězd nejbližších Zemi; a teď začínala s Pellem, protože všechny nejstarší stanice byly uzavřené, když obchod směrem k Zemi selhal a přeskokový způsob obchodu navždycky pominul. Zadní Hvězdy byly stále opuštěnější a zapadlejší.

Za Pellem a Cyteenem ležely další planety, a Unie je teď všechny měla, skutečné světy patřící k dalekým hvězdám, ke kterým je možno dostat se skokem; tam Unie používala rozmnožovací laboratoře, aby populace vzrůstala, protože Unie potřebovala dělníky a vojáky. Unie chtěla celou Hlubinu, aby ukázala, kterým směrem se bude ubírat budoucnost člověka. Unie měla Hlubinu, až na křehký oblouk stanic, které Mazianova flotila stále, aniž jí kdo poděkoval, držela pro Zemi a Společnost, protože kdysi k tomu byla určena, protože neviděla nic jiného, co by mohla dělat. V zádech měli jenom Pell... a opuštěné stanice Zadních Hvězd. Stále zapadlejší, izolovanější... zůstávala Země, zahlcená vnitřními rozpory a roztříštěnou politikou.

Teď už na Sol ani z něho neproudil významný obchod. V šílenství války svobodní obchodníci zásobovali Unii stejně jako Společnost, úmyslně křížili bojové linie, ačkoli Unie se snažila bránit této

dopravě drobnými těžkostmi ve snaze odříznout Společnost od zásob.

Unie se rozšiřovala a Flotila Společnosti se ještě držela, bez planet kromě Pellu, který ji krmil, a Země, která ji ignorovala. Na straně Unie už nebyly stanice budovány starým postupem. Ty teď byly pouhými depy pro planety, a sondy hledaly pořád další hvězdy. Existovaly generace, které nikdy neviděly Zemi... lidé, pro které Evropa a Atlantik znamenaly kovové a hrozivé příšery, generace, jejichž způsobem života byly hvězdy, nekonečno, neomezený růst a čas, který vypadal věčně. Země jim nerozuměla.

Stejně jako stanice, které zůstaly se Společností, nebo svobodní obchodníci, kteří provozovali ten podivný obchod přes linie.

2

I.

Na cestě k Pellu: 5/2/52

Konvoj zatahoval, v čele nosič Norsko, a pak deset frachtáků - a další lodě, protože Norsko uvolnilo své čtyři ridery a ochranná formace se cestou k Pellově hvězdě roztáhla do šířky.

Tady byl úkryt, jediné bezpečné místo, kam válka ještě nedosáhla, ale kde jen tak šplouchala jako příliv. Světy daleko v Hlubině vítězily, a jistoty se měnily na obou stranách linie.

Na můstku LSZ 5, skokového nosiče Norsko, vládl čilý ruch, čtyři pomocné velitelské panely monitorovaly ridery a dlouhou řadu komunikačních a skanovacích operativ a operativy jejich vlastního velení. Norsko bylo stále ve spojení s deseti frachtáky, a zprávy putující sem a tam na těchto kanálech byly stručné, týkaly se jenom operativy lodí. Norsko mělo příliš mnoho práce, než aby se zabývalo lidskými katastrofami.

Žádné jednotky číhající v záloze. Stanice u Pellovy planety obdržela signál a neochotně je uvítala. Na nosiči se od jednoho postu k druhému ozýval vzdech úlevy, jen tak soukromě, mezilodní komlink ho nezachytil. Signy Malloryová, kapitánka Norska, uvolnila svaly, o

kterých ani nevěděla, že je měla napjaté, a přikázala podřízenému ozbrojenému doprovodu, aby zůstali na příjmu.

Velela této skupině, podle věku třetí kapitánka z patnácti v Mazianově flotile. Bylo jí čtyřicet devět. Povstání v Hlubině bylo daleko starší než ona; a ona bývala pilotkou frachtáku, kapitánkou rideru, prošla celou škálou funkcí ve službě pozemské Společnosti. Měla pořád ještě mladý obličej. Vlasy stříbřitě šedivé. Rejuvenilové kůry, které způsobily šedivění, udržovaly zbytek jejího těla někde na biologických šestatřiceti letech; a když uvažovala, co sem zrovna přináší a k čemu to asi povede, cítila se daleko starší než na čtyřicet devět.

Opřela se ve svém sedadle, ze kterého byl výhled na úzké, vzhůru zakřivené koridory můstku, sama byla zastrčená do své vojenské konzoly, aby kontrolovala řízení, přehlížela zapojená stanoviště a obrazovky, které ukazovaly, co vytáhly videa a co měl skan. Bezpečí. Žila, protože v životě takovým odhadům nikdy docela nevěřila.

A taky se přizpůsobovala. Tak žili všichni, všichni, kdo bojovali v téhle válce. Norsko bylo jako její posádka, různý zachráněný materiál: z Brazílie a Itálie a Vosy a smůlovaté Miriam B, její součástky se datovaly z dávných dnů frachtácké války. Brali, co mohli, vzdávali se jen toho nejnnutnějšího... stejně jako u těch uprchlických lodí, které teď vedla a měla pod svou ochranou. Desetiletí předtím bývaly časy válečného rytířství, donkichotských gest, kdy nepřítel zachraňoval nepřítele a rozcházeli se v příměří. Byli lidští a kosmos byl široký, a oni všichni ho znali. To minulo. Z civilů, neutrálů, si pro sebe vytáhla užitečné jedince, obratné lidi, kteří se uměli přizpůsobit. Na Pellu budou protestovat. Nijak jim to neposlouží. Žádné protesty nepomůžou, v téhle ani jiné záležitosti. Válka vzala jiný obrat, a doby bezbolestných rozhodnutí jsou teď pryč. Pohybovali se pomalu, přímo se ploužili, což bylo to nejlepší, na co se frachtáky v reálném vesmíru zmohly, po trase, kterou Norsko nebo nezatížené ridery mohly překlenout rychlostí blízkou světlu. Příliš se přiblížili k mase Pellovy hvězdy, mimo rovinu soustavy, při skoku riskovali nehodu a kolizi. Byl to jediný způsob, jak tyto frachtáky mohly pospíchat... a životy ušetřily čas.

„Pell zadává instrukce k příletu,“ ozval se velitel.

„Graffe,“ řekla důstojníkovi, „ved'te nás dovnitř.“ A napojila se na jiný kanál: „Di, všechny jednotky do pohotovosti, v plné zbroji.“ Přepojila zpátky k veliteli: „Pell informuji, že by měl sekci raději evakuovat a uzavřít. Řekněte konvoji, že jestli kdokoliv během přiblížování poruší formaci, začneme pálit. Přesvědčte je o tom.“

„Rozumím,“ řekl starší velitel; a po chvíli: „Velitel stanice osobně.“

Velitel stanice protestoval. Očekávala to.

„Uděláte to,“ řekla mu - Angelovi Konstantinovi, který patřil k těm Konstantinům na Pellu. „Vyčistíte tu sekci, nebo to uděláme sami. Začnete hned, stáhnete všechno cenné nebo nebezpečné ke stěnám; a dveře dáte na zámek a přístupové panely zavaříte. Nevíte, co vám vezeme. A jestli nás zdržíte, možná budu mít na krku mrtvý lodní náklad: na Hansfordu odcházejí systémy udržující životní funkce. Uděláte všechno, co vám řeknu, pane Konstantine, nebo k vám pošlu vojáky. A jestli to neuděláte pečlivě, pane Konstantine, po celé stanici se vám rozlezou uprchlíci jako červi, bez dokumentů a příšerně zoufalí. Promiňte mi tu tvrdost. Mám tu lidi, kteří chcípají ve vlastní špíně. Na těchhle lodích máme sedm tisíc hysterických civilistů, co opustili Námořníka a Russellovu hvězdu. Nemají na vybranou, nemají čas. Vy mi neřeknete ne, pane.“

Pauza, delší než pouhé zdržení způsobené vzdáleností. „Jsme srozuměni s evakuací sekcí žlutého a oranžového doku, kapitánko Malloryová. K dispozici bude lékařská pomoc, kterou můžeme postrádat. Nouzové čety jsou na cestě. Potvrzujeme uzavírání příslušných oblastí. Bezpečnostní opatření budou okamžitě provedena. Doufáme, že stejně velkou starost máte o naše obyvatele. Naše stanice nedovolí vojsku zasahovat do našich vnitřně bezpečnostních operací nebo vystavovat nebezpečí naší neutralitu, ale asistence pod naším velením bude vítaná. Přepínám.“

Signy se pomalu uvolnila, otřela si pot z obličeje, klidněji se nadechla. „Asistence bude poskytnuta, pane. Odhad dokování je... čtyři hodiny, pokud zdržím konvoj, jak to bude možné. Tolik času vám můžu poskytnout na přípravu. Už k vám dorazily zprávy o Námořníkovi? Vybuhl, pane, sabotáž. Přepínám.“

„Potvrzujeme čtyři hodiny. Chápeme kroky, ke kterým nás nutíte a které v největší vážnosti činíme. Vyjadřujeme lítost nad neštěstím, které postihlo Námořníka. Žádáme podrobnou informaci. Máme

pro vás další informace, v téhle chvíli je zde tým Společnosti. Vyjadřuje upřímnou lítost nad těmito událostmi.“

Vydechla do komlinku sprosté slovo.

„...a požaduje, abychom vás přiměli obrátit k některé jiné stanici. Můj personál se pokouší jim vysvětlit, v jakém stavu lodě jsou, a v jakém nebezpečí jsou životy na palubách, ale tlačí na nás. Považují neutralitu Pellu za ohroženou. Laskavě to berte v úvahu při přiblížovacím manévru a mějte na paměti, že agenti Společnosti požadovali osobní kontakt s vámi. Přepínám.“

Opakovala to sprosté slovo, prudce vydechla. Flotila se vyhýbala takovým setkáním, kdy to bylo možné, jakkoli byla v posledním desetiletí vzácná. „Řekněte jim, že budu mít moc práce. Držte je dál od doků a mimo naši oblast. Potřebuji na památku obrázky vyhladovělých kolonistů? Nezájem, pane Konstantine. Držte je z cesty. Přepínám.“

„Jsou vyzbrojeni vládními papíry. Rada bezpečnosti. Takovýhle tým Společnosti to je. Mají k dispozici vojsko a požadují transport dál do Hlubiny. Přepínám.“

Vybrala si jiné sprosté slovo a spolkla ho. „Děkuji vám, pane Konstantine. Pošlu vám svoje doporučení týkající se zacházení s uprchlíky; byla podrobně rozpracována. Můžete je samozřejmě ignorovat, ale neradila bych vám to. Nemůžeme vám ani zaručit, že to, co vylodíme na Pellu, není ozbrojeno. Nemůžeme se mezi ně dostat, abychom to zjistili. Ozbrojení vojáci se tam nemůžou dostat, rozumíte? Tohle vám vezeme. Radila bych vám držet chlapce ze Společnosti mimo celou dokovací oblast, než si vezmeme rukojmí. Rozumíte? Konec vysílání.“

„Rozumíme. Děkuji vám, kapitánko. Konec vysílání.“

Celá se sesunula, hleděla na obrazovky a křikla rozkaz, aby poslali instrukce na velitelství stanice.

Muži ze Společnosti. A uprchlíci ze ztracených stanic. Z poškozeného Hansfordu neustále přicházely informace, jeho posádka neztrácela klid, který obdivovala. Drželi se striktně postupu. Umírali tam. Posádka byla oddaná velení, ozbrojená, odmítala opustit loď, odmítala pomoc rideru, který by vzal Hansford do vleku. Byla to jejich loď. Zůstali s ní a dělali co mohli pro lidi na palubě alespoň na dálku. Nedočkali se žádných díků od pasažérů, kteří trhali loď na

kusy - kteří ji trhali, dokud se vzduch nezkazil a systémy nezačaly vypovídat.

Čtyři hodiny.

II.

Norsko. Russell potkalo neštěstí, a Námořníka taky. Po koridorech stanice kolovaly pověsti, bujely se zmatkem a rozčilením obyvatel a společností, které pozbyly veškerý svůj majetek. Dobrovolníci a domorodí dělníci zařazení do evakuace; dokové posádky používaly nakládací zařízení, aby vystěhovaly osobní majetek ven z oblasti vybrané pro karanténu, připevňovali visačky a snažili se je nepoplést a zabránit krádežím. Z interkomu se ozývala hlášení Rezidenty ze žluté až po jedna devatenáct žádáme, aby poslali svého zástupce na palubu nouzového ubytování. Na pomocném stanovišti je ztracené dítě, May Ternerová. Příbuzní ať se okamžitě dostaví na pomocné stanoviště... Nejnovější odhady z centra stanice ukazují, že je možné ubytování v sídlišti pro hosty, tisíc jednotek. Všichni, kdo nejsou rezidenty, jsou stěhováni díky laskavosti stálých rezidentů stanice, priority jsou určeny losováním. Byty, získané zhuštěním obývaných jednotek: devadesát dva. Oddělení, která je možné nouzově přeměnit na obývací prostory, dva tisíce, včetně veřejných prostor a několika objektů hlavních/alternujících dnů. Rada stanice žádá osoby, které se mohou stěhovat k příbuzným nebo přátelům, aby ohlásily tuto skutečnost společnosti co nejdříve; ubytování ze soukromé iniciativy bude kompenzováno domácím rezidentovi ve výši odpovídající nákladům na hlavu u jiného ubytování. Chybí nám pět set jednotek a to bude vyžadovat ubytování ve stylu kasáren, nebo přepravu na dočasné základny na Dolní, dokud deficit nezvládneme dobrovolným ubytováním nebo ochotou jednotlivců sdílet s někým přidělený obytný prostor. Okamžitě je třeba zvážit plány na využití modré sekce k obývání, ta by měla uvolnit pět set jednotek během příštích sto osmdesáti dnů... Děkuji vám... Bezpečnostní tým ať se laskavě ohlásí na žluté osm..."

Byla to noční můra. Damon Konstantin hleděl na pruh papíru prýstíc z tiskárny a občas přecházel sem a tam po kobercích v ústředí doku modrého sektoru, kde se technici snažili spolupracovat s logistiky evakuace. Uplynuly dvě hodiny. Zasklenými stěnami viděl

chaos po celých docích, kde se pod policejním dohledem vršily na hromady osobní majetky. Každý člověk a každá instalace v žlutém a oranžovém sektoru od devátého až do pátého patra byly vystěhovány: dokové obchody, domovy, všude se teď tísnily tisíce lidí. Příliv se valil do modré, kolem okraje k zelené a bílé, což byly velké sektory hlavního osídlení. Zástupy se točily dokola, vyděšené a zmatené. Lidé chápali, že je to nutné: stěhovali se - každý na stanici byl vystaven takovým změnám pobytu - kvůli opravám, reorganizaci... ale nikdy pod takovým tlakem a nikdy v takovém měřítku, a nikdy aniž by věděli, kam budou patřit. Všechny plány byly odřeknuty, čtyři tisíce životů narušeno. Obchodníci ze dvou frachtáků, které náhodou byly v doku, byli hrubě vykázáni z nocleháren a ostraha je nepustila do doků ani blíž k lodím. Damonova žena Elene byla dole v tom klubku, štíhlá postava v bledě zeleném. Styky s obchodníky... to byla Elenina práce, a on si v její kanceláři kvůli tomu dělal starosti. Nervózně sledoval chování rozzuřených obchodníků a přemýšlel o tom, že pošle dolů policii, aby Elene chránila; ale Elene vypadala, že je dokáže ukřičet, všichni byli ztraceni v kulise pohlcující zvuk - obecné vřavě hlasů a strojů, která tence pronikala do vyvýšeného velitelského stanoviště. Obchodníci po chvíli pokrčili rameny a všude kolem se objevily nabízené ruce, jako by se žádná hádka nekonala. Určitě došlo k nějaké dohodě nebo smíru, Elene odcházela pryč a obchodníci si razili cestu rozvlněnými zástupy, i když vrtěli hlavou a moc šťastně nevypadali. Elene zmizela pod skosenými okny... k výtahu, míří sem nahoru, zadoufal Damon. V zelené sekci měla jeho vlastní kancelář plné ruce práce s protesty rozčilených obyvatel; a v centrále čekala delegace Společnosti, dělala problémy, kladla jeho otci požadavky.

„Lékařský tým ať se laskavě hlásí v sekci žlutá osm,“ žádal interkom hedvábným hlasem. V evakuovaných sekcích se někdo ocitl v maléru.

U velitelského centra se otevřely dveře výtahu. Elene se k němu připojila, v obličeji byla pořád zarudlá z prožité hádky.

„Centrála naprosto zešílela,“ řekla. „Obchodníky vystěhovali z ubikací a řekli jim, že se musejí nalodit na své lodě; a teď se mezi nimi a loděmi objevila staniční policie. Obchodníci chtějí ze stanice odletět. Nechtějí, abychom jejich lodě zrekvírovali, kdyby došlo k nečekané evakuaci. To si piš, že nejradši by v téhle chvíli co nejdřív

vypadli z dosahu Pellu. Malloryová je známá tím, že rekrutuje obchodníky namířenou pistolí.“

„Co jsi jim řekla?“

„Aby zůstali po ruce a spočítali si, že se chystají kontrakty na zásobování, aby se nějak zvládl tenhle příval; ale k žádné lodi, která dorazí do doku se nepřiblíží, jinak budou mít potíže s naší policií. A to je trochu ochladilo, aspoň na chvíli.“

Elene měla obavy. Prosvítaly za křehkým, uspěchaným klidem. Všichni měli obavy. Objal ji kolem ramen; její ruka mu zase vklouzla kolem pasu a Elene se o Damona opřela, nic neříkala. Elene Que-
nová, bývalá obchodnice, patřila na fracht'ák Estelle, který odsud odcestoval k Russellu a k Námořníkovi. Zmeškala ten let kvůli Damonovi, uvažovala o tom, že se připoutá ke stanici a že to bude dobré, pro něho dobré; a právě před chvílí se přestala dohadovat s rozruženými davy, které v jejích očích měly nejspíš pravdu a byly velmi citlivé, když měly vojáky za zády. Pohlížel na události chladným, mlčky zděšeným, staničářským způsobem. Když se něco hroutí, děje se to, zatímco vy sedíte tiše ve svých kvadrantech a sekcích; byl v tom určitý zdroj fatalismu: jestliže někdo byl v bezpečné zóně, zůstal tam; jestli měl někdo práci, která mohla pomoci, udělal ji; a jestli to byla přímo jeho oblast, která měla potíže, zůstal dřepět na místě - bylo to jediné možné hrdinství. Stanice nemohla střílet, nemohla utíkat, mohla jenom utrpět škodu a opravit ji, pokud byl čas. Obchodníci měli ve chvíli ohrožení jinou filozofii a jiné reflexy.

„To je v pořádku,“ řekl a přitiskl ji k sobě. Cítil, jak se k němu přimkla. „Sem to nepřijde. Jenom umíst'ují civily daleko za linie. Zůstanou tady, dokud krize nepomine, a pak se vrátí. Jestli ne, už dřív jsme zažili velké přívaly, když sestřelili poslední Zadní Hvězdu. Přidali jsme sekce. Uděláme to znovu. Prostě se rozrosteme.“

Elene nic neřekla. Interkomem a koridory se nesly chmurné zvěsti o velkém neštěstí na Námořníkovi, a Estelle mezi fracht'áky, které se sem blížily, nebyla. Teď to věděli určitě. Doufala, když dostali první zprávy o příletu; a bála se, protože dostali hlášení o škodách na lodích; lodě se pohybovaly pomalým fracht'áckým tempem, přečpané pasažéry, pro které nebyly stavěné, sériemi malých skoků, které fracht'áky s omezeným dosahem musely nezbytně udělat. K tomu se přičítaly dny strávené v reálném vesmíru, než fracht'áky přiletěly, živé peklo na palubách. Objevily se pověsti, že neměli dosta-

tek drog, aby se dostali přes skok, že někteří to podstoupili bez nich. Zkusil si to představit - odhadoval hloubku Eleniných obav. To, že Estelle v konvoji chyběla, byla dobrá i špatná zpráva. Pravděpodobně se uchýlila od ohlášeného kursu, zavěťřila nepříjemnost, a odspěchala jinam... jenom vstříc dalším obavám, když válka zuří v těsném sousedství. Stanice... je pryč, vybuchla. Russell evakuuje personál. Hranice nebezpečí byla najednou mnohem blíží, přibližovala se mnohem rychleji.

„Je pravděpodobné,“ řekl a přál si, aby si mohl nechat ty novinky na jindy, ale musela to vědět, „že nás přestěhují do modré, možná do menších oddělení. Má se tam přemístit úřednický personál. Budeme muset jít taky.“

Pokrčila rameny. „To je v pořádku. Zařídil jsi to?“

„Udělám to.“

Podruhé pokrčila rameny; ztratili domov a ona pokrčila rameny, hleděla z oken na doky dole, na zástupy a obchodní lodě.

„Sem to nepříjde,“ trval na svém a snažil se tomu věřit, protože Pell byl jeho domov, tomu by nejspíš žádný obchodník nerozuměl. Tohle místo budovali Konstantinové už od prvních dní jeho trvání. „I kdyby Společnost ztratila všechno - Pell neztratí.“

A o chvíli později: „Musím se tam dostat, do karanténních doků.“ Pohnulo jí svědomí, pokud ne odvaha.

III.

Norsko v čele ostatních zpomalilo, na jeho videoobrazovkách se rozpínal soustředný, nevzhledný, zářící torus stanice Pell. Ridery zaujaly pozice a v téhle chvíli odháněly frachtáky. Obchodní posádky, které velely lodím s uprchlíky, moudře udržovaly linii, nedělaly Norsku potíže. Bledý půlměsíc Pellovy planety... visela dole, vzhledem k Pellu... zavěšená pod stanicí, bičovaná bouřemi. Podřídili se signálům Pellovy stanice, přibližovali se v souladu s blikajícími světly v oblasti určené pro jejich dokování. Kužel, který přijme jejich sondu na přídi, zářil modře, a to znamenalo vpřed. ORANŽOVÁ SEKCE, objevilo se roztrěsenými písmeny na videu vedle změti solárních lamel a panelů. Signy zapojila skanování, aby viděla tam, kde by měli být na zobrazeném schématu Pellu. Z centrály Pellu a lod-

ních kanálů proudilo neustálé brebentění, které naplno vytížilo tučet techniků.

Vstoupili do poslední fáze přibližování, nenásilně ztratili gé, když se vnitřní rotující válec Norska, klouzající v jeho kostře, zpomalil a zapadl do dokové pozice, všechny personální paluby se ocitly v souladu se směry „nahoru“ a „dolů“ tak, jak platily na stanici. Cítili, jak postupně narůstají další tlaky, série reorientací. Vynořil se naváděcí kužel, dokování bylo snadné, a dosedli na kotvici věže, pevný tah posledního vzepětí géčka - otevřené přístupy pro dokové posádky Pellu, teď už nehybného; konečně se stali pevnou součástí Pellovy rotace.

„V docích už mám naprostý klid,“ řekl Graff. „Staniční policie je všude.“

„Zpráva,“ ozval se komlink. „Velitel stanice Pell Norsku: požadujeme vojenskou spolupráci při zajišťování prací podle vašich instrukcí. Všechno pokračuje tak, jak jste žádali, velitel stanice se poroučí, kapitánko.“

„Odpověď: ihned po nás dokuje Hansford, krize systémů udržujících životní podmínky a pravděpodobně vzpoura na palubě. Držte se za našimi liniemi. Konec. - Graffe, převezmi operace. Di, ať jsou vojáci venku v doku, poklusem.“

Nechala záležitosti běžet, vstala a rázně prošla zpátky úzkými nakloněnými koridory můstku do malého oddělení, které jí sloužilo jako kancelář a často jako noclehárna. Otevřela skříňku a vklouzla do saka, do kapsy strčila pistoli. Nebyla to uniforma. Nikdo ve Flotile předpisovou uniformu nevlastnil. Zásobování bylo tak špatné, tak zdlouhavé. Jenom kapitánský kroužek na límci ji odlišoval od obchodníků. Vojáci neměli uniformy o nic lepší, což se netýkalo zbraní: ty si tedy udržovali v pořádku, i kdyby je to mělo stát cokoliv. Výtahem spěchala dolů do spodního koridoru, prodrala se hrnouchy se vojáky v bojové výstroji, které Di Janz odvelel do doku, pak přístupovým tunelem a ven do chladných širokých prostor.

Patřil jim celý rozlehlý dok, v perspektivě se zakřivoval vzhůru, oblouky sekcí zakrýval strop, protože křivka vnějšího okraje stanice ubíhala vlevo k povlovnému horizontu; vpravo byl používán vstup do sekce, a tam se zastavily její oči. Místo bylo prázdné, až na posádky doku a jejich můstky; a stála tam staniční ostraha a služba, ale ta se držela hezky daleko za areálem, který zabralo Norsko. Ne-

byli tam žádní domorodí dělníci, tady ne, ne v téhle situaci. Po celém doku se válelo smetí, papíry, kusy šatstva, jako důkazy spěšné evakuace. Dokové krámky a kanceláře byly prázdné; koridor devítky uprostřed doku byl podobně prázdný a zaneřáděný. Hluboké ozvěny hlasu Di Janze se rozléhaly mezi kovovými nosníky nad hlavou, když přikazoval vojákům, aby se rozmístili po areálu, kam přistával Hansford.

Dokaři Pellu se pohnuli. Signy je sledovala a nervózně si kousala ret; blýskla pohledem stranou, když k ní přistoupil nějaký civil, mladší, tmavý, s orlím profilem, nesl desky a v úhledném modrém obleku vypadal jako obchodník. Sluchátko, které měla v uchu, ji nepřestávalo informovat o stavu Hansfordu, byl to neměnný přísun špatných zpráv. „Kdo jste?“ zeptala se.

„Damon Konstantin, kapitánko, z právního oddělení.“

Věnovala mu ještě jeden pohled. Prý Konstantin. Proč ne. Angelo měl dva chlapce, než se stala jeho ženě nehoda. „Právní oddělení,“ řekla znechuceně.

„Jsem tady, kdybyste něco potřebovala... nebo oni. Mám spojení s centrálou.“

Ozvala se rána. Hansford špatně zadokoval, otřel se o naváděcí kužel a tvrdě dosedl.

„Zahákněte ho a vypadněte!“ řval Di na dokovou obsluhu: žádné hlášení mu nepřišlo.

Graff řídil záležitosti z paluby Norska. Posádka Hansfordu zůstane zavřená na svém můstku, vyloďování bude řídit na dálku. „Řekněte lidem, aby vyšli ven,“ slyšela ve vysílačce Graffa. „Jestli se vrhnou na vojáky, začneme střílet.“

Kotvení bylo dokončeno. Rampa zapadla na místo.

„Pohyb!“ zařval Di. Dokaři odklusali za linie vojáků. Pušky se pozvedly. Příklop se otevřel, v přístupovém tunelu to zadunělo.

Do chladu doku se vyřinul puch. Vnitřní příklopy se otevřely a ven se vyhrnula živá vlna, lidé po sobě šlapali, padali. Ječeli a nařikali a utíkali ven jako šílenci, a zapotáceli se, když jim nad hlavami zahřměla salva.

„Nechte toho!“ řval Di. „Sedněte si tam, kde jste, a dejte ruce nad hlavu.“

Někteří už dávno seděli, jak byli slabí; jiní ochabli a podřídili se. Někteří vypadali příliš zmateně, než aby porozuměli, ale dál už

nešli. Vlna se zastavila. Damon Konstantin u Signyina ramene zasykl kletbu a zavrtěl hlavou. Ani slovo o zákonech; na kůži mu viditelně vyvstal pot. Jeho stanici bezprostředně hrozilo povstání... kolaps systémů udržujících životní funkce, desettisíckrát smrt Hansfordu. Bylo tam sto, možná stopadesát živých, krčili se v doku u spojovacího můstku. Smrad z lodi se šířil. Pumpa pracovala, pod tlakem proháněla vzduch systémy Hansfordu. Na téhle lodi bylo tisíc lidí.

„Budeme tam muset jít,“ zamumlala Signy, z té představy jí bylo zle. Di poháněl jednoho po druhém pod namířenými puškami za závěs, tam byli svlečeni, prohledáni, vydrhnuti a posláni do oddělení nebo k doktorovi. Žádná zavazadla, u této skupiny ne, žádné papíry, které by stály za řeč.

„Potřebujeme ostrahu pro kontaminovanou oblast,“ řekla mladému Konstantinovi. „A nosítka. Připravte nějaké místo, kam je budeme moci skládat. Mrtvé budeme vyhazovat; víc nemůžem dělat. Identifikujte je, jak nejlíp můžete, otisky prstů, fotky, všechno. Každá mrtvola, která se odsud dostane neidentifikovaná, vám bude v budoucnu dělat problémy.“

Konstantin vypadal, že je mu zle. To bylo docela v pořádku. Taky někteří její vojáci vypadali špatně. Snažila se ignorovat svůj vlastní žaludek. Dalších několik lidí, kteří přežili, se dostali k otevřenému průchodu, byli velmi slabí, skoro neschopní sejít po rampě dolů. Hrstka, skrovná hrstka.

Přistávala Lila, při manévru začala v její posádce panika, vzpírala se instrukcím a hrozbám riderů. Slyšela, jak to Graff ohlašuje, zapojila svůj mikrofon. „Držte je od těla. Ustřelte jim kormidlo, jestli to bude nutné. Máme svých starostí dost. Pošlete mi sem doprovod.“

Našli dalších sedmdesát osm živých, leželi mezi rozkládajícími se mrtvolami. Zbytek byl vyčištěn, a dál už nic nehrozilo. Signy prošla dekontaminací, svlékla oblečení, sedla si přímo na podlahu doku a bojovala se zvedajícím se žaludkem. Civilní pomocník si vybral špatnou chvíli, když jí nabídl sendvič. Odstrčila ho, vzala si místní bylinnou kávu a vzpomatovala se, až když byli ošetřeni poslední živí z Hansfordu. Všude teď čpěla dezinfekční mlha.

Koberec nehybných těl v koridorech, krev, mrtvů. Během požáru na Hansfordu bezpečnostní uzávěry zapadly na místo. Někteří mrtví byli přeseknuti vedví. Někteří živí měli zlomené kosti, jak byli

v panice pošlapání. Moč. Zvratky. Krev. Rozklad. Měli oddělené systémy, nemuseli to dýchat. Přeživší na Hansfordu neměli nakonec nic, jenom nouzový kyslík, a to byla možná příčina vražd. Většina živých byla zavřená v oblastech, kde byl vzduch méně zkažený než ve špatně větraném skladišti, kde se tísnila většina uprchlíků.

„Zpráva od velitele stanice,“ ozvalo se sluchátko v jejím uchu, „žádá, aby se kapitánka co nejdříve dostavila do ústředí stanice.“

„Nepřijdu,“ odpověděla stručně. Z Hansfordu vynášeli mrtvé; jakýmsi způsobem se jim prokázala poslední náboženská služba, vojenský nástup, trocha zdvořilosti mrtvým, než je vypustí ven. Jestli je přitažlivost Dolny zachytí, budou možná driftovat k ní. Otupěle přemýšlela, jestli těla při pádu shoří: pravděpodobně ano, pomyslela si. Neměla moc co do činění s planetami. Nebyla si jistá, jestli se někdo namáhal to zjistit.

Lidé z Lily vystupovali v lepším pořádku. Nejdříve se strkali a tlačili, ale pak toho nechali, když uviděli, že na ně hledí ozbrojení vojáci. Konstantin užitečně zasáhl díky přenosnému zesilovači, mluvil k vyděšeným civilům staniční hantýrkou a chrstl jim do tváře staniční logiku, hrozící poškození křehké rovnováhy, určitý nutný dril a hrozné povídačky, které nejspíš museli poslouchat celý svůj ubohý život. Během toho představení se Signy znovu postavila na nohy, v ruce stále hrnek s kávou, teď už s klidnějším žaludkem pozorovala, jak opatření, která nařídila, začínají pomalu fungovat, ti s papíry do jedné oblasti a ti bez papírů do jiné, k fotografování a identifikaci na základě čestného prohlášení. Hezký mládenec z právního oddělení prokázal, že je jinak schopný; když prohlížel pochybné papíry nebo navigoval zmatený staniční personál, jeho hlas zvonil autoritou.

„Griffin jde na dokování,“ informoval ji Graffův hlas. „Stanice hlásí, že chce zpátky pět set jednotek konfiskovaných ubikací, když má Hansford tolik obětí.“

„Zamítá se,“ řekla nevýrazně. „Při vší účtě k veliteli stanice, ale tohle je bez diskuse. Jak je na tom Griffin?“

„Panika. Varovali jsme je.“

„Kolik jich ještě bude?“

„Všude je napětí. Nevěřím jim. Každou chvíli může některý frachták vzít do zaječích. Maureen měla jednoho mrtvého, infarkt, a další nemocné. Navádím ji jako druhou. Velitel stanice se ptá, jestli

budete moci během hodiny k němu přijít na poradu. Řekl bych, že chlapci ze Společnosti dělají, co můžou, aby se sem dostali.“

„Hrajem dál o čas.“ Dopila kávu, prošla podél linií před dokem Griffinu, celá operace se přesunula dál do přístaviště, protože u Hansfordu nezbylo nic k hlídání. Uprchlíci odešli a zůstalo tu ticho. Teď se zajímali o ubytování, a bezpečné prostředí stanice je uklidnilo. Shromážděná posádka stála poblíž, aby dostala Hansford ven; v tomhle doku byla jenom čtyři přístaviště. Signy očima měřila prostor, který jim stanice přidělila, pět úrovní dvou sekcí a dva doky. Těsno, ale chvíli to vydrží. Něco vyřeší ubytovny kasárního typu... dočasně. Všechno bude napjatější. Žádný luxus, to bylo jisté.

Nebyli jediní bezmocní uprchlíci; byli prostě první. A když si tohle uvědomila, držela jazyk za zuby.

Klid narušila Dinah; skan zachytil u jednoho muže zbraň, při zatýkání se bránil; dva mrtví a vzlykající, hysteričtí pasažéři. Signy to pozorovala, už jenom unavená, vrtěla hlavou a přikázala, aby těla vypustili ven s ostatními, zatímco k ní spěchal Konstantin a rozčileně protestoval. „Vojenské právo,“ řekla, ukončila veškeré diskuse, a odešla.

Sita, Perla, Medvídek, Winifred. Přistávaly strašlivě pomalu, vyložily uprchlíky a majetek, a pak následovala obvyklá procedura.

Signy po chvíli dok opustila, vrátila se na palubu Norska a vykoukala se. Třikrát se celá vydrhla, než začala mít pocit, že smyla zápach i tu podívanou.

Stanice přešla do alterdne; stížnosti a požadavky utichly aspoň na několik hodin.

A i kdyby se nějaké objevily, alterdenní velení Norska by je k ní nepropustilo.

V noci pohodlí, společník na rozloučenou. Byl další položkou zachráněné kořisti z Russellu a Námořníka... nehodil se pro transport na ostatních lodích. Roztrhali by ho na kusy. Věděl to, a uměl si leccos spočítat. Neměl ani chuť jít mezi posádku, a chápal svou situaci.

„Půjdeš odsud pryč,“ řekla a dívala se na muže, který vedle ní ležel. Na jméno nezáleželo. Pletlo se jí v paměti s ostatními, a občas mu řekla jiným jménem, pozdě, když už napůl spala. Nedal najevo žádné pocity, jenom zamrkal, znamení, že ten fakt přijal. Jeho obličej ji očaroval: snad nevinností. Kontrasty ji okouzlovaly. Taky krása. „Máš štěstí,“ řekla. Reagoval na to stejně, jako reagoval na většinu

věcí. Prostě se díval, prázdný a krásný; na Russellu si pohráli s jeho mozkiem. Někdy v sobě pocítila ničemnost, potřebu působit zranění... malou vraždu, větším zabránit. Způsobit malé hrůzy, zapomenout na hrůzu venku. Občas spala s Graffem, s Di, s kýmkoli, kdo se jí zalíbil. Nikdy neukazovala tuhle tvář těm, kterých si cenila, přátelům, posádce. Jenom někdy byly cesty jako byla tahle, kdy měla černou náladu. Ve Flotile to byla obecná choroba, v uzavřeném světě lodí bez úniku, mezi těmi, kdo měli absolutní moc. „Zajímá tě to?“ zeptala se; nezajímalo, a to byla, snad, jeho záchrana.

Norsko zůstalo, její vojáci byli vidět ve službě v doku, v karanténě kotvila poslední loď. V doku byla světla pořád zapnutá na pravé poledne, nad zástupy, které se pohybovaly jen pomalu, pod bdělými puškami.

3

I.

Pell: 5/2a*¹/52

Příliš mnoho k vidění, příliš mnoho zlého. Damon Konstantin si od jednoho pobočníka, který šel kolem, vzal šálek kávy, opřel se o stůl, vyhlížel ven přes doky a snažil se vymnout bolest z očí. Káva chutnala po dezinfekčním prostředku, všichni tak páchli, jako by to měli v pórech, v nose, všude. Vojáci zůstali na stráži, udržovali tuhle malou oblast doku v bezpečí. V baráku A byl kdosi zabit nožem. Přítomnost zbraně nikdo neuměl vysvětlit. Mysleli, že pochází z kuchyně jedné zavřené restaurace v doku, kuchyňský nástroj, který ne-vysvětlitelně zapomněl někdo, kdo si takovou situaci vůbec neuměl představit. Damon zjistil, že je hrozně vyčerpaný. Nic se nedozvěděl; v řadách uprchlíků, kteří se stále ubírali svou cestou přes doky, centimetr za centimetrem kolem ubytovacích přepážek, staniční policie útočníka nenašla.

Na rameni ucítil dotyk. Otočil bolavý krk a zamžoural na svého bratra. Emilio se posadil vedle něj, ruku pořád na jeho rameni. Starší

*¹ alterden

bratr. Emilio byl v alterdnech centrální velitel. Teď přece je alterden, uvědomil si Damon mlhavě. Spící-bdící světy, ve kterých se jen oni dva potkávali služebně, se proluly.

„Běž domů,“ řekl Emilio měkce. „Je na mně řada, jestli tu jeden z nás musí být. Slíbil jsem Elene, že tě pošlu domů. Vypadala rozrušeně.“

„Dobře,“ souhlasil, ale nepodařilo se mu pohnout, nedostávalo se mu vůle nebo energie. Emiliova ruka stiskla, pak sklouzla.

„Viděl jsem monitory,“ řekl Emilio. „Vím, co tu máme.“

Damon stiskl rty v obraně proti náhlému záchvatu nevolnosti, s očima upřenýma před sebe, ne na uprchlíky, ale do nekonečna, do budoucnosti, na zkázu všeho, co bylo vždycky stálé a jisté. Pell. Jejich, jeho a Elenin, jeho a Emiliův. Flotila požádala o dovolení sebe sama, aby jim tohle provedla, a oni nemohli dělat nic, aby to zastavili, protože neměli připraveny žádné alternativy a uprchlíci k nim byli vpuštěni příliš náhle. „Viděl jsem zastřelené lidi,“ řekl. „Nic jsem neudělal.“

Nemohl jsem. Nemohl jsem bojovat proti armádě. Odpor... by způsobil povstání. Všechny by nás spolklo. Ale oni střílejí lidi za to, že porušili zákryt.“

„Damone, už běž. Teď je to moje starost. Něco vymyslíme.“

„Nemáme žádnou oporu. Jenom agenty Společnosti; a ti se zrovna do toho nemusejí míchat. Nepouštěj je k tomu.“

„Zvládneme to,“ řekl Emilio. „Jsou tu hranice; dokonce i Flotila je chápe. Nemůže ohrozit Pell a přežít. Ať udělají co chtějí, nebudou riskovat nás.“

„Už to udělali,“ řekl Damon a zaostřil oči na řady táhnoucí se před doky, pak pohlédl na bratra, do tváře, která byla obrazem jeho vlastní, starší o pět let. „Dostali jsme pořádné sousto, a nejsem si jist, že je kdy strávíme.“

„A co tehdy, když zavřeli Zadní Hvězdy? Zvládli jsme to.“

„Dvě stanice... šest tisíc lidí se k nám dostalo z kolika, padesáti, šedesáti tisíc?“

„Dostala je Unie, řekl bych,“ zamumlal Emilio. „Nebo zahynuli s Námořníkem; nikdo neví, kolik bylo obětí. Nebo se možná někteří dostali do jiných frachtáků, letěli jinam.“ Opřel se v židli dozadu, obličej stažený do zasmušilých vrásek. „Táta pravděpodobně spí. Máma taky, doufám. Zastavil jsem se u bytu, než jsem přišel. Otec

říká, že to bylo od tebe bláznovství, když jsi sem šel; řekl jsem, že já jsem blázen taky a že nejspíš můžu vyčistit to, k čemu ses nedostal. Nic neřekl. Ale má starosti - vrať se k Elene. Dělal na druhé straně toho zmatku, vydávala doklady uprchlým obchodníkům. Má plnou hlavu starostí. Damone, myslím, že bys měl jít domů.“

„Estelle.“ Došlo mu to. „Shání informace.“

„Šla domů. Byla unavená nebo rozčilená; nevím. Prostě řekla, že chce, abys byl doma co nejdřív.“

„Něco se stalo.“ Přinutil se vstát, shrnul papíry na hromádku, uvědomil si, co dělá, přisunul je k Emiliovi a ve spěchu odešel, kolem strážnice do zmatku v doku na druhé straně chodby, která oddělovala obydlí od karantény. Domorodí dělníci mu cupitali z cesty, plíživé postavy zarostlé srstí, ještě nelidštější díky dýchacím maskám, které nosili mimo své obytné tunely; v horečném spěchu přenášeli výstroj a náklady a osobní majetky... pokřikovali a hulákali na sebe v šíleném kontrastu s příkazy lidských dozorců.

Vyjel výtahem do zelené, prošel koridorem do své obytné oblasti, dokonce i tady byly všude nahromaděné krabice s osobními věcmi, strážný mezi nimi na svém místě podřimoval. Všichni byli přetažení, zvláště ostraha. Damon ho minul, ohlédl se, když ho dostihly opožděné a zmatené námitky, a došel ke dveřím bytu.

Odemkl, ulevilo se mu, když uviděl, že je rozsvíceno, uslyšel známé rachotání plastiku v kuchyni.

„Elene?“ Vešel dovnitř. Pozorovala troubu, zády k němu. Neo-točila se. Zastavil se, cítil katastrofu, další svět vykolejil.

Minutovník zazvonil. Vytáhla talíř z trouby, položila ho na pult, obrátila se, ovládla obličej, takže se na něho mohla podívat. Čekal, bolelo ho to, ale pak vykročil a vzal ji do náruče. Krátce vzdychla. „Jsou pryč,“ řekla. A o chvíli později další krátký vzdech a proud slov. „Vybuchla s Námořníkem. Estelle je pryč, se všemi na palubě. Nikdo nemohl přežít. Sita to viděla; nemohli se dostat z doku... všichni ti lidi, co se snažili dostat na palubu. Vyšlehl oheň. A tahle část stanice se odpálila, to je všechno. Vybuchla, odhodila horní kryt.“

Padesát šest lidí na palubě. Otec, matka, bratřenci, vzdálenější příbuzní. Svět sám pro sebe, Estelle. On měl svůj vlastní, jakkoli poškozený. Měl rodinu. Ta její byla mrtvá.

Neřekla už nic, ani slovo smutku nad ztrátou nebo úlevy, že sama zůstala ušetřená, když se cesty nezúčastnila. Několikrát se křečovitě nadechla, přitiskla se k němu, pak se otočila, oči suché, aby dala do mikrovlnné trouby další porci.

Sedla si, jedla, dělala všechny ty normální pohyby. On násilím polykal, v ústech stále pachů dezinfekce, měl pocit, že se kolem něho vznáší jako mrak. Konečně se mu podařilo zachytit pohled jejích očí, které na něho hleděly. Byly tak prázdné jako oči uprchlíků. Nevěděl, co říct. Vstal, obešel stůl a zezadu ji objal.

Položila mu ruce na jeho. „Jsem v pořádku.“

„Mělas mě zavolat.“

Pustila jeho ruce a vstala, dotkla se jeho paže, bylo to unavené gesto. Náhle se na něho podívala, přímo, se stejnou temnou únavou. „Jeden z nás zbyl,“ řekla. Zamrkal, překvapený, pak si uvědomil, že minila Queny. Lidi na Estelle. Obchodníci vlastnili jména, jako staničáři měli domov. Ona byla Quenová; to znamenalo cosi, o čem věděl, že tomu nerozumí, za celé ty měsíce, kdy byli spolu. Pomsta patřila mezi obchodnické zboží; věděl to... mezi lidmi, pro které samotné jméno představovalo majetek a provázela je určitá pověst.

„Chci dítě,“ řekla.

Hleděl na ni, zaražený temnotou v jejích očích. Miloval ji. Odešla z obchodnické lodi a vstoupila do jeho světa, rozhodla se zkusit život na stanici, i když stále znovu mluvila o své lodi. Čtyři měsíce. Poprvé za celou dobu, kdy žili spolu, po ní netoužil, když má na tváři takový výraz, ve vzduchu se vznáší smrt Estelly a její touha po pomstě. Nic neřekl. Dohodli se, že nebudou mít děti, dokud ona nebude vědět určitě, jestli vydrží zůstat. To, co mu nabízela, mohlo být souhlasem. Mohlo to být ale také něco jiného. Nebyla vhodná doba o tom hovořit, ne teď, kdy všude kolem panovalo šílenství. Přitáhl ji prostě k sobě, odkrácel s ní do ložnice a držel ji tam dlouhé temné hodiny v náručí. Nic po něm nechtěla a on se na nic neptal.

II.

„Ne,“ řekl muž u přepážky a už se na počítačový výtisk nepodíval; pak dodal v unaveném záchvatu lidskosti: „Počkejte. Podívám se ještě jednou. Možná to nebylo založeno pod tímhle hláskováním.“

Vasilij Kressich čekal, bylo mu zle strachem, protože nad tímhle posledním beznadějným shromážděním uprchlíků viselo zoufalství, odmítli opustit přepážky v docích: rodiny a členové rodin, kteří sháněli příbuzné, kteří čekali na zprávu. Na lavicích u přepážky jich bylo dvacet sedm, včetně dětí; počítal je. Hlavní den stanice se změnil v alterden, u přepážky, která byla jediným výhonkem lidskosti stanice vůči nim, se vystřídaly směny operátorů, a z počítače nevycházel nic víc, než co do něho bylo vloženo.

Čekal. Operátor čas od času zmáčkl klávesu. Nic tam nebylo; poznal, že tam nic není, podle pohledu, který muž k němu obrátil. Najednou mu bylo líto i operátora, který tam seděl a nic nemohl najít, který věděl, že není naděje, byl obklopený smutnými příbuznými a pro každý případ ozbrojenými strážemi. Kressich si znovu sedl vedle rodiny, která v tom zmatku ztratila syna.

Každý měl stejný příběh. V panice se nalodili, stráže se víc staraly o to, aby se samy dostaly na loď, než aby udržovaly pořádek a nalodily ostatní. Byla to jejich vlastní chyba; to nemohl popřít. Rozčilený dav vtrhl do doků a lidé se drali na palubu, bez ohledu na to, do jakého evakuačního kontingentu byli přiděleni. Stráže v panice střílely, nebyly si jisté, kdo je útočník a kdo legitimní cestující. Na Russellově stanici vypukla vřava. Lidé byli nakonec při nalodování nahnáni na palubu nejbližší lodi, dveře zapadly, jakmile počítadla dospěla k určené kapacitě. Jen a Romy se měli nalodit před ním. Měl zůstat, snažit se udržet pořádek na přiděleném postu. Většina lodí se uzavřela včas. Až Hansford dav rozrazil dokořán, to na Hansfordu došly drogy, nápor živých lidí byl větší, než systémy udržující životní funkce snesly a zhroutily se, a šokem položený dav propadl hysterii. Griffin na tom byl taky zle; Kressich se dostal na palubu dávno před vlnou, kterou stráže musely zadržet. A věřil, že Jen a Romy se dostali na Lilu. Seznam cestujících říkal, že byli na Lile, aspoň podle počítačového výtisku, který nakonec po obědě po určitých zmatcích dostali.

Ale ani jeden z nich se na Pellu nevylodil; nevystoupili z lodi. Nikdo odpovídající jejich popisu nebyl v tak kritickém stavu, aby byl převezen do staniční nemocnice. Malloryová na ně určitě nedělala žádný nátlak: Jen neuměla nic, co Malloryová potřebuje, a Romy - záznamy se někde pletly. Věřil seznamu cestujících, musel mu věřit, protože bylo příliš mnoho těch, kterým mohl loďní interkom předávat

přímé vzkazy. Oni celou cestu mlčeli. Jen a Romy se z Lily nedostali. Nikdy na ní nebyli.

„Udělal chybu, když je vyhazovali do vesmíru,“ naříkala žena vedle něho. „Neidentifikovali je. Je pryč; je pryč, určitě byl na Hansfordu.“

U přepážky byl další muž, pokoušel se úředníka přesvědčit, trval na tom, že identifikace, kterou provedla Malloryová u zrekvírovaných civilistů, je lživá; a operátor trpělivě hledal dál, srovnával popisy, znovu negativní.

„Byl tam,“ křičel muž na operátora. „Byl na seznamu a nevystoupil, byl tam.“ Muž plakal. Kressich němě seděl.

Na Griffinu přečetli seznam cestujících a požádali o průkazy. Jenom pár lidí je mělo. Lidé se ozývali na jména, které nemusela být jejich. Někdo odpověděl na dvě, aby dostal přiděly, pokud při tom nebyl chycen. Tehdy se bál, cítil hlubokou a ochromující hrůzu; ale hodně lidí bylo na lodích, na které nepatřili, a málokdo věděl, jaká je situace na Hansfordu. Byl si jist, že jsou na palubě.

Pokud nedostali strach a nevystoupili, aby se po něm nepodívali. Pokud neudělali něco tak zoufalého, strašlivě hloupého, ze strachu, z lásky.

Po obličeji mu začaly téct slzy. Nebylo podobné Jeně a Romy, že by se dostali na Hansford, prodrali se mezi ozbrojenými muži s puškami a noži a dlouhými přístupovými tunely. Nepočítal, že jsou mezi mrtvými na té lodi. Spíš zůstali na Russellově stanici, kde nyní vládla Unie. A on byl tady; nebylo cesty zpátky.

Nakonec vstal, smířil se s tím. Odcházel jako první. Odcházel do oddělení, jež mu bylo přiděleno, v ubytovně pro svobodné muže; většina z nich byla mladá a pravděpodobně hodně z nich s falešnou identifikací, nikdo z nich nebyl technik nebo jiný odborník. Našel si prázdné lůžko a sebral výstroj, kterou každému dal dozorce. Podruhé se vykoupal... žádné koupání jako by nestačilo... šel zpátky mezi řadami spících, vyčerpaných mužů, a lehl si.

Věznům, kteří byli tak vysoce postavení, že měli velkou hodnotu, ale nedali se ovlivnit, se vymazávala paměť. Jen, pomyslel si, ach Jen, a jejich syn, kéž by byl naživu... aby ho provázel stín Jen, která už měla jen odsouhlasené myšlenky a o ničem nediskutovala, podléhala Adjustaci, protože byla jeho ženou. Nebylo ani jisté, jestli

jí dovolí nechat si Romyho. Byly státní jesle, které pro Unii produkovaly vojáky a dělníky.

Napadla ho sebevražda. Někteří jí dali přednost před naloděním na frachták, který mířil k nějaké cizí stanici, která nebyla jejich. Takové řešení odporovalo jeho povaze. Ležel nehybně a hleděl do kovového stropu, skoro v úplné tmě, a přežíval, stejně jako dosud; muž ve středním věku, dokonale prázdný.

4

Pell: 5/3/52

Na počátku hlavního dne se rozhostilo napětí, první malátné hemžení uprchlíků směrem k nouzovým kuchyním umístěným v doku, první hmatatelné pokusy těch s papíry a jiných bez papírů setkat se s představitelem stanice u přepážek a zařídit si právo pobytu, první probuzení do reality karantény.

„Měli jsme stáhnout poslední směnu,“ řekl Graff, když přehlížel ranní hlášení, „dokud byl všude klid.“

„Udělal bychom to teď,“ řekla Signy, „ale nemůžeme riskovat Pell. Jestli to nezvládnou, musíme to zvládnout my. Zavolej staniční radě a řekni jim, že teď se s nimi můžu setkat. Já půjdu k nim. Je to bezpečnější, než je tahat sem do doků.“

„Oblet’ to raketoplánem,“ navrhl Graff, jeho široký obličej vyjadřoval obvyklou starostlivost. „Neriskuj tam venku krk, vezmi si plnou posádku. Zvládáme je jenom těžko. Stačí málo, a utrhnou se ze řetězu.“

Jeho návrh měl něco do sebe. Uvažovala, jak se taková bojácnost bude Pellu jevit, a zavrtěla hlavou. Vrátila se do svého oddělení a oblékla si to, co připomínalo uniformu, aspoň to mělo správně tmavě modrou barvu. A když vyšla, provázeli ji Di Janz a garda šesti ozbrojených vojáků, a kráčeli přímo přes dok ke kontrolnímu stanovišti karantény, pak dveřmi a chodbou vedle mohutných mezisekcčních uzávěrů. Nikdo se nepokusil k ní přiblížit, i když tam bylo pár takových, kteří vypadali, že by se o to chtěli pokusit a jenom váhají před ozbrojenými vojáky. Odblokovala dveře a prošla, pak na

ozbrojenými vojáky. Odblokovala dveře a prošla, pak na rampu a k dalším hlídaným dveřím, pak dolů do hlavní části stanice.

Potom už stačilo jenom projet výtahem různými patry až do správní sekce, modrého horního koridoru. Prostředí se náhle změnilo, z holé oceli doků a holé karantény, do chodby neprodyšně kontrolované staniční ostrahou, do foyeru se skleněnými stěnami a s koberci tlumícími kroky, kde je vítaly bizarní dřevěné sochy, podobné hloučkům pobavených obyvatel. Umění. Signy mrkala a zírala, omámená tou připomínkou luxusu a civilizace. Zapomenuté věci, o kterých se jen povídá. Uvolnit se a tvořit něco, co nemělo žádnou funkci, jenom sebe sama, protože to udělal člověk, svými rukama. Celý život žila odříznutá od takových věcí, jenom vzdáleně věděla, že civilizace existuje, a že bohaté stanice si ve svých tajných srdcích udržují luxus.

Jenomže to nebyly lidské obličejce, které vyhlížely z podivných dřepících koulí a mezi dřevěnými výčnělkami, byly to podivné obličejce s kulatými očima: obličejce z Dolny, trpělivě vyřezané ve dřevě. Lidé by použili plastiku nebo kov.

Bylo znát, že zde nežijí jenom lidé: ten fakt byl zřejmý z úhledně pletených koberců, z jasné malby, která se rozmáchla v cizí geometrii a táhla se po zdech, další skulptury, dřevěné koule s obličejí a velikými očima všude kolem nich, obličejce se opakovaly ve vyřezávaném nábytku a dokonce i na dveřích, hleděly z nich sukovitě a byly do nejmenšího detailu zpracované, jako by všechny ty oči měly připomínat lidem, že Dolna je vždycky s nimi.

Na všechny to udělalo dojem. Di potichu klel, než došli k posledním dveřím, služba je pustila dovnitř a vstoupila s nimi do poradní haly.

Tentokrát na ně hleděly lidské obličejce, v šesti řadách židlí po stranách, mezi nimi oválný stůl, a na první pohled se tváře lidí a tváře v dřevořezbách pozoruhodně podobaly.

Bělovlasý muž na konci stolu povstal, gestem je pozval dál, ačkoli už byli uvnitř. Angelo Konstantin. Ostatní zůstali sedět.

A vedle stolu stálo šest židlí, které tam byly přistaveny dodatečně; na nich šest mužů a žen, kteří nebyli, podle oblečení, součástí rady stanice a snad ani Hlubiny.

Lidi ze Společnosti. Signy ze zdvořilosti k radě mohla propustit vojáky do vnější komnaty, zbavit se hrozivých zbraní a připomínek síly. Stála tam, kde byla, neodpovídala na Konstantinovy úsměvy.

„Může to být krátké,“ řekla. „Vaše karanténní zóna je vymezená a funguje. Radím vám, abyste ji důkladně hlídali. Varuju vás hned, že další frachtáky sem skočí bez našeho svolení, nepatří ke konvoji. Jestli máte rozum, budete se řídit doporučeními, která jsem vám dala, a každého příchozího obchodníka přijmete s bezpečnostním opatřením, než ho pustíte blíž. Viděli jste tady katastrofu Russelu. Za chvíli odstartuji; zbytek bude váš problém.“

V místnosti se ozvaly zděšené výkřiky. Jeden z pracovníků Společnosti vstal. „Chováte se velice nadutě, kapitánko Malloryová. To je zvykem tam venku?“

„Zvykem je, pane, že ti, kdo znají situaci, ji zvládnou, a ti, kdo ne, se dívají a učí, jinak jdou z cesty.“

Muž zčervenal. „Zdá se, že jsme nuceni snášet takové názory... zatím. Potřebujeme dopravit na hranice, pokud něco takového existuje. Norsko je zrovna po ruce.“

Prudce se nadechla a vytáhla se. „Ne, pane, nejste k ničemu nuceni, protože Norsko není pro civilní pasažéry, a já žádné neberu. Co se týče hranice, tak hranice je všude, kde se právě nachází Flotila, a nikdo kromě zúčastněných lodí neví, kde to je. Hranice nejsou. Najměte si frachták.“

V hale se rozhostilo hrobové ticho.

„Nesnáším rétoriku vojenského práva, kapitánko.“

Zasmála se, jenom lehce. „Jestli si vy ze Společnosti chcete prohlédnout válku, jsem v pokušení vás do ní přibrat. Možná byste na ní vydělali. Možná byste mohli rozšířit výhled matičky Země; možná bychom mohli dostat pár dalších lodí.“

„Nejste v situaci, kdy byste mohla vznášet žádosti na rekvizice, a my je nepřijímáme. Nejsme tady, abychom viděli jenom to, co nám dovolíte vidět. Podíváme se na všechno, kapitánko, ať se vám to hodí nebo ne.“

Dala si ruce v bok a zapátrala pohledem mezi sedícími. „Vaše jméno, pane.“

„Segust Ayres, z Rady bezpečnosti, druhý tajemník.“

„Druhý tajemník. Uvidíme, kolik nám zbude místa. Žádná zavazadla kromě výstroje. Rozumíte tomu? Žádné parádičky. Budete

tam, kam poletí Norsko. Nepřijímám rozkazy od nikoho, kromě Maziana.“

„Kapitánko,“ další naléhání, „vaše spolupráce je nanejvýš žádoucí.“

„Budete mít to, co vám dám, a ani o chlup víc.“

Rozhostilo se ticho, pak se přisedící pomalu tlumeně rozhovořili. Ayresův obličej zrudl ještě víc, jeho dokonalá důstojnost, která jí pohnula žlučí, se teď víc a víc hroutila. „Jste součástí Společnosti, kapitánko, a rozkazy dostáváte od ní. Zapomněla jste na to?“

„Třetí kapitánka Flotily, pane druhý tajemníku, a Flotila je vojenská, kdežto vy jste civilisté. Ale jestli máte v úmyslu přijít na palubu, buďte za hodinu připravený.“

„Ne, kapitánko,“ prohlásil Ayres pevně. „Zařídíme se podle vašeho návrhu a poletíme nákladní lodí. Dostala nás sem ze Solu. Poletí tam, kam ji najmeme.“

„V rozumných mezích, nepochybují.“ Dobře. Tenhle problém byl v suchu. Dovedla si spočítat, jak by byl Mazian konsternovaný, kdyby se mezi nimi objevili tihle. Podívala se za Ayrese na Angela Konstantina. „Můj úkol tady skončil, odlétám. Odvysílám jakoukoli zprávu.“

„Kapitánko.“ Angelo Konstantin opustil čelo stolu a šel vpřed, nabídl jí ruku, nezvyklá a podivná zdvořilost vzhledem k tomu, co jim provedla, když tu nechává uprchlíky. Přijala pevný stisk, střetla se s úzkostnými mužovými očima. Znali se, vzdáleně; kdysi dávno se potkali. Po šest generací Hlubinář, Angelo Konstantin; jako ten mladý muž, který přišel pomoci dolů na dok, ten byl sedmá generace. Konstantinové Pell postavili; byli to vědci a těžaři, stavitelé a držitelé. Měla pocit, že ji s tímhle mužem a ostatními svazuje jakési pouto, nehledě na všechny rozdíly. Takovýchle lidí měla Flotila ve velení, ty nejlepší z nich.

„Hodně štěstí,“ popřála jim, obrátila se a odešla, zároveň s ní Di a vojáci.

Vrátila se cestou, kterou přišla, přes ustavující se zónu Q, a zpátky do známého prostředí Norska, mezi přátele, kde zákon byl takový, jak ho určila ona, a věci takové, jaké je znala. Zbývalo vyřešit pár maličkostí, několik záležitostí se mělo zařídit, uložit na stanici několik posledních dárků; výsledky jejích vlastních bezpečnostních

pátrání - zprávy, doporučení, a jeden člověk a k němu zpracovaná hlášení.

Pak Norsko připravila, siréna se rozhoukala a vojáci, kteří Pell dosud chránili, se stáhli a Pell opustili. Podnikala určité kroky, o kterých věděl ještě Graff, její zástupce. Nebyla to jediná evakuace, která probíhala; stanici Pan-Paris měl na starosti Kreshov; Sung z Pacifiku odletěl na Naději. V této chvíli byly na cestě k Pellu ostatní konvoje, a ona měla jenom stanovit pravidla.

Náraz se blížil. Ostatní stanice zemřely, byly mimo jejich dosah, nebylo jim pomoci. Přestěhovali, co mohli, dělali Unii práci tím, co pobrali. Ale podle soukromých odhadů byly ztraceni a z tohoto manévru se většina z nich nevrátí. Zbytky Flotily stály proti dalekosáhlé moci, která měla nevyčerpatelné zdroje lidského materiálu, zásob, planet, které oni už neměli.

Po tak dlouhém boji... její generace byla poslední z Flotily, poslední ze síly Společnosti. Viděla, jak zaniká; bojovala, aby je udržela pohromadě, Zemi a Unii, minulost - a budoucnost - lidstva. Stále bojovala, tím, co měla, ale už nedoufala. Chvílemi dokonce pomýšlela na to, že se od Flotily odpoutá, že udělá to, co udělalo několik lodí, a přejde k Unii. Bylo nejvyšší ironií, že Unie se v této válce změnila v provesmírnou stranu, a zakládající Společnost bojovala proti ní; ironií bylo, že ti, kdo nejvíc věřili v Hlubinu, přestali bojovat proti tomu, čím se stávala, aby zemřeli pro Společnost, která o ně neměla zájem. Signy zahořkla; už dávno přestala mluvit o politice v diskusích o taktice Společnosti.

Byly doby, před mnoha lety, kdy se dívala na věci jinak, kdy na velkých, silných lodích vypadala jako outsider a kdy ji do sebe vtáhl sen starých průzkumných lodí, sen dávno opravený podle skutečnosti, kterou se stal odznak kapitánky Společnosti. Dávno si uvědomila, že nebude žádný vítěz.

Možná, pomyslela si, že Angelo Konstantin znal vyhlídky taky. Možná pochopil, co Signy míní, a odpověděl jí gestem; kterým se loučil - nabídl podporu navzdory nátlaku Společnosti. Chvilku to tak vypadalo. Možná to ví hodně staničářů... ale to by od staničářů očekávala příliš mnoho.

Musela povést tři klamné manévry, což zabere čas; malá operace, a skok na schůzku s Mazianem, až přijde určité datum. Pokud

počáteční operaci přežilo dost z jejich lodí. Jestli Unie odpovíděla tak, jak doufali. Bylo to šílenství.

Flotila podnikala na vlastní pěst, bez podpory obchodníků nebo stanic, stejně jako před lety.

5

Pell: 5/5/52

Angelo Konstantin ostře vzhlédl od stolu pokrytého poznámkami a naléhavými hlášeními, které si žádaly jeho okamžitou pozornost. „Unie?“ zeptal se zmateně.

„Válečný zajatec,“ řekl mu velitel ostrahy, který stál neklidně před stolem. „Jako součást evakuace z Russellu. Převedený pod dohled odděleně od ostatních. Vybrali ho z kapsle, menší loď, armkomper, zavřený na Russellu. Přivezlo ho Norsko... nepřípadá v úvahu, abychom ho pustili mezi uprchlíky. Zabili by ho. Malloryová do jeho spisu přidala poznámku: Teď je to váš problém. Její slova, pane.“

Angelo otevřel složku, díval se na mladý obličej, několikastránkový záznam výslechu, identifikace z Unie, a útržek papíru s podpisem Malloryové a naškrábaným: Mladý a bojácný.

Jošua Halbraight Talley. Armádní počítačový analytik, armkomper. Z menší sondy flotily Unie. Angelo měl na krku pět set jednotlivců a skupin, kteří si mysleli, že jsou na cestě zpátky do svých původních domovů; potom varování týkající se dalších evakuací v tajné instrukci, kterou mu nechala Malloryová, a ty evakuace zaberou nejméně většinu oranžové a celou žlutou sekci, bude nutné přemístit větší počet kancelářů; a měl tu šest agentů Společnosti, kteří si usmysleli, že zamíří do Hlubiny, aby provedli inspekci války, a žádného obchodníka, který by souhlasil s tím, aby se mu takový dárek Společnosti nalodil na palubu. Nepotřeboval problémy ještě z nižších pater.

Chlapcův obličej ho znepokojoval. Obracel zpátky na tu stránku, znovu listoval zprávou z výslechu, prohlížel ji, než si vzpomněl, že šéf bezpečnosti tam pořád stojí. „Tak co s ním uděláte?“

„Držíme ho ve vazbě. Ostatní důstojníci se nedohodli, co s ním.“

Pell nikdy neměl válečného zajatce. Válka sem nikdy nepřišla. Angelo o tom přemýšlel a situace ho rozčilovala čím dál víc. „Má právní oddělení nějaký návrh?“

„Navrhlo to, co jsem uvedl.“

„Nejsme vybavení na takovou vazbu.“

„Ne, pane,“ souhlasil šéf bezpečnosti. Dole bylo nemocniční zařízení. Určené pro rehabilitaci adjustovaných... pro vzácné chvíle, kdy bylo používáno.

„Nemůžeme se o něho starat.“

„Ty celý nejsou určené pro dlouhý pobyt, pane. Možná bychom je mohli vybavit pohodlněji.“

„Máme tu lidi, kteří nemají ani takové ubytování. Jak to vysvětlíme?“

„Mohli bychom udělat něco přímo s vězením. Vyndat panel; aspoň bychom dostali větší místnost.“

„Odložte to.“ Angelo si prohrábl řídké vlasy. „Budu uvažovat, jak v tomto případě postupovat, jakmile uspořádám ostatní spěchající záležitosti. Starejte se o něho co nejlíp s tím, co máte k dispozici. Požádejte kanceláře z nižších pater, aby se k případu nějak vyjádřily, a pošlete mi jejich doporučení.“

„Ano, pane.“ Šéf ostrahy odešel. Angelo odložil spis, bude se jím zabývat později. Vězeň takového druhu nebyl to, co v téhle chvíli potřebovali. Potřebovali prostředky, aby mohli bezpečně ubytovat a nakrmit krky navíc a čelit tomu, co se k nim blížilo. Obchodovali se zbožím, které najednou nešlo nikam; mohlo být konzumováno na Pellu a na základně na Dolně, a venku v dolech. Ale potřebovali další zásoby. Jejich ekonomika nebyla stabilní, trhy se zhroutily, hodnota jakékoli měny byla, co se týče obchodníků, zpochybněna. Od mezihvězdné ekonomiky se Pell musel obrátit k sobě, aby se nakrmil, byl soběstačný; a snad - aby se postavil dalším změnám.

Starosti mu nedělal jenom pouhý vězeň Unie, kterého měli, už identifikovaného, v rukou. Bylo to pravděpodobné množství unionistů a sympatizantů, kteří se v karanténě objeví, lidí, pro které bude jakákoli změna vypadat lépe než to, co měli. Bylo tam jenom několik uprchlíků s papíry, a u mnoha z nich se přišlo na to, že jim nesouhlasí otisky ani fotografie.

„Potřebujeme nějaké spojení s obyvateli karanténny zóny,“ oznámil radě na odpoledním zasedání. „Budeme u nich muset ustavit nějakou vládu, někoho, koho si sami vyberou, v nějakých volbách, a my se budeme muset podle výsledků zařídit.“

Přijali to, jako přijali všechno ostatní. Je vzrušovali jejich vlastní voliči, radní z přestěhované oranžové a žluté, ze zelené a bílé, do kterých směřoval největší příliv obyvatel stanice. Červený sektor, nedotčený, hraničící z druhé strany se žlutou, se strachoval; ty ostatní žárlily. Nastal přívál stížností a protestů a kolovaly pověsti pramenící z dohadů. Zmínil se o nich. Začala debata. Nakonec došli k nezbytnému závěru, že musejí odlehčit tlaku na samotné stanici.

„Jsem proti další výstavbě zde,“ vložil se do hovoru Ayres, vstávaje ze sedadla. Angelo na něho jenom hleděl, tu příležitost mu dala Signy Malloryová, která ušila na Společnost boudu a ušila ji dobře.

„Já jsem pro výstavbu,“ řekl Angelo. „Mám dostatečné zdroje, a udělám to.“

Pak se hlasovalo. Hlasování proběhlo jediným rozumným způsobem, pozorovatelé ze Společnosti seděli a mlčky zuřili, vetovali předložené návrhy, ale veto bylo prostě ignorováno a probíraly se další plány.

Lidé ze Společnosti odešli z porady brzy. Ostraha později hlásila, že agituji v docích a snaží se zajistit si frachták v inflačních přepočtech, ve zlatě.

Žádný frachták se nehýbal, až na vnítrosystémovou přepravu, běžné lety k dolům. Angela nepřekvapilo, když to slyšel. Foukal tu studený vítr a Pell to cítil; každý s instinktem vypěstovaným v Hlubině to cítil.

Nakonec to snad pocítili i lidé ze Společnosti, aspoň dva z nich, protože si najali loď domů, na Sol, stejnou, která je sem přivezla, pomešší a vetchý skokový frachták, jedinou obchodní loď s označením SZ, která dokovala na Pellu už v lepších časech; byla naložená kuriozitami a lahůdkami z Dolny na zpáteční cestu, protože sem přivezla zboží ze Země, které draho prodala, jelikož to byly kuriozity. Ostatní čtyři představitelé Společnosti zvýšili své nabídky, a nalodili se na frachták, aby podnikli nejistou cestu podle vlastního letového programu frachtáků a navštívili Vikinga a místa, která zů-

stala v těch nejistých dobách bezpečná. Přijali od obchodního kapitána podmínky tak, jak je stanovila Malloryová, a zaplatili si za to privilegium.

6

I.

Hlavní základna Dolny: 5/20/52

Když raketoplán přistával, na Dolně zuřila bouře, nic neobvyklého na planetě s bohatou oblačností, kde celá zima na severním kontinentě byla zachumlaná do mlhy prýštící z moře, a zřídka přišla taková zima, aby mrzlo, ale nebylo tu ani dost teplo, aby lidem bylo příjemně - na slunce nebo hvězdy se nenaskytl jasný výhled celé dlouhé chmurné měsíce. Vyloďování cestujících na přistávací ploše probíhalo za studeného, bičujícího deště, řada unavených a nevrkých lidí se plahočila od raketoplánu přes kopec, aby se nakonec uložili do různých skladovacích zákopů mezi stohy rohožek a plesnivé pytle proše a fikli. „Přeneste to a poskládejte na hromadu,“ křičeli dozorci, když se zástup objevil; všude randál, klející hlasy, tlukot deště do nafukovacích hangárů, neutichající rachot kompresorů. Unavení staničáři chvíli bručeli a nakonec dělali to, co jim řekli... většinou to byli mladí, stavební dělníci a několik techniků, v podstatě bez zavažadel a nemálo z nich polekala jejich první zkušenost s počasím. Narodili se na stanici, a teď tady supěli pod nějakým kilem váhy navíc v gravitaci Dolny, trhali sebou při hromech a blescích, které křižovaly převalující se nebe. Žádné spaní, dokud si neuspořádali nějaký prostor pro nocleh; žádný odpočinek pro nikoho, domorodce nebo člověka, který přenášel potraviny přes kopec a nakládal je do raketoplánu, nebo pro posádky snažící se bojovat s všepronikající záplavou v hangárech.

Jon Lukas to přeletěl pohledem, zakabonil se a vrátil se zpátky do hlavní haly, kde bylo řídicí centrum. Přecházel, naslouchal dešti, čekal skoro hodinu, nakonec se znovu oblékl, vzal masku a vracel se k raketoplánu. „Sbohem, pane,“ prohodil operátor, povstává od stolu. Ostatní přerušili práci. Potřásl jim rukama, stále zamračený, a

nakonec vyšel chatrnou komorou po dřevěných stupních na cestičku, znovu kropenou studeným deštěm. Asi padesátiletý, s nadváhou, nijak ho nepřikrášloval jasně žlutý plastický plášť. Vždycky si uvědomoval tu nedůstojnost a nenáviděl ji, nenáviděl chození po kotníky v bahně a pocit chladu, který pronikal kombinézou i teplou vložkou. Pláštěnky a nezbytné dýchací masky proměňovaly všechny lidi na základně ve žluté přišery, rozmazané líjákem. Dolané cupitali kolem nazí a líbilo se jim to, hnědá srst jejich vřetenovitých končetin a pružných těl ztmavla mokrem a slepila se, jejich obličej s kulatýma očima a s ústy, která jako by chtěla říct ó v nepřetržitém překvapení, dívali se kolem a povídali si mezi sebou vlastním jazykem, bylo slyšet neustálé brebentění v dešti a basování hromu. Šel přímou stezkou k přistávací ploše, ne té, která vedla po druhé straně trojúhelníku, kolem skladištních a ubytovacích hangárů. Na této stezce nebyl žádný ruch. Žádné setkání. Žádná sbohem. Podíval se přes pole, která plavala; na kopcích kolem základny se za záclonami deště ukázalo šedozelené křoví a stužkovité stromy, a řeka vypadala jako široké prostěradlo, překypující přes vzdálený břeh, kde se začínala tvořit bažina, přes všechny jejich pokusy ji odvodnit... znovu nemoce mezi domorodými dělníky, jestli nějací Dolané proklouzli bez očkování. Nebyl to žádný ráj, základna Dolna. Opouštěl ji docela rád, i nový personál a Dolany. Ale pálil ho tenhle způsob odvolání.

„Pane.“ Nakonec, přemáhaje nechuť, utíkal za ním s cákáním po chodníku. Bennett Jacint. Jon se napůl otočil, nezastavil se, přinutil muže, aby si dal tu práci a předběhl ho v blátě a lijáku.

„Mlýnský náhon,“ vyrazil Jacint mezi lapáním po dechu. „Potřebujeme tam nějaké lidi s těžkou technikou a pytlí písku.“

„To už není můj problém,“ řekl Jon. „Poradte si sami. K čemu jste? Pošlete na to ty rozmazané Dolany. Udělejte z nich zvláštní skupinu. Nebo počkejte na nové dozorce, proč nepočkáte? Všechno to můžete vysvětlit mému synovi.“

„Kde jsou?“ zeptal se Jacint. Zručný potíživista, Bennett Jacint, vždycky připravený s námitkami, když došlo na nějaké zlepšováky. Nejednou ho Jacint obešel, aby někde protestoval. Jeden konstrukční projekt nechal rovnou zastavit, takže cesta ke studním zůstala bahnitou stezkou. Jon se usmál a ukázal přes pozemky, daleko, zpátky ke skladištním hangárům. „Není čas.“

„To je váš problém.“

Bennett Jacint mu do tváře vmetl nadávku a rozběhl se tam, pak si to rozmyslel a utíkal zpátky k mlýnu. Jon se chechtal. Promoklé zboží v mlýně. Dobrá. Ať si to Konstantinové vyřeší.

Přešel kolem, vydal se k stříbrnému raketoplánu, který se na udusané louce cizorodě rýsoval, nákladní příklop otevřený, Dolané plahočící se tam a zpět a mezi nimi několik žlutě oblečených lidí. Jeho stezka se připojila k té, po níž se pohybovali Dolané, rozstříkující bahno; šel po travnatém okraji, klel, když se nějaký Dolan zapotácel příliš blízko něho, a konečně se cítil spokojený, když mu uhýbali z cesty. Vešel do přistávacího kruhu, stroze kývl na dozorce a vyšplhal přes nákladovou rampu do šera ocelového vnitřku. Stáhl si tam v zimě mokrou pláštěnku, masku si nechal. Nařídil šéfovi skupiny Dolanů, aby očistili zablácené místo, a prošel skladištěm k výtahu, vyjel až nahoru, do ocelového, čistého koridoru, a malého oddělení pro cestující s polstrovanými sedadly.

Byli tam Dolané, dva dělníci, kteří měli službu na stanici. Vypadali nejistě, když ho uviděli, tiskli se jeden k druhému. Zavřel oddělení pro cestující a zapnul výměnu vzduchu, aby si mohl sundat masku a oni si museli zase své nasadit. Seděl v oddělení bez oken, dole proti nim, díval se skrz ně. Vzduch páchl po mokřém Dolanovi, byl to pach, ve kterém žil tři roky, pach, se kterým žil celý Pell, když měl někdo citlivý nos, ale základna Dolna páchla nejhůř: prašným zrním a lihovary a balírnami a zdmi a blátem a hnojem a dýmem z mlýnů, latrínami, které přetekly, rybníky fekálií, na kterých se dělala pěna, lesními plísněmi, které mohly zničit dýchací masku a zabít člověka, kterého to postihlo ve chvíli, kdy neměl rezervní - to všechno dohromady a k tomu řízení polorozumné práce Dolanů s jejich náboženskými tabu a neustálými výmluvami. Byl hrdý na svůj záznam: zvyšující se produkce, efektivnost tam, kde předtím bylo falešné uspokojení nad tím, že Dolané jsou Dolané a nemůžou pochopit plány práce. Mohli, a pochopili, a v produkci trhali rekordy.

Nikdo mu nepoděkoval. Stanici zasáhla krize a Dolna, která celé desetiletí střídavě usínala a probírala se během plánovacích sezení, se najednou vzmáhala. Závody dostaly jeho zásluhou další zařízení, obsadil je dělníky, jejichž zásobování a ubytování umožnil také on, za použití fondů Lukasovy Společnosti a zařízení Lukasovy Společnosti.

A pak poslali dolů dva Konstantiny, aby během tohoto stadia dohlíželi, a žádné děkujeme vám, pane Lukas, nebo aspoň dobrá práce, Jone, díky, že odcházíš z poboček své vlastní společnosti a od svých vlastních záležitostí, díky, že jsi tu práci dělal tři roky. Emilio Konstantin a Miliko Dee jsou určeni jako dozorcí na Dolně; prosím uspořádejte veškeré náležitosti a odleťte nahoru co nejdřív. Jeho synovec Emilio. Mladý Emilio bude řídit výstavbu. Konstantinové byli v poslední fázi vždycky u věci, vždycky, když se jednalo o to, kdo získá kredit. V radě měli demokracii, ale ve staničních úřadech představovali úplnou dynastii. Vždycky Konstantinové. Lukasové přiletěli na Pell zároveň s nimi, pustili se stejně tak do výstavby, byli tehdy na Zadních hvězdách důležitou společností; ale Konstantinové manévrovali a při každé příležitosti shromažďovali moc. Teď zase, jeho zařízení, jeho přípravy, a Konstantinové se přihnou, když vše dospělo do stadia, kdy by si toho mohla veřejnost všimnout. Emilio: syn jeho sestry Alicie, a Angela. Lidmi se dalo manipulovat, jestliže jméno Konstantin bylo jediné, které směli slyšet; a Angelo byl v téhle taktice mistr.

Bylo by zdvořilé, setkat se se synovcem a jeho ženou, až přiletí, zdržet se několik dní, aby jim podal obchodní informace, nebo aspoň aby je informoval o tom, že okamžitě odlétá s raketoplánem, který je přivezl dolů. Bylo by také zdvořilé z jejich strany, kdyby okamžitě přišli do hangárů, aby ho oficiálně pozdravili, trochu poznali, jakou má autoritu na základně - ale oni to neudělali. Ani „ahoj strýčku“ přes komlink, když přistáli. Teď neměl náladu na zbytečné zdvořilosti, postávat v tom dešti, potřásat rukama a žvanit hlouposti se synovcem, se kterým mluvil zřídka. Byl proti sestřinu sňatku; hádal se s ní; nezapojoval se do Konstantinovy rodiny; podle jejího názoru to byla spíš dezerce. S Alicií od té doby nepromluvil, jen úředně; ani v posledních několika letech... její přítomnost ho deprimovala. A chlapeci vypadali jako Angelo, když býval mladší; vyhýbal se jim, pravděpodobně doufali, že vztáhnou ruce na Lukasovu Společnost... aspoň podíl z ní zdědit, po něm, jako nejbližší příbuzní. To byla ta naděje, jak byl stále přesvědčený, která přitáhla Angela k Alicii: Lukasova Společnost byla stále největší, nezávislá na Pellu. Ale on vymanévroval z pasti, překvapil je tím, že si pořídil dědice, nebyl sice přímo podle jeho gusta, ale žil. V těch letech pracoval na Dolně, nejdřív počítal, že by se dala rozšířit Lukasova Společnost tady dole,

další výstavbou. Angelo viděl, že se k tomu schyluje, a manévroval v radě tak, že jeho plány zablokovali. Ekologické ohledy. Teď přišel poslední tah.

Přijal instrukci, aby se vrátil, přijal ji tak hrubě, jak byla doručena, odešel bez zavazadel a fanfár, jako nějaký buřič, kterého poslali šupem domů pro neposlušnost. Možná to bylo dětinské, ale mohlo to také zabodovat u rady... a jestli celý sklad v mlýně prosákl hned první den, kdy to tady spravovali Konstantinové, tím líp. Ať na stanici pocítí krácení dodávek; ať to Angelo radě vysvětlí. Otevřelo by to debatu, které se v radě zúčastní, a ach, právě to chtěl.

Měl vyšší cíle, než bylo kolonizování Dolny.

Stroje se konečně aktivovaly, ohlašovaly stoupání. Vstal, sáhl po láhvi a sklenici ze skřínky. Ozval se dotaz posádky raketoplánu, prohlásil, že nic nepotřebuje. Usadil se, připoutal, a raketoplán se začal zvedat. Nalil si pořádný drink, nervózní z letu, který vždycky nesnášel, pil, jantarová tekutina ve sklenici se chvěla dílem proto, že se mu třásla ruka, dílem vibracemi lodi. Dolané naproti němu se drželi v objetí a naříkali.

II.

Vazba Pell: červený sektor jedna: 5/20/52; 0900 hod.

Vězeň seděl klidně u stolu se třemi dalšími lidmi, hleděl hlavně na dozorce gardy, oči vězně vypadaly, že míří kamsi za Damona. Damon položil složku znovu na stůl a studoval toho muže, který se nejvíc ze všeho snažil nedívat se na Damona. Damon zjistil, že se při tomhle rozhovoru cítí velice nepohodlně... byl jiný proti kriminálníkům, se kterými měl co dělat v právním oddělení - takový muž, takový obličej, jako anděl na obraze, příliš dokonalá lidskost s blond vlasy a očima, které se dívaly skrz. Krásný, napadlo ho pravé slovo. Neměl žádnou chybu. Vypadal dokonale nevinně. Žádný zloděj, žádný rváč; ale tenhle člověk zabil... jestli takový muž mohl zabít... kvůli politice. Z povinnosti, protože patřil k Unii. Nebyla v tom žádná nenávist. Bylo zneklidňující mít v rukou život nebo smrt takového muže. Dávalo to na oplátku jemu na vybranou, zrcadlové obrazy rozhodnutí - ne z nenávisti, ale z povinnosti, protože on nepatřil k Unii, ale tenhle muž ano.

Jsmo ve válce, myslel si Damon nešťastně. Jelikož sem přišel on, přišla sem válka.

Andělská tvář.

„Žádné potíže vám nedělá, že?“ zeptal se Damon dozorce.

„Ne.“

„Slyšel jsem, že dobře hraje mušky.“

To z obou vykřesalo jiskru. Ve vazbě se hrály nezákonné hazardní hry, stejně jako na většině nudných postů během alterdne. Damon se usmál, když se vězeň podíval jeho směrem, jen tak sklouzl bledě modrýma očima... a znovu zestřízlivěl, když vězeň nezareagoval. „Jsem Damon Konstantin, pane Talley, z právního oddělení stanice. Nedělal jste nám žádné potíže a my to oceňujeme. Nejsme vaši nepřátelé - nechali bychom dokovat flotilu Unie stejně ochotně jako loď Společnosti - v zásadě; ale vy už nedodržíte neutralitu stanic, jak jsme slyšeli, takže náš přístup se podle toho musí změnit. Nemůžeme prostě pokoušet štěstí a pustit vás. Repatriace... ne. Dostali jsme jiné instrukce. Naše vlastní bezpečnost. Chápete.“

Žádná odezva.

„Váš obhájce nás upozornil, že v tomhle těsném vězení strádáte a že tyhle cely nikdy nebyly určeny pro dlouhodobou vazbu. Že v K volně chodí lidé, kteří jsou pro stanici daleko nebezpečnější; že je obrovský rozdíl mezi sabotérem a armkomperem v uniformě, který měl tu smůlu, že ho vyhmátla nesprávná strana. Ale i když řekl tohle všechno, nedoporučil, abychom vás pustili, kromě do K. Vyřešili jsme to. Můžeme taky zfalšovat průkaz, který by vás chránil, a přitom by nám dovolil, abychom vás tam sledovali. Nelíbí se mi ten nápad, ale zdá se, že by to šlo.“

„Co je to K?“ zeptal se Talley měkkým úzkostným hlasem, obracejícím se k dozorci a k obhájci, staršímu Jacobymu, který seděl u konce stolu. „Co to povídáte?“

„Karanténa. Uzavřená sekce na stanici, kterou jsme určili pro naše uprchlíky.“

Talleyovy oči nervózně těkaly z jednoho na druhého. „Ne. Ne. Nechci, abyste mě dávali mezi ně. Nikdy jsem ho nežádal, aby tohle udělal. Ne.“

Damon se nespokojeně zamračil. „Blíží se k nám další konvoj, pane Talley, další skupina uprchlíků. Připravili jsme to tak, že vás pokoutně zamícháme mezi ně s falešnými papíry. Dostaneme vás

odsud. Bude to pořád druh vězení, ale bude prostornější, budete tam mít místo k procházkám, k životu... jaký se žije v K. To je dobrá stránka stanice. Žádné škatulkování - otevřeno. Žádné cely. Pan Jacoby má pravdu: nejste o nic nebezpečnější než někteří v K. Vlastně méně, protože jsme vždycky věděli, kdo jste.“

Talley vrhl další pohled na svého obhájce. Zavrtěl hlavou, prosil.

„Určitě odmítáte?“ nevzdával se Damon, byl rozzlobený. Všechna rozhodnutí a přípravy se zhroutily. „Není to vězení, chápete.“

„Můj obličej - je tam známý. Malloryová říkála...“

Náhle ztichl. Damon na něho hleděl, povšiml si horečné úzkosti, potu, který vyvstal Talleyovi na obličeji. „Co říkála Malloryová?“

„Že když budu dělat potíže - převede mě na jednu z druhých lodí. Myslím, že vím, co děláte: myslíte, že jestli jsou tam unionisté, v karanténě mě zkontaktují. Je to tak. Ale já bych tam dlouho nežil. Jsou tam lidé, kteří mě znají od vidění. Úředníci ze stanice. Policie. Takovíhle dostávali místa na těch lodích, ne? A ti mě znali. Během hodiny budu mrtvý, jestli to uděláte. Slyšel jsem, jak to na těchhle lodích vypadá.“

„Malloryová vám to řekla?“

„Malloryová mi to řekla.“

„Na druhou stranu jsou tam někteří,“ řekl Damon hořce, „kdo se vzepřeli nalodování na některou Mazianovu loď, staničáři, kteří by přísahali na svou čest, že není pravděpodobné, aby na ní přežili. Ale počítám, že jste měl příjemnou cestu, že? Dostatek jídla a žádné starosti se vzduchem? Stará rozepře kosmonauta a staničáře: nechat staničáře přidusit a udržet si vlastní loď neposkvřněnou. Ale vy jste měl jinou cenu. Dostalo se vám zvláštního zacházení.“

„Nebylo to tak příjemné, pane Konstantine.“

„Neměl jste na vybranou, že?“

„Ne,“ ozvala se chraptivá odpověď. Damon najednou zalitoval, že do něho tak rýpal, sužován podezřeními, zlými pověstmi o Flotile. Stydl se za roli, kterou měl hrát. Kterou měl hrát Pell. Válka a váleční zajatci. Nechtěl se toho nijak účastnit.

„Odmítáte řešení, které vám nabízíme,“ řekl. „Na to máte právo. Nikdo vás nebude nutit. Nechceme ohrozit váš život, a k tomu by došlo, jestliže se věci mají tak, jak říkáte. Tak co uděláte? Předpo-

kládám, že budete dál se strážemi hrát mušky. To je velice malý trest. Dali vám pásky a přehrávač? Dostal jste to?“

„Rád bych ...“ Ta slova z něho vyšla jako zvednutá vlnou nevolnosti. „Chci požádat o Adjustaci.“

Jacoby se podíval na zem a zavrtěl hlavou. Damon seděl mlčky.

„Kdybych byl Adjustován, mohl bych se odsud dostat,“ řekl vězeň. „Nakonec něco dělat. Je to moje vlastní žádost, na to vězni mají vždycky právo, ne?“

„Vaše strana je u vězňů používá,“ řekl Damon. „My ne.“

„Žádám o to. Zavřeli jste mě jako trestance. Kdybych někoho zabil, měl bych na to právo? Kdybych kradl nebo...“

„Myslím, že byste se měl podrobit psychiatrickému testu, jestli na tom budete nadále trvat.“

„Copak se netestuje - když se připravuje pro Adjustování?“

Damon se podíval na Jacobyho.

„Má stále silnější deprese,“ řekl Jacoby. „Pořád dokola mě žádal, abych vznesl tuhle žádost, a já to neudělal.“

„Nikdy jsme neudělili Adjustaci člověku, který nebyl odsouzen pro zločin.“

„Měli jste tu vůbec někdy člověka,“ zeptal se vězeň, „který odsouzen nebyl?“

„Unie to dělá běžně,“ řekl dozorce hlubokým hlasem, „ani nemrkne. Tyhle cely jsou malé, pane Konstantine.“

„Člověk sám od sebe o takovouhle věc nežádá,“ řekl Damon.

„Já žádám,“ trval na svém Talley. „Žádám vás. Chci odsud pryč.“

„Vyřešilo by to problém,“ řekl Jacoby.

„Chci vědět, proč to chce.“

„Chci ven!“

Damon ztuhl. Talley se nadechl, opřel se o stůl, pak se vzpamatoval. Adjustace nebyla trestem, nikdy tak nebyla zamýšlena. Měla dvojí výhody... změnu chování u násilníků a trochu vymazaný záznam u těch, co měli problémy. Tady půjde o to druhé, měl podezření, když se podíval do Talleyových zastřených očí. Najednou ho zaplavila vlna lítosti nad tím mužem, který byl příčetný, který vypadal velice, velice příčetně. Stanice byla v krizi. Valily se na ně události, ve kterých se jednotlivci mohli ztratit, odklidit se stranou. Cely ve

vazbě byly naléhavě potřeba pro opravdové kriminálníky, z K, kterých měli hojnost. Byly horší osudy než Adjustování. Být zavřený v místnosti osmkrát deset bez oken na celý život byl jeden z nich.

„Vytáhněte trestní záznamy z počítače,“ řekl dozorcí a dozorce předal rozkaz komlinkem. Jacobymu to viditelně dělalo starosti, harašil papíry a na nikoho se nedíval. „A teď udělám to,“ řekl Damon Talleyovi s pocitem, jako by se spolu ocitli ve zlém snu, „že vám dám ty papíry do ruky. A můžete si prostudovat všechna průvodní vysvětlení. Jestli i zítra budete stále chtít totéž, vezmeme si je od vás podepsané. Chci také, abyste nám napsal revers a žádost svými vlastními slovy, prohlášení, že to byl váš nápad a vaše volba, a že nejste klaustrofóbní nebo netrpíte nějakou jinou indispozicí neutrální...“

„Byl jsem armkomper,“ přerušil ho Talley pohrdavě.

„...nebo za jakých podmínek podléháte stresu. Nemáte příbuzné, rodinu, někoho, kdo by se vám to pokusil vymluvit, kdyby se o tom dozvěděl?“

Jeho oči na to zareagovaly, jenom zlehýnka.

„Máte někoho?“ zeptal se Damon v naději, že našel škvíru, nějaký důvod, který by mluvil proti. „Koho?“

„Je mrtvý,“ řekl Talley.

„Jestli na to reagujete touhle žádostí...“

„Už dávno,“ přerušil ho Talley. Nic víc.

Andělský obličej. Lidskost bez poskvrnky. Rozmnožovací laboratoře? Napadlo ho to mimovolně. Vždycky k nim cítil odpor, k umělým vojákům Unie. Možná to byl předsudek, ale varovalo ho to. „Nepřečetl jsem si váš spis celý,“ přiznal se. „To se dělalo na jiných úrovních. Mysleli, že to vyřídili. Spadlo to zpátky na mě. Měl jste rodinu, pane Talley?“

„Ano,“ řekl Talley slabě, vzdorně, takže se Damon zastyděl.

„Kde jste se narodil?“

„Na Cyteenu.“ Stejný slabý, nevýrazný hlásek. „To všechno jsem už řekl. Měl jsem rodiče, narodil jsem se, pane Konstantine. Opravdu to sem patří?“

„Promiňte, omlouvám se. Chci, abyste rozuměl tomuhle: není to konečné rozhodnutí. Můžete se rozmyslet, do poslední chvíle, než procedura začne. Stačí říct stop, nechci to. Ale jakmile to zajde dál,

už nic nenaděláte. Chápete... už nebudete schopen. Viděl jste Adjustované lidi?“

„Vzpamatují se.“

„Určitě se vzpamatují. Budu sledovat váš případ, pane Talley.... poručíku Talley... jak jen budu moci. Dohlédnete na to,“ řekl dozorcí, „že kdykoli pošle zprávu, v jakémkoli stadiu procedury, dostane se ke mně na pohotovostní základnu, ve dne nebo v noci. Dohlédnete, abys tím byla srozuměna i služba, včetně posluhů. Nemyslím, že toho privilegia zneužije.“ Podíval se na Jacobyho. „Jste spokojený se svým klientem?“

„Má právo, aby dělal to, co dělá. Nemám z toho radost. Ale do svědčím to. Souhlasím, že to řeší věci... snad k lepšímu.“

Došel výtisk z počítače. Damon podal papíry Jacobymu k prozkoumání. Jacoby označil řádky pro podpis a podal složku Talleyovi. Talley ji složil jako něco vzácného.

„Pane Talley,“ řekl Damon a vstával, a na náhlý popud mu podal ruku, přes nechuť, kterou pocítoval. Mladý armkomper vstal a přijal, a jeho oči přetékající vděčností náhle zbavily Damona veškeré jistoty. „Je možné,“ zeptal se Damon, „je třeba jenom trochu možné, že máte informaci, kterou chcete vymazat? Proto to chcete podstoupit? Varuji vás, je spíš pravděpodobnější, že během procesu vyjde najevo. A my na tom nemáme zájem, chápete to? Nemáme žádné vojenské zájmy.“

Netrefil se. Pochyboval, že by to tak bylo. Nebyl vysokým důstojníkem, nikým jako byl Damon, který znal počítačové signály, přístupové kódy, věci, které nepřítel nesmí znát. Nikdo neobjevil, co v tom muži vězí... nic cenného, ani tady, ani na Russellu.

„Ne,“ řekl Talley. „Nic nevím.“

Damon zaváhal, stále ho hryzalo svědomí, pocit, že Talleyův obhájce, když nic jiného, by měl protestovat, udělat něco rázného, v Talleyově zastoupení využít všech možných zdržovacích právnických manévřů. Ale tohle mu dalo vězení; nedalo mu... žádnou naději. Z K do vězení přiváděli daleko nebezpečnější vyvrhele; lidi, kteří by ho mohli znát, jestli měl Talley pravdu. Adjustace by ho zachránila, dostala by ho odsud; dala by mu šanci na práci, na svobodu, život. Neexistoval nikdo, kdo by v sobě po vymazání mozku nosil myšlenku na pomstu. A ta procedura byla humánní. Vždycky taková měla být.

„Talley..., stěžoval jste si na Malloryovou nebo někoho z personálu Norska?“

„Ne.“

„Je tu váš obhájce. Bylo by to zaprotokolováno... kdybyste chtěl takovou stížnost vznést.“

„Ne.“

Takže tenhle trik nezabral. Žádné zdržení kvůli dalšímu vyšetřování. Damon přikývl, vyšel z místnosti, cítil se nečistý. Prováděl jakousi vraždu, asistoval sebevraždě.

Těch měli taky spoustu, totiž v K

III.

Pell: sektor oranžová devět: 5/20/52; 1900 hod.

Kressich sebou škulbl, když dole v hale za zavřenými dveřmi cosi spadlo, a snažil se neukazovat strach. Někde hořelo, ventilací k nim pronikal kouř. To ho vyděsilo ještě víc, a v téhle sekci chodby se s ním shromáždilo půl stovky dalších lidí. Venku na docích pořád po sobě stříleli policie a vzbouřenci. Násilí opadávalo. Zbylo několik věrných, připomínka russellovské vlastní ostrahy, hrstka elitních staničářů a sem tam někdo hodně mladý a hodně starý... udrželi chodbu proti gangům.

„Hoříme,“ zamumlal kdosi na hranici hysterie.

„Staré rohože nebo něco,“ řekl; drž hubu, pomyslel si. Nepotřebují paniku. Při větším ohni by centrála stanice sekci odpálila, aby ji dostala od sebe... smrt pro ně pro všechny. Pro Pell byli bezcenní. Někteří z nich tam venku stříleli na ostrahu Pellu puškami, které sebrali mrtvým policistům. Začalo to poznáním, že se blíží další konvoj, další lodě, další zoufalí lidé, kteří se nahnou do těch stísněných prostor, které měli; začalo to prostou fámou, že se to stejně má stát... a požadavkem na rychlejší vyřizování papírů; pak přišly nájezdy na baráky a gangy, zabavující doklady těm, kdo už je měli.

Spalte všechny záznamy, ozýval se křik karanténou, v duchu logiky, že bez záznamů budou uznáni všichni. Ti, kdo svoje papíry nechtěli dát k dispozici, byli zbiti a oloupeni; o všechno, co mělo cenu. Baráky byly vypleněny. Gangy rváčů, které terorizovaly Griffin a Hansford, získaly členy mezi zoufalci, mladými, zmatenými a zpanikařenými.

Venku bylo nějakou dobu ticho. Větráky se zastavily; vzduch se začal kazit. Mezi těmi, kdo zažili to nejhorší na cestě, začala panika, zatím ještě tiše ovládaná; hodně jich naříkalo.

Pak světla zjasněla a průduchy zavanul studený průvan. Dveře se rozevřely. Kressich se postavil a pohlédl do obličejů staniční ostrahy, do ústí zvednutých pušek. Někteří z jeho skupiny měli nože, kusy trubek a nábytku, co se daly použít jako zbraň. On neměl nic.... zvedl rychle ruce.

„Ne,“ zaprosil. Nikdo se nepohnul, ani policie, ani jeho lidé. „Prosím vás. My jsme tam nebyli. Jenom před nimi bráníme tuhle sekci. Nikdo... nikdo z těchto lidí tam nebyl. Tohle jsou oběti.“

Velitel policistů, obličej propadlý únavou, potřásněný sazemi a krví, ukázal puškou ke zdi. „Máte se postavit do řady,“ vysvětlil Kressich svým špatně seřazeným druhům, kteří nepatřili k sortě lidí, jež rozumí takovým procedurám, pokud nešlo o bývalé policisty. „Odložte všechny zbraně, které máte.“ Seřadili se, dokonce i staří a nemocní, a dvě malé děti.

Kressich se chvěl, když ho prohledávali a poté ponechali opřeného o stěnu koridoru, zatímco policisté si mezi sebou nesrozumitelně mumlali. Jeden ho chytil za rameno a obrátil obličejem k sobě. Důstojník se seznamem chodil od jednoho k druhému a chtěl průkazy.

„Ukradli nám je,“ řekl Kressich. „Tak to začalo. Gangy kradly papíry a pálily je.“

„To víme,“ řekl důstojník. „Vy jste vůdce? Jak se jmenujete, původ?“

„Vasilij Kressich, Russell.“

„Zná ho někdo z vás?“

Několik lidí to potvrdilo. „Byl radním na Russellu,“ řekl nějaký mladík. „Sloužil jsem tam u ostrahy.“

„Jméno.“

Mladík ho vyslovil. Nino Coledy. Kressich se snažil rozvzpomenout, marně. Od jednoho člověka ke druhému se otázky opakovaly, křížové výslechy týkající se identifikace, vzájemné identifikace, žádné spoléhání na čestné slovo. Muž s fotoaparátem vešel do chodby a fotografoval je všechny, jak stáli u zdi. Ocitli se ve změti příkazů z komlinku a diskusí.

„Můžete jít,“ řekl velitel policistů, a tak začali odcházet; ale když se pohnul Kressich, důstojník ho chytil za paži. „Vasilij Kressich. Nahlásím vaše jméno na ústředí.“

Nevěděl, jestli je to dobře nebo špatně; v čemkoli byla naděje. Všechno bylo lepší než existovat tady v K, s tímhle ustájením, kdy stanice nebyla schopna je pojmout ani je propustit.

Šel přímo na dok, kde jím otrásl pohled na vrakoviště, které se z něho stalo, mrtví tam pořád leželi v krvi, co mohlo hořet, plálo na hromadách, co zbylo ze zařízení a svršků, bylo přehozeno na haldy, aby to shořelo taky. Staniční policie byla všude, ozbrojená těžkými zbraněmi. Zůstal v docích, blízko policie, nechtěl se vrátit zpátky do koridorů ze strachu před teroristickými gangy. Nemělo smysl doufat, že policie dostala všechny. Bylo jich strašně moc.

Nakonec stanice poblíž hranice sekcí zřídila havarijní výdejnu jídla a pití, protože přírůdky vody byly ve stavu nouze zastaveny, kuchyně zničené, všechno se proměnilo ve zbraně. Interkom byl zničen; neexistoval způsob, jak hlásit škody; a nebylo pravděpodobné, že by do téhle oblasti přišly opravářské čety.

Sedl si přímo na dok a jedl, co mu dali, ve společnosti dalších hloučků uprchlíků, kteří neměli nic, jenom jeho. Lidé se se strachem dívali jeden na druhého.

„Nedostaneme se ven,“ slyšel pořád dokola. „Nikdy nás nepustí ven.“

Víc než jednou zaslechl mumlání jiného druhu, viděl muže, o kterých věděl, že jsou v gangu vzbouřenců z jeho baráku, a nikdo je neohlásil. Nikdo se neodvážil. Bylo jich příliš mnoho.

Mezi nimi byli unionisté. Nabyl jistotu, že to oni byli těmi agitátory. Takoví lidé by se mohli nejvíc bát důkladné kontroly papírů. Pell dostihla válka. Byla mezi nimi, a oni byli takoví, jací staničáři byli vždycky, neutrální a s prázdnýma rukama, opatrně našlapující mezi těmi, kdo znamenali. vraždu... jenomže teď tu nebyli staničáři proti válečným lodím, kovová skořápka proti kovové skořápce; nebezpečí bylo vedle nich, rameno na rameni, třeba ten mladý muž s ukořistěným sendvičem, ta mladá žena, která seděla a hleděla nenávistnýma očima.

Přiletěl konvoj, bez eskorty vojáků. Posádky doků pod ochranou malé armády staniční ostrahy zvládly vyloďování. Uprchlíci byli vpuštěni dovnitř, přímo do zdemolovaných ubytoven, koridorů, ze

kterých se stala džungle. Nově příchozí stáli, zavazadla v ruce, a rozhlíželi se kolem s hrůzou v očích. Do rána je oloupí, spočítal si Kressich, nebo něco horšího. Slyšel, jak lidé kolem něho v zoufalství tiše pláčou.

Ráno přibyla ještě jedna skupina, několik set osob; a teď tu vládla panika, protože všichni měli hlad a žízeň a jídlo přicházelo z hlavní stanice velmi pomalu.

Vedle něho se usadil nějaký muž: Nino Coledy.

„Je nás tu tucet,“ řekl Coledy. „Něco jsme dali dohromady; mluvili jsme s některými, kteří z gangů přežili. Neříkáme jména, a oni spolupracují. Dostali jsme silnější zbraně... Mohli bychom tenhle svinčík vyčistit a zahnat lidi zpátky do ubytoven, abychom sem dostali nějaké jídlo a vodu.“

„Cože, my?“

Coledy se tvářil vážně. „Byl jste radním. Postavte se před ně; promluvte k nim. Udržíme vás tu. Nakrmte ty lidi. Dejte nám příjemnější prostředí. Stanice to potřebuje a my si tím polepšíme.“

Kressich o tom uvažoval. Taký by je to mohlo zlikvidovat. Byl už příliš starý. Potřebovali vůdčí osobnost. Policejní gang potřeboval osobnost s autoritou. Kressich se zároveň bál odmítnout.

„Prostě k nim promluvte,“ řekl Coledy.

„Ano,“ souhlasil a potom stiskl čelisti tak pevně, jak Coledy od unaveného starého muže stěží očekával, a řekl: „Sežeňte svoje lidi a já promluvím s policií.“

K policii se blížil velmi opatrně. „Byly tu volby,“ řekl. „Jsem Vasilij Kressich, radní z červené dvě, stanice Russell. Mezi uprchlíky jsou někteří členové naší policie. Jsme připraveni jít do koridorů a obnovit pořádek... bez násilí. Známe obličeje. Vy ne. Jestli to zkonultujete se svými představenými a projde to, můžeme pomoci.“

Nebyli si tím jisti. Váhali dokonce i zatelefonovat. Nakonec policejní kapitán zavolal, a Kressich stál a strachoval se. Kapitán nakonec přikývl. „Jestli se to vymkne z ruky,“ řekl kapitán, „budeme střílet hlava nehlava. Ale na vaší straně nebudeme tolerovat žádné zabíjení, pane radní Kressichu; nemáte k tomu licenci.“

„Jen trpělivost, pane,“ řekl Kressich a odešel, k smrti unavený a vyděšený. Coledy tam byl s několika dalšími, čekali na něho u přístupu do koridoru. Za chvíli se k nim hromadně přidali další, méně slušní než ti první. Bál se jich. Bál se je nemít. Teď se nestaral o nic,

kromě toho, aby zůstal naživu; být na vrcholu moci, a ne jí podléhat. Pozoroval je, jak jdou, používají násilí, aby se nevinní přemístili jinam, shánějí nebezpečné do houfu ke svým. Věděl, co udělal. Děsilo ho to. Dál mlčel, protože by ho zatáhli do druhé rebelie, stal by se její částí, kdyby se to stalo. Oni by na to dohlédli.

Asistoval, využíval svou důstojnost a věk a fakt, že někteří znali jeho obličej; křičel rozkazy, lidé se na něho začali obracet s úctou jako na radního Kressicha. Naslouchal jejich nářkům a obavám a rozčilení, dokud Coledy kolem něho nerozestavěl stráž, která měla chránit vzácného vůdce.

Během hodiny byly doky čisté a označené gangy pod kontrolou, a čestní lidé se mu klaněli, kamkoli šel.

7

I.

Pell: 5/22/52

Jon Lukas se usadil na sedadle radního, na kterém ho po tři roky zastupoval syn Vittorio, a zamračil se. Měl už za sebou jednu rodinnou krizi: přišel o tři místnosti z pětipokojového bytu, doslova mu je odkrojili tím, že přemístili přepážku, aby ubytovali dva Jacobovy bratrance a jejich partnerky, jeden z nich měl děti, které bušily do stěn a křičely. Jeho zařízení dělníci navršili na hromady do zbylých místností... které donedávna obýval jeho syn Vittorio a jeho momentální milenka. Tohle tedy byl návrat domů. S Vittoriem si rychle porozuměli: žena odešla a Vittorio zůstal, protože zjistil, že vlastnictví bytu a otevřené konto je důležitější a daleko lepší než převoz na základnu na Dolně, která čile hledala mladé dobrovolníky. Fyzická práce a deštivé podnebí na Dolně nebyly Vittoriově po chuti. Jako loutka tady nahoře byl užitečný, hlasoval, jak mu bylo řečeno, zařídil to, co mu bylo řečeno, držel Lukasovu Společnost dál od chaosu, a měl aspoň tolik rozumu, že sám řešil jen menší problémy a při důležitějších se ptal. Co udělal s kontem, byla jiná věc. Jon, jakmile se přizpůsobil času na stanici, trávil čas v kancelářích Společnosti a procházel knihy, kontroloval personál a výdajové účty.

Ted' tu nastal stav jakési pohotovosti, ošklivé a naléhavé; přišel stejně jako ostatní radní, přivedla ho sem zpráva, že je svoláno zvláštní zasedání. Srdce mu ještě bušilo námahou. Zapojil svoji jednotku s mikrofonom, poslouchal tenký hovor z komlinku, který v téhle chvíli radu zaměstnával, a sledoval obrazy lodí na skanu na obrazovkách nad hlavou. Další potíže. Slyšel o nich celou cestu z kanceláří na straně doků. Něco se blížilo.

„Jaké číslo máte?“ ptal se právě Angelo, aniž dostal od protějšku nějakou odpověď.

„Co to je?“ zeptal se Jon ženy vedle sebe, delegátky ze zeleného sektoru, Anny Morevyové.

„Přilétají další uprchlíci, a neohlašují se. Nosič Pacifik. Stanice Naděje: víme jenom tohle. Nijak s námi nespolupracují. Ale tam venku je Sung. Co čekáte?“

Pořád přicházeli další radní, řady se rychle plnily. Strčil si osobní audio do ucha, zastrčil ho do nahrávače, a snažil se v situaci zorientovat. Skanovaný konvoj se z hlediska bezpečnosti přiblížil už příliš. Hlas tajemníka rady dál šeptal, sumarizoval, nabízel pohledy na stolní obrazovce, nic z toho ale nepřekonalo to, co už dřív viděli živě.

Zadní řadou putoval lístek, kdosi se mu naklonil přes rameno a podal mu ručně psaný vzkaz. Vítej zpátky, četl překvapeně. Jsi designovaným zástupcem Emilia Konstantina, sedadlo číslo deset. Tvoje bezprostřední zkušenosti z Dolny jsou velmi cenné. A. Konstantin.

Srdce se mu zase rozběhlo, tentokrát z jiného důvodu. Sebral se, položil sluchátko a vypnul kanály, sešel uličkou pod pohledy všech přítomných, k onomu prázdnému sedadlu v centrální radě, ke stolu v prohlubni uprostřed, k těm sedadlům, která znamenala největší vliv. Došel ke svému místu, usadil se na křeslo z jemné kůže a vyřezávaného dřeva, jeden z Desítky Pellu; a při takovém vývoji událostí ho zaplavil nepotlačitelný vítězný ruměnec - spravedlnosti bylo učiněno zadost, konečně, po desetiletích. Velcí Konstantinové ho celý život drželi dál od Desítky, přes jeho námahu a vliv a zásluhy, a teď byl tady.

Ne že by se změnily Angelovy sympatie k němu, tím si byl naprosto jist. Muselo se to odhlasovat. Vyhrál nějaké všeobecné hlasování tady v radě, což byl logický následek jeho dlouhé, tvrdé služby na Dolně. Jeho záznam většina rady ocenila.

Nad stolem se setkal s Angelovýma očima, Angelo si držel sluchátko na uchu a díval se na něho nelaskavě, nepotěšeně, nevítal ho doopravdy. Angelo přijal jeho povýšení, protože musel, to bylo jasné. Jon se nepatrně usmál, ne očima, ale vstřícně, Angelo mu úsměv oplatil, a také ne očima.

„Zkoušejte znovu spojení,“ řekl Angelo někomu jinému komlinkem. „Nepřestávejte vysílat. Spojte mě přímo na Sung.“

Shromáždění se utišilo, hlášení stále přicházela, drmolění z centrály, pomalý postup blížících se frachtáků; ale Pacifik nabíral rychlost, na skanu se počítačová projekce začala rozmazávat.

„Zde Sung,“ zaslechli hlas. „Pozdravujeme stanici Pell. Vaše vedení může získat podrobnosti.“

„Jaký počet lidí nám přivážíte?“ zeptal se Angelo. „Kolik jich je na těch lodích, kapitáne Sungu?“

„Devět tisíc.“

Sálem se rozlehlo vyděšené mumlání.

„Ticho!“ řekl Angelo; špatně slyšel komlink. „Rozumíme, devět tisíc. To zatíží naše zařízení nad hranice bezpečnosti. Žádáme, abyste nás navštívil zde v radě, kapitáne Sungu. Máme tu uprchlíky z Russellu na neeskortovaných obchodních lodích; byli jsme nuceni je přijmout. Z humanitárních důvodů je nemožné odmítnout taková dokování. Žádáme, abyste o této nebezpečné situaci informoval velitelství Flotily. Potřebujeme vojenskou podporu, rozumíte, pane? Žádáme, abyste se k nám dostavil na naléhavou poradu. Chceme spolupracovat, ale blížíme se k bodu, kdy se budeme rozhodovat velmi obtížně. Požadujeme podporu Flotily. Opakuji: přijdete, pane?“

Na druhé straně bylo krátké ticho. Radní se posunuli na sedadlech, protože poplašené zařízení, hlásící přílišné přiblížení, zářilo, obrazovky blikaly a temněly ve snaze držet krok se stále rychlejším přibližováním nosiče.

„Poslední plánovaný konvoj,“ přišla odpověď, „letí pod Krešovem na Atlantiku z Pan-Paříže. Hodně štěstí, stanice Pell.“

Spojení bylo náhle přerušeno. Skan zazářil, obrovský nosič stále nabíral rychlost, vyšší, než bylo v blízkosti stanice zdrávo.

Jon nikdy neviděl Angela rozzuřenějšího. Hluk v sále byl ohlušující, a nakonec se Angelovi pomocí mikrofону podařilo znovu nastolit relativní ticho. Pacifik vyrazil k jejich zenitu a obrazovky vypověděly. Když se vyčistily, nabral už Pacifik neznámý kurs, zane-

chávejte za sebou ztroskotance, frachtáky pohybující se pomalým, neúprosným tempem k doku. Ve vřavě zaniklo volání, aby se ostraha dostavila do K

„Rezervní vojsko,“ přikázal Angelo jednomu ze sekčních šéfů komlinkem. „Povolejte personál mimo službu - nezajímá mě, kolikrát už byli povolání. Udržte tam pořádek, a když budete muset střílet, udělejte to. Centrální, zažeňte posádky do raketoplánů a ty obchodníky do příslušných doků. Strčte jim do cesty kordón krátkotrahových tahačů, jestli to pomůže.“

A po chvíli, kdy poplach kvůli hrozící kolizi odumřel a zůstal jenom stálý přítok hlášení o frachtácích, které se pomalu blížily ke stanici: „Musíme pro K získat víc prostoru,“ řekl Angelo a rozhlédl se. „Je mi líto, ale budeme muset vzít ta dvě patra červené sekce... včlenit je do K-okamžitě.“ Z řad židlí se ozval rozhořčený hovor, a na obrazovkách okamžitě zazářily námitky delegátů z červené sekce. Gesto z pouhé povinnosti. Na obrazovce se neobjevil nikdo, kdo by podpořil jejich námitku, a došlo k hlasování. „Absolutně,“ pokračoval Angelo, aniž se na obrazovku podíval, „nemůžeme vystěhovat další obyvatele, nebo ztratit ty dopravní průchody v horních patrech. Nemůžeme. Jestli nás Flotila nepodpoří... musíme podniknout jiná opatření. A co je nanejvýš nutné, musíme začít ty lidi někam odvážet. Jone Lukasi, omlouval ses, jsi tu krátce, ale škoda že jsi nestihl včerejší zasedání. Na pořadu byly tvoje návrhy... Naše konstrukční oddělení nemůže poskytnout rizikové pracovníky. Kdysi jsi měl podrobné plány pro rozšíření základny na Dolně. V jakém jsou teď stavu?“

Zamrkal, podezíravý a zároveň plný naděje, při popíchnutí, které si Angelo neodpustil, se zamračil. Postavil se, což nemusel dělat, ale chtěl jim vidět do obličeje. „Kdybych dostal hlášení o situaci, udělal bych, co jsem mohl; přišel jsem nejrychleji, jak to šlo. Co se týče návrhu, určitě není neproveditelný: ubytování takového množství na Dolně by se dalo zařídít v krátkém čase bez jakýchkoli obtíží... ty by pocítili jenom ti, kdo tam jsou ubytovaní. Podmínky... po třech letech, můžu říct... jsou primitivní. Tamější pracovní síla vybuduje ubytování v hangárech, ty jsou v rozumné míře vzduchotěsné; kompresorů je dostatek; a v místě jsou lehce dostupné materiály pro výztuže. Pracovní síla z Dolny je nejefektivnější dole; žádné potíže s maskami; ale můžou je nahradit lidé v dostatečném počtu - práce na

poli, v továrnách, čištění půdy, kopání hangárů. Je potřeba jenom dostatek personálu z Pellu na dozor a stráž. Trestry nejsou tam dole problém - vezmete jim masky, a nemůžou jít nikam ani dělat něco, co nechcete.“

„Pane Lukasi,“ vstal Anton Eizel, stařec, Angelův přítel a nenapravitelný idealista. „Pane Lukasi, určitě jsem špatně pochopil, co slyším. To jsou svobodní občané. Nemluvíme o zakládání trestných kolonií. To jsou uprchlíci. Neproměňujeme Dolnu v pracovní tábor.“

„Běž do K!“ zakřičel kdosi z řad. „Podívej se, jaký vrak udělali z těch sekcí! Měli jsme tam domovy, krásné domovy. Všude vandalismus a ničení. Oni to tam ničí. Útočí na naši ostrahu trubkami a kuchyňskými noži, a kdoví, jestli jsme po tom povstání dostali všechny pušky zpátky?“

„Vraždí se tam,“ zakřičel někdo jiný. „Gangy chuligánů.“

„Ne,“ řekl třetí, podivný hlas v radě. Hlavy se otočily k drobnému muži, který si sedl, jak viděl Jon, na místo, které on sám nahore uvolnil. Ten člověk se postavil, nervózní, bledý. „Jmenuji se Vasilij Kressich. Byl jsem pozván, abych přišel z K. Byl jsem radním na Russellu. Reprezentuji K. Všechno, co jste říkali, se stalo v panice, ale teď je tam pořádek, a chuligáni byli převedeni do vašeho vězení.“

Jon se nadechl. „Vítám radního Kressicha. Ale pro dobro samotné K, ten nával by se měl uvolnit. Obyvatelstvo by se mělo přemístit. Stanice čekala desetiletí na rozvoj Dolny, a teď máme pracovní síly, abychom mohli začít ve velkém měřítku. Ti, kdo pracují, se stávají součástí systému. Stavějí to, v čem sami bydlí. Džentlmen z K s tím nesouhlasí?“

„Potřebujeme dát do pořádku naše papíry. Odmítáme být přeloženi kamkoli bez dokumentů. To už se nám jednou stalo, a podívejte se na naši situaci. Další rozvážení bez pořádných dokumentů nám jenom prohloubí nesnáze, bude nás zatahovat dál a dál od naděje, že získáme průkazy. Lidé, které reprezentuji, nedovolí, aby se to stalo znovu.“

„To je hrozba, pane Kressichu?“ zeptal se Angelo.

Muž vypadal, že nemá daleko ke zhroucení. „Ne,“ vyhrkl. „Ne, pane. Jenomže - sděluji vám názor lidí, které představuji. Jejich zoufalství. Musejí mít v pořádku dokumenty. Cokoliv jiného, jakékoli jiné řešení je to, co navrhoval tento džentlmen - pracovní tábor pro blaho Pellu. Zamýšlíte tohle?“

„Pane Kressichu, pane Kressichu,“ řekl Angelo. „Každý ať si dá do pořádku své záležitosti. Budete vyslyšen, až na vás přijde řada, pane Kressichu. Jone Lukasi, laskavě pokračuj.“

„Budu mít přesné výpočty, jakmile získám přístup k centrálnímu počítači. Musím pracovat s aktuálními údaji. Ano, každé zařízení na Dolně může být rozšířeno. Ještě mám podrobné plány. Během několika dní budu mít k dispozici analýzy nákladů a práce.“

Angelo přikývl, podíval se na něho a zamračil se. To pro něho nemohl být příjemný okamžik.

„Bojujeme o přežití,“ řekl Angelo. „Prostě, je tu hranice, na které se vážně obáváme o systémy udržující život. Nějaká zátěž musí být přestěhována. A nemůžeme připustit, aby poměr obyvatel Pellu k uprchlíkům přestal být vyvážený. Musíme se obávat povstání... tam i tady. Omlouvám se, pane Kressichu. To je skutečnost, ve které žijeme, nevybrali jsme si ji, ani vy, tím jsem si jist. Nemůžeme riskovat stanici nebo základnu na Dolně, jinak se můžeme všichni ocitnout na frachtěcích směrem k Zemi, obraní o všechno. To je třetí možnost.“

„Ne,“ ozvalo se reptání po celé místnosti.

Jon se mlčky posadil, hleděl na Angela, zvažoval současnou křehkou rovnováhu Pellu a všechno, co bylo v sázce. Už jsi prohrál, napadlo ho, že by měl něco říct, vstát a vyložit věci tak, jak byly. Neudělal to. Seděl s ústy pevně semknutými. Byla to otázka času. Mír... by možná nabízel šanci. Ale venku se rýsovalo něco naprosto jiného, s tímhle přívalem uprchlíků ze všech stanic. Celá Hlubina proudila dvěma směry jako odvodňovací strouha, k nim a k Unii; a oni nebyli vybavení na to, aby to pod Angelovým laskavým vedením zvládli.

Roky a roky Konstantinovy vlády, Konstantinovy sociální teorie, na odív vystavovaná „právní společnost“, která pohrdla bezpečností a monitorováním a teď odmítala na K použít pevnou ruku v naději, že slovní apely nastolí pořádek. S tímhle se taky mohl vytasit. Seděl mlčky.

V ústech měl pachut', počítal, že chaos, který Konstantinova shovívavost stanici přivodila, se projeví i na Dolně. Předvídal, že jeho plány, o které byl požádán, nebudou mít úspěch: prací budou pověřeni Emilio Konstantin a jeho žena, ti patřili k těm, kdo by nechali Dolany, aby si harmonogramy plnili, jak dlouho by chtěli, a chránili by jejich pověry a nechali je dělat všechno v tom líném tem-

pu a bez zájmu, což končilo poškozeným zařízením a opožděnou stavbou. A co tenhle pár provede s materiálem, který nabízela K, jenom zhoršovalo vyhlídky.

Seděl mlčky, odhadoval své šance, a vyvozoval nešťastné závěry.

II.

„To nemůže vydržet,“ řekl Vittoriovi toho večera, svému synovi Vittoriovi a Dayinu Jacobymu, jediným příbuzným, které si oblíbil. Opřel se v židli a upil hořkého dolanského vína, v bytě zavaleném hromadami drahého nábytku, který byl dřív rozestavený v ostatních, odříznutých pokojích. „Pell se s náma propadne do pekla. Angelova měkká politika to projede, a možná nás nechá při povstání podřezat. Na to dojde, chápete? A to máme sedět a čekat, co se stane?“

Vittorio najednou zesinal, jak měl ve zvyku, když se začalo mluvit vážně. Dayin byl z jiného těsta. Seděl zachmuřeně a zamyšleně.

„Kontakt,“ řekl Jon ještě prostěji, „musí existovat.“

Dayin přikývl. „V takovýchhle časech můžou být dvoje dveře smysluplnou nutností. A jsem si jist, že dveře existují po celé stanici... se správnými klíči.“

„Jak vstřícné... si myslíš, že ty dveře jsou? A kde? Tvůj bratranec zpracovával případy některých našich převodů. Máš nějaký nápad?“

„Černý trh rejuvenilních drog a jiných. Ten tam kvete, to nevíte? Sám Konstantin je dostává; tys je dostal i na Dolně.“

„Je to legální; je to nezbytné. Ale jak se to sem dostalo? Určitě ze strany Unie; zabývají se tím obchodníci; procházejí tudy. Někdo, někde, se na ten kanál napojuje... obchodníci... možná jsou kontakty přímo na stanici.“

„Takže jak se k němu dostaneme, kdo by nám zajistil kontakt na druhé straně kanálu?“

„Můžu to zjistit“

„Já o jednom vím,“ řekl Vittorio a oba tím překvapil. Olízl si rty, ztěžka polkl. „Roseen.“

„Ta tvoje kurva?“

„Zná trh. Je tam důstojník ostrahy... vysoce postavený. Je naprosto čistý, ale trh si ho koupil. Chcete něco vyložit nebo naložit, chcete přimhouřit oko - může to zařídit.“

Jon hleděl na svého syna, ten produkt ročního kontraktu, jeho zoufalé touhy mít syna. Koneckonců, nebylo velkým překvapením, že Vittorio věděl takové věci. „Skvělé,“ řekl suše. „Můžeš jí o tom povědět. Možná na něco přijdeme. Dayine, naše sklady na Vikingovi, měli bychom se do nich podívat.“

„To nemyslíš vážně.“

„Myslím to naprosto vážně. Najal jsem Hansford. Jeho posádka je pořád v nemocnici. Vnitřek je v troskách, ale poletí. Zoufale potřebují peníze. A ty můžeš najít posádku... přes ty Vittoriovy kontakty. Nemusíš jim říkat všechno, jenom je dostatečně motivuj.“

„Viking je další pravděpodobné problémové místo. Další určité problémové místo.“

„Risk, ne? Spousta frachtáků má za takovéhle situace nehody. Některé mizí. Uslyším to od Konstantina; ale já dám najevo... důvěru v budoucnost Vikingu. Někáký důkaz, důvěrné sdělení.“ Upil vína a zkroutil ústa. „Radši by sis měl pospíšet, než nás zasáhne příval uprchlíků přímo z Vikingu. Tam se můžeš kontaktovat s kanálem, sledovat ho tak daleko, jak to půjde. Jakou šanci má teď Pell bez Unie? Společnost nepomůže. Flotila nám jenom přidává problémy. Nemůžeme to vydržet navěky. Konstantinova politika se dočká povstání dřív, než bude po všem, a to bude čas pro výměnu stráží. To Unii pořádně vyjasní. Chápeš... dostanou spojení; my... z toho spojení dostaneme všechno, co můžeme. Druhé dveře, kterými bychom přinejhorším vyskočili. Jestli Pell vydrží, budeme sedět klidně, v bezpečí; jestli ne, radši ať se zachráníme my, než ostatní, ne?“

„A budu to já, kdo bude riskovat krk,“ řekl Dayin.

„Takže bys byl radši tady, až povstání nakonec prorazí tyhle bariéry? Nebo bys ses radši soukromě dohodl s vděčnou opozicí... a zisk skončí přímo ve tvých kapsách? Jsem si jistý, že to tak bude; a jsem si jistý, že si to zasloužíš.“

„Štědré,“ řekl Dayin kysele.

„Život tady,“ řekl Jon, „se nezlepší. Mohl by být velice nepohodlný. Je to hazard. A co není“

Dayin pomalu přikývl. „Projedu si nabídky posádek.“

„To bys měl.“

„Přiliš důvěřuješ, Jone.“

„Jenom téhle větvi rodiny. Nikdy Konstantinům. Angelo mě měl nechat na Dolně. Nejspíš si to taky říká. Ale rada hlasovala jinak; a možná to pro ně bylo štěstí. Možná bylo.“

8

Pell: 5/23/52

Nabídli mu židli. Vždycky byli zdvořilí, vždycky mu říkali pane Talley a nikdy hodností - to byl zvyk civilistů; nebo jim možná došlo, že unionisté se tady pořád počítají za povstalce a nemají hodnot žádnou. Snad ho nenáviděli, ale byli k němu neochvějně slušní a neochvějně laskaví. Obojí ho děsilo stejně, protože je podezřívával z falše.

Dali mu další papíry, které měl vyplnit. Naproti němu se ke stolu posadil doktor a snažil se proceduru podrobně vysvětlit. „Nechci to slyšet,“ přerušil ho Talley. „Chci prostě podepsat papíry. Tohle jsem poslouchal celé dny. Nestačí to?“

„Neplnil jste test poctivě,“ řekl doktor. „Lhal jste a v rozhovoru jste nesprávně odpovídal. Přístroje ukázaly, že jste lhal. Nebo prožíval nějaký jiný stres. Ptal jsem se, jestli byl na vás vyvinut nátlak, a přístroje řekly, že lžete, když jste řekl, že nebyl.“

„Dejte mi pero.“

„Nutí vás něco? Vaše odpovědi se nahrávají.“

„Nikdo mě nenutí.“

„To je také lež, pane Talley.“

„Ne.“ Snažil se, ale nepodařilo se mu udržet hlas, aby se netrásl.

„Obyčejně se zabýváme kriminálníky, kteří také mají tendenci lhát.“ Doktor mu vzal dokumenty z dosahu. „Občas se setkáme se snahou o sebepoškození, velmi zřídka. Je to forma sebevraždy. Lékařsky na to máte právo, v rámci určitých právních omezení; a pod podmínkou, že jste měl obhájce a chápete, co to obnáší. Jestli budete pokračovat v terapii podle harmonogramu, měl byste být asi za měsíc zase schopen. Právní samostatnost během dalších šesti měsíců. Plná

funkce - chápete, že může nastat trvalé snížení vaší schopnosti existovat ve společnosti; mohou nastat další psychologické nebo fyzické nedostatečnosti...”

Popadl pero a podepsal. Doktor si papíry vzal a prohlédl si je. Nakonec vytáhl z kapsy papír a přistrčil mu ho přes stůl - pomačkaný a mnohokrát přeložený útržek papíru.

Uhladil ho a uviděl sdělení s tuctem podpisů. Váš účet na stanici má 50 kreditů. Na cokoliv, co na téhle straně potřebujete. Podepsalo to šest strážných; muži a ženy, se kterými hrál karty. Dali je z vlastních kapes. Slzy mu zamlžily oči.

„Chcete si to rozmyslet?“ zeptal se doktor.

Zavrtěl hlavou, složil papír. „Můžu si to nechat?“

„Schováme to k vašim ostatním věcem. Všechno dostanete při propuštění.“

„Pak na tom nebude záležet, že?“

„V té chvíli ne,“ řekl doktor. „Aspoň nějakou dobu.“ Podal mu papír zpátky.

„Dám vám sedativum,“ řekl doktor a zavolal službu, která je přinesla, šálek bledé tekutiny. Přijal ho a vypil, necítil žádnou změnu.

Doktor před něho přistrčil čistý papír a položil pero. „Napište, jaké máte z Pellu dojmy. Uděláte to?“

Začal. Ve dnech, kdy ho testovali, se setkal s podivnějšími žádostmi. Napsal odstavec, jak ho vyslyšely strážé a jak se nakonec cítil, jak s ním zacházeli. Slova se začala roztahovat do stran. Nepsal na papír. Přešel přes okraj papíru na stůl a nemohl najít cestu zpátky. Písmena se omotávala jedno kolem druhého, svázaná na uzel.

Doktor se natáhl a vzal mu pero z ruky, úmyslně ho oloupil.

9

I.

Pell: 5/28/52

Damon si prohlédl hlášení na stole. Na takový postup nebyl zvyklý, na vojenské právo, které existovalo v K. Bylo drsné a rychlé,

a hlášení se mu dostalo na stůl s trojicí filmových kazet a štosem formulářů odsuzujících pět mužů k Adjustaci.

Podíval se na filmy, čelisti stisknuté, na velké nástěnné obrazovce se míhaly scény z povstání, záznam vraždy. O zločinu ani o totožnosti nebylo pochyby. V hromadě případů, které zaplavily právní oddělení, nebyl čas na opětné rozvažování nebo ohledy. Měli co dělat se situací, která mohla strhnout celou stanici do propasti, zvrátit chod věcí způsobem, ke kterému došlo na Hansfordu. Jakmile byly ohroženy systémy udržující život, jakmile se lidé dostali do stadia šílenství, kdy podpalovali hranice na staničním doku... nebo šli proti staniční ostraze s kuchyňskými noži...

Probral se soubory, které nechal vytisknout, aby je odsouhlasil. Nebylo to poctivé, protože těch pět mohli policisté ostrahy přetáhnout přes linii, pět z mnoha dalších, kteří nebyli o nic méně nevinní. Ale těch pět mužů už nikdy nikoho nezabije, ani neohrozí křehkou rovnováhu stanice, která v sobě ukrývá mnoho tisíc životů. Totální Adjustace, napsal, což znamenalo restrukturalizaci osobnosti. Soudní řízení by odhalilo nespravedlnost, kdyby k němu došlo. Výslech by určil nevinu, kdyby v tomto bodě nějaká existovala. Cítil se mizerně, když to dělal, a bál se. Vojenské právo bylo příliš rychlé. Jeho otec se trápil celou noc, když měl učinit jedno takové rozhodnutí, pokud vůbec výborem něco takového prošlo.

Výtisk putoval do kanceláře veřejného obhájce. Budou se osobně dotazovat, vznášet oprávněné žádosti. Tahle procedura byla taky za současných okolností zredukovaná. Mohlo by k ní dojít, jenom kdyby našli důkaz o chybě; a důkaz byl v K, mimo jeho dosah. Nespravedlnosti byly možné. Odsuzovali na základě toho co řekla policie, kterou útočníci napadli, a na základě zhlédnutí filmu, který neukázal, co se stalo předtím. Na stole měl pět set hlášení o krádežích a větších zločinech, před K se zabývali dvěma nebo třemi takovými stížnostmi za rok. Počítač byl zaplaven žádostmi o údaje. Celé dny odpracovali na osobních dokumentech a papírech pro K, a to všechno přišlo vniveč. Dokumenty se v K kradly a ničily v takové míře, že žádný doklad nebyl důvěryhodný. Většina žádostí o dokumenty byla pravděpodobně neoprávněná, a žádosti se nejhlasitěji ozývaly od nepoctivců. Přísežná prohlášení byla bezcenná, protože tu určitou roli hrály hrozby. Lidé by kvůli bezpečí odpřísáhli cokoli. Dokonce i ti, kdo přišli v dobrém stavu, nosili u sebe papíry, které

nebyly prověřené: ostraha konfiskovala karty a papíry, aby je zachránila před krádeží, a vydávala jenom několik dokumentů tam, kde byli schopni dotyčného spolehlivě identifikovat a najít pro něho na stanici sponzora - ale to bylo pomalé ve srovnání s přívalem; a hlavní stanice neměla kam je dát. Bylo to šílenství. Snažili se všemi prostředky eliminovat byrokracii a spěchat; a to jenom všechno zhoršovalo. „Tome,“ vyťukal soukromou poznámku Tomovi Ushantovi z kanceláře obhájce, „jestli budeš mít pocit, že něco v těchhle případech nehraje, dej mi vědět bez ohledu na proceduru. Odsuzujeme příliš mnoho lidí v rychlém tempu; chyby jsou možné. Nechci na nějakou přijít, až začne proces.“

Neočekával odpověď. Objevila se. „Damone, podívej se na případ Talley, jestli chceš, aby ti něco rušilo spaní. Russell použil Adjustaci.“

„Chceš říct, že už to prodělal?“

„Žádná terapie. Chci říct, že to používali k výsledku.“

„Podívám se na to.“ Vyťukal kód, vyhledal přístupové číslo, vytáhl si soubor na displej počítače. Na obrazovce se míhala stránka za stránkou výsledku, většina z nich nic neříkala; jméno lodi a číslo, povinnosti... armkomper mohl znát svoji palubní desku a cíl, na který střílel, ale možná ještě něco. Takže vzpomínky na domov... rodina zabita, když Flotila přepadla doly v systému Cyteen; bratr, zabit při výkonu služby - dostatečný důvod k zášti, pokud člověk chtěl. Vychován matčinou setrou na Cyteenu, v jakési továrně... pak vládní škola, učení technických dovedností. Prohlásil, že neví nic o vyšší politice, žádný odpor k situaci. Stránky přecházely do nezkráceného přepisu, nezhuštěné, nespojitě tékání... vrátil se k bolestným osobním věcem, takovým intimním podrobnostem, které v Adjustaci vypluly na povrch, zatímco velký díl osobnosti byl ponechán pustý, prověřený, utříděný. Strach z opuštěnosti, ten byl nejhlubší; strach z toho, že bude přítěží příbuzným, že si zaslouží být opuštěn; měl komplikovaný pocit viny co se týče ztráty rodiny, převládal strach z toho, že se to stane znovu. Miloval tetu. Starala se o mě, říkalo se v jednom bodě. Někdy mě objímala. Objímala..., měla mě ráda. Vůbec nechtěl opustit její domov. Ale Unie chtěla své; stát ho podporoval, stát si ho vzal, sotva se stal plnoletým. Potom státní hloubkový kurs techniky, vzdělání na pascích, vojenský výcvik a žádné cesty domů. Někakou dobu mu od tety chodily dopisy; strýc nikdy nenapsal. Věřil, že teď

už je teta mrtvá, protože dopisy před několika lety přestaly chodit. Napsala by, věřil. Měla mě ráda. Ale v hloubi duše se bál, že neměla; že jenom chtěla státní peníze; a pak cítil vinu, že se nevrátil domů; že si tohle odloučení taky zasloužil. Ale napsal strýci a nedostal žádnou odpověď. To ho zranilo, ačkoli se se strýcem nikdy rádi neměli. Ná-zory, víra... další rány, zlomená přátelství; nezralá láska, další případ, kdy dopisy přestaly chodit, a tohle zranění do sebe pojalo všechna stará. Později přidělen ke společnosti do služby... neklidně se přeru-šil. Měl sklony svěřovat se do zoufalé hloubky. Objímala mě, opako-val, byla v tom patetická a tajená osamělost. A další věci.

Začal ji hledat. Hrůzu tmy. Neurčitou, opakující se noční můru: bílé místo. Výslech. Drogy. Russell použil drogy, proti všem zvyk-lostem Společnosti, proti všem lidským právům - strašlivě chtěli ně-co, co Talley prostě neměl. Poslali ho pryč ze zóny Námořníka - z Námořníka - ve vrcholící panice ho přeložili na Russell. Chtěli o té-hle ohrožené stanici informace; použili při výslechu techniku Adjustace. Damon si vložil bradu do dlaní, pozoroval, jak se přerývaný záznam odvíjí na obrazovce, bylo mu zle od žaludku. Zastyděl se při tom objevu, naivně. Neprohlížel hlášení z Russellu, nezkoumal je osobně; měl v rukou jiné věci, a personál, který se o tu záležitost staral; nechtěl se - uznal to zabývat tím případem víc, než naprosto musel. Talley ho nikdy nezavolał. Ošálil ho. Držel se, už vyšinutý z předchozí kůry, aby vyžrál na Pell, aby udělal jedinou věc, která mohla ukončit jeho duševní peklo. Talley se mu díval přímo do očí a zařídil si sebevraždu.

Záznam pokračoval dál... od výslechu pod drogami k chaotické evakuaci, s davy ze stanice na jedné straně a vojenskými hrozbami na druhé.

A co to bylo, co se to stalo během té dlouhé cesty, když byl vězněm na jedné Mazianově lodi...

Norsko... a Malloryová.

Zhasl obrazovku, zůstal sedět a díval na hromádku papírů, čekající případy. Po čase se sebral a začal pracovat; prsty měl necitlivé, když podepisoval autorizace.

U Russellovy hvězdy se nalodili muži a ženy, lidé, kteří po-dobně jako Talley asi byli přičetní, než to všechno začalo. Co ty lodě vyšinulo, co existovalo tam v K... něco se stalo, s lidmi, kteří se od ostatních nijak nelišili.

Damon prostě vydal na pospas destrukci životy jako ten Talleyův, který byl už ztracen. Lidi, jako byl on sám, myslel si, kteří zašli za limity civilizace, na místě, kde civilizace přestala cokoliv znamenat.

Mazianova flotila - i oni, i další podobné Malloryové - určité začali jinak.

„Nebudu to napadat,“ řekl mu Tom nad obědem, kdy oba víc pili než jedli.

A po obědě odešel do malého oddělení Adjustace v červené, a pak zpátky do rehabilitační oblasti. Viděl Joše Talleye. Talley ho neviděl, ačkoli snad by na tom nezáleželo. Talley v tu dobu odpočíval po jídle. Podnos byl ještě na stole, a on se dobře najedl. Seděl na posteli s podivně jasným výrazem v obličeji, všechno napětí bylo vymazáno.

II.

Angelo se podíval na pobočníka, vzal hlášení o lodi mířící od nich pryč, prohlédl si seznam lodního nákladu a vzhlédl. „Proč Hansford?“

Pobočník se znepokojeně přisunul blíž. „Pane?“

„Dva tucty lodí nemají co dělat a Hansford pověřili letem? Bez úprav? A s jakou posádkou?“

„Myslím, že posádka byla najata ze seznamu mimo činnou službu, pane.“

Angelo listoval zprávou. „Lukasova Společnost. Směr Viking s vybrakovanou lodí a posádkou z doku a s Dayinem Jacobym jako pasažérem? Spoj mě s Jonem Lukasem.“

„Pane,“ řekl pobočník, „loď už opustila dok.“

„Vidím, kolik je hodin. Sežeň mi Jona Lukase.“

„Ano, pane.“

Pobočník odešel. Ve chvílce se obrazovka na stole rozjasnila a objevil se Jon Lukas. Angelo se zhluboka nadechl, uklidnil se, nastavil hlášení před snímač. „Vidiš to?“

„Máš dotazy?“

„Co se děje?“

„Máme na Vikingu majetek. Obchody musí běžet dál. Máme nechat naše zájmy utopit v panice a nepořádku? Musíme je držet v patrnosti.“

„S Hansfordem?“

„Měli jsme příležitost najmout loď nízkého standardu. Ekonomika, Angelo.“

„To je všechno?“

„Nevím, jestli ti rozumím.“

„Neveze žádný náklad. Jakou komoditu chcete na Vikingu vyvezdnout?“

„Vezeme na Hansfordu všechno, co v tomhle stavu snese. Tam se dá do pořádku, kapacity jsou tam méně přetížené. Ta úprava je cenou, za kterou ho máme k dispozici, pokud to musíš vědět. To, co veze, zaplatí účet; nazpátek se plně naloží nedostatkovými zásobami. Myslel jsem, že budeš rád. Dayin je na palubě, aby na všechno dohlédl a vyřídil nějaké záležitosti v naší kanceláři na Vikingu.“

„Nejde náhodou o to, že plné vytížení znamená personál Lukassovy Společnosti... nebo někoho jiného? Nestaneš se vlastizrádce. Nepřestěhuješ si kancelář.“

„Á. Tohle tě zajímá.“

„To musí být moje starost, když odsud lodě odlétají bez dostatečného nákladu, který by opravňoval jejich pohyb, a letí na místo, jehož populaci nezvládneme, jestli zpanikaří. Říkám ti, Jone, my si nemůžeme dovolit nějaké řeči nebo nějakou ojedinělou společnost, která vytahuje svoje oblíbené zaměstnance ven a začíná paniku na jiné stanici. Slyšíš mě?“

„Tohle jsem s Dayinem probral. Ujišťuju tě, že naše výprava je účelná. Obchod musí pokračovat, nebo se zadusíme. A nás čeká Viking. Stanice, které na něm závisely, zkolabovaly. Jenom nechme Viking zapadnout do nedostatku, a můžeme je mít v klíně bez pozvání. Vezeme jim potraviny a chemikálie; nic, čeho by Pell mohl mít nedostatek... a na lodi máme jenom dva plně naložené použitelné sklady. Takhle vyslyšíte každou odstartovanou loď? Můžu ti ukázat naše knihy, jestli je chceš vidět. Mám ti to za zlé. Bez ohledu na naše soukromé vztahy, Angelo, myslím, že Dayin zaslouží pochvalu, že byl ochotný se tam vydat za těchto podmínek. Není nutná žádná fanfára - žádnou jsme nechtěli - ale očekávali bychom něco jiného než obžaloby. Chceš ty knihy, Angelo?“

„Ani ne. Děkuji ti, Jone, a omlouvám se. Pokud Dayin a lodní mistr odhadne riziko. Každou loď, která startuje, prověříme, ano. Není v tom nic osobního.“

„Odpovím na jakoukoli otázku, Angelo, pokud je přiměřeně položena. Poroučím se.“

„Děkuji, Jone.“ Jon se odpojil. Angelo to udělal taky, seděl a díval se na hlášení, procházel je, nakonec je odsouhlasil a odeslal do Záznamu; všechny kanceláře se opožděovaly, nikdo nic nestíhal. Příliš mnoho člověkohodin a příliš mnoho počítačového času padlo na zpracování K.

„Pane.“ Byl to jeho tajemník, Mills. „Váš syn, pane.“ Zmáčkl knoflík příjmu a vzhlédl poněkud překvapeně, když se místo toho otevřely dveře a Damon vešel dovnitř. „Přinesl jsem soudní hlášení sám,“ řekl Damon. Posadil se, opřel se o stůl oběma rukama. Damon měl unavený výraz, celý se cítil velmi unavený. „Dnes ráno jsem odsoudil pět mužů k Adjastaci.“

„Pět mužů není tragédie,“ řekl Angelo unaveně. „Mám do počítače vložený losovací program, který vybere ty, kdo půjdou a kdo zůstane na stanici. Na Dolně mám další bouři, která znovu zaplavila mlýn, a zrovna našli oběti z poslední zátopy. Teď, když se panika uklidňuje, se mi lodě vymykají z dosahu, jedna zrovna vyklouzla, další dvě letí zítra. Jestli je pravda, co se říká, že Mazian si vybral Pell pro uprchlíky, tak kde zůstaly ostatní stanice? Co když zpanikaří a zamíří sem naložené lodě? A jak víme, že někdo není zrovna teď venku a neprodává vstupy vystrašenějším lidem? Naše životní systémy víc nepoberou.“ Mávl neurčitě směrem k hromadě dokumentů. „Začneme militarizovat frachtáky, jak jen to půjde, nějakým pěkně silným finančním nátlakem.“

„K odstřelování uprchlických lodí?“

„Jestli přiletí loď, které nemůžeme zvládnout, tak ano. Rád bych si někdy popovídal s Elene; zrovna ona se první přiblížila obchodníkům. Dnes nemůžu předstírat soucit s pěti povstalci. Odpušť.“

Jeho hlas se zlomil. Damon se natáhl přes stůl, chytil ho za zápěstí a stiskl, pak pustil. „Potřebuje Emilio dole pomoc?“

„Říká, že ne. Mlýn je v troskách. Všude je bahno.“

„Všechny našli mrtvé?“

Přikývl. „Včera v noci. Bennett Jacint a Ty Brown; Wes Kyle včera v poledne... pořád prohledávají břehy a rákosí. Emilio a Miliko

říkají, že morálka je v pořádku. Dolané stavějí kanály. Hodně se jich bojí, kvůli lidskému obchodu; nařídil jsem pustit jich víc na základnu a autorizoval jsem některé cvičené, aby zůstali tady nahoře: jejich životodárné systémy jsou v dobrém stavu, a uvolní se tím nějací technici, které můžeme nahradit. Posílám dolů každého lidského dobrovolníka, který chce jít, to znamená i cvičené dokové pomocníky; můžou zvládnout konstrukční zařízení. Nebo se to můžou naučit. Je nová doba. Tvrdší.“ Stiskl rty, zhluboka do sebe vtáhl vzduch. „Mysleli jste s Elene na Zemi?“

„Pane?“

„Ty, tvůj bratr, Elene a Miliko - přemýšlejte o tom, ano?“

„Ne,“ řekl Damon. „Dát se na útěk? Myslíš, že na tohle dojde?“

„Jenom si to spočítej, Damone. Ze Země jsme nedostali pomoc, jenom pozorovatele. Nanejvýš odpočítávají ztráty, neposílají žádné posily ani lodě. Ne. Potápíme se níž a níž. Mazian to neudrží věčně. Loděnice na Námořníkově... byly životně důležité. A brzo přijde na řadu Viking; a cokoli dalšího, po čem Unie natáhne ruce. Unie odřezává Flotilu od zásob; Země už to udělala. Nezbylo nám nic, jenom místo, kam utéct.“

„Zadní Hvězdy - víš přece, že se něco povídá o znovuotevření jedné stanice...“

„Jenom sen. Nikdy bychom neměli šanci. Jestli Flotila poletí... Unie z ní udělá terč, stejně jako z nás, nebude váhat. A já bych sobecky, docela sobecky, rád viděl svoje děti pryč odsud.“

Damon byl v obličeji velice bílý. „Ne. Absolutně ne.“

„Nebud' netýkavý. Budu radši, když budete v bezpečí, než abyste mi pomáhali. Konstantiny v nadcházejících letech nečeká nic dobrého. Jestli nás dostanou, znamená to vymazání mozku. Strachuješ se o svoje kriminálníky; starej se o sebe a Elene. Unie si to zařídí po svém... loutky v úřadech; populace zrozená v laboratořích, aby zaplnila svět... na Dolně budou orat a stavět. Nebesa, pomozte Dolanům. Spolupracoval bych s nimi... ty taky..., abychom Pell zabezpečili před nejhoršími krajnostmi; ale s nimi nebude možné vyjít po dobrém. A já tě nechci vidět v jejich rukou. Jsme příliš na ráně. Celý život jsem žil v takovém postavení. Určitě to není moc, když žádám jedinou sobeckou věc - abych zachránil své syny.“

„Co řekl Emilio?“

„S Emiliem o tom pořád diskutujeme.“

„Řekl ti ne. A já taky.“

„Tvá matka si s tebou promluví.“

„Ji posíláš taky?“

Angelo se zamračil. „Viš, že to není možné.“

„Vím to. Sám nepůjdu, a myslím, že ani Emilio se nerozmyslí. Má moje požehání, jestli to udělá, ale já ne.“

„Potom nic nevíš,“ řekl Angelo krátce. „Později si o tom promluvíme.“

„Nepromluvíme,“ odsekl Damon. „Jestli my odletíme, nastane tu panika. To si umíš představit. Viš, jak by to vypadalo, nehledě na to, že něco takového vůbec nechci udělat.“

Byla to pravda; věděl to.

„Ne,“ řekl Damon znovu, položil ruku na otcovu, vstal a odešel.

Angelo seděl, díval se do stěny, k portrétům, které stály na polici, na nichž byly zobrazeny známé postavy... Alicia před nehodou; mladá Alicia a on sám; portréty Damona a Emilia postupně od dětství po dospělost, včetně manželek a naděje na vnoučata. Díval se na ty shromážděné postavy, proměňující se s věkem, a došel k závěru, že dobrých dnů teď bude méně.

Trochu se na chlapce zlobil; ale vlastně... byl na ně pyšný. Vychoval z nich to, čím jsou.

Emilio, psal tomu sledu obrazů a synovi na Dolnu, tvůj bratr ti posílá pozdrav. Pošli mi zručné Dolany, které můžeš postrádat. Ze stanice ti posílám tisíc dobrovolníků; pokračuj s novou základnou, pokud mají dostatek zařízení. Popros Dolany o pomoc, nakupuj domácí potraviny. Líbám tě.

A ostraže: Vyberte jedince, kteří naprosto nemají sklony k násilí. Pošleme je na Dolnu jako dobrovolníky.

Při tom přemýšlel, kam tohle povede; ti nejhorší zůstanou na stanici, u srdce a mozku Pellu. Psance převezou dolů a budou je držet na uzdě; některé násilím. Ale křehké dohody s domorodci, křehká sebeúcta techniků, které přesvědčili, aby šli dolů do toho bláta a primitivních podmínek... nemůže se to proměnit v trestnou kolonii. Byl to život. Bylo to tělo Pellu, a on je odmítal znásilnit, zničit všechny sny, které měli o jeho budoucnosti.

Měl temné chvíle, kdy přemýšlel, jak naaranžovat nehodu, při které by mohl všechny z K dekompresovat. Byl to nevyslovitelný nápad, šílené rozhodnutí, zabít zároveň s nežádoucími tisíce nevinných... přijímat jeden lodní náklad za druhým a mít nehodu za nehodu, uchovat Pell bez obtížného břemene, uchovat Pell takový, jaký byl. Damon přestal spát kvůli pěti mužům. Jeho napadaly daleko strašlivější hrůzy.

Taky proto chtěl, aby jeho synové z Pellu zmizeli. Někdy si myslel, že by mohl být ve skutečnosti schopný použít prostředky, po kterých někteří volali, a že to byla slabost, která mu v tom činu bránila, že zbytečně považoval za nebezpečné něco, co by bylo ku prospěchu špinavé lůzy, od které dennodenně přicházela hlášení o znásilněných a vraždách.

Pak uvážil, kam by to vedlo a jaký život by je čekal, kdyby vytvořili policejní stát Pell, a ucouvl i se všemi trestanci, které kdy Pell měl.

„Pane,“ vyrušilo ho ostré hlášení z centrály. „Pane, míří k nám plavidla.“

„Dejte mi to sem,“ řekl, těžce polkl, když se mu schéma objevilo na obrazovce. Bylo jich devět. „Kdo je to?“

„Nosič Atlantik,“ odpověděl hlas z centrály. „Pane, v konvoji mají osm fracht'áků. Žádají dokování. Ohlašují nebezpečné podmínky na palubě.“

„Zamítnuto,“ řekl Angelo. „Dokud neobdržíme vysvětlení.“ Nemohli takové množství přijmout; nemohli; žádnou další dávku jako od Malloryové. Srdce se mu rozbušilo, zabořilo. „Dejte mi Kreshova na Atlantiku. Spojte mě s ním.“

Druhá strana kontakt odmítla. Válečná loď udělá, co bude chtít. Oni nemohli dělat nic, aby tomu zabránili.

Konvoj se přiblížil, tichý, hrozivý díky nákladu, který nesl, a Angelo vyhlásil pro ostrahu poplach.

III.

Dolna: hlavní základna; 5/28/52

Pořád ještě pršelo, dozníval hrom. Tam-utsa-pitan pozorovala, jak lidé přišli a odešli, paže měla obemknuté kolem kolen, bosé nohy zabořené do bláta, voda jí pomalu stékala po srsti. Hodně z toho, co

lidé dělali, nedávalo smysl; hodně z toho, co lidé dělali, bylo zjevně bez užitku, možná to dělali kvůli bohům, snad byli šílení; ale hroby... tuhle smutnou věc hisa chápala. Slzám, schovaným za maskami, hisa rozuměla. Dívala se, lehce se kolébala, dokud poslední lidé neodešli, zanechávající jenom bahno a déšť tam, kde uložili své mrtvé.

Po chvíli se zvedla a došla k náhrobkům a hrobům, její bosé prsty mačkaly bláto. Na Bennetta Jacinta a další dva navršili hlínu. Déšť to místo proměnil v jedno velké jezero, ale ona se dívala; nevěděla nic o znameních, která si lidé pro sebe dělají, ale jedno znala.

Nesla s sebou dlouhou hůl, kterou vyrobil Stařešina. Přišla v dešti nahá, až na korálky a kůže, které nosila na šňůrce přes rameno. Zastavila se nad hrobem, vzala hůl do obou rukou a prudce ji zabořila do měkkého bahna; přízračný obličej pozvedla tak, aby vyhlížel nad zem co nejvíc, a přibližně v jeho zorném poli pověsila korálky a kožky, rozvěšovala je pečlivě, bez ohledu na déšť, který lil z nebe.

Blízko ní začvachtaly v kalužích kroky a ozvalo se syčení lidského dechu. Otočila se a uskočila, poděšená, že člověk ošálil její sluch, a hleděla do obličeje zakrytého dýchací maskou.

„Co to děláš?“ zeptal se muž.

Narovnala se, otírala si zabláčené ruce o stehna. Vadilo jí, že je nahá, protože lidi to rozčilovalo. Nemohla člověkovu nic říct. Podíval se na čarodějnou hůl, na náhrobní oběti..., na ni. To, co nahlédla z jeho obličeje, jí připadalo méně rozzlobené, než jak zněl jeho hlas.

„Bennett?“ zeptal se jí muž.

Přidřepla, jako že ano, stále neklidná. Slzy jí zaplnily oči, když uslyšela to jméno, ale déšť je smyl. Zlost... tu také cítila, že musel umřít Bennett a ne někdo jiný.

„Jsem Emilio Konstantin,“ řekl, a ona se hned narovнала, nutkání k útěku ji opustilo. „Děkuji ti za Bennetta Jacinta; poděkoval by ti.“

„Konstantin-člověk.“ Sebrala své nejlepší způsoby a dotkla se ho, toho velmi vysokého člena vysoké rasy. „Milovat Bennett-člověk, všichni milovat Bennett-člověk. Dobrý člověk. Říkat on přítel. Všichni Dolané být smutní.“ Položil jí ruku na rameno, tenhle vysoký Konstantin-člověk, a ona se obrátila a položila mu paži kolem pasu a hlavu si opřela o jeho hrud', vážně ho objala, přes mokrá, na dotek nepříjemný žlutý plášť. „Dobrý Bennett rozčilovat Lukas.

Dobrý přítel pro Dolané. Moc špatné on pryč. Moc, moc špatné, Konstantin-člověk.“

„Slyšel jsem,“ řekl. „Slyšel jsem, jaké to tu bylo.“

„Konstantin-člověk dobrý přítel.“ Zdvihla obličej, když se jí dotkl, dívala se nebojácně do podivné masky, která ho dělala na pohled hrozným. „Milovat dobré človenky. Dolané pracovat těžce, pracovat těžce, těžce pro Konstantin. Dát ti dary. Nechod' nikdy pryč.“

Myslela to vážně. Poznali, jací jsou Lukasové. Říkalo se v celém táboře, že by měli dělat Konstantinům pomyslení, protože ti byli vždycky z lidí nejlepší, a přinášeli víc dárků, než mohli dát hisové.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se a pohladil ji po tváři. „Jak ti máme říkat?“

Najednou se zazubila, hrála ji jeho laskavost, přejela si rukou po štíhlém boku, marnivě, i když teď byla mokrá. „Lidé mi říkat Satén,“ řekla a zasmála se, protože jako pravé jméno jí náleželo její vlastní, hisa, ale Bennett jí dal tohle jméno, protože byla marnivá, dal jí jméno a kousek jasně červené látky, který nosila do roztrhání a pořád ho uchovávala mezi svými čarodějnými dárky.

„Půjdeš se mnou zpátky?“ zeptal se a měl na mysli lidský tábor. „Rád bych si s tebou promluvil.“

Lákalo ji to, protože to znamenalo laskavost. A pak si smutně vzpomněla na povinnost a stáhla se, složila paže, stísněná ztrátou lásky. „Já sedět,“ řekla.

„S Bennettem.“

„Udělat jeho duch dívat se do nebe,“ řekla ukazujíc na čarodějnou hůl, vysvětlovala tak věc, kterou hisové nevysvětlují. „Dívat se tam, kde on doma.“

„Přijď zítra,“ řekl. „Potřebuju mluvit s hisy.“

Zvrátila hlavu, dívala se na něho překvapeně. Jenom málo lidí je nazývalo správným jménem. Bylo divné to slyšet. „Přivést ostatní.“

„Všechny vaše vůdce, jestli přijdou. Potřebujeme hisy. Nahoře, dobré ruce, dobrá práce. Potřebujeme na Dolně obchodovat, získat místo pro víc lidí.“

Ukázala ke kopcům a k otevřené pláni, která se táhla do nekonečna.

„Tam je místo.“

„To ale budou muset říct vaši vůdci.“

Zasmála se. „Říkat čarovné-věci. Já-Satén dát tohle Konstantin-člověk. Všechno naše. Já dát, ty vzít. Všechno obchod, hodně dobré věci; všichni šťastní.“

„Přijď zítra,“ řekl a odešel, vysoká zvláštní postava mizela v lijáku. Satén-Tam-utsa-pitan se posadila na paty, déšť jí bušil do ohnutých zad a stékal po těle, a pozorovala hrob, na němž liják vytvářel hluboké kaluže.

Čekala. Nakonec přišli ostatní, méně zvyklí na lidi. Dalut-hos-me byl jeden z těch, kdo nesdíleli její optimismus co se týče lidí; ale i on měl Bennetta rád.

Byli lidé a lidé. Tolik se hisové naučili.

Opřela se o Dalut-hos-me, Slunce-svítlí-přes-mraky, v temném večeru jejich dlouhé hlídky, a tím gestem ho potěšila. Tuhle zimu začal pokládat dary před její rohožku, doufal v jaro.

„Oni chtějí hisa Nahoře,“ řekla. „Chci vidět Nahoře. Chci to.“

Vždycky to chtěla, od chvíle, kdy o něm slyšela Bennetta mluvit. Z toho místa přišli Konstantinové (a Lukasové, ale tuhle myšlenku zapudila). V jejích představách to místo bylo zářivé a plné darů a dobrých věcí, jako všechny lodě, které odtamtud přicházely, přivážejíce jim zboží a dobré nápady. Bennett jim vyprávěl o velkém kovovém místě, které natahuje ruce ke Slunci, aby pilo jeho sílu, a na které přilétaly a odlétaly obří lodě, větší, než si uměli představit.

Všechny věci odcházely k tomu místu a z něho přicházely; a teď odešel Bennett, určil tak lhůtu jejího života pod Sluncem. Byla to jakási pout', tahle cesta, po které toužila, byla podobná cestě za sochami v pláni, jako nočnímu spánku ve stínu těchto soch.

Přisoudili lidské obrazy taky tomu Nahoře, aby se tam dívali. Bylo vhodné nazývat to poutí. A Čas připomínal Bennetta, který přišel z této cesty.

„Proč mi to říkáš?“ zeptal se Dalut-hos-me.

„Moje jaro bude tam, Nahoře.“

Přitulil se blíž. Cítila jeho teplo. Objal ji. „Půjdu,“ řekl.

Bylo to kruté, ale posedla ji touha první cesty: a jeho posedla kvůli ní, touha bude růst s ustupující zimou a oni začnou myslet na jaro, na teplý vítr a na protrhávání mraků. A Bennett, chladný, v zemi, by se smál divným lidským smíchem a nařídil jim, aby byli šťastní.

Hisové vždycky takhle horečně snili, o jaru a hnízdění.

IV.

Pell: sektor modrá pět: 5/28/52

Zase měli k večeři mražené jídlo. Oba se dostali domů pozdě, oněmělí prožitými stresy dne – další uprchlíci, další chaos. Damon jedl, zvedl hlavu, když si konečně uvědomil, jak je mlčky ponořený do sebe, a zjistil, že Elene je taky pohroužená v mlčení... v poslední době to byl mezi nimi zvyk. Zneklidněl, když si to uvědomil, a natáhl se přes stůl, aby ji chytil za ruku, která odpočívala vedle talíře. Otočila dlaň a prsty proplekla s jeho. Vypadala stejně unaveně jako on. Pracovala příliš mnoho - nejenom dneska. Byl to lék na cosi... radši nemyslet. Nikdy o Estelle nemluvila. Vůbec mnoho nemluvila. Možná, pomyslel si, zůstává tak dlouho v práci, protože má tak málo co říct.

„Dnes jsem viděl Talleye,“ řekl chraptivě ve snaze zaplnit ticho, rozptýlit ji, i když tohle téma bylo ponuré. „Vypadal... klidně. Žádná bolest. Vůbec žádná bolest.“

Stiskla ruku. „Takže jsi v jeho případě nakonec udělal dobře, že?“

„Nevím. Myslím, že to ani nemůžu vědět.“

„Žádal to.“

„Žádal to,“ opakoval.

„Udělal jsi všechno tak, aby to bylo v pořádku. Nic jiného jsi nemohl dělat.“

„Miluju tě.“

Usmála se. Rty se jí chvěly, dokud dokázaly úsměv podržet.

„Elene?“

Stáhla ruku. „Myslíš, že Pell udržíme?“

„Bojíš se, že ne?“

„Bojím se, že tomu nevěříš.“

„Co je tohle za úvahy?“

„Mluvím o věcech, o kterých se mnou nechceš diskutovat.“

„Nemluv v hádankách. Neumím hádat. Nikdy jsem neuměl.“

„Chci dítě. Už nic neberu. Myslím, že ty jsi ještě nepřestal.“

Do tváří mu stoupla horkost. Půl vteřiny pomýšlel na lež. „Ano. Myslel jsem, že na to není doba. Ještě ne.“

Stiskla pevně rty, byla zmatená.

„Nevím, co chceš,“ řekl. „Nevím. Jestli Elene Quenová chce dítě, dobrá. Stačí říct. To je v pořádku. Všechno je v pořádku. Ale doufal jsem, že to bude z důvodů, které budu znát.“

„Nevím, o čem mluvíš.“

„Hodně jsi přemýšlela. Pozoroval jsem tě. Ale nic jsi neřekla nahlas. Co chceš? Co mám dělat? Přivést tě do jiného stavu a nechat tě být? Pomohl bych ti, kdybych věděl jak. Co mám říct?“

„Nechci bojovat. Nechci boj. Řekla jsem ti, co chci.“

„Proč?“

Pokrčila rameny. „Nechci už dál čekat.“ Svrážtila obočí. Poprvé za celé dny měl pocit, že navázal kontakt s jejíma očima. S Elene, jakou byla. S čímsi něžným. „Máš starost,“ řekla. „Vidím to.“

„Někdy mám pocit, že neslyším všechno, co říkáš.“

„Na lodi... je to moje věc, mít dítě nebo ne. Lodní rodina je v něčem bližší a v jiných záležitostech zase vzdálenější. Ale ty se svou rodinou... Chápu to. Respektuju to.“

„Je to taky tvůj domov. Je náš.“

Svedla nejchabější z úsměvů, snad měl být vstřícný. „Takže co na to řekneš?“

Plánovací ústředí stanice vyhlašovalo ponurá varování, rady a naléhání doporučena. Nebylo to jenom vznikem K. Byla tu válka, která se blížila. Všechna pravidla platila na prvním místě pro Konstantiny.

Prostě přikývl. „Tak už nebudeme čekat.“

Jako by se zdvihl stín. Estellin duch vyvanul z malého bytu, který dostali v modré pět, byl menší, jejich zařízení se sem nehodilo, všechno tu bylo v nepořádku. Najednou to byl domov, ta chodba s talíři naskládanými do šatníků a obývací, který v noci sloužil jako ložnice, s krabicemi narovnanými v rohu, košatinami z Dolny se svršky, které měly přijít do skříní na chodbě.

Leželi na posteli, která ve dne byla pohovkou. A ona mluvila, ležela mu v náručí, poprvé po týdnech mluvila, dlouho do noci, byl to proud vzpomínek, o které se s ním nikdy nepodělila, za celou dobu, co byli spolu.

Snažil se spočítat, co v Estelle ztratila: svou loď, tak ji pořád nazývala. Sourozenec, příbuzné. Má morálku jako obchodník, tohle úsloví bylo na stanici časté; ale on nedokázal vidět Elene mezi ostat-

ními, podobnou hulvátským obchodníkům, kteří věčně v docích pili a spali s každým, kdo byl ochoten. Nikdy tomu nevěřil.

„Věř tomu,“ řekla a její dech mu ovíval rameno. „Tak obchodníci žijí. Co chceš místo toho? Incest? Na té lodi jsem měla bratrance.“

„Vy jste byli jiní,“ trval na svém. Pamatoval se, jak ji poprvé uviděl, bylo to v jeho kanceláři kvůli nějakým problémům s bratrance... vždycky byla tišší než ostatní. Rozhovor, opakované setkání; a další; druhá cesta... a znovu Pell. Nikdy s bratrance nechodila na tahy po barech, neúčastnila se obchodnických orgií; chodila k němu, trávila dny na stanici s ním. Už se nenalodila. Obchodníci zřídka uzavírali manželství. Elene to udělala.

„Ne,“ řekla. „Ty jsi byl jiný.“

„Ty bys měla dítě s kýmkoli?“ Ta myšlenka mu dělala starost. Na některé věci se Elene nikdy neptal, protože si myslel, že ví. A Elene takhle předtím nikdy nemluvila. Začal, opožděně, revidovat všechno, o čem si myslel, že ví; aby ho to ranilo, aby s tím bojoval. Byla to jeho Elene; veličina, které stále věřil, důvěřoval.

„Kde jinde jsme k nim mohli přijít?“ zeptala se, byl v tom zvláštní, jasný smysl. „Milujeme je, myslíš, že ne? Patří celé lodi. Jenomže teď tam žádné nejsou.“ Najednou o tom mohla mluvit. Cítil, jak napětí povoluje, závan vzdechu na rameni. „Všichni jsou pryč.“

„Eltu Quenovi jsi říkala otče; Tie Jamesové matko. Bylo to tak?“

„Byl otcem. Věděla to.“ A o chvíli později. „Odešla ze stanice a šla s ním. Málokdo to udělá.“

Elene ho o něco podobného nikdy nežádala. Ta myšlenka ho nikdy tak jasně nenapadla. Požádat Konstantina, aby odešel z Pellu... Ptal se sám sebe, jestli by to udělal, a velmi ho to zneklidnilo. Udělal bych to, přesvědčoval se, možná bych to udělal. „Bylo by to těžké,“ přiznal nahlas. „Bylo to těžké pro tebe.“

Přikývla, pocítil ten pohyb na paži.

„Je ti to líto, Elene?“ Maličko zavrtěla hlavou.

„Je pozdě na takové hovory,“ řekl. „Škoda, že jsme to neudělali. Škoda, že jsme nevěděli dost, abychom si spolu promluvili. Hodně věcí jsme nevěděli.“

„Tebe to trápí?“

Přitiskl ji k sobě, políbil přes závoj vlasů a odhrnul je na stranu. Chvilku chtěl říct ne, pak se rozhodl, že neřekne nic. „Viděla jsi Pell. Víš, že jsem nikdy nevstoupil na loď větší než raketoplán? Že jsem nikdy nebyl mimo tuhle stanici? O spoustě věcí nevím, jak se na ně mám dívat, ani si je neumím představit. Rozumíš mi?“

„Ani já nevím, jak tě o některé věci požádat.“

„A co bys chtěla?“

„To už jsem řekla.“

„Nevím, jak říct ano nebo ne. Elene, nevím, jestli bych mohl Pell opustit. Miluju tě, ale nevím, jestli bych to mohl udělat - po tak krátké době. A to mi dělá starost. Tohle mi dělá starost, jestli je ve mně něco, co mě nikdy nenapadlo... že jsem se při to všem plánování snažil jenom vymyslet, jak tě udělat šťastnou na Pellu...“

„Je snazší pro mě nějakou dobu zůstat... než pro Konstantina vykořenit se z Pellu; čekání na místě je snadné, děláme to pořád. Jenom ztrátu Estelly jsem neměla v plánu. Stejně jako to, co se teď děje venku, jsi nikdy neplánoval. Odpověděl jsi mi.“

„Jak jsem ti odpověděl?“

„Tím, co tě trápí.“

To ho překvapilo. Děláme to pořád. To ho vyděsilo. Ale mluvila dál, opírala se o něho, mluvila o něčem jiném než o věcech... o hlubokých pocitech; jaké dětství má obchodník; poprvé, když vstoupila na stanici, jí bylo dvanáct a byla vystrašená obhroublými staničáři, kteří si mysleli, že když je z obchodníků, tak není o čem mluvit. Mluvila o tom, jak jí před lety na Námořníkovi umřel bratranec, v potyčce ho nožem zabil staničář, a bratranec ani nepochopil, že staničář to udělal ze žárlivosti.

A neuvěřitelná věc... že ztrátou loď utrpěla Elenina hrdost; hrdost... ta myšlenka ho vrátila zpátky, takže nějakou dobu ležel a hleděl do tmavého stropu a přemýšlel o tom.

Bylo pokořeno to jméno... představovalo majetek stejně jako loď. Kdosi ho pokořil, a to příliš anonymně, takže neměla možnost jméno na nepříteli zase vybojovat. Chvilí myslel na Malloryovou, tvrdou aroganci elitního rodu, aristokracii privilegovaných. Uzavřené světy a v každém z nich vlastní zákony, kde nikdo neměl majetek, a současně ho měli všichni; loď a každého, kdo k ní patřil. Obchodníci, kteří by plivli veliteli doků do očí, se s brčením stáhli, když nějaká Malloryová nebo Quenová rozkázala. Cítila smutek nad ztrátou

Estelly. Tak to muselo být. Ale taky stud... že tam nebyla, když na tom záleželo. Že se ocitla na Pellu v kancelářích doku, kde mohla využít pověsti, kterou měli Quenové; ale teď už za zády neměla nic, nic, jenom pověst, o kterou se nezasloužila. Mrtvé jméno. Mrtvá loď. Možná vycítila u ostatních obchodníků lítost. To bylo nejtrpčí ze všeho.

Požádala ho o jediné. On jí nevyšel vstříc, aniž o tom diskutoval. Aniž pochopil.

„První dítě,“ zamumlal a otočil hlavu na polštáři, aby se na ni podíval, „se bude jmenovat Quen. Slyšíš mě, Elene? Pell má Konstantinů dost. Otec možná bude trucovat; ale pochopí. Matka taky pochopí. Myslím, že je důležité, aby to tak bylo.“

Rozplakala se tak, jako v jeho přítomnosti nikdy před tím, bránila se tomu. Objala ho a zůstala tak až do rána.

10

Stanice Viking: 6/5/52

Ve výhledu se vznášel Viking, zářil ve světle rozzlobené hvězdy. Těžba, průmysl zpracovávající kovy a minerály... tohle byly jeho artikly. Segust Ayres sledoval obrazovky z výhodného stanoviště můstku fracht'áku.

Cosí nebylo v pořádku. Můstek zvučel poplachem, který se šířil od stanoviště ke stanovišti, obličej se mračily a pohledy vypadaly ustaraně. Ayres pohlédl na své tři společníky. Zachytili to taky, stáli neklidně, všichni se snažili uhýbat, aby nepřekáželi důstojníkům, kteří přebíhali od jednoho stanoviště ke druhému.

S nimi se blížila další loď. Ayers věděl dost, aby si to uměl vyložit. Přibližovala se, až byla viditelná i na obrazovkách; lodi se neměly k sobě do takové míry přibližovat, ne tak blízko u stanice; loď byla velká, s mnoha stabilizátory.

„Je v našem koridoru,“ řekl delegát Marsh.

Loď se k nim přibližila ještě víc a obchodní kapitán vstal a přešel k cestujícím. „Máme problém,“ řekl. „Jsme eskortováni. Nepoznávám loď, která nás vede. Je vojenská. Upřímně řečeno, nejsme už v prostoru Společnosti.“

„Chcete se dát na útěk?“ zeptal se Ayres.

„Ne. Můžete k tomu vydat rozkaz, ale myto udělat nechceme. Nechápete, jak to tu chodí: Vesmír je veliký. Občas se lodi dožijí překvapení. Cosi se tu změnilo. My jsme do toho zabrousili. Stále vysíláme „nestřílet“. Přiblížíme se pokojně. A jestli budeme mít štěstí, zase nás pustí.“

„Myslíte, že je tady Unie?“

„Jsou tu jenom oni a my, pane.“

„A naše situace?“

„Velmi nepříjemná, pane. Ale to jste riskovali. Nevsázeli bych se, že nebudete zadrženi. Ne, pane. Sorry.“

Marsh začal protestovat. Ayres zvedl ruku. „Ne. Navrhoval bych, abychom se napili v hlavní kabině a prostě čekali. Promluvíme si o tom.“

Ayres byl z namířených zbraní nervózní. Kráčel s mladíky se zbraněmi přes dok, který vypadal stejně jako na Pellu, namačkal se s nimi do výtahu, s těmi naprosto stejnými mladými revolucionáři, cítil, že se mu nedostává dechu, a bál se o své spolence, které stále hlídaly stráž poblíž lodního přístaviště. Všichni vojáci, které uviděl cestou přes dok Vikingu, byli stejného ražení, uniformou byly zelené kombinézy, v docích se rozlévalo moře téhle zeleně, úplně pohlcovala těch několik málo viditelných civilistů. Všude pušky. A prázdnota, po celé stoupající křivce doků, pusto prázdno, kam dohlédl. Nebylo tu moc lidí. Zdaleka ne takový počet obyvatel jako na Pellu, přestože po celé stanici Viking dokovaly frachtáky. Domníval se, že padli do pasti; s obchodníky se snad jednalo dostatečně ohleduplně - vojáci, kteří se nalodili na jejich vlastní loď, byli chladně zdvořilí - ale nic by za to nedal, že loď neodletí.

Tedy loď, která je sem dopravila, ani některá z těch venku.

Výtah se zastavil na jednom horním patře. „Ven,“ řekl mladý kapitán a mávnutím hlavně pušky je směřoval chodbou vlevo. Tomu vojákovi bylo nanejvýš osmnáct. Nakrátko ostříhaní, muži i ženy, všichni stejného věku. Pochodovali před ním i za ním, stráž bylo víc, než člověk jeho stáří a fyzické kondice vyžadoval. Koridor, který vedl k proskleným kancelářím před nimi, byl lemován dalšími vojáky, všichni drželi pušky perfektně srovnané jedním směrem. Všem

bylo osmnáct nebo tak nějak, všichni měli ježka na hlavě, všichni byli -

- přitažliví. To vzburcovalo jeho pozornost. Vyzařovala z nich neobyčejná, příjemná svěžest, jako by krása byla mrtvá, jako by už nebylo rozdílu mezi obyčejným a hezkým. V této společnosti by jizva nebo nějaká vada postavy bizarně rušila. Mezi nimi nebylo pro obyčejnost místo. Proporce mužů a žen byly v rámci určité tolerance, všichni si byli podobní, ačkoli se lišili barvou a rysy. Jako manekýni. Vzpomněl si na zjizvené vojáky Norska a jeho šedovlasou kapitánku, nevalnou výstroj a způsoby, které měly do disciplíny daleko. Špína. Jizvy. Věk. Tihle žádnou takovou poskvrnou netrpěli. To určitě ne.

Zachvěl se uvnitř, cítil, jak se mu v břiše hromadí chlad, když kráčet mezi těmi manekýny do kanceláří a pak dál, do další komnaty a před stůl, u kterého seděli starší muži a ženy. Ulevilo se mu, když uviděl šedivé vlasy, bradavice a podbradky, strašlivě se mu ulevilo.

„Pan Ayres,“ ohlásil ho manekýn s puškou v ruce. „Delegát Společnosti.“ Manekýn předložil jeho zabavené pověřovací listiny na stůl před ústřední postavu, statnou šedovlasou ženu. Zalistrovala jimi a zvedla s lehkým zamračením hlavu. „Pan Ayres... Ines Andilinová,“ řekla. „Asi jste nepříjemně překvapený, že? Ale takové věci se stávají. Nejspíš nám teď jménem Společnosti udělíte ostrou důtku za to, že jsme zadrželi vaše lodě, ne? Račte si posloužit.“

„Ne, občanko Andilinová. Opravdu to bylo překvapení, ale nikak mě nezkrušilo. Přišel jsem, abych viděl, co se vidět dá, a viděl jsem toho spoustu.“

„A co jste viděl, občane Ayresi?“

„Občanko Andilinová.“ Postoupil o několik kroků vpřed, kolik nastražené obličejy a rychle pozvednuté hlavně dovolily. „Jsem druhý tajemník Rady bezpečnosti na Zemi. Moji společníci jsou z nejvyšších kruhů Společnosti Země. Při inspekci jsme odhalili nepořádky a militarismus Flotily, která se vymkla veškerým hranicím odpovědnosti Společnosti. Jsme zmateni tím, co zjišťujeme. Zříkáme se Maziana; nepřejeme si držet jakékoli území, ve kterém se obyvatelé rozhodli, že chtějí jinou vládu; jsme vedeni snahou ukončit obtížný konflikt a neziskové výpravy. Přece víte, že tohle teritorium vlastníte. Linie je natažená k prasknutí; nemůžeme dost dobře vynucovat to, co obyvatelé Hlubiny nechtějí; a vlastně proč bychom na tom měli

mít zájem? Nepovažujeme tohle setkání na zdejší stanici za katastrofu. Vlastně jsme vás hledali.“

V radě nastal rozruch, na tvářích bylo vidět překvapení.

„Jsme připraveni,“ řekl Ayres hlasitě, „formálně postoupit všechna diskutovaná území. Upřímně říkám, že nemáme další zájmy, které by sahaly za současné hranice. Hvězdná divize Společnost byla rozpuštěna hlasováním správní rady Společnosti; jediný zájem, který nyní máme, je dohlédnout na spořádané stažení - nebo ústup - vojsk a ustavení pevné hranice, která nám oběma poskytne přiměřenou volnost.“

Hlavy se sklonily. Rada se polohlasem dohadovala. Dokonce i manekýni po stranách místnosti vypadali neklidně.

„Jsme jenom místní představitelé,“ řekla konečně Andilinová. „Budete mít příležitost předložit své nabídky výš. Můžete udržet mazianovce na uzdě a zaručit nám bezpečnost?“

Ayres se nadechl. „Mazianovu flotilu? Ne, pokud jde o jeho kapitány.“

„Přiletěli jste sem z Pellu.“

„Ano“

„A tvrdíte, že máte zkušenosti s Mazianovými kapitány, ano?“

Na chvíli ztratil řeč... nebyl zvyklý na takové zvraty. Nebyl zvyklý ani na vzdálenosti, přes které se novinky přenášejí. Ale obchodníci, uvědomil si okamžitě, to věděli a pověděli tolik, co mohl povědět on. Zadržování informací bylo více než bezdůvodné; bylo nebezpečné. „Setkal jsem se,“ přiznal, „s kapitánkou Norska, nějakou Malloryovou.“

Andilinová vážně nachýlila hlavu. „Signy Malloryovou. Jediné vyznamenání.“

„Pro mě ne. Společnost odmítá odpovědnost za Norsko.“

„Nepořádky, špatné řízení; odmítnutí odpovědnosti... a přesto má Pell dobrou pověst, co se týče pořádku. Vaše zpráva mě ohromuje. Co se tam stalo?“

„Nebudu vám sloužit jako zvěď.“

„Stejně se zříkáte Maziana a Flotily. To je radikální krok.“

„Nezříkám se zabezpečení Pellu. To je naše území.“

„Pak nejste připraven postoupit veškerá diskutovaná území.“

„Diskutovanými územími samozřejmě míníme ta, která začínají Vzdálenou.“

„Á. A za jakou cenu, občane Ayresi?“

„Systematický přenos energie a určité dohody zaručující bezpečnost našich zájmů.“

Andilinová se uvolněně rozesmála. „Vy se snažíte o dohodu s námi. Zbavujete se vlastních vojsk, a snažíte se o dohodu s námi.“

„Rozumné řešení vzájemně působených obtíží. Poslední spolehlivé zprávy z Hlubiny jsme dostali před deseti lety. Ještě delší dobu je Flotila mimo kontrolu, odmítá naše pokyny, jsme ve válce, která pohlcuje to, co by mohlo být vzájemně výhodným obchodem. Tohle nás sem přivádí.“

V pokoji se rozhostilo mrtvé ticho.

Konečně Andilinová kývla, až se jí mohutné brady zdvojily. „Pane Agresi, zabalíme vás do bavlnky a dopravíme vás co nejjemněji, opravdu co nejjemněji na Cyteen. S velkou nadějí, že na Zemi konečně někdo přišel k rozumu. Poslední otázka, jinak položená. Byla Malloryová na Pellu sama?“

„Nemůžu odpovédět.“

„Takže jste se Flotily ještě nezřekl.“

„Toto právo si v průběhu jednání ponechám.“

Andilinová našpulila rty. „Nemusíte se bát poskytnout nám choulostivé informace. Obchodníci nám nic nezaprou. Jestli teď můžete zabránit mazianovcům v manévrech, navrhuji vám, abyste se o to pokusil. Navrhla bych to, abyste demonstroval serióznost svých návrhů... aspoň byste mohl udělat nějaké gesto, které by zaručilo, že během jednání nezměníte názor.“

„Nemůžeme Maziana řídit.“

„Víte, že prohrájete,“ řekla Andilinová. „Vlastně jste už prohráli, a snažíte se nám nabídnout to, co už jsme získali... a máme na to právo.“

„Máme malý zájem na dalších nepřátelských akcích, nezajímá nás, jestli vyhrájeme nebo prohrájeme. Původně jsme měli v úmyslu ujistit se, že hvězdy jsou životaschopnou komerční trasou. Což očividně jsou. Máte ekonomiku, se kterou stojí za to obchodovat, na bázi odlišného ekonomického vztahu, než tu byl dřív, přičemž tím budeme ušetření nežádoucích pletek s Hlubinou. Můžeme se dohodnout na trase, na místě, kde se můžou setkávat vaše i naše lodě, což by se stalo součástí zvykového práva. Co děláte na své straně, nás nezajímá; řiďte si rozvoj Hlubiny, jak chcete. My navíc budeme sta-

hovat některé skokové frachtáky domů, tím obchod zahájíme. Kdybychom mohli reálně zabezpečit určitou kontrolu nad Konrádem Mazianem, odvolali bychom jeho lodi taky. Začínáte mě velmi unavovat. Zájmy, které naše strany prosazují, jsou si tak vzdálené, že není rozumný důvod pokračovat v nepřátelských akcích. Ve všech bodech jste uznáni jako legitimní vláda vnějších kolonií. Já jsem vyjednávač a prozatímní vyslanec, pokud jednání budou úspěšná. Neuvažujeme o tom, že neuspějeme, jestliže vás podpořila vůle většiny kolonií; fakt, že v těchto oblastech vládnete, je sám o sobě přesvědčivý. Nabízíme vám formální uznání novou správou, která je pověřena řízením našich záležitostí... situaci dále vysvětlím vašim představeným; a zároveň jsme připraveni otevřít obchodní jednání. Všechny vojenské operace, které máme pod kontrolou, budou zastaveny. Naštěstí... není v naší moci zastavit je přímo, jenom ukončit podporu a zásobování.“

„Jsem oblastní správce, o stupeň nižší úředník, než je naše centrální rada, ale nemyslím, vyslanče Ayresi, že rada bude příliš váhat s diskusí o podobných záležitostech. Aspoň pokud tento případ mohu posoudit z pohledu oblastního správce. Zabezpečím vám srdečné uvítání.“

„Spěchejte - zachráníte tím životy.“

„Určitě si pospíšíme. Tihle vojáci vás bezpečně ubytují. Vaši společníci se k vám připojí.“

„Vězení?“

„Pravý opak. Stanici jsme zabrali nedávno a není ještě bezpečná. Chceme si být jisti, že vás nepotká žádná nehoda. Bavlnka, pane velvyslanče. Choďte si kam chcete, ale vždycky s bezpečnostní eskortou; a radím vám co nejupřímněji, odpočíte si. Odletíte hned, jakmile budeme moci některé plavidlo pustit. Dokonce není jisté, jestli se před odjezdem přes noc vyspíte. Souhlasíte, pane?“

„Souhlasím,“ řekl a Andilinová zavolala mladého důstojníka a promluvila s ním. Důstojník mu pokynul, tentokrát rukou; odcházel, provázen zdvořilým pokývnutím ode všech za stolem, a vyšel s mrazivým pocitem v zádech.

„Všechno se řídí účelností,“ usoudil. Nelíbilo se mu, co vidí, stejní strážníci, všude chlad. Rada bezpečnosti na Zemi takové věci neviděla, když vydávala své rozkazy a plánovala. Zbylo málo středně vzdálených stanic směrem k Zemi od doby, kdy byly zničeny zá-

kladny u Zadních Hvězd, takže šíření války bylo logicky nepravděpodobné, ale Mazianovi se nepodařilo zabránit jí, aby se rozšířila přes celou Hlubinu... zjistil situaci, vystupňoval nepřátelské akce na nebezpečnou úroveň. Nečekaná vyhlídka na to, že Mazianova vojska reaktivují v partyzánské akci za Pellem stanice u Zadních hvězd, mu způsobila nevolnost, i když o tom přemýšlel jenom jako o možnosti.

Izolacionisté šli svou cestou... příliš dlouho. Ted' Ayrese čekala trpčí rozhodnutí... museli obnovit přátelské vztahy k téhle takzvané Unii; dohody, hranice, bariéry... vzájemná kontrola.

Kdyby linie nebyla dodržena, rýsovala se katastrofa... možnost, že sama Unie aktivuje zrušené stanice směrem k Zemi, ze kterých by mohly být vyhovující základny. Na stanici Sol se stavěla flotila; musela mít dostatek času. Do té doby byl terčem pro děla Unie Mazian. Další odpor musel vést sám Sol, Sol a ne ta bezhlavá věc, v kterou se proměnila Flotila, odmítá příkazy Společnosti a dělá si, co chce.

Nejdůležitější je udržet Pell, musí tuhle základnu udržet.

Ayres šel, kam ho vedli, usadil se v apartmá, které mu přidělili o několik pater níž, bylo skvěle zařízené, a to pohodlí ho uklidnilo. Přinutil se posadit a vypadat uvolněně, když čekal na své společníky, kteří, jak ho ujistili, přijdou... a nakonec skutečně přišli, pohromadě a zničení. Ayres vyhodil jejich eskortu ven, zavřel dveře, zablýskal očima a mlčky je varoval, aby nemluvili nahlas. Ostatní, Ted Marsh, Karl Bella, Ramona Diasová pochopili a nic neříkali, přesně jak doufal, ať už mysleli na cokoliv.

Někdo na stanici Viking, posádka frachtáku, byl ve velkých potížích, o tom nepochyboval. Dalo se předpokládat, že obchodníci byli schopni projít bojovými liniemi, a nepotkalo je nic horšího, než že byli občas zahrnání do jiných přístavů, než si naplánovali; nebo někdy, pokud je zastavila některá Mazianova loď, jim byla konfiskována část nákladu nebo muži či ženy z posádky. Obchodníci s tímhle nebezpečím žili. A obchodníci, kteří vyslance přivezli na Viking, budou žít ve vězení, dokud se tu nestane to, co viděli na Pellu a dokud Viking neztratí vojenskou hodnotu. Doufal, že to tak bude, a nepotká je nic horšího. Nemohl pro ně nic dělat.

Tu noc nespal dobře, a nad ránem hlavního dne, jak ho Andiliová upozornila, je vytáhli z postele, aby odletěli lodí hlouběji do území Unie. Slíbili jim, že jejich cílem je Cyteen, centrum povstaleckého vedení. Už to začalo. Nebylo návratu.

Pell: vězení; červený sektor: 6/27/52

Vrátil se. Još Talley se podíval z okna svého pokoje a uviděl obličej, který tam byl tak často... pamatoval si, mlhavě, jako si pamatoval všechno nedávno, že toho muže kdysi znal, a že ten muž je součástí všeho, co se mu stalo. Tentokrát se s těma očima setkal, a s pocitem daleko silnější zvědavosti, než na jakou byl zvyklý, vstal z postele, s obtížemi kráčel, protože cítil celkovou slabost v údech - postupoval k oknu a stanul před nějakým mladým mužem. Toužebně natáhl ruku k oknu, protože ostatní se od něho odtahovali a sám žil v čistě bílé prázdnotě, kde se všechno zastavilo, kde dotek byl nelaskavý a chutě nevýrazné, kde slova přicházela z dálky. Klouzal tou bělostností, odpoutaný od všeho a izolovaný.

Pojďte ven, řekli mu doktoři. Jděte kamkoli, kam vás to táhne. Svět je tam venku. Až budete připravený, můžete jít.

Byl tu v bezpečí jako v lůně. Cítil se v něm silnější. Jakmile si lehl na své lůžko, nechtělo se mu ani hýbat, tělo měl uvolněné a cítil se unavený. Byl mnohem, mnohem silnější; chtělo se mu vstát a prohlédnout si toho cizince. Znovu sebral odvahu. Poprvé si byl jistý, že se mu daří lépe, a to mu dodalo odvahy.

Muž za sklem se pohnul, natáhl ruku, přitiskl ji k jeho ruce opírající se o okno a Jošovy otupělé nervy se zachvěly vzrušením, očekávaly dotek, očekávaly neurčitý pocit druhé ruky. Za plastikovou tabulí existoval vesmír, věci k dotýkání, necítěné, odloučené, odtržené. Byl hypnotizován tím objevem. Hleděl do tmavých očí a hubeného mladého obličeje muže v hnědém obleku; a přemýšlel, jestli je to on, on sám, kdo vyšel z lůna ven, když se ruce k sobě tak dokonale hodí, dotýkající se a nedotýkající se.

Ale on sám byl oblečený v bílém, a žádné zrcadlo to nebylo.

Ani jeho obličej to nebyl. Neurčitě si vzpomínal na svou vlastní tvář, ale ve vzpomínce viděl chlapce, starý obraz sebe sama: nemohl si vybavit muže. Nebyla to ruka chlapce, kterou natáhl; nebyla to ruka chlapce, která se natáhla k němu, nezávisle na jeho vůli. Při-

hodilo se mu toho hodně a on si to nemohl dát dohromady. Nechtěl. Pamatoval si strach.

Obličej za oknem se na něho usmál, byl to mírný, laskavý úsměv. Oplatil ho, natáhl druhou ruku, aby se dotkl také toho obličej, odděleného studeným plastikem.

„Pojďte ven,“ řekl hlas zpoza stěny. Vzpomněl si, že může. Zaváhal, ale cizinec ho nepřestával zvát. Viděl, že rty se pohybují zároveň se zvukem, který odkudsi přicházel.

Opatrně se pohnul ke dveřím, které se vždycky, jak říkali, otevřou, kdyby chtěl:

Otevřely se před ním. Najednou musel čelit vesmíru nechráněný. Viděl, že tam stojí ten muž a dívá se na něho; kdyby se ho dotkl, cítil by studený plastik; a kdyby se ten muž zamračil, nebylo kam se schovat.

„Joši Talley,“ řekl mladý muž, „jsem Damon Konstantin. Pamatujete se na mě?“

Konstantin. To jméno bylo mocné. Znamenalo Pell a sílu. Co jiného ještě znamenalo, mu nedocházelo, kromě toho, že kdysi byli nepřáteli, a už jimi nejsou. Všechno bylo smazáno, všechno zapomenuto. Joši Talley. Ten muž ho znal. Cítil, že je osobně povinen vzpomenout si na tohoto Damona, a nedokázal to. Zmátlo ho to.

„Jak se cítíte?“ zeptal se Damon.

Složitá otázka. Snažil se svoje pocity shrnout, a nešlo to; vyžadovalo to spojování myšlenek, ale ty se rozprchávaly všemi směry najednou.

„Chcete něco?“ zeptal se Damon.

„Pudink,“ řekl. „S ovocem.“ Jeho oblíbené jídlo. Bral si ho ke každému jídlu kromě snídaně; dávali mu všechno, o co požádal.

„Co takhle knihy? Chtěl byste nějaké knihy?“

To mu nenabídli. „Ano,“ řekl a rozzářil se při vzpomínce, že miloval knihy. „Děkuji vám.“

„Pamatujete se na mě?“ zeptal se Damon.

Još zavrtěl hlavou. „Je mi líto,“ řekl zkroušeně. „Pravděpodobně jsme se setkali, ale vidíte, že si na nic nevzpomínám jasně. Myslím, že jsme se museli setkat poté, co jsem sem přišel.“

„Je přirozené, že jste zapomněl. Řekli mi, že si vedete velmi dobře. Byl jsem se tu na vás několikrát podívat.“

„Vzpomínám si.“

„Opravdu? Až vám bude lépe, chtěl bych, abyste mě někdy přišel navštívit domů. Budeme s manželkou rádi.“

Uvažoval o tom a vesmír se rozšířil, zdvojnásobil, a násobil se dál, takže začal ztrácet půdu pod nohama. „Znám ji také?“

„Ne. Ale ona o vás ví. Vyprávěl jsem jí o vás. Říká, že by byla ráda, abyste k nám přišel.“

„Jak se jmenuje?“

„Elene. Elene Quenová.“

Opakoval si to jen pohybem rtů, aby ho jméno neopustilo. Bylo to obchodnické jméno. Dosud nepomyslel na lodi. Teď už ano. Pamatoval si tmu a hvězdy. Díval se upřeně do Damonova obličeje, aby s ním neztratil kontakt, byl to pevný bod v klouzajícím bílém světě. Kdyby mrkl, možná by zůstal znovu sám. Možná by se probudil ve svém pokoji, v posteli, a už nic z toho by mu nezbylo. Upínal se na něho celou silou své mysli. „Přijďte znovu,“ řekl, „i kdybych zapomněl. Prosím vás přijďte a připomeňte mi to.“

„Budete si to pamatovat,“ usmál se Damon. „Ale jestli nepřijdete vy, přijdu já.“

Još si utřel, což teď dělal lehce a často, slzy klouzající po tvářích, šlo o pouhé překypění citů, ne smutku nebo radosti, jen o důkladnou úlevu. Vyjasnění.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Damon.

„Jsem unavený,“ řekl, protože nohy měl slabé od stání a věděl, že by se měl vrátit do postele dřív, ne se mu začne točit hlava. „Půjdete dál?“

„Musím zůstat tady,“ řekl Damon. „Pošlu vám ale ty knihy.“

Už na knihy zapomněl. Přikývl, potěšený a zmatený zároveň.

„Jděte zpátky,“ řekl Damon, propouštěje ho. Još se otočil a šel dovnitř.

Dveře se zavřely. Kráčel k posteli, omámený víc, než si myslel. Musí víc chodit. Už bylo dost klidného ležení, když bude chodit, bude se rychleji uzdravovat.

Damon. Elene. Damon. Elene.

Venku bylo místo, které se pro něho stalo skutečným, kam poprvé chtěl jít, místo, kam by se chtěl dostat, až mu vezmou tohle.

Podíval se do okna. Bylo prázdné. Strašlivou, osamělou chvílí si myslel, že si to všechno jenom představoval, že to byla část snového světa, který v té bělosti nabýval tvarů a který si sám vytvořil. Ale

poskytl mu jména; získal podrobnosti a podstatu, které na něm nezávisely; buď to byla skutečnost, nebo začínal bláznit.

Přišly knihy, čtyři kazety do přehrávače, a on je tiskl k hrudi a kolébal se a usmíval se pro sebe a smál se, seděl se zkříženýma nohama na posteli, protože to byla skutečnost. Dotkl se skutečného vnějšího světa a svět se dotkl jeho.

Rozhlédl se kolem sebe, a viděl jenom pokoj, se stěnami, které už nepotřeboval.

Knihá druhá

1

I.

Hlavní základna Dolná: 9/2/52

Toho rána byla obloha čistá, jenom několik obláčků letělo nad hlavou a jejich hradba se řadila na severním obzoru, za řekou. Byl to daleký výhled; obyčejně byl potřeba den a půl, než mraky z obzoru doletěly na základnu Dolny, a oni měli v plánu využít té přestávky a dát dohromady vymleté koryto, které je odřízlo od základny čtyři a řetězu ostatních táborů. Byla to, jak doufali, poslední zimní bouřka. Pupeny na stromech se nalévaly k prasknutí a semínka vyrazila, spláchnutá povodní na mříže v polích, brzy budou potřebovat protrhat a přesadit na stálé stanoviště. Hlavní základna bude první, která bude vysušena; pak přijdou na řadu základny po proudu řeky. Jak oznamovala zpráva z mlýna, hladina řeky dnes o něco klesla.

Emilio se díval na zásobovací pásový nákladník, který mířil dolů po bahnitě cestě kolem řeky, pak se Emilio otočil zády a pomalu odcházel po dobře udusané stezce k vyvýšenině a hangárům ponořeným v kopcích, hangárům, jejichž počet se proti dřívějšímu zdvojnásobil, nepočítaje v to ty, které se přestěhovaly níž po cestě. Kompresory v rytmu duněly, nekonečný puls připomínal přítomnost lidstva na Dolně.. Pumpy pracovaly, přidávaly se k dunění, vyvrhovaly vodu, která prosákla do hangárů navzdory snahám, aby podlahy byly vodotěsné, další pumpy pracovaly u mlýnských náhonů a nahoře u polí. Nepřestanou, dokud nebudou vidět kůly v polích...

Jaro. Domorodcům vzduch pravděpodobně lahodně voněl. Lidé z něho moc neměli, dýchali vlhkým přerývaným sykotem přes masky. Emilio zjistil, že mu slunce dělá dobře na záda, a radoval se z

toho dne tím víc. Dolané poskakovali kolem, plnili své úkoly méně ochotně a o to bujněji, radši podnikli deset cupitavých cest s hrstičkou, než jednou namáhavou, plně naloženou cestu. Smáli se, při každé zámince pouštěli i lehounké náklady, které nesli, aby vyváděli nějaké šprýmy. Upřímně ho překvapilo, že jsou pořád ještě v práci, když přišlo vytoužené jaro. První jasnou noc celý tábor nemohl spát, protože Dolané pořád brebentili, šťastně si ukazovali do hvězdného nebe a povídali si s hvězdami; o prvním jasném úsvitu mávali vstříc vstávajícímu slunci a pokřikovali a zdravili přicházející světlo - ale také lidé toho dne měli lepší náladu, s prvním jasným znamením, že zima končí. Teď bylo znatelně tepleji. Ženy hisů se staly půvabně dráždivé a muži se parádili; z houštin a keřů na kopcích se ozývala spousta čehosi, co mohlo být dolanským zpěvem, trylkováním, povídáním a pískáním, jemným i žhavým.

Ještě nebylo všechno tak naparáděné, jak bude, až stromy propuknou do plného květu. Přejde čas, kdy hisové ztratí všechn zájem o práci, vydají se na toulky, ženy jako první a o samotě, a muži později za nimi, na místa, kam lidé neměli přístup. Většina třísezónních žen stráví léto tak, že se jí bude zakulacovat břicho až bude aspoň tak kulatá, jak štíhlounká hisa může být -, aby v zimě porodily, zalezlé v tunelech v úbočí kopce, drobečky samá ruka a noha, ruměnná chlupatá miminka, která příští jaro už budou běhat, a budou vypadat jako malí človičci.

Minul hravé hisy a vydal se vzhůru po stezce z drceného kamene k operační centrále, hangáru nejvýš na kopci. Jeho uši zachytily chrupání kamenů, ohlédl se a uviděl, že se za ním potácí Satén, paže roztažené, aby bosá udržela rovnováhu na ostrých kamenech, a raráškovský obličej zkroucený bolestí na stezce určené pro lidské boty. Usmál se tomu napodobování jeho kroku. Zastavila se a zakřenila se na něho, neobvykle hezká v měkkých kůžích a korálcích a červené zástěrce ze syntetické látky.

„Raketoplán přiletí, Konstantin-člověk.“

Bylo to tak. Tenhle jasný den čekali jedno přistání. Slíbil jí proti zdravému rozumu, i přesto, že synchronizované páry jsou na jaře nestabilní, že ona a její druh budou moci jednu sezónu pracovat na stanici. Jestli tu byla Dolanka, která se skutečně potácěla pod příliš těžkými břemeny, byla to Satén. Zoufale se snažila upoutat jeho pozornost... Podívej se, Konstantine-človče, pracuji dobře.

„Jsi připravená k odjezdu,“ prohlížel si ji. Předvedla několik malých uzlíků s čímisi neznámým, které si na sebe navěšela, poplácala je a blaženě se usmála.

„Já připravená.“ Pak její obličej posmutněl a vztáhla rozevřené paže. „Miluji tě, Konstantin-člověk, ty přítel.“

Žena. Hisové nikdy neznali manžela a manželku. „Pojď dál,“ pozval ji, dojatý takovým gestem. Její oči zazářily radostí. Dolané ztráceli odvahu už v blízkosti hlavního hangáru. Jen vzácně byl někdo z nich pozván dovnitř. Emilio sešel po dřevěných schodech, utřel si boty o rohožku, podržel jí dveře a počkal, až si nasadí dýchací masku, než otevřel vnitřní uzavěr.

Několik lidí vzhledlo od práce, zůstalo civět, někteří se na ni zamračili a pak se vrátili k práci. V tomhle hangáru mělo kanceláře hodně techniků, prostor byl rozdělený nízkými proutěnými přepážkami; oddělení, které sdílel s Miliko, bylo nejdál vzadu, kde jejich soukromí ohraničovala jenom pevná zeď, desetistopá sekce s podlahou z tkaných rohoží, obytný pokoj a zároveň kancelář. Otevřel ty dveře vedle skříní a Satén ho následovala dovnitř, rozhlížela se kolem sebe, jako by nemohla pojmout ani polovinu všeho, co viděla. Nepoužívají střechy, pomyslel si, představoval si, jak velká změna to bude pro Dolanku, která bude najednou dopravena na stanici. Žádný vítr, žádné slunce, kolem jenom ocel, ubohá Satén.

„No tak,“ zvolala Miliko, když zvedla hlavu od map rozprostřených na posteli.

„Miluji tě,“ řekla Satén a vešla s naprostou důvěrou, objala Miliko, přitiskla se k ní tváří, bez ohledu na překážející masku.

„Odlétáš pryč,“ řekla Miliko.

„Jít do tvůj dům,“ řekla. „Uvidět Bennett domov.“ Zaváhala, složila ruce stydlivě za zády, trochu se zhoupla, dívala se z jednoho na druhého. „Miluji Bennett-člověk. Uvidět on domov. Naplnit si oči on domov. Zahřát se, zahřát si oči.“

Řeč Dolanů někdy dávala málo smyslu; někdy význam probleskl žvatláním s udivující jasností. Emilio na ni hleděl s jakousi vinou, se kterou už dlouho k Dolanům přistupovali, nikdo z lidí nesvedl víc než několik štěbetaných dolanských slov. Bennett v tom byl nejlepší.

Hisové milovali dárky. Pomyslel na jeden, na polici u postele, škebli, kterou našel u řeky. Vzal ji, dal jí škebli do ruky a její tmavé oči zářily. Ruce jí vylétly vzhůru a objala ho.

„Miluji tě,“ oznámila.

„Já tebe taky, Satén,“ řekl jí. A položil jí paže kolem ramen, šel s ní přes vnější kanceláře k přechodové komoře, poslal ji do ní. Za plastikem otevřela vnější dveře, sundala si masku, zazubila se na něho a zamávala rukou.

„Já jít pracovat,“ řekla mu. Měl přiletět raketoplán. Lidský dělník by nepracoval v den, kdy měl odletět ze svého stanoviště; ale Satén už kvačila pryč s prasknutím chatrných dveří a úzkostlivým nadšením, jako by si to v tak pozdní chvíli mohl někdo rozmyslet.

Možná bylo nečestné přisuzovat jí nějaké lidské motivy. Snad to byla radost, nebo vděčnost. Dolané nechápali pojem mzdy; říkali jí dary.

Bennett Jacint jim rozuměl. Dolané jeho hrob opatrovali. Ležely tam škeble, moc krásné, a kůže, postavili tam podivné sukovité skulptury, které pro ně znamenaly cosi důležitého.

Otočil se, prošel zpátky operačním centrem ke svému oddělení a Miliko. Stáhl si kabát, pověsil ho na věšák, masku pořád kolem krku, což byla ozdoba, kterou všichni nosili celou dobu od chvíle, kdy si ráno navlékli oblečení až do noci; kdy se svlékli.

„Dostala jsem předpověď počasí ze stanice,“ řekla Miliko. „Chytí nás to znovu asi den potom, co nás zastihne ta nejbližší. Od moře se chystá bouřka.“

Zaklel; tolik doufali v jaro. Udělala mu místo na posteli mezi mapami a on se posadil a podíval se na škody, které červeně vyznačila, zaplavené oblasti, které jim stanice byla schopná ukázat, po celé délce řetězu korálků, což byly tábory, které založili, podél nedlážděné, ručně šterkované cesty.

„Ach, bude to horší,“ řekla Miliko a ukazovala mu topografickou mapu. „Počítač předpovídá tolik deště, že nás to znovu zaplaví v modrých zónách. Přesně po práh základny dvě. Ale většina podloží silnice bude nad hranicí záplavy.“

Emilio se zachmuřil, lehce vydechl. „Budeme doufat.“ Cesta byla nejdůležitější; pole budou zaplavená celé týdny a nikdo škodu neutrpí, až na jejich harmonogramy. Místním obilovinám se ve vodě daří, v prvním stadiu přirozeného cyklu jsou na ní závislé. Rošty za-

braňovaly mladým rostlinám, aby je řeka spláchla. Nejvíc trpělo lidské zařízení a lidská nálada. „Dolané mají přece jenom rozum,“ řekl. „Nechat všeho během zimních dešťů, toulat se, až stromy rozkvetou, milovat se, hnízdit v horách a čekat, až semínko dozraje.“

Miliko se usmála, stále označovala mapy.

Vzdychl, nikdo si ho nevšímal, přitáhl si plastikovou desku, která mu sloužila jako psací stůl, a začal pracovat na přidělování personálu, přehazování priorit u zařízení. Snad, myslel si, snad kdyby poprosil Dolany, připravil nějaké speciální dary, vydrželi by u něho déle, než by dezertovali jako každou sezónu. Litoval, že ztratí Satén a Modrého zuba; tenhle pár mu velmi pomáhal, přesvědčoval své kamarády skoro hádavě, když došlo na něco, co Konstantin-člověk velmi nutně potřeboval. Ale to bylo obousměrné; Satén a Modrý zub chtěli odejít. Oni teď chtěli něco, co jim mohl poskytnout, a přišel jejich čas, aby se vydali na cestu, než na ně přijde jaro a ztratí veškerou sebevládu.

Rozdělovali zkušené pracovníky a nováčky a přidělence z K na každou novou základnu a snažili se udržet proporce, při kterých personál nebude náchylný ke vzpouře; snažili se zamíchat lidi z K mezi dělníky, proti jejich přesvědčení, že jsou zneužíváni; snažili se postupovat morálně - odsunovali ty, kteří chtěli, a nejnepoddajnější jedince musela držet hlavní základna, v tom jednom mohutném hangáru, mnohokrát rozšířeném a flikovaném, až se hangár stal nevhodným pojmenováním - táhl se nepravdělně přes další kopec, a představoval stálou obtíž. Dělníci ze stanice obývali několik vedlejších hangárů; byly výběrové, pohodlné - dělníkům se z nich nikdy nechtělo, když se měli přesunovat do primitivnějších podmínek u studní nebo v nových táborech, kde zůstávali sami s lesem, zátopami, K a zvláštními hisy.

Komunikace představovala vždycky problém. Byli spojeni komlinkem; ale byly to pořád osamělé varty. Ideální by byly letecké linky. Ale jediné chatrné letadlo, které kdysi postavili, před dvěma lety havarovalo na přistávací ploše... lehké letadlo a dolanské bouřky se k sobě nehodily. Mýcení přistávací plochy pro raketoplány... bylo na programu, aspoň pro základnu tři, ale kácení stromů se muselo provádět s Dolany, a to bylo citlivé. S technickou úrovní, kterou disponovali na planetě, byly pásáky pořád ještě nejúčinnějším způsobem dopravy, trpělivým a pomalým, podobným tempu života na

Dolně; bafaly přes bláto a zátopy a budily úžas a potěšení Dolanů. Benzín a obilí, dřevo a zimní zelenina, sušené ryby, experiment v domestikování po kolena vysokých pitsu, které Dolané loví... (Ty špatný, vyjádřili se Dolané k téhle věci, oni být rádi u tvůj tábor a ty jíst, to ne dobrá věc. Ale Dolané na základně jedna se stali honáky, a všichni se naučili jíst domácí maso. Lukas to nařídil, a tohle byl jeden z Lukasových projektů, který fungoval dobře.) Lidé na Dolně byli docela slušně vybavení a nakrmili sebe i stanici, dokonce i s tím přírůstkem obyvatel. To nebyl malý úkol. Továrny nahoře na stanici a továrny tady na Dolně pracovaly nonstop. Být soběstační, duplikovat každou položku, kterou normálně dováželi, splnit každou kvótu nejen pro sebe, ale pro přetíženou stanici, a skladovat všechno, co mohli... to všechno jim tady na Dolně padalo do klína, nadpočetné obyvatelstvo, břemeno lidí narozených na stanici, jejich vlastní lidé a uprchlíci, kteří nikdy nestáli na pevné zemi. Už nemohli dál záviset na obchodě, který kdysi spojoval Vikinga a Námořníka, Naději a Pan-Paris, Russell a Cestovatele a další do samostatného Velkého okruhu, a vzájemně tak uspokojovat své potřeby. Žádná jiná stanice by to sama nezvládla; žádná neměla po ruce živou planetu - živou planetu a ruce, které by to zvládly. Chystaly se plány, první posádky se stěhovaly, aby se pustily do povrchové těžby, ve které bylo velké zpoždění, aby duplikovaly materiály, které už byly v celé Pellově soustavě k dostání... prostě pro případ, že věci půjdou hůř, než se kdokoli odvážil pomyslet. V létě se pustí do velkorysých programů, až Dolané budou zase ochotnější; na podzim se pořádně rozjedou, až Dolané odstartují svoji pracovní sezónu, než je studené větry znovu donutí myslet na zimu a oni zdánlivě nebudou nikdy odpočívat, budou pracovat pro lidi, a přitom neustále přenášet měkký mech do svých tunelů v zalesněných kopcích.

Dolna se měla změnit. Její lidské obyvatelstvo se zečtyřnásobilo. Bylo mu to líto; stejně tak Miliko. Už si oblasti rozvrhli... Miliko věčně koumala nad mapami - byla tam místa, kterých se neměl nikdy žádný člověk dotknout, tak nádherná místa, zákoutí, která považovali za posvátná, a místa životně důležitá pro přirozené cykly hisů a jiných divokých tvorů.

Prosadit to v radě už v jejich vlastní generaci, ještě tenhle rok, než tlaky dosáhnou vrcholu. Ustanovit ochranu pro věci, které musí přetrvát. Tlaky už nastaly. V půdě se už objevily jizvy, kouř ze mlý-

na, pahýly stromů, ohyzdné hangáry a pole rozkládající se na břehu řeky a roztroušené po celé délce blátivých cest. Chtěli všechno s postupem prací zkrášlit, zakládat zahrady, zakamuflovat cesty a hangáry - a ta možnost byla pryč.

Už nedovolí, jak se společně s Miliko rozhodli, nedovolí, aby docházelo k dalším škodám. Milovali Dolnu, hroznou i nádhernou, milovali třeštící hisy a bezohledné bouřky. Pro lidské odpadlíky tu vždycky byla stanice; čekaly je aseptické koridory a měkká křesla. Ale Miliko tady na Dolně rozkvétala, stejně jako on; příjemné milování v noci, kdy děšť; šuměl na plastické střeše hangáru, kompresory duněly tmou a noční tvorové Dolny venku bláznivě vyzpěvovali. Emilio a Miliko se radovali z proměn, které se hodinu za hodinou odehrávaly na nebi, a ze svištění větru v trávě a v lese kolem, smáli se dolanským žertíkům a vládli celým tím světem, schopní vyřešit všechno, kromě počasí.

Stýskalo se jim po domově, stýskalo se jim po rodině a po tom odlišném, rozlehlejším světě; ale mluvili jinak... mluvili dokonce o tom, že si postaví hangár jen pro sebe, ve volném čase, v následujících letech, až se tu budou moci stavět domovy; největší naději na splnění tohoto snu měli před rokem, kdy spravování Dolny bylo klidné a snadné, než přišla Malloryová a ostatní, než vznikla K.

Teď prostě vymýšleli, jak přežít na stejné úrovni, na které žili. Přemísťovali obyvatele ze strachu - nevěděli, čeho by mohli být schopni, kdyby je nechali v klidu. Otevřeli nové základny na nejpřimitivnější úrovni, nedokončené. Snažili se starat o půdu a Dolany zároveň, a předstírat, že na stanici se neděje nic špatného.

Dokončil rozpis zaměstnanců, vyšel ven a předal papíry dispečerovi Ernstovi, který byl zároveň účetním a počítačovým technikem... všichni vykonávali mnoho prací. Vešel zpátky do obytné kanceláře, prohlížel si Miliko a mapy, které měla na klíně. „Co uděláme s obědem?“ zeptal se. Počítal s tím, že odpoledne půjde do mlýna, doufal, že si teď v klidu dá šálek kávy a první se dostane k mikrovlnné troubě, což byl další luxus téhle kategorie hangáru... čas posadit se a odpočinout si.

„Už jsem skoro hotová,“ řekla.

Zazvonil zvonek, tři ostré impulsy, které rozbily celý den. Za chvíli měl přistát raketoplán; čekal ho až večer. Zavrtěl hlavou. „Ještě se stihneme naobědvat,“ řekl.

Raketoplán byl dole dřív, než skončili s obědem. Všichni v operačním ho stejně jako on čekali později, a tak dispečer Ernst vydával instrukce mezi sousty sendviče. Byl to těžký den pro všechny.

Emilio polkl poslední sousto, vypil zbytek kávy a vzal si kabát. Miliko se už taky oblékala.

„Dostali jsme sem další dárek z K,“ řekl Jim Ernst od dispečerského stolu; a o chvíli později, tak hlasitě, aby se to neslo celým hangárem, dodal: „Jsou jich dvě stovky. Nacpali je do toho zatraceného nákladového prostoru jako sušené tresky. Raketopláne, co s nimi máme dělat?“

V odpověď se ozvalo praskání, cosi nesrozumitelného a potom pár jasných slov. Emilio podrážděně zavrtěl hlavou, šel a naklonil se nad Jimem Ernstem. „Informuj hangár K, že se budou muset zmáčk-nout, dokud nezvládnem další transfery na další základny podle sil-nice.“

„Většina z K je doma na obědě,“ připomněl mu Ernst. Jejich taktikou bylo neoznamovat jim nic, pokud byli všichni z K pohroma-dě. Měli pak sklony k iracionální hysterii. „Udělej to,“ řekl Ernstovi a Ernst odvysílal informaci.

Emilio si nasadil masku a vyběhl ven, Miliko těsně za ním.

Největší raketoplán přistál a vychrlil něco ze zásob, které po-žadovali ze stanice. Většina zboží plynula opačným směrem, kanyst-ry s dolanskými produkty čekaly ve skladovacích halách, až budou naloženy a odvezeny, aby nakrmily Pell.

Když se snesli do přistávacího kruhu za kopcem, sešli z rampy první pasažéři, pomačkaní lidé v kombinézách, kteří se během pře-pravy pravděpodobně k smrti báli, nacpaní do nákladového prostoru ve větším počtu, než měli být... určitě ve větším počtu, než v téhle chvíli na Dolně potřebovali. Zdálo se, že několik dobrovolníků je docela schopných... byli to ti, na které padl los; šli stranou. Stráže z raketoplánu s puškami pohotově sehnaly přidělence z K do houfu. Byli s nimi staří lidé, a aspoň tucet malých dětí, rodiny a zlomky rodin, které držely při sobě, takoví lidé, kteří nemohli v karanténě dobře přežít. Lidský náklad. Tihle lidé zabrali postel a používali kompresor, a podle své klasifikace nemohli být pověřeni lehčími pracemi, úkoly, při kterých se používalo citlivé zařízení. Museli být přiděleni na manuální práci, takovou, jakou mohli vydržet. A ty děti -

aspoň že žádné nebylo na práci příliš malé, nebo příliš malé na to, aby chápalo, proč se mají nosit masky nebo jak co nejrychleji vyměnit dýchací filtr.

„Tolik křehotinek,“ řekla Miliko. „Co si tvůj otec myslí, že jsme?“

Pokrčil rameny. „Je to lepší než K tam nahoře, aspoň myslím. Snazší. Doufám, že v nákladu jsou ty nové kompresory; a plastické plachty.“

„Vsaď se, že nejsou,“ řekla Miliko zarputile.

Zpoza kopce směrem k základně se ozýval křik, ječení Dolanů, nic neobvyklého; ohlédl se, ale nic neviděl, dál na to nemyslel. Vylodňující se uprchlíci se při tom zvuku zarazili. Personál je poháněl dál.

Jekot nepřestával. To nebylo normální. Otočil se, Miliko taky. „Zůstaň tady,“ řekl, „dohlédni tady na to.“

Rozběhl se stezkou přes kopec, okamžitě se mu zatočila hlava, protože dýchací maska mu nestačila. Vyběhl do svahu, ze kterého se mu naskytl pohled na hangáry, před rozlehlou halou K to vypadalo na rvačku, Dolané obstoupili sročení lidí, další a další lidé z K vybíhali z hangáru. Nasál vzduch a běžel ze všech sil, a jeden z Dolanů se odtrhl od skupiny, rozběhl se v největším spěchu... Saténin Modrý zub: poznal toho chlapíka podle barvy, která byla na dospělého nezvykle rudě hnědá. „Lukas-člověk,“ sykal Modrý zub; pobíhal vedle něho, pohupoval se a tančil vzrušením. „Lukas-člověkově všichni šílení.“

To nepotřebovalo překlad. Poznal tu hru, když tam uviděl strážce... Bran Hale a jeho parta, polní dozorcí; lidi z K řvali a strážce měly pozvednuté zbraně. Hale a jeho muži vytáhli jednoho mladíka ze skupiny, strhli mu masku, takže se dusil, a jestli to chvíli potrvá, dodýchá navzdýcky. Drželi omdlávajícího chlapce mezi sebou jako rukojmí, hlaveň pušky mířila na něho, další zbraně mířily na ostatní, a lidé z K a Dolané stáli okolo a ječeli.

„Zastavte to!“ křičel Emilio. „Nechte toho!“ Nikdo ho nebral na vědomí, prodral se mezi ně sám, Modrý zub se opožďoval za ním. Odstrčil muže s puškami a musel strkat víc než jednou, okamžitě si uvědomil, že nemá zbraň, že má holé ruce a je sám a že tu nejsou žádní svědci, jenom Dolané a K.

Ustoupili. Vytrhl chlapce násilníkům a ten se zhroutil na zem; poklekl, měl pocit, že má nahá záda, zvedl masku, která tam ležela a nasadil ji chlapci na obličej, pořádně ji přimáčkl. Někteří z K se pokusili přiblížit se, ale jeden z Halových mužů jim vystřelil pod nohy.

„Přestaňte!“ zařval Emilio. Vstal, třásl se mu každický sval, hleděl na nevelký počet dělníků z K, kteří byli venku, na ostatní, kteří se stále mačkali v hangáru. Na deset ozbrojených mužů, kteří pozvedli pušky. Zachvěl se, pomyslel na vzpouru, na Miliko, která je kousek za kopcem, na to, jak jsou u něho blízko. „Zpátky,“ zaječel na K „Rozejděte se!“ A otočil se k Branu Halovi... mladému, zatvrzelému a sebejistému. „Co se tu stalo?“

„Snažil se utéct,“ řekl Hale. „Ve rvačce mu spadla maska. Snažil se ukrást pušku.“

„To je lež,“ křičeli lidé z K a snažili se Hala přehlušit.

„Je to pravda,“ řekl Hale. „Nechtějí už ve svém hangáru další uprchlíky. Začala rvačka a tenhle potíživista se snažil prorazit. Chytili jsme ho.“

Z K se ozvalo sborové protestování. Nějaká žena vpředu naříkala.

Emilio se rozhlédl kolem, těžko se mu dýchalo. Zdálo se, že chlapec u jeho nohou se vzpomínává, trhal sebou a kašlal. Dolané se přitiskli k sobě, oči vážné.

„Modrý zube,“ řekl, „co se stalo?“

Oči Modrého zuba sklouzly na člověka Brana Hala. Nic víc.

„Moje oči vidět,“ ozval se jiný hlas. Satén prošla dopředu, vztyčila se a několikrát se ustrašeně zhoupla. Hlas měla vysoký, ostrý. „Hale udeřit jeho přítel, tvrdá puška. To hrozná rána.“

Ozval se pokřik ze strany Halových lidí, posměšky; křik ze strany K Zařval, aby byli zticha. Nebyla to lež. Znal Dolany a znal Hala. Nebyla to lež. „Vzali mu masku?“

„Vzali,“ řekla Satén a už neřekla ani slovo. V očích měla hrůzu.

„Dobře.“ Emilio zhluboka nasál vzduch a podíval se přímo do tvrdého obličje Brana Hala. „Bude líp, když si to dopovíme v mé kanceláři.“

„Budeme mluvit přímo tady,“ řekl Hale. Měl kolem sebe svoje lidi. Měl výhodu. Emilio mu vrátil upřený pohled; nic jiného se nedalo dělat, když neměl zbraň a nijak ho nemohl zahrnat. „Slovo Dola-

na,“ řekl Hale, „není důkaz. Nebudete mě urážet kvůli tomu, co řekne nějaký Dolan, Konstantine, žádnéj ‘pane’.“

Mohl odejít, pozpátku se vrátit. Operativa a stálí dělníci určitě viděli, co se děje. Ale možná vyhlédli ze svých hangárů a radši neviděli. Nehody se tady stávaly, mohly se přihodit i Konstantinovi. Na Dolně byl dlouhou dobu autoritou Jon Lukas a jím vybraní lidé. Mohl odejít, možná by do operativy došel a z raketoplánu by si přivolal pomoc, kdyby mu to Hale dovolil; a celý zbytek jeho života se bude vyprávět, jak se Emilio Konstantin zachová, když mu někdo pohrozí. „Seber se,“ řekl tiše, „budeš sedět v raketoplánu, až bude startovat. I s ostatními.“

„Jenom pro to, co řekne nějaká dolanská čubka?“ Hale ztratil důstojnost a začal rvát. Mohl si to dovolit. Některé pušky se obrátily jeho směrem.

„Vypadni,“ řekl Emilio, „to ti říkám já. Budeš se hlásit v raketoplánu. Tady jsi skončil.“

Viděl, jak je Hale napjatý, jak blýská očima. Kdosi se pohnul. Jakási puška spustila, kulka zajela do bláta. Jeden muž z K vystřelil. Vteřinu to vypadalo na vzpouru.

„Ven!“ opakoval Emilio. Poměr sil se najednou změnil. Před K se objevili mladí dělníci, a jejich vlastní pohlavár, Wei. Hale zašilhal nalevo a napravo, zvážil okolnosti, nakonec svým kumpánům krátce pokynul. Odcházel. Emilio je pozoroval, jak pyšně míří do společných baráků, a nevěřil, že tím potíže minuly. Modrý zub vedle něho vydal dlouhé zasyčení a Satén jako by si uplivila. Emiliovy svaly se třásly po boji, ke kterému nedošlo. Slyšel šumění vzduchu, plachta hangáru se prohnula, když zbytek K vyvřel ven, celé tři stovky jich byly, rozrazili přechodovou komoru dokořán. Díval se na ně, byl s nimi sám. „Přiberete ty nové příchozí do své haly a přiberete je bez řeči a dohadování. Uděláme nové zákopy; vy a oni taky, co nejrychleji. Chcete, aby spali venku? Takové nesmysly nemíním poslouchat.“

„Rozumím, pane,“ odpověděl Wei po chvíli. Ta žena, která plakala, se prodrala dopředu. Emilio ustoupil a ona se sklonila, aby pomohla omámenému chlapci, který se pokoušel posadit: došlo mu, že je to chlapcova matka. Přišli další a pomáhali chlapci vstát. Nastal zmatek.

Emilio chytil chlapce za paži. „Chci, abys šel k doktorovi,“ řekl. „Dva z vás ho vezmou do operativy.“

Zaváhali. Měly je doprovázet stráže. Žádné stráže tam nebyly, uvědomil si v tom okamžiku. Právě vykázal z planety všechny členy ostrahy.

„Jděte dovnitř,“ řekl ostatním. „Dejte hangár do pořádku; promluví si o tom s vámi později.“ A dokud mu věnovali pozornost: „Rozhlédněte se kolem sebe. Je tu celá planeta, může vás všechny rozdrtit. Pomozte nám. Řekněte mi, kdybyste měli nějakou stížnost. Dohlédnu, aby se vám vedlo líp. Jsme tu namačkaní všichni. Všichni. Pojd'te se podívat, jak bydlím, jestli si myslíte něco jiného; klidně několik z vás může takový výlet podniknout, jestli mi nevěříte. Žijeme stejně jako vy, protože to tu teprve stavíme. Pomozte nám stavět, a může to tu být dobré, pro nás všechny.“

Dívaly se na něho ustrašené oči... žádná důvěra. Dostali se sem v přečpaných, umírajících lodích; na stanici byli v K; tady žili v blátě a těsných ubytovnách, poháněni puškami. Vydechl a vztek ho opustil.

„Tak dělejte,“ řekl. „Rozejděte se. Jděte si po svém. Udělejte pro ty lidi místo.“

Pohnuli se, ten chlapec a pár mladých lidí směrem k operativě, zbytek zpátky do hangáru. Chatrné dveře se tentokrát pravidelně zavíraly, propouštěly je dovnitř skupinu po skupině, až byli všichni pryč, a vrásky na splasklé oblině plachty se začaly vyhlazovat, jak ji kompresory znovu nafukovaly.

Nastalo tiché brebentění a pohupování těl. Dolané byli stále s ním. Vztáhl ruku a dotkl se Modrého zuba. Dolan se na oplátku dotkl jeho ruky mozolnatým zdrsňelým povrchem své dlaně, několikrát se zhoupl, jak jeho vzrušení opadávalo. Po jeho druhém boku stála Satén, objímala se pažemi, tmavé oči ještě tmavší, dokořán otevřené.

Všichni Dolané kolem něho vypadali stejně neklidně. Lidské boje, násilí, to jim bylo cizí. Dolané uměli zaútočit ve chvilkovém vzteku, ale jenom aby štípli. Nikdy je neviděl, že by se prali ve skupinách, nikdy neviděl zbraně... jejich nože byly pouhé nástroje a pomůcky k lovu. Zabíjení předstírali jenom ve hře. Zajímalo ho, co si myslí; co si představovali při takové podívané, kdy lidé obraceli pušky proti sobě?

„My jít Nahoru,“ řekla Satén.

„Ano,“ souhlasil. „Půjdete. Bylo to dobré, Satén, Modrý zube, od vás všech, bylo dobré, že jste mi to řekli.“

Nastalo všeobecné pohupování, výraz úlevy mezi všemi hisy, jako by si dosud nebyli jisti. Napadlo ho, že nařídil odletět Halovi a jeho mužům na stejném raketoplánu..., že lidská zášť může všechno ještě zkomplikovat.

„Promluví s mužem, který velí lodi,“ řekl jim. „Vy a Hale budete v oddělených částech raketoplánu. Nebudete mít žádné nepříjemnosti. Slibuji.“

„Dobré - dobré - dobré,“ vydechla Satén a objala ho. Pohladil ji po rameni, otočil se a čekalo jej stejné objetí od Modrého zuba, Emilio ho poplácal po hrubší kožešině. Opustil je a vydal se na hřeben kopce, cestou k přistávací ploše, a zastavil se, když uviděl, že tam stojí několik postav.

Miliko. A dva další. Všichni měli pušky. Najednou ho zaplavila úleva, když si pomyslel, že přece jenom mu někdo kryl záda. Zamával, že je všechno v pořádku, a spěchal k nim. Miliko z nich byla nejrychlejší, objal ji. Pak doběhli oba její společníci, strážníci z raketoplánu. „Posílám s vámi někoho z personálu,“ řekl jim. „Propustil jsem je, držte je pod dohledem. Chci, aby nebyli ozbrojení. Posílám nahoru taky dva Dolany a chci, aby se ty dvě skupiny v žádném případě nedostaly k sobě.“

„Ano, pane.“ Oba strážníci se zdrželi komentáře a nic nenamítali.

„Můžete se vrátit,“ pokračoval. „Začněte tam posílat přidělenec; všechno je v pořádku.“

Šli vyplnit rozkazy. Miliko držela v ruce pistoli, kterou si od kohosi půjčila, postavila se mu po bok a rukou ho pevně objímala kolem pasu, on ji kolem ramen.

„Hale je mizera,“ řekl. „Všechny jsem je vypakoval.“

„To nám nezbudou žádné stráže.“

„V K nebyly žádné problémy. Zavolám kvůli tomu stanici.“ Sevřel se mu žaludek, dostavovala se reakce. „Myslím, že tě viděli na hřebenu. Možná že to změnilo jejich úmysly.“

„Stanice má krizovou pohotovost. Myslela jsem si, že je to určitě K. Raketoplán volal staniční centrálu.“

„Radši půjdeme do operativy a odvoláme to.“ Vedl ji pryč; scházeli po svahu ve směru hangáru. Cítil slabost v kolenou. „Nebyla jsem tam,“ řekla.

„Kde?“

„Na hřebeni. Ve chvíli, kdy jsme tam došli, už tam byli jenom Dolané a K.“

Z radosti zaklel, protože pak tedy tu partii vyhrál sám. „Takže Brana Hala jsme se zbavili,“ zakončil.

Došli k průrvě mezi kopci, přešli most nad vodovodem a pak znovu nahoru, k operativě. Uvnitř se chlapec podroboval lékařské prohlídce a několik techniků stálo u něho, byli ozbrojeni pistolemi a nervózně dohlíželi na lidi z K, kteří ho přivedli. Emilio na ně zavrtěl hlavou. Opatrně pistole odložili, vypadali, že jsou z celé situace nešťastní.

Emilio se snažil být nezaujatý a přemýšlel. Odešli by odtamtud s kýmkoli, kdo by v té potyčce zvítězil, jemu by nepomohli. Nezlobil se kvůli tomu, byl jenom zklamaný.

„Jste v pořádku, pane?“ zeptal se Jim Ernst.

Přikývl, stál dál a díval se, s Miliko vedle sebe. „Zavolejte stanici,“ řekl po chvíli. „Podáme zprávu.“

II.

Schoulili se k sobě v temném prostoru, který pro ně lidé našli ve velkém prázdném břiše lodi, na místě, kde se hrozivě ozývaly stroje. Museli použít masky, bylo to první z mnoha nepohodlí, která je asi čekala. Připoutali se k držadlům, jak jim lidé doporučili, aby se jim nic nestalo, a Satén objala Modrého zuba - Dalut-Hos-me, nenáviděla pocit, jaký to místo vzbuzuje, a ten chlad a nepohodlí masek, a nejvíc ze všeho se bála, protože jim řekli, že se musí připoutat kvůli bezpečnosti. Nespojovala si lodě se stěnami a střechami, které ji děsily. Nikdy si nepředstavovala let lodí jako něco tak násilného, že by je to mohlo rozdrtit, ale jako něco volného, jako je let ptáků, něco velikého a omamujícího. Chvěla se, zády se tiskla ke křeslům, které jim lidé dali, chvěla se, snažila se uvolnit a cítila, jak se Modrý zub chvěje také.

„Můžeme se vrátit,“ řekl, protože on si tuhle cestu nevybral.

Neřekla nic, pouze sevřela čelisti, aby se ubránila nutkání křičet, že souhlasí, že se vrátí, že zavolají lidi a řeknou jim, že dva velmi malí, velmi nešťastní Dolané si to rozmysleli.

Pak se ozval hluk strojů. Zнала ho... slyšela ho často. Teď ho cítila, a srdcem jí projela hrůza. „Uvidíme velké Slunce,“ řekla teď, když už nebylo odvolání. „Uvidíme Bennettův domov.“

Modrý zub jí objal pevněji. „Bennett,“ opakoval jméno, které je oba uklidňovalo. „Bennett Jacint.“

„Uvidíme nádherné obrazy tam Nahoře,“ řekla.

„Uvidíme Slunce.“ Zavalila je ohromná tíže, pocit pohybu a zároveň pocit, že jsou rozmačkáváni. Tiskl ji tak, až to bolelo; držela se ho neméně pevně. Napadlo ji, že je možná rozdrťtí, ani si jich nevšimne ta velká síla, které lidé dali průchod; že lidé snad na ně v hluboké tmě lodi zapomněli. Ale ne, Dolané přicházeli a odcházeli; hisové přežili tu velkou sílu a letěli, a viděli všechny ty divy, které pobývaly tam Nahoře, procházeli se v místech, kde se mohli podívat na hvězdy a podívat se do tváře velkého Slunce, zaplnili si oči dobrými věcmi.

To všechno na ně čekalo. Teď bylo jaro, žár se v ní roznítil, i v něm; a ona si vybrala Cestu, kterou podstoupí, delší než všechny cesty, a to vysoké místo, vyšší než všechna vysoká místa, kde stráví své první jaro.

Tlak povolil; ještě se drželi křesla, stále cítili pohyb. Byl to velmi daleký let, jak byli upozorněni; nesměli se odpoutat, dokud nepřijde člověk a neřekne jim. Konstantin jim pověděl, co dělat, aby byli určitě v bezpečí. Satén to cítila se stále větší důvěrou, která rostla, jak se síla mírnila, a Satén věděla, že žijí. Byli na cestě. Letěli.

Svírala škebli, kterou jí dal Konstantin, dárek, který pro ni označoval tento Čas, a kolem těla měla červený hadřík, který byl jejím zvláštním pokladem, tím nejlepším, poutou, že sám Bennett jí dal jméno. Cítila se s těmi věcmi víc v bezpečí, a je tu s Modrým zubem, o kterého měla stále větší zájem, cítila k němu opravdovou náklonnost, nikoli jarní horkost páření. Nebyl největší ani nějak zvlášť hezký, ale byl chytrý a střízlivě uvažoval.

I když ne tak docela. Doloval v jednom váčku, který si přinesl s sebou, vytáhl malý kousek větvičky, na které rašily pupeny... přiblížil k ní svou masku, aby si přivoněl, jí také nabídl. Měli s sebou svůj svět, břeh řeky, a sliby.

Pocítila přívál horkosti, až se zpotila, přestože tam panovala zima. Bylo to nepřírozené, být mu tak blízko a nemít volnost země, prostor k proběhnutí, cítit ten neklid, který by ji vedl dál a dál do

osamělé krajiny, kde přebývaly jenom sochy. Byli na cestě, podivné a jiné, takové, že velké Slunce shlíželo na všechny stejně, takže nemusela dělat nic. Přijímala pozornosti Modrého Zuba, nejdřív nervózně, pak stále uvolněněji, protože to bylo správné. Hry, které by hráli na zemi do té doby, až by byl jediným mužem, dostatečně rozhodnutým následovat ji tam, kam ho povede... ty hry nebyly potřeba. On byl tím, kdo došel nejdál, byl tady, a to bylo úplně v pořádku.

Pohyb lodi se změnil; chvíli se ustrašeně drželi v objetí, ale ti lidé je na to předem upozornili, a oni už slyšeli o tom, že nastane doba velké podivnosti. Smáli se, spojili se a rozdělili, omámení a v závratí. Žasli nad kvetoucí větvičkou, která plula vzduchem vedle nich, pohybovala se, když do ní při obracení narazili. Satén se opatrně natáhla a chytila ji ve vzduchu, a znovu se zasmála, pustila ji.

„To je místo, kde bydlí Slunce,“ domýšlel si Modrý zub. Pomyslela si, že tak to určitě bude, představovala si Slunce majestátně plující svým mocným světlem, a je samé, jak v něm plavou, směrem Nahoru, ke kovovému domovu lidí, kteří po nich vztahovali ruce. Spojili se, a ještě jednou se spojili v záchvatech radosti.

Za dlouhou a dlouhou dobu přišla další změna, pocítili malý tlak na bezpečnostní pásy, velmi jemný, a polehoučku začali znovu cítit svou váhu.

„Přistáváme,“ pomyslela si Satén nahlas. Ale zůstali v klidu, pamatovali si, co jim řekli, musejí počkat na člověka, který jim oznámí, že už jsou v bezpečí.

A pak nastala řada otřesů a strašných zvuků, takže se zase sevrhli v náručí; ale zem pod nimi už byla pevná. Reproduktoři nad hlavou zazvučeli lidskými hlasy, které dávaly instrukce, a žádný z nich nezněl vyděšeně, spíš tak, jak lidské hlasy znějí obvykle, spěšně a bez dobré nálady. „Myslím, že jsme v pořádku,“ řekl Modrý zub.

„Musíme zůstat na místě,“ připomněla mu.

„Zapomenou na nás.“

„Nezapomenou,“ řekla, ale v hloubi duše pocítila pochybnost, byla taková tma a byli tak opuštěni, jenom malé světélko tam blikalo, vysoko nad nimi.

Ozvalo se kovové třesnutí. Dveře, kterými přišli, se otevřely, a za nimi nebyl žádný výhled na kopce a lesy, ale na žebrovanou chodbu podobnou chřtánu, která na ně chrstla vzduch.

Vyšel z ní muž, oblečený v hnědém, nesl jednu příruční vysílačku. „Pojďte,“ řekl jim a oni se spěšně odpoutali. Satén se postavila a zjistila, že se jí třesou nohy; opřela se o Modrého zuba a ten se zapotácel také.

Muž jim dal dárky, stříbrné šňůrky, které měli nosit. „Vaše čísla,“ řekl. „Noste je pořád.“ Chtěl vědět, jak se jmenují, a pokynul jim, aby šli ven do chodby. „Pojďte se mnou. Odvedeme vás k známému.“

Šli za ním tou strašidelnou chodbou, až na místo, které se podobalo břichu lodi, kde byli předtím, kovovému a studenému, ale velmi, velmi rozlehlému. Satén se rozhlížela a třásla se. „Jsme ve větší lodi,“ řekla. „Tohle je také loď.“ A k muži: „Člověk, my Nahore?“

„Tohle je stanice,“ řekl ten člověk.

Satén se usadil v srdci chlad. Doufala, že tu budou nádherné výhledy, teplé Slunce. Pokárala se, že je netrpělivá, že to všechno přijde a že to bude krásné.

III.

Pell: modrý sektor pět: 9/2/52

Byt byl uklizený, všechny osobní věci naskládané do košů. Damon se zabalil do kabátu a přitáhl si límec. Elene se pořád ještě oblékala, dělal jí starosti pas, který se – možná – trochu zaoblil. Zkoušela si už druhé šaty. S těmito taky nevypadala spokojená. Přišel k ní zezadu a jemně ji objal kolem pasu, podíval se jí do očí, které se odrážely v zrcadle. „Vypadáš báječně. No a co, že to bude trochu vidět“

Pozorovala jejich odrazy v zrcadle, položila svou ruku na jeho. „Spíš to vypadá, že tloustnu.“

„Vypadáš skvěle,“ řekl a čekal úsměv. Obraz jejího obličeje zůstával úzkostný. Chvilku prodléval, držel ji, protože se zdálo, že to chce. „Je všechno v pořádku?“ zeptal se. Snad byla vyčerpaná, snažila se ze všech sil vypadat dobře, dostala od zásobování zvláštní příděly... je nervózní kvůli tomu večeru, pomyslel si. Proto takové úsilí. Proto takové trápení kvůli maličkostem. „Vadí ti, že jsem Talleye pozval?“

Její prsty přejížděly pomalu po jeho. „Myslím, že ne. Ale nevím pořádně, co mu říct. V životě jsem nebavila unionistu.“

Spustil ruce a když se otočila, podíval se jí do očí. Ty vyčerpávající přípravy... taková úzkostlivost, aby ho potěšila. Nebylo to nadšení. Toho se bál. „Byl to tvůj návrh; ptal jsem se tě, jestli to víš určitě. Elene, jestli máš třeba jenom trochu špatný pocit...“

„Talley trápí tvoje svědomí už víc než tři měsíce. Zapomeň na to, že jsem si nebyla jistá. Jsem zvědavá; neměla bych být?“

Měl jakési podezření... bylo tu něco víc než touha uklidnit ho, co skrývala Elenina vyrovnanost; vděčnost, možná; nebo to byl určitý způsob, jak se mu snažila sdělit, že má zájem. Vzpomněl si na dlouhé večery, Elene zadumaná na jedné straně stolu, on na druhé, ona s břemenem Estelly a on se svým břemenem - se života, které měl na starosti. Mluvil o Talleyovi jednu noc, kdy jí přestal jenom naslouchat; a když se naskytla možnost - takové gesto bylo Elene podobné: nevzpomínal si, že by se s ní dělil o problémy, až na tento. Tak se ho chopila, snažila se ho vyřešit, jakkoli to bylo těžké. Unionista. Nemohl se nijak dozvědět, co za takovýchto okolností Elene cítí. Dřív si myslel, že to ví.

„Nedívej se tak,“ řekla. „Už jsem řekla, že jsem zvědavá. To je ale pěkná společenská situace. O čem se s ním budeš bavit? Budeš povídat o starých časech: Neviděl jsme se už někdy, pane Talley? Třeba jsme po sobě stříleli? Nebo si můžeme povídat o rodině... Jak se mají rodiče, pane Talley? Nebo si budeme povídat o nemocnici. Jak se vám líbí na Pellu, pane Talley?“

„Elene...“

„Ptal ses mě.“

„Rád bych věděl, jaký z toho máš pocit.“

„A jaký ty máš pocit - upřímně?“

„Strašný,“ přiznal a opřel se o pult. „Ale Elene...“

„Jestli chceš vědět, jaký pocit mám já - jsem neklidná, jenom neklidná. Přejde sem, bude nás tady bavit, ale čestné slovo; vůbec nevím, co s ním budeme dělat.“ Obrátila se k zrcadlu a stáhla si opasek. „Tohle všechno si teda myslím. Doufám, že se bude chovat uvolněně a zažijeme příjemný večer.“

Před očima se mu události odehrávaly jinak... dlouhé odmlky. „Musím ho jít vyzvednout,“ řekl. „Bude čekat.“ A pak dostal spásný nápad: „Co takhle zajít nahoru na promenádu? Tady v bytě to může

vypadat, jak chce; mohlo by to všechno usnadnit, nikdo z nás by nemusel hrát hosta.“

Oči se jí rozjasnily. „Najdu vás tam? Zamluvím stůl. Určitě to půjde.“

„Udělej to.“ Políbil ji na ucho, pohladil ji a spěšně vyrazil, aby přišel včas.

Bezpečnostní úředník vyvolal Talleye a ten vzápětí rychle scházel halou... nový oblek, všechno nové. Damon mu vyšel vstříc a nabídl ruku. Na Talleyově obličeji se rozhostil nový úsměv, když se jí chopil, a zase rychle zmizel.

„Už vás propustili,“ řekl mu Damon, sebral ze stolu malou plastickou náprsní tašku a dal mu ji. „Jestli se sem budete stěhovat zpátky, tohle udělá všechno za vás. Jsou to vaše dokumenty, kreditní karta a visačka s vaším počítačovým číslem. Naučte se počítačové číslo z paměti a pak ten lístek zničte.“

Talley si doklady prohlédl, byl viditelně dojatý. „Jsem propuštěný?“ Personál se zjevně nenamáhal mu to říct. Ruce se mu chvěly, štíhlé prsty se mu trásly, když přejížděly po úhledně natištěných slovech. Hleděl na ně, trvalo mu chvíli, než tu novinu vstřebal, až se Damon dotkl jeho rukávu, odtáhl ho od přepážky a odvedl chodbou pryč.

„Vypadáte dobře,“ řekl Damon. Byla to pravda. Jejich podoby se odrážely od transportních dveří vpředu, tmavá a světlá postava, jeho pevný, temný orlí profil a Talley bledý jako zjevení. Najednou pomyslel na Elene a pocítil v Talleyově přítomnosti jakousi nejistotu, ve srovnání s ním si uvědomil všechny svoje nedostatky... Talley nejenže tak vypadal, ale přímo zevnitř z něj číselná nevinnost... jako byl nevinný odjakživa a takovým zůstal.

Co mu řeknu? Vracely se mu Eleniny nepříjemné otázky. Promiňte? Promiňte, že jsem se nikdy nedostal k tomu, abych si přečetl váš spis? Promiňte, že jsem vás odsoudil... tlačil nás čas? Odpusťte, obvykle si vedeme lépe?

Otevřel dveře a Talley, když procházel kolem něj, se mu podíval do očí. Žádná obvinění, žádná hořkost. Nepamatuje se. Nemůže.

„Vaším areálem,“ řekl Damon, když šli k výtahu, „je bílá. Vidíte ta barevná kolečka u dveří. Tamhle je taky jedno bílé. Vaše karta je klíč; stejně tak vaše počítačové číslo. Když uvidíte bílé kolečko, máte přístup přes kartu nebo číslo. Počítač je přijme.

máte přístup přes kartu nebo číslo. Počítač je přijme. Nezkoušejte to tam, kde není bílá. Spustil byste poplašné zařízení a přiběhli by na vás z ostrahy. Určitě takové systémy znáte, ne?“

„Rozumím vám.“

„Vzpomínáte si, že jste pracoval s počítači?“

Několik kroků šel mlčky. „Armkomper je specializace. Ale vzpomínám si na něco z teorie.“

„Pamatujete si toho hodně?“

„Kdybych seděl před ovládací deskou..., pravděpodobně bych si vzpomněl.“

„Pamatujete se na mě?“

Došli k výtahu. Damon zmáčkl knoflíky soukromého přivolávače, což byla výsada jeho bezpečnostní propustky: nechtěl se mačkat v nějakém zástupu. Otočil se a setkal ses Talleyovým upřeným pohledem. Normální dospělí by ustoupili, podívali se stranou, tékali by očima, zaostřovali by na tohle nebo tamto. V Talleyově pohledu takové nejistoty nebylo, jako je tomu u šílence, dítěte nebo vyřezávané modly.

„Pamatuju si, že jste se na to už ptal,“ řekl Talley. „Jste z Konstantinů. Patří vám Pell, vidíte?“

„Nepatří. Ale jsme tady už dlouho.“

„A já ne, že?“

V otázce zazněl ustaraný podtón. Jaké to je, zajímal se Damon a naskočila mu husí kůže, jaké to je, vědět, že kousky tvé mysli jsou pryč? Jak potom může cokoli dávat smysl? „Setkali jsme se, když jste se sem dostal. Měl byste vědět... Jsem jeden z těch, kteří souhlasili s Adjustací. Právní oddělení. Podepsal jsem rozhodnutí.“

V té chvíli sebou trochu trhl. Přijela kabina; Damon vztáhl ruku, aby zadržel dveře. „Dal jste mi ty papíry,“ řekl Talley. Vstoupil dovnitř, Damon ho následoval a nechal dveře zavřít. Kabina se vydala směrem k zelené, kam ji nakódoval. „Pořád jste za mnou chodil. To vy jste tam byl tak často... že ano?“

Damon pokrčil rameny. „Nechtěl jsem, aby se to stalo; myslel jsem, že to není správné. To chápete.“

„Chcete ode mě něco?“ V tom tónu byla vstřícnost - přinejmenším povolnost - vůči čemukoliv.

Damon se otočil a zahleděl se na něho. „Snad odpuštění,“ řekl cynicky.

„To je snadné.“

„Ano?“

„Proto jste přišel? Proto jste mě chodil navštěvovat? Proč jste po mně chtěl, abych s vámi teď šel?“

„Proč myslíte?“

Doširoka otevřené oči se trochu zamlžily, zdálo se, že Talley zaostřuje. „To nemůžu vědět. Je od vás laskavé, že jste přišel.“

„Myslel jste si, že to nemusí být laskavost?“

„Nevím, kolik z mé paměti zůstalo. Vím, že v ní mám díry. Mohl jsem vás kdysi znát. Mohl bych si pamatovat věci, které jsou ve skutečnosti jinak. Vyjde to nastejno. Nic jste mi neudělal, že ne?“

„Mohl jsem to zarazit.“

„Žádal jsem o Adjustaci..., ne? Myslel jsem, že jsem o to žádal.“

„Žádal jste, ano.“

„Takže si něco pamatuji správně. Nebo mi to řekli. Nevím. Půjdu s vámi dál? Nebo je to všechno, co jste chtěl?“

„Radši byste nešel?“

Několikrát zamrkal. „Myslel jsem - když mi nebylo tak dobře -, že jsem vás možná znal. Tehdy jsem neměl žádné vzpomínky. Byl jsem rád, že jste přišel. Byl tam někdo... za těmi stěnami. A knihy..., děkuji vám za knihy. Byl jsem hrozně rád, že je mám.“

„Podívejte se na mě.“

Talley uposlechl, chvilka soustředění, dotek poznání.

„Chtěl jsem, abyste přišel. Byl bych rád, abyste přišel. To je všechno,“ řekl Damon.

„Tam, kam jste říkal? Seznámit se s vaší ženou?“

„Seznámit se s Elene. A prohlédnout si Pell. Jeho lepší stránku.“

„Dobře.“ Talley ho nepřestával pozorovat. Vyčkávání, pomyslel si... to je obrana; stáhnutí se do sebe. Přímý pohled byl důvěřivý. Patřil muži s dírami v paměti, jeho důvěra byla bezvýhradná.

„Znám vás,“ řekl Damon. „Četl jsem lékařské záznamy. Vím o vás věci, které nevím o vlastním bratrovi. Myslím, že je férové vám to říct.“

„Všichni je četli.“

„Kdo - všichni?“

„Všichni, které znám. Lékaři... všichni ve středisku.“

Premýšlel o tom. Nelíbilo se mu pomýšlení, že by se někdo mohl dopustit takové dotěrnosti. „Přepisy budou vymazány.“

„Jako já.“ Talleyovi zvlínil ústa náznak úsměvu, smutek.

„To nebyla totální restrukturalizace,“ řekl Damon. „Rozumíte tomu?“

„Vím tolik, co mi řekli.“

Kabina zpomalovala, když se blížila k zelené jedna. Dveře se otevřely na jednom z nejrušnějších koridorů Pellu. Další pasažéři chtěli dovnitř; Damon vzal Talleye za paži a prostrkal ho ven. V zástupu se po nich ohlédlo několik hlav, bylo neobvyklé vidět cizince nebo obličej jednoho Konstantina... byla to mírná kuriozita. Hlasitý hovor nic nepřerušilo. Z promenády se ozývala hudba, slabá, sladká melodie. V koridoru pracovalo několik dolanských dělníků, starali se o rostliny, které tam pěstovali. Kráčel s Talleyem s hlavním proudem, v jeho ruchu se ztratili.

Hala ústila na promenádu, do tmy, jejíž jediné světlo vycházelo z velikých projekčních obrazovek, zabudovaných ve stěnách: pohledy na hvězdy, na rostoucí Dolnu, na záři slunce přes filtry, na doky snímané vnějšími kamerami. Hudba nikam nespěchala, kouzlení elektroniky a zvuků a občas zachvění basů, plynule vyvažované podle měkkého tenoru konverzace u stolů, které zaplňovaly střed okrouhlé haly. Obrazovky se měnily v souladu s nekonečným otáčením Pellu, a jeden po druhém se na nich rozsvěcovaly obrazy; prostíraly se od podlahy až do vzdušného stropu. Podlaha a drobné postavy lidí a samotné stoly byly temné.

„Quenová - Konstantin,“ řekl mladé ženě u pultu při vstupu. Číšník je ihned uvedl k rezervovanému stolu.

Ale Talley se zastavil. Damon se ohlédl a zjistil, že Talley zírá na obrazovky a v obličejí má úžas. „Joši,“ řekl Damon, a když nereagoval, jemně ho vzal za paži. „Tudy.“ Některé nováčky na promenádě opouštěla rozvaha, dělalo jim potíže pomalé otáčení obrazů, které se odrážely od stolků. Nepustil ho celou cestu ke stolu, byl to ten první zkraje, s nerušeným výhledem na obrazovky.

Elene při jejich příchodu vstala. „Još Talley,“ řekl Damon. „Elene Quenová, moje žena.“

Elene zamrkala. Většina lidí tak na Talleye reagovala. Pomalu natáhla ruku, kterou on přijal. „Još, správně? Elene.“ Posadila se a oni si k ní přisedli. Číšník zatím čekal. „Ještě jednu,“ řekla Elene.

„Speciál,“ řekl Damon a podíval se na Talleye. „Máte na něco chut? Nebo to nechte na mně.“

Talley pokrčil rameny, vypadal stísněně.

„Dvakrát,“ řekl Damon a servírka zmizela. Podíval se na Elene. „Dnes večer je tu plno.“

„V poslední době k dokům nechodí mnoho obyvatel,“ vysvětlovala Elene. Bylo to tak; obchodníci, kteří tu uvázli, zabrali několik barů pro sebe, což vyvolávalo neustálé problémy s bezpečností.

„Podávají tu večeri,“ řekl Damon a podíval se na Talleye. „Aspoň sendviče.“

„Už jsem jedl,“ řekl nepřítomným tónem, připraven zmrazit jakoukoliv konverzaci.

„Pobýval jste hodně na stanicích?“ zeptala se Elene.

Damon pod stolem hmátl po její ruce, ale Talley docela nevzrušeně zavrtěl hlavou.

„Jenom na Russellu.“

„Pell je z nich nejlepší.“ Proklouzla kolem propasti, aniž si jí všimla. Těsně vedle, pomyslel si Damon a napadlo ho, jestli to Elene udělala úmyslně. „Na ostatních nic takového není.“

„Quenová... to je obchodnické jméno.“

„Bylo. Všichni zahynuli na Námořníkovi.“

Damon jí stiskl ruce složené v klíně. Talley na ni zaskočeně hleděl. „Promiňte.“

Elene zavrtěla hlavou. „Určitě to není vaše vina. Obchodníci to schytávají z obou stran. Smůla, to je všechno.“

„On si to nepamatuje,“ řekl Damon.

„Pamatujete se?“ zeptala se Elene.

Talley lehce zavrtěl hlavou.

„Takže,“ nadechla se Elene. „Na tom nesejde. Jsem ráda, že jste mohl přijít. Vyplivl vás kosmický prostor; zahráli si s vámi jenom staničáři?“

Damon nevycházel z překvapení, ale Talley se bezbarvě usmál, zdálo se, že pochopil nějaký vzdálený žertík.

„Myslím, že ano.“

„Takové štěstí,“ řekla Elene, po straně se na něho podívala a sevřela ruku. „U doků můžete hrát a vyhrávat, ale vesmír si vezme svoje. Takového muže je nejlepší vozit pro štěstí s sebou. Sáhnete si na něho. Je tu pro ty, kdo chtějí přežít, Još Talley.“

Hořká ironie? Nebo pokus o přivítání? To byl obchodnický humor, neproniknutelný jako cizí jazyk. Talley nevypadal, že by ho taková řeč uklidnila. Damon ho znovu vzal za ruku a opřel se o stůl. „Mluvili s vámi o práci, Joši?“

„Ne.“

„Vy jste propuštěn. Jestli nemůžete pracovat, stanice vás bude nějakou dobu podporovat. Ale něco jsem na zkoušku nachystal, můžete se do toho pustit vždycky ráno, pracovat tak dlouho, dokud budete moct a v poledne se vrátit domů, to všechno během hlavních dnů. Hodilo by se vám to?“

Talley nic neřikal, ale ten výraz jeho obličeje, napůl osvětlený odrazem slunce... to teď bylo nejbliž, pomalu rotovalo... Damon složil ruce na stole, teď zmatený z toho, jak málo nabízí tím, co si nachystal. „Možná jste zklamaný. Máte vyšší kvalifikaci. Opravovat malé stroje, aspoň nějaká práce... než si najdete něco jiného. A našel jsem pro vás pokoj, ve staré obchodnické ubytovně, je tam koupelna, ale žádná kuchyň... všechno jde teď neuvěřitelně ztěžka. Váš pracovní kredit je zaručen staničním právem, aby pokryl základní potraviny a ubytování. Protože nemáte kuchyň, vaše karta platí do určitého limitu v každé restauraci. Některé věci nad limit musíte platit... ale v počítači je vždycky seznam dobrovolných prací, o které si můžete zvlášť požádat. Stanice nakonec bude žádat celodenní práci za umožnění pobytu na palubě a poskytnutí prostoru, ale ne dřív, než budete prohlášen za schopného. Hodí se vám to?“

„Můžu si dělat, co chci?“

„Pokud to nebude nic nerozumného, tak ano.“ Přinesli jim pití. Damon vzal svoji napěněnou směs letního ovoce a alkoholu a se zájmem pozoroval, jak Talley ochutnává jednu z pochoutek Pellu a potěšeně reaguje. Usrkl ze sklenice.

„Vy nejste staničář,“ zhodnotila ho Elene po chvíli ticha. Talley hleděl kamsi za ně, ke stěnám, na pomalý balet hvězd. Na lodi nemáš moc velký výhled, řekla kdysi Elene a snažila se mu to vysvětlit. Ne takový, jak si myslíš. To je ten pocit, že jsi tam; že tam pracuješ; že cítíš, jak se pohybuješ u něčem, co tě každou chvíli může překvapit. Jsi smítkem prachu a prodíráš se celou tou Prázdnotou vlastními silami, což nedokáže žádná planeta a nic, co se otáčí kolem jednoho místa. To je ono, a celou dobu vědomí, že ten starý šotek Vesmír je zrovinka na druhé straně kovu, o který se opíráš. Vy stani-

čáři jste stejní jako naše iluze. A planetané, co znají modré nebe, vůbec netuší, co je skutečnost.

Najednou pocítil chlad, cítil se osamělý, srovnával Elene a cizince naproti za stolem. Jeho žena a božský zjev, jakým byl Talley. Nebyla to žárlivost. Byla to panika. Pomalu upíjel. Pozoroval Talleye, který se díval na obrazovky tak jako žádný staničář. Jako člověk, který se rozvzpomíná na dýchání.

Zapomeň na stanici, slýchal Elenin hlas. Nikdy tu nebudeš spokojený. Jako by ona a Talley mluvili jiným jazykem než on, i když používali stejná slova. Jako by obchodník, který ztratil kvůli Unii loď, mohl litovat unionistu, který ztratil svoji loď, ztroskotat jako ona. Damon natáhl pod stolem ruku, hledal Eleninu, sevřel ji ve své. „Možná vám nemůžu dát to, co nejvíc chcete,“ řekl Talleyovi a bránil se bolesti, soustředil se, aby byl zdvořilý. „Pell vás nebude držet navždycky, a jestli najdete nějakého obchodníka, který vás vezme s sebou, až budou vaše dokumenty naprosto v pořádku... to je také možnost do budoucna. Ale dejte na mou radu, plánujte si, že tu zůstanete dlouho. Všechno je v pohybu a obchodníci nelétají nikam, jenom k dolům a zpátky.“

„Dálkaři se u doků zpíjejí do němoty,“ zamumlala Elene. „Na Pellu dojde dřív líkér než chleba. Ne, ještě chvíli ne. Všechno se zlepší. Bůh nám pomoz, nemůžeme věčně udržet, co jsme spolkli.“

„Elene.“

„Copak není na Pellu jako my všichni?“ zeptala se. „Jeho život na Pellu závisí, stejně jako ty naše.“

„Já bych,“ řekl Talley, „Pellu neublížil.“ Jeho ruka se na stole pohnula, lehký tik. Byl to jeden z mála implantátů, takhle averze. Damon byl zticha, protože o tom psychickém bloku věděl; nebyl o nic méně skutečný, i když byl hloubkově naučený. Talley byl inteligentní; možná že by mohl zjistit, co se s ním stalo.

„Já...“ Talley udělal rukou další namátkový pohyb, „tohle místo neznám. Potřebuju pomoci. Někdy si nejsem jistý, jak jsem se sem dostal. Vy to víte? Vím to já?“

Bizarní propojení údajů. Damon na něho zneklidněně hleděl, chvíli se bál, že Talley se propadá do nějakého hysterického zmatku, nevěděl pořádně, co by s ním na tomhle veřejném místě udělal.

„Mám záznamy,“ odpověděl Talleyovi na otázku. „Tam jsou všechny údaje, které o tom mám.“

„Jsem váš nepřítel?“

„To nemyslím.“

„Pamatuju se na Cyteen.“

„Nedokážu vaše myšlení sledovat, Joši.“

Rty se mu chvěly. „Já je taky nesleduju.“

„Řekl jste, že potřebujete pomoc. V čem, Joši?“

„Tady. Na stanici. Nepřestanete za mnou docházet...“

„Myslíte navštěvovat vás. Už nebudete v nemocnici.“ Najednou mu svítl, že Talley to ví. „Myslíte, že vás pošlu do práce a nechám vás na holičkách? Ne. Zavolám vám příští týden, pak se dohodneme.“

„Chtěla jsem připomenout,“ řekla Elene měkce, „že jsi dal Jošovi počítačové povolení, aby mohl volat do bytu. Potíže neberou ohled na úřední hodiny a jeden nebo druhý z nás bude vždycky po ruce, aby takové situace rozmatával. My jsme, legálně, vaši sponzoři. Jestli nebudete moct Damona zastihnout, zavolejte ke mně do kanceláře.“

Talley to přijal kývnutím hlavy. Měnící se obrazovky nepřestávaly v omamujícím tanci. Dlouho nic neříkali, poslouchali hudbu a ve chvílce tuhle rundu pití zvládli.

„Bylo by hezké,“ řekla Elene nakonec, „kdybyste přišel koncem týdne na večeři... ochutnat moji kuchyni. Zahrajeme si karty. Určitě karty hrajete.“

Talleyovy oči se mírně svezly jeho směrem, jako by žádal o dovození. „Je to vždycky dlouhá karbanická noc,“ řekl Damon. „Jednou za měsíc si můj bratr s manželkou s námi měnili směny. Měli alterden... když začala krize, přešli na Dolnu. Još umí hrát,“ řekl Elene.

„Dobře.“

„Nijak zvlášť,“ bránil se Talley.

„Nehrajeme o peníze,“ řekla Elene.

„Přijdu.“

„Prima,“ kývla; a o chvíli později se Jošovi napůl zavíraly oči. Bojoval s tím, v okamžiku to přešlo. Celé napětí z něho spadlo.

„Joši,“ ozval se Damon, „myslíš, že odsud dokážeš odejít?“

„Nejsem si jistý,“ řekl sklíčeně.

Damon vstal, Elene taky; velmi opatrně Talleye odstrkali od stolu a vyvedli ho mezi sebou... to nebyly ty dvě skleničky, pomyslel

si Damon, ty byly slabé, způsobily to ty obrazovky a vyčerpání. Jakmile Talley stál v koridoru, zdálo se, že ve světle se mu uklidňuje dech a získává rovnováhu. Trojice Dolanů na ně hleděla kulatýma očima vykukujícíma nad maskami.

Oba ho vedli k výtahu a jeli s ním zpátky do červené, vrátili ho za skleněné dveře a do péče bezpečnostního úředníka. Teď byl alterden a strážný ve službě byl jeden z Mullerů.

„Dohlédněte, aby se v pořádku uložil,“ řekl Damon. Za přepážkou se Talley zastavil a ohlédl se na ně s podivnou naléhavostí, dokud se strážný nevrátil a neodvedl ho chodbou pryč.

Damon položil ruku Elene kolem ramen a obrátili se na cestu domů. „To byl dobrý nápad pozvat ho,“ řekl.

„Je nemotorný,“ poznamenala Elene, „ale kdo by nebyl?“ Následovala ho dveřmi do chodby, šla s ním chodbou ruku v ruce. „Válka má příšerné oběti,“ řekla. „Kdyby někdo z Quenů dokázal přežít Námořníka... bylo by to stejné, jenom na druhé straně zrcadla, že? - pro jednoho z mých lidí. Takže, Bůh nám pomoz, pomoz i jemu. Mohl by být stejně tak jedním z nás.“

Vypila toho trochu víc než on... to pak byla vždycky zasmušilá. Myslel na dítě; ale tohle nebyla chvíle, aby jí říkal něco ostrého. Stiskl jí ruku, prohrábl vlasy, a zamířili domů.

2

Stanice Cyteen: bezpečnostní oblast; 9/8/52

Marsh ještě nedorazil, ani jeho zavazadla. Ayres se ubytoval s ostatními, vybral si jeden pokoj ze čtyř, které se posuvnými přepážkami otvíraly do společné místnosti, všude bílé pohyblivé panely nebo stříbrné vozíky. Nábytek byl pojízdný, úsporný, účelný, ale nepohodlný. Byla to už čtvrtá změna ubytování, kterou v posledních deseti dnech přetrpěli, tento byt nebyl tak vzdálený od toho posledního, nijak viditelně se nelišil od toho posledního, nebyl o nic méně střežený mladými manekýny v koridorech, všudypřítomnými a ozbrojenými... celé měsíce pořád dokola od chvíle, kdy začalo tohle přesunování.

Výsledkem bylo, že nevěděli, kde jsou, jestli jsou na nějaké stanici blízko té první nebo na orbitě samotného Cyteenu. Na otázky dostávali vyhýbavé odpovědi. Bezpečnost, bylo jim řečeno na adresu přesunů, a ještě: trpělivost. Ayres před ostatními delegáty zachovával klid, stejně jako dřív před různými hodnostáři a činiteli, jak vojenskými tak civilními - pokud v tom byl u Unie rozdíl -, kteří se jich stále na něco vyptávali, výsledky a diskuse probíhaly jak s jednotlivci, tak ve skupině. Vysvětloval důvody a podmínky jejich žádosti o mír, až se modulace jeho hlasu stala automatickou, až se odpovědi svých společníků na stále stejné otázky naučil z paměti; až se to představení stalo právě tím, představením, zakončilo se samo v sobě, stalo se něčím, co mohli provádět donekonečna, po hranici trpělivosti jejich hostitelů - vyšetřovatelů. Kdyby jednali na Zemi, už dávno by se vzdali, dali najevo znechucení, požadovali jinou taktiku; tady neměli na vybranou. Byli zranitelní; pracovali, pokud stačili. Jeho společníci se v těchhle stresujících podmínkách drželi dobře... až na Marsh. Marsh začal být nervózní, neklidný, napjatý.

A byl to samozřejmě Marsh, kterého Unionisté vydělili a věnovali mu zvláštní pozornost. Když je brali na výslech jednotlivě, Marsh byl pryč nejdéle; ve čtyřech případech, kdy byli v poslední době přesunuti, se Marsh stěhoval jako poslední. Bela a Diasová to nekomentovali; nediskutovali ani nespekulovali o ničem. Ayres se o tom nezminil, umístil jednu z několika židlí do společné místnosti a nalaдил na video, před kterým nebylo úniku, kanál s nejnovější propagandou, kterou Unionisté poskytovali jako „zábavu“: buď se jednalo o vnitřní okruh, nebo, pokud to bylo staniční video, bylo důkazem mentality neuvěřitelně tolerantní k nudě - spousty let staré historie, výčty údajných zvěstev spáchaných Společností a Flotilou Společnosti.

To všechno už dávno viděl. Žádali o přístup k záznamům jejich rozhovorů s místními autoritami, ale byly jim odepřeny. Jejich vlastní zařízení pro pořizování takových záznamů, dokonce psací potřeby, jim byly ze zavazadel ukradeny a jejich protesty byly odloženy a ignorovány. Tihle lidé naprosto postrádali úctu k diplomatickým konvencím... typické, pomyslel si Ayres, pro tuto situaci, pro autoritu udržovanou ozbrojenými výrostky s šílenými očima, kteří jsou vždy připraveni recitovat předpisy. Nejvíce ho děsili ti mladí, šílenooci, příliš stejní mladí lidé. Fanatičtí, protože znali jenom to, co jim bylo

nalito do hlavy. Jako by to měli nahrané na pásku, o tom se neuvažovalo. Nemluvte s nimi, varoval své společníky. Dělejte všechno, co vám řeknou, a dohadujte se jenom s jejich nadřízenými.

Už dávno ztratil nit vysílání. Vrhł pohled nahoru a kolem sebe, Diasová seděla s očima upřenýma na obrazovku, Bela hrál logickou hru s nějakou skládačkou. Ayres kradmo pohlédl na hodinky, které se pokusil synchronizovat s hodinami unionistů a které nesouhlasily s časem Země, ani Pellu, ani se standardem, který dodržovala Společnost. Uplynula hodina. Hodina od chvíle, kdy sem dorazili.

Kousl se do rtů, tvrdošijně obrátil myšlenky k balastu na obrazovce, který nebyl ničím víc než anestetikem, a ani potom neúčinkoval: pomluky, na které si už zvykli. Jestli je to mělo rozčilit, tak se míjely účinkem.

Konečně se kdosi dotkl dveří. Otevřely se. Dovnitř vklouzl Ted Marsh, nesl dvě tašky; v koridoru zahlédli dva mladé strážné, ozbrojené. Dveře se zavřely. Marsh vešel s očima sklopenýma, ale zjistil, že všechny dveře do ložnic jsou zavřené. „Kudy?“ zeptal se, donucený zastavit se a zeptat se jich.

„Na druhé straně, tam,“ řekl Ayres. Marsh proklouzl přes místnost zpátky a položil u dveří tašky na zem. Jeho hnědé vlasy byly rozcuchané, visely mu přes uši; límec měl pomačkaný. Nepodíval se na ně. Všechny jeho pohyby byly drobné a nervózní.

„Kde jsi byl?“ zeptal se Ayres ostře, než Marsh stačil utéct.

Marsh po něm vrhl pohled. „Mají v tom bordel, špatně mě přidělili. Jejich počítač mě přidělil na seznamu někam jinam.“

Ostatní zvedli hlavy, poslouchali. Marsh na něho hleděl a potil se.

Rozebírat tu lež? Dát najevo nervozitu? Všechny pokoje byly monitorované; tím si byli jistí. Mohl říct Marshovi, že je lhář, a ukázat mu, že hra se už dostala na jinou úroveň. Mohli... jeho instinkty před tím couvaly... toho muže vzít do koupelny a vytáhnout z něho pravdu stejně účinně, jako ho vyslýchala Unie. Marshovy nervy by stěží dokázaly vzdorovat, kdyby to udělali. Zisk by byl v každém případě problematický.

Snad... doléhal na něho soucit... Marsh dodržuje nařízené mlčení. Snad se jim Marsh chtěl svěřit a místo toho dodržoval příkaz mlčení, trpěl tou loajalitou. O tom Ayres pochyboval. Unionisté si na

Marshe určitě zasedli... ne na slabocha, ale na nejslabšího z nich čtyř. Marsh odvrátil pohled, odnesl si tašky do pokoje, dveře zaklaply.

Ayres se odmítl na ostatní být jen podívat. Monitorovali je pravděpodobně i vizuálně a neustále. Seděl tváří k obrazovce a sledoval video.

Potřebovali čas, čas získaný takovými obrannými prostředky nebo jednáním. Stres byl tedy docela snesitelný. Denně se dohadovali s Unií, přehlídka důstojníků se měnila. Unie s jejich návrhy v zásadě souhlasila, projevila zájem, hovořila a diskutovala, posílala je před různé výbory, bázírovala na různých bodech protokolu. Na protokolu, když jim ze zavazadel ukradli materiály! Bylo to zdržování, na obou stranách, a on si přál vědět, o co na jejich vlastní straně jde.

Vojenské akce určitě pokračovaly, což by jejich straně při jednání neposloužilo. Výsledek jim ve vhodné kritické fázi padne do klína, druhá strana bude očekávat, že Ayres ustoupí ještě dál.

Pell, samozřejmě. Bylo nejpravděpodobnější, že budou požádání o postoupení Pellu; a to by nemohli připustit. Podrobení důstojníků Společnosti revoluční justici Unie bylo další pravděpodobnou položkou. Nebylo by to ve skutečnosti proveditelné, ačkoli nějaký nevýznamný dokument by mohl být pro kompromis připraven: třeba postavení mimo zákon. Vůbec neměl v úmyslu odepisovat životy posádek Flotily, když tomu mohl zabránit, ale vzdát se námítky proti stíhání některých staničních úředníků označených za nepřátele státu... to by mohl. Unie si stejně udělá, co bude chtít. A co se stane na téhle výspě, bude mít na Zemi jenom malý politický dopad. Co vizuální média nemohou přenést do obývacích pokojů, kolem toho veřejnost nebude dál tancovat. Statistická většina voličů nedovedla číst nebo nečetla komplikované materiály. Žádné obrázky, žádné zprávy; žádné zprávy, žádná událost; žádná velká sympatie na straně veřejnosti ani zvláštní zájem médií: bezpečná politika pro Společnost. Zejména nemohli ohrozit většinu, kterou vyhráli v jiných záležitostech; znamenalo to polovinu století opatrného manévrování, diskreditace izolacionistických vůdců... už podstoupené oběti. Další byly nevyhnutelné.

Sledoval to idiotské video, zkoumal propagandu, aby našel zrnko pravdy, které by situaci vyjasnilo, poslouchal hlášení o údajných dobrodinech, které Unie poskytuje svým občanům, o jejich rozsáhlých programech vnitřního vzestupu. Rád by se dozvěděl o jiných

věcech, o rozsahu území Unie v jiných směrech než k Zemi, počet základen, které má v držení, co se stalo na padlých stanicích, jestli aktivně rozvíjejí další teritoria nebo jestli válka vytěžuje jejich zdroje na nejzazší míru... takové informace nebyly k mání. Nebyla tu ani informace, která by ukazovala, jak rozsáhlé byly pověstné rozmnožovací laboratoře, jakou část obyvatelstva produkovaly, nebo jaké péče se těmto jednotlivcům dostávalo. Tisíckrát proklel vzpurnost Flotily, zejména Signy Malloryové. Ke všemu nevěděl, jestli jeho kletby byly na místě, když chtěl Flotilu z téhle operace vyjmout. Neměl tušení, co se stane, jestli Flotila neudrží linii. Teď byli tam, kde museli být. I když šlo o sadu bílých pokojů, stejnou jako všechny další sady bílých pokojů, které kdy zažil; dělali to, co museli - bez Flotily, která by jim bývala mohla dát při jednání sílu nebo se v jednáních projevit jako děsivě nevypočitatelná třetí strana. Odolnost Pellu nepomohla; Pell dal přednost usmiřování Flotily. S podporou od stanice by snad nějak mohli zapůsobit na mentalitu takových lidí, jako je Malloryová.

Což pořád naráželo na otázku, jestli Flotila, která považovala své zájmy za prvořadé, by se dala přesvědčit k něčemu jinému. Mazian a jemu podobní se nedají ovládat po ten dlouhý čas, který by Země potřebovala k přípravě na obranu. Nebyli, připomněl si, nebyli zrozeni na Zemi; neřídili se jejími regulemi, nemohl je posuzovat ze svého pohledu. Stejně jako vědce, kteří v dávných časech reagovali na pozemské imigrační zákazy a výzvy k návratu domů... tím, že dezertovali dál do Hlubiny. Nakonec k Unii. Nebo byli jako Konstantinové, kteří jsou už tak dlouho vládci ve vlastním malém impériu, že cítí jen velmi malou odpovědnost vůči Zemi.

A.... tohle ho děsilo, když na to pomyslel... neočekával takový rozdíl, neočekával mentalitu Unie, jejíž vzorec chování jako by se pootočil do jakéhosi úhlu, který nebyl paralelní ani docela opačný chování Pozemšťanů. Unie se je snažila zlomit... tahle bizarní hra s Marshem, určitě spadala do taktiky „rozděl a panuj“. Proto odmítl Marshe do něčeho zasvěcovat. Marsh, Bela a Diasová neměli podrobné informace; byli to prostě úředníci Společnosti, a to, co věděli, nebylo tak nebezpečné. Poslal zpátky na Zemi dva delegáty, kteří, podobně jako on, věděli příliš mnoho; poslal je zpátky, aby řekli, že Flotila se nedá zvládnout a že stanice se hroutí. Tolik udělal. On a jeho společníci zde hráli hru, kterou byli nuceni hrát, dodržovali ce-

lou dobu klášterní mlčení, strpěli bez komentáře přesuny ubytování a rozruchy, které je měly vyvést z rovnováhy - Ayres doufal, že jde o taktiku zaměřenou pouze na to, aby byli při jednání oslabení, a ne-skrývá se v tom žádná jiná chmurná možnost, kterou naznačovalo jejich zajištění a výslechy. Nechali se sebou dělat, co Unie chtěla, a doufali, že jsou blíže úspěchu v jednání, než byli dřív.

A Marsh se mezi nimi pohyboval, účastnil se jejich schůzek, v soukromí je pozoroval poraněným, roztěkaným pohledem, bez jejich morální podpory... protože ptát se po důvodech nebo vyzvat ho, aby se svěřil, znamenalo porušit mlčení, které bylo jejich obrannou zdí. Proč? napsal Ayres jednou na plastikovou desku stolu vedle Marshovy paže. Jenom mastnou špičkou prstu, věřil, že to čochy nezaregistrují. A když se nedostavila žádná reakce, tak: Co? Marsh obojí vymazal, nenapsal nic, odvrátil obličej a rty se mu chvěly, hrozilo mu zhroucení. Ayres otázky neopakoval.

Konečně vstal, přešel k Marshovým dveřím, a bez klepání je rozevřel.

Marsh seděl na posteli úplně oblečený, pažemi se objímal, hleděl do zdi nebo ještě dál.

Ayres došel k němu, sklonil se mu k uchu. „Stručně,“ řekl nejtišším šepotem, až si nebyl jistý, jestli ho zaslechne, „co myslíš, že se děje? Vypytávají se tě? Odpověz.“

Uplynula chvíle. Marsh pomalu zavrtěl hlavou.

„Odpověz,“ řekl Ayres.

„Pořád mě oddělují, aby všechno zdržovali,“ zašeptal Marsh zajímavě. „Moje dislokace nikdy není v pořádku. Pořád je nějaký zmatek. Nechají mě sedět a čekat celé hodiny. To je všechno, pane.“

„Věřím ti,“ řekl Ayres. Nebyl si tím zcela jist, ale stejně to řekl a poplácal Marshe po rameni. Marsh se zhroutil a rozplakal, slzy mu tekly po tváři, bojoval, aby se ovládl. Jestli tu byly kamery... vždycky věřili, že tu jsou kamery, a chovali se podle toho.

Ayres byl otřesen, do vědomí se mu vplížilo podezření, že oni sami jsou Marshovými mučiteli, stejně jako Unie. Odešel z pokoje a vešel do druhého. A překypuje hněvem se zastavil uprostřed místnosti, otočil obličej vzhůru ke komplikovanému křišťálovému osvětlovacímu zařízení, o kterém hlavně měli podezření, že je monitoruje. „Protestuji,“ řekl ostře, „proti tomu úmyslnému a neoprávněnému týrání.“

Pak se otočil a posadil se, znovu se díval na video. Jeho společníci reagovali jenom tím, že zvedli oči. Znovu se rozhostilo ticho.

Druhý den ráno nebylo vidět, že by si incidentu někdo všiml, jak usoudili podle denního rozvrhu, který jim přinesl ozbrojený manekýn.

0800 schůzka, stálo tam. Den začínal brzy. Žádná bližší informace tam nebyla, ani téma nebo s kým a kde, ani zmínka o přípravách na oběd, který byl obyčejně uveden. Marsh vyšel ze svého pokoje, stíny pod očima, jako by nespál. „Nemáme moc času na snídani,“ řekl Ayres; snídani jim obyčejně nosili v 0730, což bylo za několik minut zdejšího času.

Světlo u dveří se rozsvítilo podruhé. Dveře se otevřely zvenčí, a nebyla to snídaneč, ale trojice strážných manekýnů.

„Ayresi,“ řekl jeden. Přesně takhle, bez zdvořilostí. „Jdeme.“

Spokl odpověď. Nemělo cenu se s nimi hádat; takhle to řekl svým lidem. Podíval se na ostatní, vrátil se a vzal si sako, hrál stejnou hru jako oni, trvalo mu to a úmyslně dráždil ty, kteří na něho čekali. Když si spočítal, že se zdržel dost dlouho, aby je popudil, vyšel sám ke dveřím a svěřil se doprovodu mladých strážců.

Marsh, neubránil se pomyšlení. Jakou hru hrají s Marshem?

Vedli ho koridorem směrem k výtahu, pak řadou výtahů a hal bez označení nebo směrovek, do konferenčních místností a kanceláří, takže bezprostřední zlé předtuchy se k jeho úlevě nevyplnily. Vešli do známé místnosti a prošli jí do jedné z hoven, kterou používali. Tentokrát tu čekali zástupci armády. Stříbrovlasý muž u malého kulatého stolu měl klopou černé uniformy dostatečně zdobenou kovem, aby představoval všechny hodnosti dohromady těch několika lidí, se kterými Ayres mluvil naposledy. Šílený vzorec insignií. Ani přesně nevěděl, co složité emblémy představují... na jedné straně bylo zábavné, že se Unii podařilo vyvinout takový komplexní systém medailí a odznaků, jako by všechen ten kov měl jenom dělat dojem. Ale byla to autorita a síla, a to vůbec zábavné nebylo.

„Delegát Ayres.“ Byl to šedovlasý muž... šedivý juvenilací, s obličejem jen lehce oživeným, ta droga je tady úplně běžná... na Zemi jsou k dostání jenom ubohé náhražky... vstal a nabídl mu ruku. Ayres ji vážně přijal. „Seb Azov,“ představil se muž. „Z Ředitelství. Jsem rád, že vás poznávám, pane.“

Ústřední vláda; Ředitelství nyní bylo, jak se dozvěděl, tělesem o tři sta dvanácti členech; jestli to mělo vztah k počtu stanic a planet v nějakém poměru, to nevěděl. Nesahalo jenom do Cyteenu, ale i jinam, a jak se do něho člověk dostane, neměl tušení. Tenhle muž byl, beze vší pochyby, voják.

„Lituji,“ řekl Ayres chladně, „že začínám naši známost protestem, občane Azove, ale odmítám mluvit, dokud se nevyjasní určitá záležitost.“

Azov zvedl nevýrazné obočí, pak si znovu sedl. „Jaká záležitost, pane?“

„Útrapy, kterým je vystaven jeden z mých společníků.“

„Útrapy, pane?“

Věděl, že se předpokládá, jak se přestane ovládat a dá průchod nervozitě nebo vzteku. Obojí odmítl. „Zdá se, že pro váš počítač je obtížné najít pokoj přidělený delegátu Marshovi, pozoruhodné, protože jsme vždy ubytováni pohromadě. Počítám, že je to ve vaší technické kompetenci. Nemohu to nazvat jinak než útrapy, když ten člověk musí čekat hodiny, než jsou vyřešeny údajné nesrovnalosti. Trvám na tom, že útrapy jsou zaměřeny na to, aby nás vyčerpaly a zmenšily tím naši výkonnost. Stěžuji si na další taktiky, jako je třeba neschopnost vašeho personálu poskytnout nám možnost aktivního odpočinku nebo místo pro cvičení, musíme trvat na tom, že váš personál je nekompetentní, dále si stěžujeme na vyhýbavé odpovědi vašich lidí, když se ptáme na jméno této základny. Byl nám slíben Cyteen. Jak máme vědět, jestli mluvíme s oprávněnými osobami nebo jenom s nízkými funkcionáři, kteří nemají kompetenci nebo oprávnění k projednávání tak závažných záležitostí, kvůli kterým jsme přišli? Cestovali jsme daleko, a dostalo se nám jen nepatrné spolupráce od lidí, se kterými jsme se zde setkali.“

To nebyla improvizace. Připravoval si tu řeč pro případ, že by se naskytla příležitost, a viditelná nestoudnost představovala terč. Ayres zůstal pánem svého vzteku a předváděl nejlepší mimiku, jaké byl schopen, protože se bál. Srdce mu tlouklo do žeber a jenom doufal, že nezměnil viditelně barvu.

„Prošetříme to,“ řekl Azov po chvíli.

„Dal bych přednost,“ řekl Ayres, „silnější záruce.“

Azov na něho chvíli hleděl. „Máte mé slovo,“ řekl tónem, který se chvěl násilným potlačováním, „že budete uspokojen. Posadíte se,

pane? Čeká nás kus práce. Přijměte moji osobní omluvu za nepohodlí, které bylo způsobeno delegátu Marshovi; bude vyšetřeno a napraveno.“

Uvažoval o tom, že odejde ven, uvažoval o tom, že se bude hádat dál, uvažoval o tom muži před ním, a přijal nabízenou židli. Azov na něho upíral oči, aspoň si to myslel, s určitým respektem.

„Jen kvůli vašemu slovu, pane,“ řekl Ayres.

„Lituji té nepříjemnosti; teď nemohu říct víc. Je tu naléhavá záležitost, která se týká jednání; narazili jsme na něco, co byste mohl nazvat... nepříjemnou situací.“ Stiskl knoflík na stolní konzoli. „Laskavě sem pošlete pana Jacobyho.“

Ayres se podíval ke dveřím, pomalu, neprozrazoval žádnou velkou úzkost, ačkoli ji pociťoval. Dveře se otevřely; vešel muž v civilních šatech... civilista, žádná uniforma nebo uniformě podobný oblek, který odlišoval všechny, kteří s nimi dřív jednali.

„Pan Segust Ayres, pan Dayin Jacoby ze stanice Pell. Myslím, že jste se už setkali.“

Ayres vstal, chladně zdvořilý natáhl k příchozímu ruku a líbilo se mu to méně a méně. „Pravděpodobně náhodné setkání; odpusťte, nepamatuji se na vás.“

„Radní, pane Ayresi.“ Cizí ruka stiskla jeho a bez vřelosti se stáhla. Jacoby přijal nabídnutou židli u kulatého stolku.

„Třístranná konference,“ zabručel Azov. „Vaše požadavky, pane Ayresi, označují Pell a stanice před ním za teritorium, které si přejete chránit. Zdá se, že to není v souladu s přáními obyvatel té stanice... přitom v záznamu podporujete princip sebeurčení.“

„Tenhle člověk,“ řekl Ayres, aniž se na Jacobyho podíval, „nemá na Pellu žádné postavení a nemá oprávnění uzavírat dohody. Navrhuji vám, abyste konzultoval s panem Angelem Konstantinem, a poslal příslušné dotazy staniční radě. Vlastně tohoto člověka neznám, a pokud prohlásil, že je v radě, nemohu ověřit hodnotu jeho prohlášení.“

Azov se usmál. „Máme z Pellu nabídku, kterou přijímáme. Pak jsou skutečně návrhy, o kterých diskutujeme, sporné, protože bez Pellu budete vznášet nároky na izolované území v rámci teritoria Unie - na stanice, které, jak vám musím říct, jsou už součástí území Unie, díky podobným rozhodnutím. Nemáte v Hlubině žádné území. Žádné.“

Ayres seděl mlčky, cítil, jak mu z končetin mizí krev. „Váš postup odporuje zásadám jednání v dobré víře.“

„Vaše Flotila teď nemá ani jedinou základnu, pane. Dokonale jsme ji odřízli. Vyzýváme vás, abyste udělal humanitární čin; měl byste je informovat o tomto faktu a o jejich možnostech. Není potřeba ztrácet lodě a životy při obraně území, které už neexistuje. Oceníme vaši spolupráci, pane.“

„Jsem pobouřen,“ vykřikl Ayres.

„To nevadí,“ řekl Azov. „Ale v zájmu záchrany životů možná dáte přednost odeslání této zprávy.“

„Pell se sám nevydal. Pravděpodobně byste shledal, že skutečná situace je odlišná do té, kterou si představujete, občane Azove, a pokud si od nás přejete lepší nabídky, pokud chcete takový obchod, ze kterého bychom měli prospěch oba, uvažujte o tom, co zahazujete.“

„Země je jednou z planet.“

Nic neřekl. Neměl co říct. Nechtěl se dohadovat o tom, jestli je Země žádoucí.

„Záležitost s Pellem,“ řekl Azov, „je jednoduchá. Znáte zranitelnost stanice? A až vůle obyvatel podpoří ty venku, bude vše velmi prosté. Žádná destrukce; to nemáme v úmyslu. Ale Flotila nebude úspěšně operovat, když nebude mít základny... a vy už žádné nedržíte. Podepíšeme články, které budete chtít, včetně výběru Pellu jako místa setkání - ale v našich rukou, ne vašich. Skutečně v tom není žádný rozdíl... až na to, že tak bude vykonána vůle těch lidí... která, jak prohlašujete, je vám tak drahá.“

Bylo to lepší, než to mohlo být; ale mělo to tak jenom vypadat. „Tady,“ řekl, „nejsou žádní představitelé občanů Pellu, jenom samozvaný mluvčí. Rád bych viděl jeho pověřovací listiny.“

Azov vzal ze stolku před sebou složku vázanou v kůži. „Mohlo by vás zajímat tohle, pane: dokument, který jste nám nabídl... je podepsaný vládou a Ředitelstvím Unie, a radou, přesně tak, jak jste ho formuloval... když odhlédneme od držení stanic, které jsou nyní v našich rukách, a několika méně důležitých slov týkajících se statutu Pellu: slova pod správou Společnosti byla škrtnuta, tady a na obchodním dokumentu. Tři slovíčka. Všechno ostatní je vaše, přesně tak, jak jste to předložil. Rozumím tomu tak, že vzhledem ke vzdále-

nostem jste zmocněn k podpisu v zastoupení vašich vlád a Společnosti.“

Na rtech měl odmítnutí. Uvažoval o tom, protože měl ve zvyku uvažovat o tom, co mu unikalo. „Podléhá to ratifikaci mé vlády. Absence těch slov by způsobila těžkosti.“

„Doufám, že budete prosazovat přijetí, pane, až si vše rozvážíte.“ Azov položil složku na stůl a posunul ji k němu. „Prohlédněte si to, až budete mít čas. Z naší strany je dohoda pevná. Všechny záruky, které jste chtěl, všechny záruky, když to vezmeme upřímně, které můžete požadovat, protože vaše území neexistují.“

„Upřímně o tom pochybuji.“

„Á. Na to máte právo. Ale pochybnost nezmění fakta, pane. Navrhuji, abyste se spokojil s tím, co jste skutečně získal... obchodní dohody, které přinesou zisk nám všem, a zhojí dlouhé přerušení. Pane Ayresi, co myslíte, že byste mohl rozumně žádat? Že se zřekneme toho, co nám občané Pellu chtějí dát?“

„To je zavádějící výklad.“

„Přesto postrádáte jakékoliv prostředky, kterými byste mohl věci zjistit, tím přiznáváte vlastní limity kontroly a vlastnictví. Říkáte, že vláda, která vás poslala ze Země, prodělala změny od základu, a že se vámi musíme zabývat jako novou entitou, zapomenout na minulé roztržky jako na bezvýznamné. Navrhuje tato nová entita reagovat na náš podpis vašeho dokumentu dalšími požadavky? Odhadoval bych, pane, že vaše vojenská síla se ocitla na nejnižším bodě... že nemáte prostředky, abyste si cokoliv ověřovali, a že jste byl pověřen přiletět sem v řadě frachtáků, jak se obchodníkům zrovna hodilo. Takový nepřátelský postoj vaší vládě moc neposlouží.“

„Vyhrožujete?“

„Jenom konstatuji skutečnosti. Vláda bez lodí, bez kontroly nad vlastní armádou a bez zdrojů... není v postavení, aby mohla trvat na podpisu dokumentu beze změn. Upustili jsme od nevýznamných ustanovení a tří slov, Pell jsme v zásadě ponechali v rukou jakékoli vlády, kterou se občané Pellu rozhodnout ustanovit; a tohle že je zámlinkou ke vznášení námitek kvůli ochraně zájmů, které představujete?!“

Ayres chvíli seděl nehybně. „Musím všechno konzultovat s ostatními členy delegace. Žádám, abychom se mohli radit bez monitorování.“

„Žádné monitorování tu není.“

„Myslím, že je to opačně.“

„Znovu říkám, že si to nijak nemůžete ověřit. Musíte postupovat podle svého nejlepšího vědomí.“ Ayres si vzal složku. „Nečekejte, že se já nebo někdo z mých lidí dostaví na další schůzku. Budeme mít poradu.“

„Jak si přejete.“ Azov vstal, napřáhl ruku. Jacoby zůstal sedět a s žádnou zdvořilostí se neobtěžoval.

„Žádný podpis neslibuji.“

„Nejdřív se poradíte. Zcela chápu, pane. Postupujte podle nastoupeného kursu; ale navrhoval bych, abyste vážně uvažovali o následcích, jaké by mělo odmítnutí dohody. V současné době považujeme za svou hranici Pell. Necháváme vám Zadní Hvězdy, které můžete, když si budete přát, rozvíjet k vlastnímu prospěchu. V případě, že tato dohoda nebude úspěšná, ustanovíme vlastní hranice, a budeme přímí sousedé.“

Srdce mu divoce tlouklo. Tohle se blížilo tématu, o kterém vůbec nechtěl diskutovat.

„Dále,“ řekl Azov, „měl byste si přát zachránit životy lidí z vaší Flotily a získat její lodi zpět, přidali jsme do té složky náš vlastní dokument. Pokud náhodou budete souhlasit s pokusem odvolat Flotilu a přikážete jí stáhnout se na území, které bude za hranicemi stanovenými podpisem této smlouvy, upustíme ode všech požadavků vůči nim a vůči ostatním nepřátelům státu, které můžete sám vyjmenovat. Dovolíme jim stáhnout se pod naší eskortou a doprovodit vás domů, ačkoli chápeme, že tohle je z naší strany povážlivý hazard.“

„Nejsme agresivní.“

„Raději bychom věřili, že neodmítnete odvolat své lodě, které v současné době útočí na naše obyvatelstvo.“

„Řekl jsem vám jasně, že nemám v rukou velení Flotily a žádnou moc, abych ji odvolal.“

„Věříme, že byste mohl použít hodně velký vliv. Dáme vám k dispozici zařízení, vhodné k vysílání zprávy... zastavíme nepřátelství hned poté, co Flotila zastaví palbu.“

„Budeme o tom uvažovat.“

„Pane.“ Ayres se uklonil, otočil a vyšel ven, setkal se s všudypřítomnými mladými strážnými, vzali ho mezi důstojníky a odváděli

jinam. „Ta druhá schůzka byla odřeknuta,“ informoval je. „Jdeme zpátky na ubytovnu. Jsou tam všichni moji společníci.“

„Máme své rozkazy,“ řekl ten vpředu, nikdy nic jiného neřekli. Dá se to do pořádku, až přijdou tam, kde se měla konat schůzka v 0800, tam se celá skupina sejde, a nová skupina mladých strážných je pak odvede zpátky, mezi tím dlouhé čekání, než se všechno přes informační kanály vyjasní. Takhle to bylo vždycky, neefektivnost, která je měla přivést k šílenství.

Ruka se mu potila na kůži složky, kterou dostal, složky s dokumenty, kterou podepsala vláda Unie. Pell ztracený. Možnost znovu získat aspoň Flotilu a návrh, který by ji mohl zničit. Víc se bál toho, že plány Unie sahaly víc dopředu, než Země tušila. Dlouhodobý výhled. Unie s ním byla zrozena. Země si ho teprve teď osvojovala. Cítil se průhledný a zranitelný. Víme, že hrajete o čas, představoval si myšlenky za Azovovým širokým, masitým obličejem. Víme, že chcete získat čas; a proč; a pro tuto chvíli se nám to hodí, malicherná dohoda, kterou my i vy porušíme při nejbližší příležitosti.

Unie spolkla všechno, co bylo určeno ke strávení... pro tuto chvíli.

Nemohli si dovolit debatovat, nemohli vytahovat smrtenosné záležitosti v soukromí, které pravděpodobně stejně neměli. Podepsat a vzít to domů. V hlavě měl důležitou věc. Poznali Hlubinu; byla kolem nich v osobách vojáků s jednotným obličejem a skutečně jednotnou myslí; v neposlušnosti kapitánky Norska, aroganci Konstantinů, obchodníků, kteří ignorovali válku, pokračovala kolem nich celé generace... postoj, které Země nikdy nechápala, odlišné síly, které tu vládly, odlišná logika.

Generace, které setřáslý pozemský prach ze svých nohou.

Dostat se domů - podpisem nevýznamného papíru, kterého si Mazian nikdy nebude všimát o nic víc, než by se Malloryová obtěžovala žádat o dovolení - nejdůležitější bylo dostat se domů živý a pochopit všechno, co tady viděl. Proto udělá, co je nezbytné, podepíše lež a naději.

Pell: kancelář ředitele stanice, sektor modrá jedna; 9/9/52; 1100 hod.

Denní přiděl katastrof se rozšířil i do oblastí mimo stanici. Angelo Konstantin si opřel bradu o ruku a studoval počítačový výtisk před sebou. Na dole Kentaur na třetím měsíci Pellu IV vybuchl uzávěr... čtrnáct mužů zabito. Čtrnáct - neubránil se myšlence - zdatných, prověřených pracovníků. Na druhé straně linie K lidskost hnila ve vlastní špíně, a místo nich ztratili takovéhle. Nedostatek zásob, staré součástky, věci, které měly být nahrazeny a byly nuceny pracovat dál. Zabezpečovací uzávěr sekce povolil a čtrnáct mužů zahynulo ve vakuu. Napsal poznámku, aby mezi techniky na Pellu našli dělníky, kteří by mohli ztracené nahradit; jejich vlastní doky začínaly zahálet... byly přečpané loděmi v hlavních i pomocných přístavech, ale jen málo z nich odlétalo ven... a bylo by lepší, kdyby lidé byli venku v dolech, kde by jejich odbornost byla k něčemu dobrá.

Ne všichni transferovaní dělníci měli nezbytné dovednosti v tom, k čemu byli přiděleni. Na Dolně byl zabit dělník, byl rozmačkán při pokusu vyvézt pásák z bláta, kam s ním zajel nezkušený řidič. Musí přidat kondolenci k těm, které Emilio už napsal rodině na stanici.

Vědělo se o dalších dvou vraždách v K, a venku nedaleko od doků se vznášelo nějaké tělo. Oběť byla nejspíš vyhozena živá. Vina se dávala K. Ostraha se snažila oběť identifikovat, ale tělo bylo značně zohavené.

Byl tu případ jiného druhu, právní spor, týkající se dvou dlouhodobě usazených rodin, které sdílely byty ve střídavých alterdnech. Původní obyvatelé obviňovali nově příchozí z vykrádání a přestavování zařízení. Damon mu poslal tento případ jako ilustraci stále narůstajícího problému. Na některé radě se bude muset přijmout zákon, který by v takových případech jasně upravil odpovědnost.

Nově přidělený dokař byl v nemocnici, přizabila ho posádka militarizovaného obchodního Janusu. Militarizované posádky požadovaly obchodní privilegia a přístup do barů, navzdory některým

staničním autoritám, které se snažily dostat je pod vojenskou disciplínu. Kosti se zahojí; vztahy mezi důstojníky na straně stanice a obchodními posádkami byly v horším stavu. Dalšímu staničnímu důstojníkovi, který vyšel s patrolou na obchůzku, málem prořízli hrdlo. Obchodnické rodiny nebyly zvyklé na cizince na palubě. Neuposílat žádný staniční personál na miliční loď bez dovolení kapitána loď, poslal do kanceláře milice. Miliční loď budou patrolovat pod svými důstojníky, kteří nebudou řešit morální přestupky.

To v některých čtvrtích vyvolá nevoli. Způsobí to však menší škodu než povstání obchodnické loď proti staniční autoritě, která se ji snaží řídit. Elene ho varovala. Teď měl příležitost vzít si radu k srdci, nastal stav nouze, ve kterém ředitel stanice mohl obejít neuváženou touhu rady držet pod palcem ozbrojené frachtáky.

Byla tu zásoba drobných krizí. Povolil všechno, co bylo potřeba, některé případy ex post, souhlasil s vynálezavostí místních nadřízených, zejména v dolech. Požehnal svým obratným zaměstnancům, kteří se naučili vypátrat skryté zásoby v jiných odděleních.

V K byly potřeba opravy a ostraha žádala o ozbrojené síly, aby uzavřely a vyčistily oranžovou tří až po čtyřicítky, protože ve výstavbě stanice se pokračovalo, což znamenalo vystěhování baráků plných obyvatel. Bylo to považováno za naléhavé, ale nikoli ohrožující život; což se nedalo říct o posílání opravářské čety do K bez uzavření oblasti. Věc označil 'Povoleno'. Raději strhnout instalace v sektoru, než aby se nechali ohrozit chorobou.

„Přišla vás navštívit obchodní kapitánka Ilyko, pane.“

Nadechl se, zmáčkl knoflík na konzole a pozval návštěvu dál. Dveře se otevřely a vpustily mohutnou ženu, prošeďivělou a zjizvenou roky, které včas nezachytilo omlazování. Nebo už možná byla v sestupu... drogy to nezadrží věčně. Pokynul jí k židli; kapitánka ji vděčně přijala. Před hodinou poslala žádost o rozhovor, zatímco loď se blížila. Přišla z Labutího oka, přepravce z Námořníka. Znal tamější lidi, ale ne tuhle ženu. Byla teď vlastní paní, militarizovaná; modrá šňůra na rukávě byla znakem, který na to měl upozornit.

„Jaká je ta zpráva,“ zeptal se; „a od koho?“

Stará žena sáhla do saka a vytáhla obálku, naklonila se těžce vpřed a položila ji na stůl. „Od Olvigů z Kladiva,“ řekla. „Z Vikinga. poslali nás tam a dali nám to z ruky do ruky. Obávám se, pane, že se

budou držet nějakou dobu z dosahu staničního skanování... Vůbec se jim nelíbí, co vidí.“

„Viking.“ Zvěsti o tom neštěstí je dostihly už dávno. „A kde byli od té doby?“

„Jejich zpráva by to mohla objasnit; ale prohlašují, že utrpěli škody, když opouštěli Viking. Krátký skok, a zůstali viset. To tvrdí oni. Určitě je to pomuchlalo, ale mají náklad. Taky jsme měli mít takové štěstí, když jsme utíkali. Potom bychom nemuseli sloužit v milici, že, pane, při dokových službách?“

„Víte, co v tom je?“

„Vím,“ řekla. „Něco visí ve vzduchu. Přejde pořádná rána, pane Konstantine. Jak si to tak dávám dohromady... Kladivo se pokusilo přeskočit na stranu Unie a zjistilo, že to tam není nakonec tak dobré; Unie se je snažila shrábnout, zdá se, a Olvigové utekli. To je poznamenalo. Chtěli po mně, abych sem přišla před nimi a přinesla tu zprávu, aby si s tím nemuseli špinit ruce. Vezměte v úvahu jejich pozici, jestli Unie zjistí, že na ni plivli. Unie se dala do pohybu.“

Angelo pozoroval tu ženu, kulatý obličej a hluboko ponořené tmavé oči. Pomalu kývl. „Víte, co se stane, jestli vaše posádka bude mluvit na stanici nebo někde jinde. To by nám velmi ztížilo situaci.“

„Jsme rodina,“ řekla. „My nemluvíme s cizinci.“ Černé oči se na něho vytrvale upíraly. „Já jsem v milici, pane Konstantine, protože jsme měli tu smůlu, že jsme sem přiletěli bez nákladu a vy jste na nás uvalil služby; a protože není kam jít. Labutí oko není kombinovaný transportér; nemá žádné zásoby a nemá tu žádný kredit jako někteří. Ale na co kredit, ech, pane Konstantine, jestli se Pell zhroutí? Zdejší kredity nemají v bance žádnou cenu; chci mít v nákladovém prostoru zásoby.“

„Vydírání, kapitánko?“

„Beru svoji posádku ven na patrolu a budeme pro vás sledovat hranice. Jestli uvidíme nějaké lodě Unie, okamžitě vám dáme vědět a rychle skočíme. Nákladní transportér není stavěný na nějakou honičku s riderem, a já nemíním dělat nějaké hrdinské kousky. Chci stejné výhody, jako mají posádky na Pellu, které se zásobovaly potravinami a vodou víc, než vykazují.“

„Naznačujete, že tu existuje nadměrné zásobování?“

„Pane řediteli, vy víte, že zásoby si dělá každá loď, která má co dělat s nějakým zájmem stanice, a vy si nebudete dělat nepřátele z

těchhle kombinovaných frachtáků nějakým vyšetřováním, vidíte? Kolik z vašich staničních důstojníků si ušpinilo uniformy při vizuální kontrole nákladových prostorů a tanků, co? Já jdu rovnou k věci a chci pro svoji rodinu stejné úlevy, jaké ostatní dostali jenom proto, že jsou kombinovaní. Zásoby. Pak se vrátím ven na lajnu.“

„Dostanete je.“ Otočil se a vytůkal to jako prioritu. „Zmizte ze stanice co nejrychleji.“

Kývla, když práci dokončila znovu se na ni podíval. „Dobrá práce, pane Konstantine.“

„Kam budete skákat, kapitánko, když budete muset?“

„Někam, kde je klid. V té tmě je jedno místo, které znám. Dělá to hodně frachtáků, víte to, pane Konstantine? Blíží se dlouhé hubené roky, jestli ten tlak prorazí. Unie bude podporovat ty, kdo kdysi dávno patřili Unii. Zalehneme a budeme doufat, že jestli to přijde, budou strašně potřebovat lodě. Unie se bude muset roztáhnout na svých územích a bude lodě potřebovat. Nebo se uklidíme k Zemi. Někteří to udělají.“

Angelo se zamračil. „Vy si myslíte, že se to opravdu chystá?“

Pokrčila rameny. „Cítím ten tah, pane. Nezůstala bych na téhle stanici, i kdybyste mě podplácel, jestli linie nevydrží.“

„Hodně obchodníků zastává stejné názory?“

„Jsme připravení,“ řekla nízkým hlasem, „už půlku století. Zeptejte se Quenové, řediteli. Taký hledáte nějaký úkryt?“

„Ne, kapitánko.“

Opřela se a pomalu kývla. „Tak to před vámi smekám, řediteli. Můžete mi věřit, že neskočíme dřív, než uděláme poplach, a to je víc, než by někteří z naší třídy udělali.“

„Vím, a je to pro vás velké riziko. Dostali jste tedy své zásoby, všechno, co potřebujete. Ještě něco?“

Zavrtěla hlavou, její mohutné tělo se lehce uklonilo. Postavila se a pevně se rozkročila. „Přeju vám štěstí,“ řekla a natáhla ruku. „Přeju vám štěstí. Všichni obchodníci, kteří jsou tady a ne na druhé straně linie - tíhnou ke svým proti přesile; stále ještě se setkávají v ústraní a dodávají vám zásoby rovnou z Unie - a nedělají to kvůli zisku. Z vás žádný zisk nekouká. Víte to, pane řediteli? Na druhé straně by nám bylo líp... v určitých směrech.“

Potřásl její silnou rukou. „Děkuji vám, kapitánko.“

„Hm,“ řekla, sebevědomě pokrčila rameny a vykolébala se ven.

Vzal zprávu, otevřel ji. Byla to ručně psaná poznámka, naškrábaná. Odesláno ze strany Unie. Na orbitě u Vikinga jsou nosiče, čtyři, možná víc. Povídá se, že Mazian je na útěku, ztracené lodě: Egypt, Francie, Spojené státy, možná další. Situace se rozpadá. Nebylo to podepsané, nebylo připojeno žádné jméno lodě. Chvíli zprávu zkoumal, pak vstal a otevřel sejf, papír do něho vložil a zamkl. Svíral se mu žaludek. Pozorovatelé se mohli mýlit. Informace mohou být podstrčené, pověsti úmyslně falešné. Tahle loď by sem nepřiletěla. Kladivo by chvíli pozorovalo situaci, možná přistálo, možná uteklo; jakýkoli pokus přilákat je sem a přímo se vyptávat by byl špatnou taktikou vůči ostatním obchodníkům. Frachtáky kroužily kolem Pellu, doufaly v potravu, vodu, konzumovaly staniční zásoby, využívaly kombinovaný kredit, který stanice musela uznávat ze strachu, že dojde ke vzpouře; staré dluhy vůči zmizelým stanicím. Lepší je využívat staniční zásoby než neúčelné hromadění zásob, které si lodě ukládaly stranou... pro případ, že přijde den, kdy možná budou muset utíkat. Některé lodě zásoby přivezly, pravda; ale víc jich jenom konzumovalo.

Přepojil se k úředníkovi v předpokoji: „Dneska už zavírám,“ řekl. „Budu k zastížení doma. Kdyby přišlo něco spěšného, vrátím se.“

„Ano, pane,“ ozvalo se zamumlání. Sebral několik méně zneklidňujících materiálů, vložil je do kufříku, oblékl si sako, zdvořile pokývl tajemníkovi a několika úředníkům, kteří měli své kanceláře ve stejné místnosti, a vyšel do vnějšího koridoru.

Posledních několik dnů pracoval hodně přesčas; měl právo aspoň na to, aby mohl pracovat ve větším pohodlí, a přečíst si kufřík plný dokumentů bez vyrušování. Na Dolně měl problém: Emilio celou tu záležitost minulý týden poslal lodí na stanici s tvrdou obžalobou personálu, kterého se to týkalo, a politiky, kterou představovali. Damon naléhal, aby původci potíží byli převezeni ven do dolů - byl to rychlý způsob, jak doplnit chybějící počet dělníků. Rada pro bezpečnost vznesla námitku kvůli zaujatosti právního oddělení a naléhala, aby se očistily poskvrněné služební záznamy a vše bylo uvedeno do původního stavu. Přerostlo to v cosi trpčícího. Jon Lukas vznášel požadavky, dělal nabídky; nakonec se na tomhle usnesli. V současné době měl padesát složek na obyvatele K, kteří byli v předběžném soudním řízení. Napadlo ho zastavit se cestou v klubu na skleničku,

mohl by nějaké papíry vyřídit tam a vyčistit si mozek od problémů, díky kterým se potil. V kapse měl bzučák i s interkomem, bez něho neudělal ani krok. Přemýšlel.

Šel domů, tu krátkou vzdálenost přes modrou jedna dvanáct, tiše otevřel dveře.

„Angelo?“

Takže Alicia byla vzhůru. Položil kufřík a sako na židli u dveří. „Jsem doma,“ řekl a svědomitě se usmál na starou Dolanku, která vyšla z Aliciina pokoje, aby mu poklepala rukou a přivítala ho. „Jak se máte, Lily?“

„Mít se dobře,“ ujistila ho Lily a zazubila se v jemném úsměvu. Nehlučně sbírala to, co odložil, a Angelo vešel do Aliciina pokoje, sklonil se nad postelí a políbil ji. Alicia se usmála, nehybná jako vždycky na neposkvrněných prostěradlech, s Lily, která se o ni starala, obracela ji, oddaně ji milovala mnoho let. Místo stěn byly obrazy. Kolem postele byl výhled na hvězdy, jako by visely ve volném prostoru; hvězdy, a někdy slunce, doky, koridory Pellu; nebo obrazy dolanských lesů, základny, rodiny, všech věcí, které ji těšily. Lily měnila sekvence podle jejího přání.

„Stavil se tu Damon,“ zamumlala Alicia. „I s Elene. Na snídani. Bylo to hezké. Elene vypadá dobře. Tak šťastně.“

Často se tu zastavili, jeden nebo druhý... zvláště když Emilio a Miliko byli z dosahu. Vzpomněl si na překvapení, pásek, který pustil do kapsy saka ze strachu, že zapomene. „Dostal jsem zprávu od Emilia. Přehraju ti ji.“

„Děje se něco, Angelo?“

Zastavil se v půli nadechnutí a žalostně potřásl hlavou. „Máš postřeh, drahá.“

„Poznám to na tvém výrazu, drahý. Špatné zprávy?“

„Od Emilia ne. Dole to jde velmi dobře; mnohem líp. Hlásí, že s novými tábory se dostali pořádně dopředu. S personálem z K neměli žádné potíže, cesta už vede ke dvojce a spousta lidí se chce přemístit dál po linii.“

„Myslím, že dostávám zprávy jenom z lepší stránky. Sleduju haly. Tohle je taky ten případ, Angelo.“

Něžně jí otočil hlavu, aby se na něho mohla snadněji podívat. „Chystá se válka,“ řekl. „Je to dost ponuré?“

Ty nádherné oči... pořád byly nádherné, v drobném, bledém obličejí... byly plné života a klidné. „Jak už je blízko?“

„Jenom obchodníci začínají být nervózní. Vůbec není blízko; nic tomu nenasvědčuje. Ale dělá mi starost morálka.“

Pohnula očima, ukázala jimi na stěny. „Celý svět mi krášlíš. Je krásný... tam venku?“

„Pellu se nic nestalo. Nic bezprostředního nehrozí. Víš, že ti neumím lhát.“ Posadil se na kraj postele, na čisté, měkké pokrývky, a vzal ji za ruku. „Už dřív jsme viděli, jak se chystá válka, a pořád jsme tady.“

„Jak je to zlé?“

„Před chvílí jsem mluvil s obchodnicí, hovořila o postojích obchodníků; mluvila o místech v kosmu, kde se dá zůstat a čekat. Napadlo mě, víš, že tam jsou nějaké další stanice, zbývá víc než Pell; kusy skal na nepravděpodobných místech... věci, o kterých obchodníci vědí. Možná Mazian; Mazian určitě. Prostě místa, kam lodě znají cestu. Takže jestli přijde bouřka... jsou tam útočiště, ne? Jestli to dospěje k nějaké neudržitelné situaci, máme přece jenom na vybranou.“

„Ty bys odešel?“

Zavrtěl hlavou. „Nikdy. Nikdy. Ale pořád je tu možnost, že k tomu přemluvím chlapce, ne? Jednoho jsme přesvědčili, aby šel na Dolnu; pracuj na svém nejmladším; pracuj na Elene... to je tvoje největší naděje. Má tam venku přátele; ona ví, a mohla by Damona přesvědčit.“ Stiskl jí ruku. Alicia Lukasová - Konstantinová potřebovala Pell, potřebovala stroje, zařízení, které žádná loď nemohla bez obtíží provozovat. Byla připoutaná k Pellu a strojům. Kdyby ji kamkoli převážel v doprovodu přístrojů a expertů, nebylo by možné to utajit, byl by to den posledního soudu, okamžitě uvedený na videu. Připomínala mu to. Já jsem Pell, smávala se bez úsměvu. Kdysi mu bývala po boku. Neodcházel. Nijak o tom neuvažoval, aby bez ní opouštěl něco, co jeho rodina stavěla celé roky, co postavili společně. „Není to blízko,“ opakoval. Ale bál se, že je.

II.

Pell: bílý dok: kanceláře Lukasovy společnosti; 1100 hod.

Jon Lukas shrnul potřebné papíry a nasupeně se zahleděl na muže, kteří se tísnili v jeho kanceláři před doky. Dlouho na ně upíral

sveřepý pohled, aby to, co právě udělal, patřičně zdůraznil. Položil papíry na stůl, Bran Hale je vzal a poslal je ostatním mužům.

„Oceňujeme to,“ řekl Hale.

„Lukasova společnost nepotřebuje nové zaměstnance. To chápete. Postarejte se sami, abyste byli užiteční. Tohle je osobní laskavost, dluh, jestli chcete. Oceňuje loajalitu.“

„S tím nebudou potíže,“ řekl Hale.

„Jenom pomalu. Vzpoura vás bude stát vaše bezpečnostní prověření. Na mě nic zkoušet nebudete. Varuju vás. Varoval jsem vás, když jsme pracovali společně na Dolně...“

„Pamatuju se,“ řekl Hale. „Ale vyhodili nás, pane Lukasi, z osobních důvodů. Konstantin si hledal výmluvu. Mění vaši politiku, všechno kazí, předělává všechno, co jste udělal. A my jsme se snažili, pane.“

„S tím se nedá nic dělat,“ řekl Jon. „Já tam dole nejsem. To jde mimo mě. A teď i mimo vás. Byl bych radši, kdyby vás Jacoby vytáhl s lehčím přestupkem, ale dopadli jste takhle. Teď jste soukromí zaměstnanci.“ Opřel se dozadu. „Mohl bych vás potřebovat,“ řekl suše. „S tím taky počítejte. A pro vás to mohlo dopadnout ještě hůř... teď život na stanici, žádné bahno, žádné bolení hlavy ze špatného vzduchu. Pracujete pro Společnost, ať se stane cokoliv, a budete používat hlavu. Povedete si dobře.“

„Ano, pane,“ řekl Hale.

„Lee...,“ Jon se podíval na Lee Qualea přímým, věčným pohledem. „Možná budeš čas od času držet hlídku u Lukasova majetku. Můžeš si prostě vzít pušku. A nebudeš střílet. Víš přece, jak blízko jsi byl Adjustaci v téhle záležitosti?“

„Ten bastard nás má v hrsti,“ zamumlal Quale.

„Damon Konstantin řídí právní oddělení. Je to Emiliův bratr, hochu. Angelo má všecko v kapse. Kdyby byl měl lepší případ, protáhl by vás mlejnem. Příště, až se na vlastní pěst pustíte do Konstantinů, si to laskavě spočítejte.“

Dveře se otevřely. Dovnitř vklouzl Vittorio, nevšímaje si odstrašujícího zamračení. Došel k Jonově židli a sklonil se k jeho uchu.

„Přišel sem člověk,“ šeptal Vittorio. „Z lodě, která se jmenuje Labutí oko.“

„Neznám žádný Labutí oko,“ zasyčel Jon. „Může počkat.“

„Ne,“ nedal se odbýt Vittorio a podruhé se sklonil blíž. „Poslouchej mě. Myslím, že není prověřený.“

„Jak není prověřený?“

„Jeho papíry. Myslím, že na stanici vůbec nemá co dělat. Je venku. Nevím, co s ním mám dělat.“

Jon se rychle nadechl, náhle klidný. Kancelář plná svědků. Dok plný svědků. „Pošli ho sem,“ řekl. A k Halovi a ostatním: „Jděte ven. Vyplňte papíry a předejte je personálu. Vezměte všechno, co vám pro dnešek dají. Běžte.“

Temně na něho zahlíželi, podezíraví, urážliví. „Tak pohyb,“ houkl Hale a hnál ostatní ven. Vittorio spěchal za nimi, zmizel, nechal dveře otevřené.

O chvíli později jimi proklouzl muž oblečený jako obchodník a zavřel. Přesně tak, zavřel za sebou. Žádný strach, žádné tajnůstkářství v tom pohybu nebylo. Jako by tu velel on. Obyčejný obličej, muž po třicítce, bez jakýchkoli distinkcí. Jeho způsoby byly chladné a klidné.

„Pan Jon Lukas,“ řekl příchozí.

„Já jsem Jon Lukas.“

Návštěvníkovy oči se významně stočily směrem ke stropu.

„Žádné monitorování,“ řekl Jon, zrychlil se mu dech. „Veřejně jste sem vešel a bojíte se monitorování?“

„Potřebuju úkryt.“

„Jak se jmenujete? Kdo jste?“

Muž postoupil dopředu, stáhl si zlatý prsten, z kapsy vytáhl staniční identifikační kartu a obojí položil na stůl před Jona.

Patřilo to Dayinovi.

„Udělal jste nabídku,“ řekl muž.

Jon ztuhle seděl.

„Poskytnete mi úkryt, pane Lukasi.“

„Kdo jste?“

„Přiletěl jsem s Labutím okem. Času je málo. Naberou zásoby a míří pryč.“

„Jméno, člověče. Nebavím se s nulama.“

„Nějaké mi dejte. Jméno vašeho člověka, který by vstoupil na Labutí oko. Rukojmího, který může jednat vašim jménem, když bude potřeba. Máte syna.“

„Vittoria.“

„Pošlete jeho.“

„Budou ho postrádat.“

Příchozí na něho hleděl, chladný a neústupný. Jon si strčil do kapsy kartu s prstenem a sáhl strnulou rukou po interkomu. „Vittorio.“

Dveře se otevřely. Vittorio vklouzl dovnitř, očima rychle zhodnotil situaci a nechal dveře zapadnout zpátky.

„Loď, která mě přivezla,“ začal muž, „vás odveze, Vittorio Lukasi, na loď jménem Kladivo, která je na okraji soustavy; žádné z posádek se nemusíte bát. Budou informováni, všichni. Dokonce kapitánka Labutího oka má eminentní zájem na vaší bezpečnosti... chce, aby se jí vrátila rodina. Budete v dostatečném bezpečí.“

„Udělej, co říká,“ řekl Jon. Vittorioův obličej zpopelavěl.

„Jít? Takhle?“

„Jsi v bezpečí,“ šeptal Jon. „Jsi docela v bezpečí... bezpečnější, než bys byl tady, až přijde to, co se blíží. Tvoje papíry, tvoje karta, tvůj klíč. Všechno dej jemu. Jdi na Labutí oko s nějakou zásilkou. Jenom se netvař provinile a necouvni. Je to docela snadné.“

Vittorio na něho beze slova hleděl.

„Jste v bezpečí, ujist'uji vás,“ řekl cizinec. „Prostě tam půjdete, sednete si a budete čekat. Budete fungovat jako spojka s naším vedením.“

„Naším.“

„Řekli mi, že mi rozumíte.“

Vittorio sáhl do kapsy a podal mu všechny své dokumenty. Obličej měl ochromený hrůzou. „Počítačové číslo,“ napověděl ten druhý; Vittorio mu je napsal na podložku na stole.

„Máte úplně pravdu,“ kývl Jon. „Říkám ti, že je líp, když jsi odsud pryč.“

„To jsi říkal taky Dayinovi.“

„Dayinu Jacobovi se daří docela dobře,“ ozval se cizinec.

„Nezkaz to,“ řekl Jon. „Vezmi rozum do hrsti. Jestli to tam zkazíš, nemine nás Adjustace. Rozumíš mi dobře?“

„Ano, pane,“ řekl Vittorio slabě. Jon mu pokynul ke dveřím a propustil ho. Vittorio mu váhavě podal ruku. Bez zájmu ji přijal - nemohl ani teď mít rád svého syna, i když byl jeho. V té chvíli byl snad nejblíží poznání, že Vittorio mu prokazuje skutečnou službu.

„Oceňuju to,“ zamumlal, protože měl pocit, že určitá zdvořilost tu ránu zhojí. Vittorio přikývl.

„Odlétáte ze zdejšího doku,“ řekl cizinec a probíral se Vittorio-vými papíry. „Přistaviště dvě. A pospěšte si.“

Vittorio odešel. Cizinec vložil papíry a počítačové číslo do kapsy.

„Občasné použití čísla by mělo počítač uspokojit,“ řekl muž.

„Kdo jste?“

„Jessad bude stačit,“ odpověděl muž. „Předpokládám, že jsem Vittorio Lukas, když se počítač bude zajímat. Kde bydlí?“

„Bydlí se mnou,“ řekl Jon a přál si, aby to bylo jinak.

„Ještě někdo? Nějaká žena, blízcí přátelé, kteří by neměli pochopení...?“

„Jenom my dva.“

„Jacoby to naznačoval. Bydlet s vámi... velmi vhodné. Vzbudí to nějaké komentáře, když tam půjdu v těchto šatech?“

Jon se posadil na okraj stolu a přejel si rukou obličej.

„Není potřeba být neklidný, pane Lukasi.“

„Oni - flotila Unie - se přibližují?“

„Mám zařídít určité věci. Jsem konzultant, pane Lukasi. To je vhodný termín. Jsem postradatelný. Jeden muž, jedna loď nebo dvě... malé riziko proti zisku. Ale já chci žít, chápete, a nezamýšlím být obětován... bez zadostiučinění. To jenom abyste neměl sklony měnit stanoviska, pane Lukasi.“

„Oni vás sem poslali... bez jakéhokoli zajištění...“

„Až to přijde, bude to jistě stačit. Dnes večer si pohovoříme, v bytě. Jsem zcela ve vašich rukou. Pochopil jsem, že mezi vámi a vaším synem není zvláštní pouto.“

Horkost se mu vrazila do tváří. „To není vaše věc, pane Jessade.“

„Ne?“ Jessad si ho pomalu prohlédl odshora až dolů. „Blíží se to, tím si můžete být jistý. Nabízíme vám, abyste byl na vítězná straně. Za určité služby... oplátkou za takové postavení. Budu vás hodnotit. Velmi se to podobá obchodu. Rozumějte mi dobře. Ale uděláte nejlíp, když budete poslouchat mé rozkazy, když nebudete dělat nic bez rady se mnou. Mám určitou specializaci pro tuto situaci. Jsem informován, že nedovolujete domácí monitorování; že Pell je v tomhle bodě velmi zásadový; že tu nejsou žádné aparáty.“

„Nejsou,“ řekl Jon a těžce polkl. „Je to proti zákonu.“

„To mi vyhovuje. Neraď bych se procházel pod kamerami. Ty šaty, pane Lukasi. Jsou ve vašich koridorech přijatelné?“

Jon se otočil, prohledal stůl a našel vhodný formulář, celou tu dobu mu bušilo srdce. Kdyby toho muže někdo zastavil, kdyby se objevilo podezření, jeho podpis na tom dokumentu... ale už bylo příliš pozdě. Kdyby Labutí oko prohledali, kdyby si někdo všiml, že se Vittorioví nepodařilo odejít z lodě dřív, než opustila dok... „Tady,“ řekl a strhl mu průkaz z klopý, „tohle se nikomu neukazuje, dokud vás nezastaví ostraha.“ Stiskl knoflík komlinku a naklonil se nad mikrofonem. „Je tam ještě Bran Hale? Přiveďte ho sem. Samotného.“

„Pane Lukasi,“ řekl Jessad, „k tomuhle už žádné další účastníky nepotřebujeme.“

„Žádal jste informaci o koridorech. Tady ji máte. Jestli vás zastaví, budete říkat, že jste obchodník, kterému ukradli papíry. Jdete o tom právě povědět administraci, a Hale je vaše eskorta. Dejte mi Vittoriový papíry. Já je nosit můžu. Nemůžete si dovolit nechat se chytit s nimi a s touhle povídačkou. Všechno to dám do pořádku, až se dnes večer dostanu do bytu.“

Jessad mu doklady podal výměnou za legitimaci. „A co dělají s obchodníky, kterým ukradli papíry?“

„Svolají celou jejich lodní rodinu a je to strašné dohadování. Mohl byste skončit ve vazbě a s Adjustací, jestli to dojde tak daleko, pane Jessade. Ale krádeže papírů jsou tu běžné a dají se líp krýt než váš plán. Jestli se to stane, podstupte všechno a důvěřujte mému úsudku. Já mám lodě. Můžu něco zařídit. Prohlašte, že jste ze Sáby. Tu rodinu znám.“

Dveře se otevřely. Stál v nich Bran Hale a Jessad zmlkl, ať už chtěl říct cokoli.

„Věřte mi,“ opakoval Jon, vychutnávající jeho zmatek. „Brane, už jsi užitečný. Odveď toho muže do mého bytu.“ Zalovil v kapse a vytáhl ruční klíč pro hosty. „Dohlédni tam na něho a posed’ s mým hostem, dokud nepřijdu, ano? Může to trvat dlouho. Udělej si tam pohodlí. A kdyby vás legitimovali, budeš mu přizvukovat ve všem, co řekne, jasně?“

Halovy oči se upřely na Jessada, bleskly zpátky na něho. Intelligentní člověk, ten Hale. Přikývl, aniž se ptal.

„Pane Jessade,“ zamumlal Jon, „můžete mu věřit, že vás tam dovede.“

Jessad se klidně usmál a nabídl mu ruku. Jon ji přijal, suchý stisk muže, který neměl nervy. Hale ho vyvedl ven a Jon stál u stolu, pozoroval je, jak odcházejí. Personál ve vnější kanceláři se podobal Halovi, všichni byli Lukasovi lidé, patřili na administrativní patro, důvěryhodní. Muži a ženy, které si vybral... ani u jednoho z nich nebylo pravděpodobné, že by ho platil zároveň Konstantin: vždycky na to dohlédl. Pořád se bál. Otočil se od výhledu na dveře k servírovacímu stolu a nalil si sklenku, protože jakkoli byl Jessad nevzrušený, Jonovy ruce se třáslы po tom setkání i z možností, které tajilo. Agent Unie. Byla to fraška, příliš pracný výsledek jeho intriky s Jacobym. Vyslal zkusmé tykadlo a kdosi zvýšil sázky ve hře na neuvěřitelnou úroveň.

Blížily se lodě Unie. Byly velmi blízko, když využily obrovské možnosti vyslat někoho, jako je Jessad. Posadil se zpátky ke stolu, držel sklenku, usrkával a snažil se dát myšlenky dohromady. Počítač se podvádět nedá. Uvažoval, jaký bude život při rošádě Jessad - Vittorio, a jestli se něco prozradí, jeho chytí nejdřív, ne Jessada, který v počítači nebyl. Jessad byl v plánech Unie postradatelný, snad, ale on byl ještě postradatelnější.

Pil, snažil se přemýšlet.

V náhlé inspiraci popadl papír a další formuláře a začal vyřizovat vyslání lodě na krátkou trať. Lukas zaměstnával i takové, kteří nebudou mluvit, jako Sábu, lidi, kteří vyvedou loď ven a na palubě povezu mrtvou duši, zfalšují seznam lodního nákladu, zfalšují seznam posádky nebo cestujících... stopování cest černého trhu odhalilo všechny možné zajímavé údaje, o nichž by se podle mínění kapitánů nemělo vědět. Takže tohle odpoledne další loď poletí k dolům, a Vittoriovo počítačové číslo by mohlo být zařazeno do staničního deníku.

Malé zčeření, loď v pohybu; nikdo si nevšímal přepravečů na krátké vzdálenosti. Ven k dolům a zase zpátky, loď neschopná ohrozit bezpečnost, protože neměla rychlost ani hvězdnou kapacitu a zbraně. Možná se mohl stále ještě na pár věcí zeptat Angela, ale i on sám znal všechny správné odpovědi. Odvysílal rozkaz počítači a s uspokojením pozoroval, jak počítač příkaz spolkl a vyslal Lukasově společnosti oznámení, že každá loď v pohybu musí vézt nějaké po-

ložky ze stanice do dolů bez nároku na odměnu za dovoz. Obyčejně se tvrdě bránil velikosti výměru pro bezplatný transport; byl nestoudně vysoký. Vyřukal odpověď: Přijata 1/4 nákladu; odstartuje v 1700 hl.d.

Počítač to vzal. Opřel se v židli s úlevným povzdechem, srdce se mu uklidňovalo do rozumnějšího rytmu. Personál byl snadnějším oříškem; znal svoje lepší lidi.

Pustil se znovu do práce, vytahoval z počítače jména, vybíral posádku, obchodnickou rodinu, kterou Lukas už dlouho platil. „Pošlete mi sem Kulinovy, hned jak dorazí do kanceláře,“ řekl svému tajemníkovi komlinkem. „Čeká je zakázka. Zpracujte ji a pospěšte si s tím. Sežeňte všechno, co máme odvézt ven, a ať to frčí; pak sežeňte zvláštní dokovou posádku, aby to vyzvedla ze staničního skladu pro bezplatnou přepravu, žádné hádky, vemte všechno, co vám dají, a vraťte se sem. Ujistíte se, že papíry budou bez jediné chyby a že v počítačových vstupech není žádný chyták... absolutně žádný chyták. Rozumíte mi?“

„Ano, pane,“ ozvala se odpověď. A o chvíli později: „S Kulinovými navázán kontakt. Jsou na cestě a děkují za zakázku, pane.“

Annie byla vyhovující, loď dost pohodlná pro delší cestu za Lukasovými důlními zájmy. Dost malá, aby byla nenápadná. V mládí, když se učil obchodu, podnikal takové cesty. To mohl také Vittorio. Srkal pití a ustaraně se probíral papíry na stole.

III.

Pell: centrální válec; 9/9/52; 1200 hod.

Još se zhroutil na rohož, posadil se a svalil se, tělocvična měla sníženou gravitaci. Damon se nad ním sklonil, ruce na nahých kolenou, s náznakem pobavení v obličeji.

„Jsem hotovej,“ vypravil ze sebe Još, když popadl dech; píchal ho v boku. „Sice jsem cvičil, ale ne tolik.“

Damon si klekl na rohož vedle něho, schoulil se do klubíčka a sám těžce dýchal. „Stejně si vedeš dobře. To si troufám odhadnout.“ Nasál vzduch, pomalu vydechl a zašklebil se na něho. „Potřebuješ pomoci?“

Još zamručel a překulil se, zvedl se na jednu ruku a neohrabaně se postavil, třásl se mu každý sval a uvědomoval si ty muže a ženy v

lepší kondici, kteří ho předbíhali na strmých stezkách, jež lemovaly celé vnitřní jádro Pellu. Byla tam spousta lidí, rozléhal se hlasitý hovor. Byla tam volnost, a to nejhorší, čeho se tam člověk mohl obávat, byla trocha smíchu. Nezastavoval by se, kdyby ještě mohl... stejně běžel dál než měl, ale mrzelo ho, že to už skončilo.

Kolena se mu třásla, břicho bolelo. „Jdeme,“ řekl Damon a vstal snadněji než on. Chytil Joše za ruku a vedl ho k šatnám. „Pojď do páry, trochu tě to vzpruží. Mám ještě chvilku, než se budu muset vrátit do kanceláře.“

Šli do zaplněné místnosti se skřínkami, svlékli se a odložili oblečení do společného prádla. K volnému použití tam byly naskládány ručníky. Damon na něho dva hodil a strčil ho do dveří označených PÁRA, přes krátkou sprchu do řady kójí zahalených mlhou, dál dlouhou uličkou. Hodně míst bylo obsazeno. Několik volných našli ke konci řady, zabrali jedno uprostřed a sedli si na dřevěné lavice. Plýtvat takovým množstvím vody... Još pozoroval Damona, jak nabírá vodu a lije si ji na hlavu, zbytek chrstl na plát horkého kovu, až zasyčela pára a zahalila ho do bílého oblaku. Još se osvěžil podobným způsobem, utřel se ručníkem, zadýchaný, hlava se mu točila vedrem.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se ho Damon.

Přikývl, úzkostný, aby tu chvíli nepokazil, úzkostný celou dobu, kdy byl s Damonem. Zoufale se snažil udržet rovnováhu, kráčeje po hraně, na jedné straně příliš mnoho důvěry a na druhé - hrůza někomu důvěřovat. Nesnášel samotu... nikdy přece... občas nějaké jistoty probleskly z jeho rozcupované paměti, byly pevné jako pravda... nikdy přece nesnášel samotu. Přestane Damona bavit. Novost se omrzí. Taková společnost jako jeho musí po nějaké době přestat každého bavit.

A pak bude sám, s polovičkou myslí a symbolickou svobodou, ve vězení, kterým byl Pell.

„Něco tě trápí?“

„Ne.“ V zoufalství pokračoval, aby změnil předmět hovoru, protože Damon si stěžoval, že postrádá společnost při návštěvách tělocvičny: „Myslel jsem, že se tu s námi sejde Elene.“

„V těhotenství není tak pohyblivá. Zrovna se na to necítí.“

„Aha.“ Zamrkal, podíval se stranou. Byla to intimnost, taková otázka; cítil se jako vetřelec - v takových věcech byl naivní. Myslel,

že ženy zná, ale ne ty těhotné, neznal žádný vztah - jako byl mezi Damonem a Elene - naplněný trvalostí. Pamatoval se na kohosi, koho miloval. Byla starší. Upracovanější. Měla leccos za sebou. Chlapecká láska. Byl děcko. Snažil se sledovat nitky tam, kam vedly, ale zamořádávaly se. Nechtěl takhle myslet na Elene. Nemohl. Připomněl si varování... psychologická nedostatečnost tomu říkali. Nedostatečnost...

„Joši... je ti něco?“

Znovu zamrkal, což se mohlo změnit v nervový tik, kdyby to dopustil.

„Něco tě žere.“

V odpověď máchl bezmocně rukou, nechtěl se nechat zatáhnout do diskuse. „Nevím.“

„Něco ti dělá starosti.“

„Nic.“

„Nevěříš mi?“

Mrkl a pohled se mu zastřel. Pot mu kapal do očí. Utřel si obličej.

„Dobře,“ kývl Damon, jako by to byla pravda.

Vstal, došel ke dveřím dřevěného kamrlíku, aby mezi nimi byla větší vzdálenost. Žaludek mu těžkl.

„Joši.“

Takové tmavé místo, stísněné... mohl utéct, osvobodit se z toho sevření, od těch požadavků, které na něho kladli. Pak ho zatknou, pošlou zpátky do nemocnice, mezi bílé stěny.

„Bojíš se?“ zeptal se ho Damon přímo.

Tohle slovo zasáhlo blíž cíle než kterékoli jiné. Udělal bezmocné gesto, cítil se nesvůj. Hluk jiných hlasů začal nahrazovat ticho, byl to randál, ve kterém se jejich kóje úplně ztratila.

„Tak na co jsi přišel?“ zeptal se Damon. „Že s tebou nejednám poctivě?“

„Ale ne.“

„Že mi nemůžeš věřit?“

„Ne.“

„Tak co teda?“

Dělalo se mu skoro zle. Při rehabilitaci na tu bariéru často narázil... věděl, co to je.

„Byl bych rád,“ řekl Damon, „kdybys mi to řekl.“

Ohlédl se, zády se opíral o dřevěnou přepážku. „Necháš toho,“ řekl otupěle, „až tě ten projekt unaví.“

„Nechám čeho? Znovu začínáš s tou svou osamělostí.“

„Co potom chceš?“

„Ty si myslíš, že jsi nějaká kuriozita,“ ptal se ho Damon, „nebo co?“

Polkl knedlík, který mu narostl v krku.

„Copak jsi ze mě a z Elene získal takový dojem?“ ptal se Damon dál.

„Nechci si to myslet,“ podařilo se mu konečně říct. „Ale jsem kuriozita, co jiného.“

„Nejsi,“ řekl Damon.

Sval v obličejí se mu začal cukat. Vztáhl ruce k lavici, posadil se, snažil se tik zastavit. Brával prášky; teď už na nich nebyl. Přál si, aby je bral dál, aby byl klidný a nemusel přemýšlet. Dostat se odsud, přerušit ten výslech.

„Máme tě rádi,“ řekl Damon. „Je na tom něco špatného?“

Seděl tam, ochromený, srdce mu tlouklo jako zvon. „Tak jdeme,“ řekl Damon a sbíral se. „Už sis horka užil dost.“

Još se vyhrabal na nohy, v kolenou pocítil slabost, pohled měl rozmazaný potem, teplotou a sníženou gravitací. Damon mu podal ruku. Ucukl před ní a šel za Damonem uličkou do sprch na konci místnosti.

Chladnější pára mu poněkud pročistila mysl; zůstal v kóji o něco déle, než bylo potřeba, vdechoval chladivý vzduch a vyšel ven o něco klidnější, znovu kráčel zabalený v ručníku do místnosti se skříňkami. Damon šel za ním. „Promiň,“ řekl Damonovi a týkalo se to všeho dohromady.

„Reflexy,“ kývl Damon. Pořádně se zamračil a chytil ho za paži, než se mohl otočit stranou. Još se mu vytrhl tak prudce, že vrazil do skříňky, až zaduněla.

Tmavé místo. Změť těl. Na něm ruce. Odtrhl svou mysl od těch představ, rozechvěle se opřel o kov a hleděl do Damonova úzkostného obličejí.

„Joši?“

„Promiň,“ opakoval. „Je mi to líto.“

„Vypadáš, jako bys chtěl omdlít. Vadilo ti to horko?“

„Nevím,“ zamumlal. „Nevím.“ Popošel k lavici, posadil se, aby chytil dech. Po chvíli to bylo lepší. Temnota ustupovala. „Fakt je mi to líto.“ Byl skleslý, přesvědčený, že Damon ho dál už nebude tolerovat. Zahltla ho deprese. „Možná bych se měl hlásit zpátky v nemocnici.“

„Je to tak zlé?“

Nechtěl myslet na svůj vlastní pokoj, holý byt v ubytovně, neradostný, s holými stěnami. V nemocnici byli lidé, které zná, doktoři, kteří znají jeho, kteří se těmihle záležitostmi můžou zabývat a o jejichž motivech věděl, že jsou dané povinnostmi.

„Zavolám do kanceláře,“ řekl Damon, „a řeknu jim, že se opodím. Vezmu tě do nemocnice, jestli máš pocit, že to potřebuješ.“

Opřel si hlavu o ruce. „Nevím, proč to dělám,“ uvažoval. „Na něco si vzpomínám. Nevím na co. Převaluje se mi to v žaludku.“

Damon seděl obkročmo na lavici, jenom seděl a čekal, co udělá Još.

„Myslím, že jsem na to přišel,“ řekl Damon nakonec, a Još zvedl hlavu, připomněl si neklidně, že Damon měl přístup ke všem jeho záznamům.

„Na co jsi přišel?“

„Možná to tam bylo trochu stísněné. Spousta uprchlíků propadá v tlačnici panice. Jsou tím poznamenáni.“

„Ale já jsem sem nepřišel s uprchlíky,“ řekl. „Na to se pamatuju.“

„Na co ještě?“

Tik mu trhl obličejem. Vstal, začal se oblékat, a po chvíli Damon učinil totéž. Jiní muži přicházeli a procházeli kolem nich. Pokřik zvenčí doléhal do místnosti, když se otvíraly dveře, obvyklý hluk z tělocvičny.

„Opravdu po mně chceš, abych tě vzal do nemocnice?“ zeptal se Damon nakonec.

Natáhl si sako. „Ne. Budu v pořádku.“ Soudil, že říká pravdu, i když kůži měl zježenou chladem, šaty by ho měly zahřát. Damon se zamračil a pokynul mu ke dveřím. Vyšli ven do chladu, vstoupili do výtahu s pultuctem jiných lidí, sjížděli v závrtném volném pádu do gravitace vnějšího obalu. Još se zhluboka nadechl, při vycházení z výtahu se trochu potácel, zastavil se, když proud kolemjdoucích kolem něho zavířil.

Damonova ruka mu sevřela loket a pohnula ho jemně směrem k sedadlu u stěny koridoru. Byl rád, že si může sednout, na chvíli si odpočinout a pozorovat lidi okolo. Nebyli na patře Damonovy kanceláře, ale v zelené. Ze vzdáleného konce k nim pluly úryvky hudby z promenády. Měli jet okolo až dolů... zastavili se, byl to Damonův nápad. Poblíž stezky do nemocnice, uvažoval. Nebo prostě místo odpočinku. Seděl, popadal dech.

„Trochu se mi motá hlava,“ přiznal se.

„Možná by bylo lepší, kdyby ses tam vrátil aspoň na malou kontrolu. Neměl jsem tě k tomu vůbec navádět.“

„To není tím cvičením.“ Sklonil se, vzal hlavu do dlaní, několikrát se klidně nadechl, nakonec se narovnal. „Damone, ta jména... znáš jména z mých záznamů. Kde jsem se narodil?“

„Na Cyteenu.“

„Jméno mé matky... znáš je?“

Damon se zamračil. „Ne. Neřekl jsi je; většinou jsi mluvil o nějaké tetě. Jmenovala se Maevisová.“ Znovu se k němu vrátil obličej starší ženy, s teplým závanem důvěrnosti. „Vzpomínám si.“

„Dokonce i tohle jsi zapomněl?“

Do tváře se mu vrátil tik. Snažil se na něj nereagovat, zoufale usiloval o normálnost. „Nemohl jsem nijak vědět, chápeš, co je vzpomínka a co představa, nebo sny. Zkus se zabývat něčím, když nevíš, co je co. - To jméno bylo Maevisová.“

„Ano. Žil jsi na farmě.“

Přikývl, jako poklad si schoval náhlý záblesk sluncem zalité cesty a větrem nakloněný plot - často byl ve snech na té cestě, bosé nohy v hebkém prachu, dům, přípravná a loupárna... bylo jich hodně, pole za polem, zlaté a zralé ve slunci. „Plantáž. O hodně rozlehlejší než farma. Žil jsem tam... žil jsem tam, dokud jsem neodešel do vojenské školy. Tehdy, naposled jsem byl na planetě - že?“

„O žádném dalším pobytu ses nezmiňoval.“ Chvilku seděl mlčky, nořil se do té představy, vzrušený čímsi krásným, hřejivým a skutečným. Snažil se připomenout si detaily. Velikost slunce na nebi, barvu slunečních západů, prašnou cestu, která vedla do malé osady a ven z ní. Rozložitá, něžná, klidná žena a drobný, ustaraný mužíček, který strávil hodně času proklínáním počasí. Kousky zapadaly do sebe a usazovaly se na místo. Domov. To byl domov. Zastesklo se mu po něm. „Damone,“ řekl, sbíraje odvahu - protože to bylo víc než

příjemný sen. „Nemáš žádný důvod mi lhát, že? Ale zalhals mi - když jsem po tobě nedávno žádal, abys mi řekl pravdu - o té noční můře. Proč?“

Damon vypadal stísněně.

„Bojím se, Damone. Bojím se lži. Chápeš to? Bojím se spousty věcí.“ Nekontrolovatelně se zajíkal, netrpělivý sám se sebou, se sva-ly, které se cukaly, s jazykem, který nepostihne význam věcí, a s myslí jako řešeto. „Řekni mi jména, Damone. Četls záznam. To přece vím. Řekni mi, jak jsem se dostal na Pell.“

„Když zkolaboval Russell. Jako každý jiný.“

„Ne. Začni Cyteenem. Řekni mi jména.“

Damon položil ruku na opěradlo lavice, otočil se tváří k němu a mračil se. „První služba, o které ses zmínil, byla na lodi Luňák. Nevím, kolik roků jsi kde byl; možná to byla jediná loď. Vzali tě z farmy pryč, jak jsem pochopil, do vojenské školy, nebo jak tomu říkáš, a vyškolili tě na armkompera. Pochopil jsem, že ta loď byla velice malá.“

„Průzkumná,“ zamumlal a v duchu přesně uviděl paluby, stísněný interiér Luňáka, kde se posádka musela v nulové gravitaci přesunovat ručkováním. Hodně času na stanici u Vzdálené; tam byl dlouhou dobu - a venku na patrole; venku na misích, kdy měli za úkol jenom mít oči otevřené. Kitha... Kitha a Lee... dětská Kitha - měl pro ni zvláštní slabost. A Ulf. Vybavoval si obličej, šťastný, že si je pamatuje. Těsně spolupracovali - víc než v jednom směru, protože lehké lodě neměly žádné kabiny, žádné soukromí. Byli pospo-lu... roky. Roky.

Ted' jsou mrtví. Bylo to jako ztratit je znovu.

Sleduj to! ječela Kitha; on taky cosi zaječel, když si uvědomil, že padli do pastí; Ulfovou chybou. Bezmocně seděl na své palubě, žádná děla, která by se mohla postavit té hrozbě. Odvrátil se od té představy.

„Sebrali mě,“ řekl. „Někdo mě sebral.“

„Zasáhla vás loď Tigris,“ řekl Damon. „Rider. Ale v té oblasti byl frachták, kterého naváděl na cíl váš palubní signál.“

„Pokračuj.“

Damon byl chvíli zticha, jako by o tom přemýšlel, jako by nechtěl mluvit. Úzkost v něm rostla, svíral se mu žaludek. „Vzali tě na stanici,“ řekl Damon nakonec, „na palubě obchodní lodě - byl jsi na

nosítkách, ale bez zranění. Šok, prochladnutí, myslím... tvoje systémy udržující životní funkce začaly selhávat, a oni tě skoro ztratili.“

Zavrtěl hlavou. Tohle bylo prázdné, vzdálené a studené. Připomněl si doky, lékaře; výslechy, nekonečné vyptávání.

Dav. Křičící dav. Doky a padající strážný. Kdosi chladně střelil toho muže do obličeje, zatímco Još omráčeně ležel na zemi. Všude mrtví, umačkaní, proud těl před ním a muži kolem něho - ozbrojení vojáci.

Oni mají pušky! zakřičel kdosi. A vypukla panika.

„Sebrali tě na Námořníkovi,“ řekl Damon. „Po tom výbuchu, když pronásledovali ty, co z Námořníka přežili.“

„Elene...“

„Na Russellu se tě vyptávali,“ řekl Damon měkce, neúprosně. „Čekali - nevím co. Byli poděšení, spěchali. Použili nelegální techniky... jako je Adjustace. Chtěli z tebe vytáhnout informace, časové plány, pohyby lodí, to všechno. Ale tys jim to nemohl dát. Byl jsi na Russellu, když začala evakuace, a přestěhovali tě na tuhle stanici. Tohle se stalo.“

Tmavé spojovací lano ze stanice na loď. Vojáci a pušky.

„Na válečné lodi,“ uvažoval.

„Norsko.“

Žaludek se scvrkl. Malloryová. Malloryová a Norsko. Graff. Vzpomněl si. Hrdost... tam umřela. Stal se ničím. Kým byl, čím byl... nezajímalo je to, žádného z těch vojáků, členů posádky. Nebyla to ani nenávist, ale hořkost a nuda, krutost, ve které nezáleželo na něm, na živé věci, která cítí bolest, cítí stud... křičel, když ho ta hrůza pohltila, a uvědomil si, že tam nebyl vůbec nikdo, koho by to zajímalo - přestal křičet, cítit, bojovat.

Chceš se k nim vrátit? Slyšel dokonce i tón hlasu Malloryové. Chceš zpátky? To nechtěl. Nechtěl tehdy nic, jenom aby nic necítil.

To byl ten zdroj noční můry, ty temné, zmatené postavy, ta věc, která ho v noci budila.

Pomalou přikývl, když se s tím smířil.

„Tady jsi šel do vazby,“ pokračoval Damon. „Sebrali tě; na Russellu; pak na Norsku; a nakonec tady. Jestli si myslíš, že jsme do tvé Adjustace přidali něco falešného... tak ne. Věř mi. Joši?“

Potil se. Cítil to. „Jsem v pořádku,“ řekl, i když se mu chvíli ztěžka dýchalo. Žaludek se mu ještě neuklidnil. Tak na něho začínala

působit stísněnost citová nebo fyzická; teď ji identifikoval. Snažil se to ovládnout.

„Sed' tady,“ řekl Damon, vstal dřív, než mohl něco namítnout, a šel do jednoho z obchodů podél haly. Poslušně tam zůstal, hlavu opřenou zády o stěnu, tep se mu konečně zklidňoval. Připadalo mu, že to bylo poprvé, kdy ho nechali o samotě, kromě cesty mezi zaměstnáním a pokojem ve staré ubytovně. Dodávalo mu to pocit zvláštní obnaženosti. Přemýšlel, jestli ti, kdo ho míjejí, vědí, kdo je. Ta myšlenka ho děsila.

Vzpomenete si na některé věci, řekl mu doktor, když vysadili prášky. Ale můžete nad nimi mít nadhled. Pamatujte si některé věci.

Damon se vrátil, nesl dva plné šálky, posadil se, jeden mu nabídl. Byla to ovocná šťáva a ještě něco, ledové a sladké, co uklidnilo jeho žaludek. „Přijdeš pozdě,“ vzpomněl si.

Damon pokrčil rameny a nic neřekl.

„Rád bych...“ hrozně se zastyděl, až se zajíkl, „...vzal tebe a Elene na večeři. Teď mám svoji práci. Mám nějaký kredit nad příděl.“

Damon si ho chvilku pečlivě prohlížel. „Fajn. Zeptám se Elene.“

Díky tomu se mu velice ulevilo. „Rád bych se teď,“ řekl dál, „vrátil domů pěšky. Sám.“

„Dobře.“

„Potřeboval jsem vědět... co si pamatuju. Omlouvám se.“

„Mám o tebe obavy,“ řekl Damon a to ho hluboce dojalo.

„Půjdu ale sám.“

„Který večer bys chtěl jít na tu večeři?“

„To nechám na tobě a Elene. Můj program není nijak nabitý.“

Byl to ubohý vtip. Damon se povinně usmál a dopil. Još dopil zbytek svého nápoje a vstal. „Děkuju ti.“

„Promluvíím s Elene. Datum ti sdělím zítra. Jenom klid. A zavolej, když budeš něco potřebovat.“

Još přikývl, otočil se a odcházel pryč, mezi davy, které... mohly... poznat jeho obličej. Jako ti v docích, jak se pamatoval; zástupy. Nebylo to stejné. Byl to jiný svět a on jím kráčel sám, jako by mu chodba najednou patřila... došel k výtahu vedle těch, kdo byli zrozeni pro Pell, stál s nimi, čekal ve výtahu, jako by byl úplně obyčejný.

Kabina přijela. „Zelená sedm.“ Ozval se, když ho nával uvnitř odřízl od ovladačů a kdosi laskavě zmáčkl knoflík za něho. V kabině bylo rameno na rameni. Byl v pořádku. Svezl se dolů na své patro. S omluvami si razil cestu kolem pasažérů, kteří se na něho ani nepodívali, a už stál ve vlastní chodbě, blízko ubytovny.

„Talley,“ řekl kdosi, až se lekl. Pohlédl vpravo na uniformované strážné. Jeden z nich na něho vlídně kývl. Jeho puls se rozběhl a uklidnil. Ten obličej mu byl vzdáleně povědomý. „Teď žijete tady?“ zeptal se ho strážný.

„Ano,“ řekl, a omluvně: „Moc si nepamatuju... z dřívějšíka. Možná jste tam byl, když jsem sem přišel.“

„Byl jsem tam,“ přisvědčil strážný. „Jsem rád, že jste z toho vyšel dobře.“

Zdálo se, že to myslí upřímně. „Děkuju vám,“ řekl Još a šel dál svou cestou, strážní zase svou. Tma, která se přiblížila, ustoupila.

Myslel si o nich všech, že byli snovými přeludy. Ale mně se to nezdá, pomyslel si. Stalo se to. Prošel kolem přepážky u vchodu do ubytovny, pak chodbou do čísla osmnáct. Použil svou kartu. Dveře sklouzly stranou a on vešel do svého vlastního útočiště, jednoduchého místa bez oken... vzácná výsada, protože z videa se dozvěděl o přelidnění. Další věc, kterou Damon zařídil.

Jindy by zapnul video, využívaje jeho hluku, aby zaplnil místnost hlasy, protože ticho vyplňovaly sny.

Teď si sedl na postel, chvíli tam prostě v tichu seděl a zkoumal sny a vzpomínky jako napůl zhojená zranění. Norsko.

Signy Malloryová. Malloryová.

IV.

Pell: bílý dok: kanceláře Lukasovy společnosti; 1830 hod; 0630 hod.; alterden; alterúsvit

K žádné katastrofě zatím nedošlo. Jon zůstal v kanceláři, nejzastřenější ze všech, bral obyčejné telefonáty, odpracovával si rutinu skladištních hlášení a záznamů, a snažil se v jednom usouzeném koutku mysli zmapovat, co bude dělat, jestli se stane to nejhorší.

Zůstal déle než obvykle, světla v docích už lehce pohasla, když velká část první směny odešla a aktivita hlavního dne se utišila..., jenom několik úředníků zůstalo v ostatních kancelářích, aby zvedali

telefony a na všechno dohlédli, než přijde směna alterdne. Labutí oko odletělo, aniž je kdo stavěl, v 1446; Annie a Kulinovi startovali s Vittoriovými papíry v 1703, bez otázek nebo většího vzruchu, jen s obvyklým podrobným vyptáváním milice na harmonogram a cestu. Od té chvíle dýchal volněji.

A když se Annie po nějaké době vzdálila z blízkosti stanice, z dosahu jakékoli smysluplné šance protestovat ji, vzal si kabát, zamkl a zamířil domů.

U svých dveří použil kartu, aby byl každý nejmenší záznam v počítači, jak to mělo být... našel Jessada a Hala mlčky sedět naproti sobě v obývacím pokoji. Byla tam káva, uklidňující aroma po odpoledním napětí. Klesl do třetího křesla, ujímal se vlastnictví domova.

„Dám si trochu kávy,“ řekl Branu Halovi. Hale se zamračila vstal, aby ji podal. A k Jessadovi: „Nudné odpoledne?“

„Vítaně nudné,“ řekl Jessad tiše. „Ale pan Hale dělal, co mohl, aby mě bavil.“

„Měli jste po cestě nějaký problém?“

„Žádný,“ řekl Hale z kuchyně. Přinesl kávu a Jon si usrkl, uvědomil si, že Hale čeká.

Propustit ho... a sedět sám s Jessadem. Po tom nijak nedychtil. Nedychtil ani po tom, aby Hale příliš volně mluvil, tady ani jinde. „Oceňuju tvoji diskrétnost,“ řekl Halovi. A s opatrnou uvážlivostí dodal: „Víš, že se něco děje. Uvidíš, že tvůj čas bude oceněn víc než peníze. Jenom dej pozor na Lee Qualea, aby něco nevyžvanil. Víc ti řeknu, jakmile něco zjistím. Vittorio je pryč. Dayin je... ztracený. Potřebuju nějakého spolehlivého, inteligentního asistenta. Rozumíš, Brane?“

Hale přikývl.

„Promluví si o tom s tebou ráno,“ dodal pak velmi tiše. „Děkuju ti.“

„Je s vámi všechno v pořádku?“ zeptal se Hale.

„Jestli nebude,“ řekl, „ty to napraviš. Slyšíš?“ Hale přikývl a diskrétně odešel. Jon se usadil s poněkud větší jistotou a podíval se na hosta, který seděl uvolněně před ním.

„Chápu to tak, že tomu člověku důvěřujete,“ řekl Jessad, „a že ho chcete zasvětit do svých záležitostí. Vybírejte si spojence moudře, pane Lukasi.“

„Znám svoje lidi.“ Ustrkl kouřící kávy. „Neznám vás, pane Jessade, nebo jak se jmenujete. Váš plán používat identifikaci mého syna nemůžu připustit. Zařídil jsem jiné krytí... pro něho. Cestu v Lukasově zájmu: loď je na cestě k dolům a jeho papíry jsou na ní.“

Čekal výbuch. Ale dostalo se mu jenom zdvořilého zvednutí obočí. „Nemám námitek. Ale já budu potřebovat papíry, a myslím, že by nebylo moudré vystavovat mě nebezpečí výslechu, kdybych se je snažil získat.“

„Papíry se dají sehnat. To je nejmenší problém.“

„A ten největší, pane Lukasi?“

„Mám pár otázek. Kde je Dayin?“

„V bezpečí za liniemi. Nemáte žádný důvod k obavám. Jsem vyslán jako předvoj... za předpokladu, že tahle nabídka platí. Jestli ne, zemřu... doufám, že tohle mě nepotká.“

„Co mi můžete nabídnout?“

„Pell,“ řekl Jessad tiše. „Pell, pane Lukasi.“

„A vy jste připravení mi ho podat.“

Jessad zavrtěl hlavou. „Vy ho podáte nám, pane Lukasi. To je ten návrh. Budu vás řídit. Na mě zbude odbornost... na vás dokonalá znalost místa. Budete mě informovat o zdejší situaci.“

„A jaké mám záruky?“

„Můj souhlas.“

„Vaše postavení?“

Jessad pokrčil rameny. „Nic oficiálního. Chci podrobnosti. Všechno od vašich harmonogramů lodní přepravy až po rozmístění vašich lodí a po procedury ve vaší radě... co nejpodrobněji řízení vašich kanceláří.“

„Máte v plánu bydlet celou dobu v mém bytě?“

„Myslím, že by nebylo účelné na tom trvat. Váš společenský program tím může trpět. Ale je tu nějaké bezpečnější místo? Ten Bran Hale - je diskrétní?“

„Pracoval pro mě na Dolně. Vyrazili ho odtamtud, protože hájil moji politiku proti Konstantinům. Je loajální.“

„Spolehlivý?“

„Hale je. O některých lidech z jeho skupiny mám určité pochybnosti... aspoň co se týče soudnosti.“

„Tak musíte být opatrný.“

„To jsem.“

Jessad pomalu přikývl. „Ale najdete mi papíry, pane Lukasi. Cítím se s nimi mnohem bezpečnější než bez nich.“

„A co se stane mému synovi?“

„Máte starost? Myslel jsem, že k němu nějakou zvláštní náklonnost necítíte.“

„Na něco jsem se ptal.“

„Daleko venku se drží loď... jedna, kterou jsme zajali, registrovaná na obchodnickou rodinu Olvigů, ale ve skutečnosti je vojenská. Všichni Olvigové jsou zadrženi... stejně jako většina lidí z Labutího oka. Loď Olvigů, Kladivo, nás předem varuje. A není moc času, pane Lukasi. Nejdřív... ukázal byste mi nákres samotné stanice?“

Já jsem odborník. Odborník na takové záležitosti, člověk pro tohle vyškolený. Napadla ho hrozná a mrazivá myšlenka, že Viking byl napaden zevnitř; že Námořník na druhé straně... vybuchl. Sabotáž. Zevnitř. Kdosi dost šílený, aby zabil stanici, na které byl... nebo kterou opouštěl.

Hleděl do Jessadova nečitelného obličeje, do očí naprosto, naprosto nesmiřitelných, a došlo mu, že na Námořníkovi musel být někdo podobný jako on.

Pak se ukázala Flotila, a stanice byla záměrně zničena.

V.

Pell: zóna K: oranžová devět; 1900 hod.

Venku pořád stáli lidé v řadě, fronta se táhla devátou halou až na dok. Vasilij Kressich si opřel hlavu o ruce, když poslední návštěvník vyšel ven v nešetném doprovodu jednoho z Coledových lidí; byla to žena, křičela na něho, stěžovala si na krádež a jmenovala kohosi z Coledova gangu. Bolela ho hlava; bolela ho záda. Ošklivila se mu tahle sezení, která přesto konal každých pět dnů. Byl to aspoň bezpečnostní ventil, tahle iluze, že radní z K naslouchal problémům, přijímal stížnosti, snažil se, aby se něco udělalo.

Co se týče stížnosti té ženy... neměl lék. Znal muže, kterého jmenovala. Pravděpodobně mluvila pravdu. Požádá Nina Coleda, aby ho trochu zbrzdil, a možná ji uchránil od horšího. Ta žena byla celá divá do stížností. Bizarní hysterie, možná, ten bod, kterého tady mnozí dosáhli, kdy vztek byl všechno, na čem záleželo. Vedlo to k sebezničení.

Dovnitř uvedli muže. Redding, další v řadě. Kressich se duševně vzchopil, opřel se na židli dozadu a připravil se na týdenní setkání. „Stále se snažíme,“ řekl vysokému muži.

„Zaplatil jsem,“ řekl Redding. „Zaplatil jsem za propustku hodně.“

„Na Dolně nejsou žádné záruky, co se týče žádostí, pane Reddingu. Stanice prostě bere ty, které právě potřebuje. Laskavě mi položte na stůl novou žádost a já s ní zase podniknu proceduru. Dřív nebo později se...“

„Já chci ven!“

„Jamesi!“ vykřikl Kressich v panice.

Strážný tu byl v okamžiku. Redding se divoce rozhlédl a ke Kressichovu úleku sáhl k opasku. V ruce mu zablýskla krátká čepel, ne kvůli strážnému... Redding se otočil od Jamese - k němu.

Kressich se na židli odrazil dozadu. Des James se vrhl Reddingovi na záda. Redding dopadl obličejem na stůl, papíry se rozletěly, a divoce bodal, zatímco Kressich se vyhrabal ze židle a tiskl se ke zdi. Venku se zvedl pokřik, panika, a další lidé proudili do místnosti.

Kressich se protahoval kolem stěn, když se bitka příliš přiblížila. Redding vrazil do stěny. Nino Coledy už byl s ostatními uvnitř. Někdo složil Reddinga k zemi, někdo tlačil zpátky proud zvědavých a zoufalých žadatelů. Dav se s křikem zavlnil, lidé doufali, že se dostanou dovnitř. „Teď je řada na mně!“ ječela nějaká žena, oháněla se papírem a snažila se dostat ke stolu. Vyhnali ji ven s ostatními.

Redding ležel na zemi, ti tři ho tiskli dolů. Čtvrtý ho kopl do hlavy a Redding se ztišil.

Coledy měl nůž, zamyšleně ho zkoumal a strčil do kapsy, na zjizveném mladém obličejí úsměv.

„Žádnou staniční policii,“ řekl James.

„Jste zraněn, pane Kressichu?“ zeptal se Coledy.

„Ne.“ Nebral ohled na pohmožděniny, opíral se a došel ke stolu. Venku se pořád ozýval řev. Znovu přitáhl ke stolu židli a posadil se, s nohama roztřesenýma. „Mluvil o tom, že zaplatil,“ řekl a věděl dokonale, co se děje, že formuláře vydával Coledy a stály tolik, co bude obnášet doprava. „Má na stanici špatný záznam a já mu nemůžu dát propustku. Co si myslíte o tom, kdy bychom mu prodali záruku?“

Coledy pomalu stočil pohled od toho muže na podlaze a zpátky. „No, teď to má u nás špatný. Pošlete ho pryč. Vezmeme ho chodbou dolů, na druhou stranu.“

„Už nemůžu vidět žádné další lidi,“ záupěl Kressich a chytil se za hlavu. „Pošlete je pryč.“

Coledy vyšel do vnějšího koridoru. „Zmizte odsud!“ Kressich slyšel jeho křik nad randálem protestů a pláče. Coledyovi muži je začali pohánět... někteří z nich byli ozbrojeni kovovými tyčemi. Zástup ustupoval a Coledy se vrátil do kanceláře. Odváděli Reddinga dalšími dveřmi, třásl s ním, aby ho přiměli k chůzi, protože se začínal vzpamatovávat, z jednoho spánku se mu řinula červená zátopa, která mu zalévala obličej.

Zabijí ho, pomyslel si Kressich. Někde v méně rušných hodinách si tělo najde svou cestu někam, kde ho stanice objeví. Redding to určitě věděl. Znovu se pokoušel bojovat, ale dostali ho ven a dveře se zavřely.

„Utři to,“ řekl Coledy jednomu z těch, kdo zůstali, a muž začal hledat něco, čím by očistil podlahu. Coledy se posadil zpátky na kraj stolu.

Kressich sáhl pod stůl a vytáhl jednu láhev vína, kterou ho Coledy zásobil. Sklenice. Nalil dvě, usrkl dolanského vína a snažil se teplem zahnat třas a zášlehy bolesti z hrudi. „Jsem na tohle příliš starý,“ postěžoval si.

„S Reddingem si nemusíte dělat starosti,“ řekl mu Coledy a zvedl svou sklenku.

„Nemůžete vytvářet takovéhle situace,“ vyštěkl Kressich. „Vím, v čem jedete. Ale neprodávejte propustky těm, u kterých není šance, že jim dokážu propustky získat.“

Coledy se zašklebil, vůbec to nebyl příjemný výraz. „Redding by si o to dřív nebo později řekl, aby takhle...“

„Nechci nic vědět,“ řekl Kressich kysele. Pořádně se napil vína. „Neříkejte mi podrobnosti.“

„Radši bychom vás měli odvést do bytu, pane Kressichu. Dáme na vás trochu pozor. Jenom dokud se tahle záležitost nesrovná.“

Dopil v klidu víno. Jeden z mladíků v Coledyově skupině sebral hromadu papírů, které se při potyčce rozletěly po podlaze, a položil je na stůl. Pak Kressich vstal, kolena pořád slabá a odvrátil oči od krve, která se rozpíjela po podložce.

Coledy a čtyři jeho muži ho doprovázeli, stejnými zadními dveřmi, které spolklý Reddinga a jeho strážce. Šli koridorem do sektoru, ve kterém si držel malý byt, a použil manuální klíč... počítač je odřízl a fungovalo jenom ruční ovládání.

„Nepotřebuji vaši společnost,“ řekl zkrátka. Coledy se na něho ironicky a pokrytecky usmál, s parodickou úklonou.

„Popovídáme si později,“ řekl Coledy.

Kressich vešel dovnitř, zavřel ručně dveře, stál tam a bojoval s nevolnostmi, která mu hrozila. Nakonec se posadil na židli u dveří, snažil se zůstat chvíli v klidu.

Šílenství se v K stupňovalo. Propustky, které byly pro některé nadějí, že se dostanou z K, jenom zvyšovaly zoufalství těch, kdo zůstali. Zůstávali ti nejdrsnější, takže teplota stoupala. Kralovaly gangy. Nikdo nebyl v bezpečí, pokud nepatřil k některé organizaci... muž či žena, nikdo nemohl chodit chodbami bezpečně, pokud se nevědělo, že má ochranu; a ochrana se kupovala... jídlem nebo službami nebo tělem, jaká měna byla zrovna po ruce. Drogy... lékařské i jiné... proudily dovnitř; a také víno; vzácné kovy, všechno, co mělo cenu... proudilo ven z K a do stanice. Stráže u bariér si pěchovaly kapsy.

A Coledy prodával žádosti o propustky z K pro pobyt na Dolně. Prodával dokonce právo stát ve frontě na spravedlnost. A cokoliv, co Coledy a jeho policie považovali za výnosné. Ochranné gangy se hlásily u Coledyho o licence.

Na Dolnu byla jenom mizivá naděje a ti, kdo byli odmítnuti nebo odloženi, propadli hysterii z podezření, že jsou o nich ve staničních kartotékách zaznamenány lži, černé tečky, které je budou v K držet navždycky. Zvyšoval se počet sebevražd; někteří se pustili do terorizování obyvatel v chodbách ubytoven, které se staly stokami veškerého zla. Někteří páchali zločiny a pak se báli, že z nich budou obviněni; a jiní se stávali oběťmi.

„Oni je tam dole zabíjejí,“ křičel jednou jakýsi mladík, kterého odmítli. „Vůbec se na Dolnu nedostanou; odvedou je odsud ven a zabijí je, tak je to. Neberou dělníky, neberou mladé chlapy, berou ven staré lidi a děti, a zbavují se jich.“

„Drž hubu!“ křičeli ostatní a další tři, kteří čekali ve frontě, mladíka do krve zbili, než ho Coledyova policie odtáhla; ale ostatní naříkali, nehybně stáli ve frontě a v rukou svírali žádosti o propustky.

On si o propustku nemohl zažádat. Báł se, že se to Coledymu nějak donese, kdyby si podal žádost za sebe. Stráže obchodovaly s Coledym, a on se příliš báł. Měl svůj černý trh s vínem, měl momentálně svoje bezpečí, měl kolem sebe Coledyovy strážné, takže jestli bude v K někdo zraněn, nebude to Vasilij Kressich, aspoň dokud Coledy nebude mít podezření, že se od něho pokouší odtrhnout.

Tím, co dělá, působí dobro, přesvědčoval sám sebe. Zatímco zůstával v K, zatímco pořádal každého pátého dne setkání, zatímco přinejmenším zůstával v pozici, aby protestoval proti nejhorším krajnostem. Některé věci Coledy zarazil. Některé věci si Coledyovi muži dvakrát rozmysleli, než z nich udělali případ. Zachránil cosi z pořádku v K. Zachránil několik životů. Zachránil kousek z toho, čím by se K stála bez jeho vlivu.

A on měl přístup ven... měl tu naději, vždycky, jestli se situace tady stane opravdu nesnesitelnou, až přijde nevyhnutelná krize... mohl si požádat o azyl. Mohl by se dostat ven. Neposlali by ho zpátky do K na jistou smrt. Neudělali by to.

Nakonec vstal, vytáhl láhev vína, kterou měl v kuchyni, nalil si čtvrtku a snažil se nemyslet na to, co se stalo, co se děje, co se stane.

Redding bude ráno mrtvý. Nedokázal ho litovat, viděl jenom šílené oči muže, které na něho hleděly, když se vrhl přes stůl, papíry se rozletěly, rozehnal se po něm nožem... po, něm, a ne po Coledyových strážných.

Jako by on byl tím nepřítelem.

Otřásl se a napil se vína.

VI.

Pell: dolanská ubytovna; 2300 hod.

Výměna dělníků. Satén si protahovala bolavé svaly, když vstoupila do spoře osvětlené ubikace, stáhla si masku a pečlivě se umyla ve studené vodě, kterou jim nalili do umyvadla. Modrý zub (nikdy od ní nebyl daleko, ve dne v noci) šel za ní a dřepł si na její podložku, položil jí ruku na rameno a hlavu si opřel o její hlavu. Byli unavení, velmi unavení, protože dnes se musel přeložit velký náklad, a i když velké stroje udělaly většinu práce, byly to svaly Dolanů, které břemena podávaly na stroje, a lidé, kdo obstarali řvaní. Vzala

ho za druhou ruku a obrátila ji dlaní vzhůru, přitiskla k ústům krvavé puchýře, přitulila se blíž a olízla mu tvář tam, kde maska odřela srst.

„Lukas-lidé,“ zavrčel Modrý zub. Oči upíral přímo před sebe a v obličejí měl zuřivost. Ten den pracovali pro Lukas-lidi, kteří u nich na Dolně dělali potíže, na základně. Satén bolely ruce a ramena páli-la, ale ona se strchovala o Modrý zub, s tím pohledem v jeho očích. To už muselo být, když se Modrý zub rozzuřil. Vždycky radši pořádně popřemýšlel, a zatímco přemýšlel, zjistil, že nemá důvod rozčilovat se, ale tentokrát, spočítala si, dělá obojí zároveň, a jestli ztratil náladu, bude to pro něho špatné, mezi lidmi, s Lukas-lidmi kolem. Hladila jeho hrubý kožich, dokud nevypadal klidnější.

„Jíst,“ řekla. „Pojď jíst.“

Otočil k ní hlavu, přitiskl jí rty na krk, líznutím jí srovnal srst a objal ji. „Pojď,“ souhlasil, a tak vstali a šli kovovým tunelem do velké místnosti, kde byla vždycky připravená potrava. Mladí, kteří tady měli službu, jim každému dali štědrě plnou misku, a oni se vrátili do tichého kouta, aby se najedli. Modrému zubovi se nakonec podařilo spravít si náladu, když měl plné břicho, a spokojeně olizoval kaši z prstů. Další Dolan se vploužil dovnitř, dostal misku a posadil se vedle nich, mladý Dobrý kamarád, zašklebil se na ně přátelsky, zhltl misku kaše a vrátil se, až když zkonsumoval druhou.

Měli rádi Dobrého kamaráda, sám nepřišel moc dávno z Dolny, z jejich břehu řeky, i když z jiného tábora a jiných kopců. Další se shromáždili, když se Dobrý kamarád vrátil, bylo jich víc a víc, vlna tepla směřovala do rohu, kde seděli. Většina z nich byli sezónní dělníci, kteří přišli Nahoru a vraceli se zpátky na Dolnu, pracovali rukama a nevěděli moc o strojích: ti k nim byli milí. Pak tu byli jiní hisové, mimo shromážděné přátele, stálí dělníci, kteří s nimi moc nemluvili, seděli sami ve vzdáleném rohu, hodně seděli a hleděli, jako by je dlouhý pobyt mezi lidmi proměnil v něco jiného než hisy. Většina byla stará. Rozuměli strojům, procházeli hlubokými tunely a znali tajemství zatemnělých míst. Vždycky se drželi stranou.

„Mluvte o Bennettovi,“ poprosil Dobrý kamarád, protože podobně jako ostatní, kteří přišli a odešli, ať je vyslal kterýkoli tábor na Dolně, prošel lidským táborem a znal Bennetta Jacinta; Nahoře byla spousta nářku, když se k nim donesla zpráva o Bennettově smrti.

„Já budu vyprávět,“ řekla Satén, protože byla tady nejmladší a na ní bylo, aby vyprávěla ten příběh, mezi příběhy, které si na tomto

místě vyprávějí hisové, a rychle se pro vyprávění zapálila. Po večerech po jejich příchodu se už nepovídalo o drobných příhodách hisů, jejichž životy byly pořád stejné, ale o činech Konstantinů, a jak Emilio a jeho přítelkyně Miliko znovu vrátili hisům úsměv na tvář... a o Bennettovi, ve kterém hisům zemřel přítel. Ze všech, kteří přišli Nahoru, aby vyprávěli tenhle příběh, nebyl nikdo, kdo by vyprávěl, co viděl, a chtěli, aby to vyprávěla znovu a znovu.

„Šel dolů k mlýnu,“ řekla, když došla ke smutné části příběhu, „a říkal hisům, tam ne, ne, prosím utečte, lidé to dodělají, lidé budou pracovat, takže řeka nevezme žádné hisy. A už pracuje vlastníma rukama, vždycky, vždycky, Bennett-člověk pracoval vlastníma rukama, nikdy nekřičel, dal mi lidské jméno a dobrou náladu. Říkám mu Přichází-z-jasu.“

Při tom se ozvalo brebentění, ocenění, a ne kritika, i když to bylo čarovné slovo pro samotné Slunce. Hisové si obtočili ruce kolem těl, zachvěli se, jako vždycky, když je vyslovila.

„A hisové neopustili Bennetta-člověka, ne ne. Pracovali s ním, aby zachránili mlýn. Pak stará řeka, rozzuřená na lidi a na hisy, vždycky rozzlobená, ale nejrozzlobenější proto, že Lukas-lidé jí oholili břehy a vzali vodu. A my jsme varovali Bennetta-člověka, že nesmí věřit staré řece, a on nás slyšel a vrátil se; ale my hisové, my pracujeme, takže mlýn nebude ztracen a Bennett nebýt smutný. Stará řeka se zdvíhá a bere s sebou všechno; a my křičíme rychle, rychle, vraťte se! na hisy, kteří pracovali. Já-Satén, tam pracuji, já to vidím.“ Uhodila se do hrudi a dotkla se Modrého zuba, trochu vyprávění přikrášlila. „Modrý zub a Satén, my vidíme, utíkáme na pomoc hisům, a Bennett a dobří muži jeho přátelé, všichni, všichni utíkají jim pomoci. Ale stará řeka je vypila, a my jdeme příliš pozdě, příliš pozdě utíkáme. Mlýn se boří, sssst! A Bennett se natahuje pro hisu v náručí staré řeky. Ona ho taky vzala, s muži, kteří pomohli. Křičíme, pláčeme, prosíme řeku, aby Bennetta vrátila; ale vzala ho taky. Všechny hisy vrací, ale bere Bennetta člověka a jeho přátele. Naše oči jsou toho plné. Umírá. Umírá, když natahuje ruce po hisovi, umírá, protože má dobré srdce, a stará řeka, zlá stará řeka ho spolkla. Lidé ho najdou a pohřbí. Zapíchala jsem nad ním kouzelné hole a dala mu dary. Přijdu sem, a můj přítel Modrý zub přijde, protože je Čas. Jdu na pout' sem, kde je Bennettův domov.“

Ozvalo se pochvalné mručení, těla, která je obklopovala, se pohupovala. Oči se leskly slzami.

A stala se podivná a úžasná věc, protože někteří ze zvláštních Horních hisů se přesunuli do zadních řad zástupu, sami se pohupovali a dívali se.

„On miluje,“ řekl jeden z nich a tím všechny překvapil. „On miluje hisy.“

„Tak,“ souhlasila. V hrdle se jí udělal knedlík při tomhle uznání od jednoho ze strašných cizinců, kteří naslouchali tomu, co tížilo její srdce. Probrala se svými váčky, kouzelnými dary. Vytáhla jasně zbarvený hadřík a podržela ho jemně v prstech. „Tohle je můj kouzelný dar, jméno, které mi dal.“

Další pohupování a uznalé bručení.

„A jaké je tvoje jméno, vypravěčko?“

Přitiskla svůj kouzelný dar na hrud' a hleděla na cizince, který se zeptal, zhluboka se nadýchla. Vypravěčka. V kůži pocítila mravenčení při takové počtě od cizího Stařešiny. „Jsem Nebe-ji-vidí. Lidé mi říkají Satén.“ Vztáhla hladící ruku k Modrému zubu.

„Jsem Slunce-prosvítá-mraky,“ řekl Modrý zub, „přítel Nebe-ji-vidí.“

Cizinec se zakolébal v kyčlích, a v té chvíli se shromáždili všichni cizí hisové, ostatní uctivě brebentili a ustupovali, aby jim uvolnili místo.

„Slyšíme tě mluvit o tom Přichází-z-jasu, o tom Bennettovi. Dobrý, dobrý byl ten člověk, a bylo dobré, že jsi mu dala dary. Víťame tvoji cestu a ctíme tvou pout', Nebe-ji-vidí. Tvoje slova nás hřejí, hřejí naše oči. Čekáme dlouhý čas.“

Zhoupla se dopředu, v úctě k věku mluvčího a jeho velké zdvořilosti. Brebentění mezi ostatními narůstalo. „To je Stařešina,“ zašeptal jí u ramene Dobrý kamarád. „S námi nemluví.“

Stařec si odplivl, přezíravě si třel kožich. „Vypravěčka mluví rozumně. Mluví o Čase k její cestě. Chodí s otevřenýma očima, nejenom rukama.“

„Ach,“ mumlali ostatní zaraženě, a Satén zmateně seděla.

„Velebíme Bennetta Jacinta,“ řekl Stařešina. „Hřeje nás, když slyšíme takové věci.“ „Bennett-člověk je náš člověk,“ řekl Dobrý kamarád horlivě. „Dolanský člověk; poslal mě sem.“ „Miloval nás,“ řekl jiný, a další: „Všichni ho milovali.“

„Bránil nás před Lukasy,“ řekla Satén. „A Konstantin-člověk je jeho přítel, poslal mě sem na moje jaro, na pout’; setkali jsme se u Bennettova hrobu. Jdu sem kvůli velkému Slunci, uvidět jeho tvář, uvidět Nahoře. Ale, Stařešino, vidíme jenom stroje, žádný velký jas. Pracujeme těžce, těžce. Nemáme květy ani kopce, můj přítel a já, ne, ale stále doufáme. Bennett říká tady je dobře, tady je krása; říká velké Slunce je tu blízko. Čekáme, že ho uvidíme, Stařešino. Žádali jsme o obrazy z Nahoře, a nikdo tady je neviděl. Říkají, že lidé je před námi schovávají. Ale my pořád čekáme, Stařešino.“

Rozhostilo se dlouhé ticho, zatím se Stařešina kolébal dopředu a dozadu. Nakonec přestal a zvedl kostnatou ruku. „Nebe-ji-vidí, věci, které hledáš, jsou tady. My je navštěvujeme. Obrazy stojí na místě, kde se lidé setkávají se Stařešiny, a my jsme je viděli. Slunce shlíží na to místo, ano, to je pravda. Tvůj Bennett-člověk tě neobe-
lhal. Ale jsou tu věci, ze kterých by tě mrazilo v kostech, vypravěčko. Nemluvíme o těchto tajných věcech. Jak je hisové z Dolny pochopí? Jak je unesou? Jejich oči nevidí. Ale tento Bennett-člověk oblažil tvoje oči a zavolal tě. Ach!, dlouho čekáme, dlouho, dlouho; a ty blažíš naše srdce, když tě můžeme uvítat.

Ssst! Nahoře není tím, čím se zdá. Pamatujeme si sochy z plá-
ně. Já jsem je viděl. Já jsem u nich spal a snil sny. Ale sochy z Nahoře... ty nejsou pro naše snění. Říkáš nám o Bennettovi Jacintovi, a my říkáme tobě, vypravěčko, o jednom z nás, koho nevidíš: o Lily, jak jí říkají lidé. Jmenuje se Slunce-se-na-ni-směje, a ona je Velkou Stařenou, mnohem starší než já. Sochy, které jsme dali lidem, se staly lidskými sochami, a blízko nich člověk sní na tajném místě Nahoře, v místě plném jasu. Velké slunce tu lidskou ženu přichází navštívit... nikdy se nehýbá, ne, protože ten sen je dobrý. Leží celá v jasu, její oči blaží Slunce; hvězdy pro ni tančí; dívá se na celé Nahoře na stěnách, možná se na nás dívá v téhle chvíli. Ona je tím obrazem, který se na nás dívá. Velká Stařena se o ni stará, miluje ji, tu svatou. Dobrá, dobrá je její láska, a ona sní o nás všech, o celém Nahoře, a její tvář se usmívá navždycky na velké Slunce. Je naše. Říkáme jí Slunce-její-přítel.“

„Ach,“ zamumlalo shromáždění, ohromené takovou věcí, že někdo je přítelem samotného Slunce. „Ach,“ vydechla Satén s ostatními a chvíle se, naklonila se dopředu. „Uvidíme tu dobrou lidskou ženu?“

„Ne,“ řekl Stařec zkrátka. „Jenom Lily tam chodí. A já. Jednou. Jednou jsem viděl.“

Satén sklesla, do hloubi duše zklamaná.

„Třeba žádný takový člověk není,“ řekl Modrý zub. Starcovy uši se nyní složily zpět a všichni kolem se nadechli.

„To je můj Čas,“ řekla Satén, „a moje cesta. Jdeme velmi daleko, Stařešino, a nemůžeme vidět sochy a nemůžeme vidět snící; ještě jsme ani nenašli tvář Slunce.“

Starcovy rty se několikrát stáhly a zase uvolnily. „Přijdete. Ukážeme vám. Tuhle noc přijdete vy; další noc ostatní... jestli se nebojíte. Ukážeme vám to místo. Krátkou dobu tam není žádný člověk. Jednu hodinu. Lidského počítání. Vím, jak počítat. Přijdete?“

Modrý zub nevydal ani hlásku. „Přijdeme,“ řekla Satén a ucítila jeho zdráhavost, když ho chytila za paži. Ostatní ne. Nikdo se tak neodvážil... nebo nedůvěřoval podivnému starci.

Stařec vstal a dva jeho společníci s ním. Satén také, Modrý zub vstal pomaleji.

„Já jdu taky,“ řekl Dobrý kamarád, ale žádný z jeho druhů se k nim nepřipojil.

Stařec si je prohlížel s podivnou posměšností, a pokynul jim, aby šli, tunely, do vzdálenějších chodeb, tunely, kde se hisové mohli pohybovat bez masek, temnými místy, kde museli vysoko šplhat po tenkém kovu a kde se i hisové museli při chůzi sklonit.

„Je šílený,“ zasyčel jí Modrý zub konečně do ucha a lapal po dechu. „A my jsme šílení, že následujeme toho zmateného Stařešinu. Všichni, kdo tu zůstanou dlouho, jsou divní.“

Satén nic neřekla, neměla žádný argument kromě své touhy. Bála se, ale šla, a Modrý zub ji následoval. Dobrý kamarád se ploužil na konci. Těžce dýchali, když museli jít dlouho sklonění nebo daleko šplhat. Byla to šílená síla, kterou Stařešina a jeho dva společníci měli, jako by byli zvyklí na takové věci a věděli, kam jdou.

Nebo snad - ta myšlenka ji zamrazila v kostech byl to od Stařešiny nějaký bizarní vtip, zavléct je hluboko do temných chodeb, kde by mohli tápat a umřít ztraceni, aby dali ostatním lekcí.

A právě když se jí začal zmocňovat tenhle strach, Stařešina a jeho společníci se zastavili, natáhli si masky a ukázali, že jsou na místě, odkud vyjdou do lidského vzduchu. Satén si navlékla svou masku na obličej a Modrý zub a Dobrý kamarád taky zrovna včas,

protože dveře za nimi se zavřely a dveře před nimi se otevřely do jasné chodby s bílou podlahou a zelení rostoucích věcí, a sem a tam roztroušenými lidmi přicházejícími a odcházejícími tím opuštěným rozlehlým prostorem... nic podobného dokům. Tady bylo čisto a světlo, a kousek od nich rozlehlá temnota, do které si je přál Stařešina zavést.

Satén cítila, jak ruka Modrého zuba vklouzla do její, a Dobrý kamarád se držel blízko nich, když šli, do temnoty dokonce rozlehlější, než bylo jasné místo, které opustili, kde nebyly žádné stěny, jenom nebe.

Hvězdy klouzaly kolem nich a působily jim závrať, magické hvězdy, které si měnily místa a plály jasněji nebo stáleji, než je kdy viděli z Dolny. Satén pustila ruku, která ji držela, v bázni šla vpřed a rozhlížela se kolem.

Náhle se vpředu rozžalo světlo, veliký planoucí kotouč posetý tmavými skvrnami, planoucí oheň.

„Slunce,“ zaspíval Stařešina.

Nebyl tam žádný jas, žádná modř, jenom temnota a hvězdy a strašlivě blízký oheň. Satén se třásla.

„Je tam tma,“ namítl Modrý zub. „Jak tam může být noc, když je tam Slunce?“

„Všechny hvězdy jsou bratry velkého Slunce,“ řekl Stařešina. „To je pravda. Jas je iluzí. Tohle je pravda. Velké Slunce svítí v temnotě a je veliké, tak veliké, že my jsme prach. Je hrozné, a jeho oheň plaší temnotu. To je pravda. Nebe-ji-vidí, tohle je opravdové nebe; tohle je tvoje jméno. Hvězdy jsou jako velké Slunce, ale daleko, daleko od nás. To jsme se naučili. Dívej se! Ty stěny nám ukazují vše, co je Nahoře, a velké lodě, a jak vypadají doky zvenčí. A tam je Dolna. Teď se na ni díváme.“

„Kde je lidský tábor?“ zeptal se Dobrý kamarád. „Kde je stará řeka?“

„Ten svět je kulatý jako vejce a jeho část hledí pryč od Slunce; na té straně je pak noc. Možná kdyby ses podíval blíž, mohl bys vidět starou řeku; myslel jsem si to. Ale určitě ne lidský tábor. Je příliš malý na tváři Dolny.“

Dobrý kamarád se objal pažemi a roztřásl se.

Ale Satén prošla mezi stoly a vkročila na prázdné místo, kde velké Slunce zářilo ve své pravdě, překonávalo temnotu... bylo hrozné, oranžové jako oheň, a všechno naplňovalo svou hrůzností.

Pomyslela na snící lidskou ženu zvanou Slunce-její-přítel, jejíž oči navždycky blažil ten pohled, a v týlu se jí zježila srst.

A roztáhla doširoka paže a obrátila se, objala celé Slunce a jeho vzdálené bratry, ztratila se v nich, protože přišla na Místo, které hledala. Naplnila si oči tím pohledem, když na ni Slunce shlíželo, a už nikdy nemohla být stejná, už nikdy.

4

Na palubě Norska: bod nula, prostor Unie; 9/10/52

Bod Omikron.

Norsko nebylo první, které se blýskavě vylouplo z temnoty v blízkosti toho tmavého kusu skály a ledu velikosti planety, viditelného, jenom když zastiňoval hvězdy. Na tomhle bezeslunném dostavníčku je předešli jiní. Omikron byl tulák, úlomek mezi hvězdami, ale jeho pozice se dala předpovědět a poskytoval dostatek hmoty, aby se na něj dalo dosednout a udělat z něho skok... místo, kde bylo možné pobývat jako nikde jinde, dávný náhodný nález Sunga z Pacifiku, od té doby používaný Flotilou. Byl to jeden z těch úlomků, kterých se obávaly podsvětelné frachtáky, ze kterého skákaly lodě se soukromým posláním... opatrovaný a udržovaný v tajnosti.

Senzory vykazovaly stále větší aktivitu, přítomnost více lodí, vysílání z té věčné noci. Počítač hovořil k počítači, když se blížili; a oči Signy Malloryové neustále přeletovaly z jednoho telemetrického přístroje na druhý, vzpírala se hypnotismu, který se tak lehce navozoval při skoku a nezbytných drogách. Hnala Norsko maximální reálnou rychlostí v reálném vesmíru, mířila k těm signálům a pryč z okruhu skoku s pocitem, že je jí něco v patách, důvěřovala spolehlivosti posádky a řídila loď v podsvětelné, několik oslepujících minut se pohybovali se srdcem v krku poblíž c, při které se mohli řídit jenom odhady.

Rychle ubrala, začala snižovat rychlost, nic příjemného, a z rychlosti lehce poblázněná telemetrie a z drog lehce poblázněný lidský mozek se snažily upřesnit pozici; špatně odhadnout ubírání rychlosti znamenalo zavést Norsko přímo do té skály nebo do jiné lodi.

„Uvolnit prostor, všichni jsou tady kromě Evropy a Libye,“ oznamoval komlink.

Žádná maličkost pro navigaci, najít Omikron tak přesně, přiblížit se ve středním skanování, přímo v okruhu skoku potom, co startovali z oblasti Russellu, který ležel daleko odsud. Kdyby propásli svůj čas, ocitli by se ve skokovém okruhu ve chvíli, když by se blížilo něco jiného, a to by byla katastrofa. „Dobrá práce,“ ohlásila všem stanovištím a podívala se na počítacího Graffa, který se objevil na její centrální obrazovce: „Dvě minuty mimo značení a byli jsme na cestě mrtví; nemůžu to v našem startovacím okruhu říznout blíž. Dostáváme dobré signály. Zůstaň na příjmu.“

Obvyklým způsobem se hlásila Omikronu a kontrolovala údaje; během půl hodiny se ozval signál z Libye, která právě přiletěla. Evropa dorazila čtvrt hodiny na to.

Tímhle byli pověstní. Vynořili se na jednom místě, ve stejnou dobu, kde nebyli od svých nejdávnějších operací. Jakkoli bylo nepravděpodobné, že je Unie tady napadne, byli pořád nervózní.

Z Evropy se ozval počítačový signál. Dostali prostor k oddechu, odpočinku. Signy se opřela dozadu, vytáhla si z ucha sluchátko komlinku, odpoutala se a nakonec vstala, zatímco Graff šel na místo, které uvolnila. Neměli žádnou nevýhodu: Norsko bylo jednou z lodí v hlavním dni... její hlavní velitelský personál byl teď na rozpisu, kterým se řídili. Ostatní, Atlantik, Afrika a Libye měli alterden, takže hodina útoku se nedala nikdy ani vzdáleně předpovědět, a loď s hlavními posádkami byly k dosažení podle každého rozpisu. Teď ale všichni měli hlavní den podle synchronizace, kterou zatím nikdy nepodstoupili, a kapitáni alterdne hodně trpěli - skok a obrácené hodiny dohromady.

„Převezmi řízení,“ nařídila Graffovi a kráčela zpátky uličkou, dotkla se ramene tuhle a tamhle, šla zpátky do své kóje v koridoru... minula ji. Místo toho šla dál do ubytoven posádky, podívala se na ně, na posádku alterdne, většinou byli zdrogovaní, nevnímali, odpočívali, přestože byl skok. Několik z nich, kteří měli odpor k té proceduře, bylo vzhůru, seděli v posádkové místnosti a vypadali lépe, než se

nejspíš cítili. „Všechno stabilní,“ řekla jim. „Všichni jsou v pořádku?“

Prohlásili, že ano. Teď se budou probírat z drog, bezpečně a mírumilovně. Nechala je být, sjela výtahem do vnější vrstvy a vojenských oddělení, šla hlavním koridorem za výstrojárnou, zastavila se v jedné kóji po druhé, kde umlkal hlouček za hloučkem, muži i ženy, kteří seděli a spřádali spekulace... jedni vypadali provinile a překvapeně, vojáci zmateně vyskakovali na nohy, když zjistili, že je zkoumá pohledem, překotné shledávání kousků šatstva, schovávání tohohle a tamhle toho, pro co by je mohla pokárat; neudělala to, ale posádka a vojáci byli podivně nemluvní. Někteří tu taky spali zdrogovaní, v bezvědomí na svých palandách; většina ne... v mnohých pokojích hráli hazardní hry, zatímco loď házela své vlastní kostky s kosmem, zatímco maso a loď se jakoby rozpouštěly, a hra pokračovala, jakmile překonali do nekonečna protahovanou chvíli.

„Trochu tady zpomalíme,“ říkala pokaždé. „Jsme v normálu a stabilní; dejte si pohov, ale buďte připravení v minutě se přemístit. Není důvod myslet si, že se dostaneme do potíží, ale nenecháme nic náhodě.“

Di Janz ji zachytil v hlavním koridoru po třetí takové návštěvě, zdvořile kývl, procházel s ní svým soukromým panstvím, zdál se potěšen, že zavítala mezi jeho velitele. Vojáci se stavěli do pozoru, když s ní Di šel, dostávalo se jim napjaté pozornosti. Nejlepší je, pomyslela si, jít jakoby na kontrolu, jenom aby věděli, že na ně veleční nezapomnělo. Blížila se totiž taková operace, které se vojáci obávali, útok více lodí, který zvyšoval riziko zásahu. A vojáci tím museli projít slepí, neužiteční, namačkaní v malém bezpečí vnitřní struktury lodě, které si mohli dovolit. Nebyl nikdo statečnější, když se mělo vstoupit do hrozící palby, když šlo o nalodění na zadrženou obchodní loď, přistání k nějakému pozemnímu výpadu; a oni bez rozpaků podnikali útok, Norsko se do něho vrhalo samo, udeřilo a uteklo. Ale teď byli nervózní... slyšela to v mumlaných komentářích, které prosáklý zapnutým komlinkem - vždycky zapnutým; tradice Norska, o které všichni věděli, že existuje, až po posledního nováčka. Byli poslušní, poslechnou, ale jejich pýcha byla zraněna v této nové fázi války, ve které pro ně nebylo žádné použití. Bylo důležité být teď dole, udělat to gesto. Podráždění ze skoku a drog, měli tu nejhorší náladu, a ona viděla, jak se oči rozzáří při slově, doteku ramene, když kráčí kolem.

Zнала je jménem, každého, sem tam někoho oslovila. Byl tam Mahler, kterého si vybrala mezi uprchlíky z Russellu, vypadal zvlášť střízlivý a ani trochu vystrašený; Kee, z obchodního; Di přišel před lety stejným způsobem. A spousta, spousta dalších. Někteří byli rejuvenilovaní, jako ona, znali ji roky... stejně znali skóre, spočítala si, jako všichni ostatní. O to trpčí pro ně bylo, že tahle kritická fáze nebyla jejich, nemohla být. Prošla tmavou prázdnotou předního nákladového prostoru, kolem okraje válce, do jiného světa posádek riderů, bylo to jako domov, vzpomínka na jiné dny, kdy sama bydlela v takovém místě, té bizarní sekci, kde posádky bojových lodí vnitřního systému, jejich mechanici, přípravné posádky, žily ve svém vlastním soukromém světě. Existovalo tu úplně jiné velení, v téhle chvíli správně nahoře, pod rotací, a v řídkých chvílích, kdy dokovali, stropem dolů. Byly tam dvě z osmi posádek, Quevedova a Almarshadova, z Odina a Thora; čtyři byly mimo službu; dvě rajtovaly v nule nahoře ve skeletu... nebo uvnitř svých lodí, protože než se posádky dostaly na svá místa speciálním výtahem ven z rotačního válce, trvalo to jednu otočku pláště, a oni nemohli takový čas ztratit, pokud skočili rovnou do nějakého problému. Rajtování v nule během skoku - připomněla si ten zážitek docela dobře. Není to nejpříjemnější způsob cestování, ale vždycky to musel někdo udělat. Vůbec neměli v úmyslu rozmísťovat ridery tady na Omikronu, jinak by dvě jejich další soupravy byly nahoře v konzervě, jak tomu říkali, ve vyhnanství. „Všechno je, jak má být,“ řekla těm v polopřípravě. „Odpočívát, relaxovat, držet se dál od pití; pořád máme pohotovost a budeme ji mít, dokud budeme tady. Nevím, kdy musíme odletět a s jakým předstihem to budeme vědět. Možná že nás čeká boj, ale to není moc pravděpodobné. Řekla bych, že neděláme misijní skok bez doby na odpočinek. Tahle operace je na našem časovém rozpisu, ne na rozpisu Unie.“

Neozvaly se žádné poznámky. Vyjela výtahem na hlavní úroveň, prošla krátkou vzdáleností ke koridoru číslo jedna, nohy měla pořád gumové, ale drogy už ztrácely otupující účinek. Šla do své kanceláře-bytu, chvíli jen, tak přecházela, nakonec si lehla na lůžko a odpočívala, jenom zavřela oči a nechala napětí ustupovat, nervózní energii, kterou jí skok vždycky přivodil, protože to obvykle znamenalo blížít se bitvě, rychlé štekání rozkazů, zabít nebo zemřít.

Tentokrát ne; tohle bylo plánováno, k téhle věci se blížili po celé měsíce, nabité malými útoky a nájezdy, kdy zabrali životně důležitá zařízení, kdy zpustošili a zničili, co se dalo.

Chvíli si odpočinout; kdo mohl, spal. Ona nemohla. Byla ráda, když začalo svolávání.

Byl to zvláštní pocit, stát znovu v koridorech Evropy, o to podivnější, že se nacházela ve společnosti všech ostatních, usazených v poradní kabině vlajkové lodi... divný a panický pocit, tohle setkání lidí, kteří pracovali tolik let společně, aniž se setkali, kdy se tak horlivě vyhýbali sobě navzájem, až na krátká dostaveníčka při předávání rozkazů z lodi na loď. V posledních letech bylo nepravděpodobné, že sám Mazian věděl, kde byla celá jeho flotila, zda určité lodě přežily výpravy, na které byly vyslány... nebo jaké šílené operace mohly podniknout sólově. Byli spíš než flotilou operační gerilou, která se připlíží, zaútočí a uprchne.

Ted' byli tady, posledních deset, kteří přežili manévry; Tom Edger z Austrálie, štíhlý, s ponurou tváří; velký, neustále zamračený Mika Kreshov z Atlantiku; Carlo Mendez ze Severního pólu, malý, tmavý muž klidných způsobů. Byl tam Chene z Libye, který přešel na rejuvenil - vlasy mu úplně zestříbřely za ten rok, kdy ho viděla naposled; byl tam Porey s tmavou pletí z Afriky, neuvěřitelně odpudivý člověk... kosmetická chirurgie po utrpených zraněních nebyla ve Flotile možná - Keu z Indie, hebký jako hedvábí a sebejistý; Sung z Pacifiku, výkonnost sama; Kant z Tibetu, další Sungův odlitek.

A Konrád Mazian. Stříbrovlasý po rejuvilu, vysoký, hezký muž v tmavě modrém, položil si ruce na stůl a všechny je pomalu přehlédl. To bylo vypočítáno na efekt; možná v tom otevřeném pohledu byla upřímná náklonnost. Smysl pro dramaticklost a Mazian patřili k sobě; ten muž jí žil. Zнала ho, znala jeho způsoby, ale Signy přesto strhlo staré vzrušení.

Žádné úvody, žádné vítání, jenom ten pohled a kývnutí. „Před vámi jsou složky,“ řekl Mazian. „Znamenají nejvyšší utajení: jsou v nich kódy a koordináty. Vezměte si je s sebou a seznamte s podrobnostmi svůj šifrovací personál, ale neprojednávajte nic z lodě do lodě. Šifrujte své počítače pro alternativy A, B, A a tak dál, a jed'te podle nich dle odpovídající situace. Ale nepočítáme s tím, že bychom ty alternativy používali. Všechno je nachystané tak, jak by mělo být.

Schéma...“ Přivolał schéma na obrazovku před nimi, ukázal jim známou oblast jejich nedávných operací, ve které likvidací životně důležitého personálu a vyvoláním chaosu na stanicích způsobili, že zůstala jediná osamělá nepodrobená stanice jako zužující se nálevka směrem k Pellu, směrem k široce rozházeným Zadním Hvězdám. Jedna stanice. Viking. Signy dávno přišla na ten vzorec, taktiku starou jako Země, starou jako válka, které Unie nebude moci vzdorovat, protože si nemohla dovolit vakuum v moci, nemohla si dovolit, aby stanice, o které bojovala, upadly do chaosu, byly zbaveny techniků a ředitelů a bezpečnostních sil, záměrně ponechané kolapsu. Unie kdysi začala tuhle hru na zabírání stanic. Takže nacpali stanice Unii do chřtánu; Unie se pak musela přesunout blíž nebo nechat stanice ztracené, musela je zásobovat techniky a ostatním zkušeným personálem, nahradit ty, kdo byli evakuováni. A lodě, aby je střežily, rychle, jednu po druhé. Unie musela dokonce napnout svou monstrózní sílu, aby udržela to, co jí bylo předloženo ke strávení.

Musela vzít celý Viking, se všemi těmi vnitřními komplikacemi stanice, která nikdy nebyla evakuována... vzít ji jako poslední, protože cpali do břicha Unie stanice svým vlastním tempem, nadiktovali si tempo a směr pohybů lodí i personálu Unie.

Viking byl poslední.

Pro ostatní střed všeho, a kolem pusto, jen stanice bojující o přežití.

„Všechno ukazuje na to,“ řekl Mazian měkce, „že se rozhodli Viking posílit; je to logická volba: Viking je jediný, který má počítačové kartotéky kompletní, jediný, na kterém mají možnost sebrat všechny jinověrce, všechny odpůrce, kde mohli použít svou policejní taktiku a každého legitimovat, ihned. Teď je celý čistý, sanitárně upravený pro jejich operační základnu; dovolili jsme jim zakousnout se do něho pořádně; my Viking vynecháme, a udeříme na ty druhé stanice, které visí jenom na nitce, co se týče životaschopnosti... a pak nezbyvá nic než daleká pustina mezi námi a Hlubinou; mezi Pellem a Uníí. Provádíme expanzi nepohodlnou, nákladnou; rozháníme zvířata na širší pastviny různými směry... dokud můžeme. Ve složkách máte zvláštní instrukce. Drobné detaily se možná budou muset improvizovat v určitých mezích, podle toho, co se třeba objeví ve vašich sektorech. Norsko, Libye, Indie, jednotka jedna; Evropa, Tibet, Pacifik, dvojka; Severní pól, Atlantik, Afrika, trojka; Austrálie má svoji prá-

ci. Jestli budeme mít štěstí, nevpadne nám nikdo do zad, ale každý kontingent bude krytý. Tohle bude dlouhá schůze; proto jsem vás nechal odpočinout. Budeme si útok simulovat, pokud nejsou další otázky.“

Signy se pomalu nadechla a vydechla, otevřela složku a v ti-
chu, ve kterém jim Mazian dovolil to učinit, zkoumala plán operace,
jak byl stanoven, a tiskla rty do uší a uší linky. Nebylo třeba to
memorovat: věděli, k čemu se chystají, variace na staré téma, kterým
se zabývali každý zvlášť. Ale tohle byla navigace, která sáhne až na
dno jejich schopností, masový útok, precizní přílet bez oddělené syn-
chronizace, katastrofa, jestli se lodě ve skoku k sobě příliš přiblíží,
jestliže náhodou bude v blízkosti nějaký masivní předmět jako třeba
nepřítel. Vynoří se tak blízko u Vikinga, aby napadený neměl na vy-
branou, o katastrofu se těsně otřou. Přítomnost nějaké nepřátelské
lodě tam, kde statisticky neměla být, rozmístění lodí ze stanice v ne-
obvyklé konfiguraci... všemožné eventuality. Vzali v úvahu také po-
zice planet a satelitů v soustavě při jejich příletu, aby se maskovali,
kde je to možné. Vynořit se ze skokového prostoru s nervy ještě roz-
plizlými, nutit omámené mozky do akce a snažit se zmapovat oka-
mžitě pozici přátel a nepřátel, koordinovat útok tak dokonale, že ně-
kteří z nich Viking přeskočí a někteří se objeví pod ním, přiblíží se
ze všech stran najednou, ze stejného místa startu...

Měli jednu výhodu oproti elegantním novým lodím Unie, s je-
jich skvělým vybavením, nezkušenými mladými posádkami, vycvi-
čenými na trenažérech, s nabířanými odpověďmi na všechny
otázky. Flotila měla zkušenosti, mohla přemísťovat svoje záplatova-
né lodě s přesností, se kterou se elegantní výbava Unie ještě nesrov-
návala, s tím jejich nervním unionistickým konzervatismem a lpěním
na příručce, která omezovala její kapitány.

Mohli by v takové operaci ztratit nosič, možná víc než jeden,
dostat se do kolize, zabít se vzájemně. Počet pravděpodobnosti mlu-
vil ve prospěch takové nehody. Spoléhali na Mazianovo štěstí... že se
to nestane. To byla jejich šance, že udělají něco, co nikdo příčetný
nemohl udělat, a překvapení bylo na jejich straně.

Objevovala se schémata, jedno po druhém. Diskutovali, většina
poslouchala a přijímala, protože bylo jenom málo toho, k čemu měli
námitky. Společně se najedli a vrátili se do schůzovní kabiny k po-
slednímu kolu diskuse.

„Jeden den na odpočinek,“ řekl Mazian. „Půjďme za hlavního úsvitu, pozítří. Nastavte to do počítačů; kontrola a ještě dvojí kontrola.“

Přikývli, rozpustili schůzku, každý odešel do své lodi, a ten rozchod měl zvláštní příchut'... totiž, že pokud se sejdou příště, bude jich méně.

„Na shledanou v pekle,“ zamumlal Chenel a Porey se zašklebil

Měli den na to, aby všechno naložili do počítačů; a rozhodnutí čekalo.

5

Stanice Cyteen: bezpečnostní oblast: 9/14/52

Ayres se probal, nevěděl, co ho probudilo v tichu jejich bytů. Marsh se vrátil... nejnovější úlek, jaký zažili poté, kdy se mu nepodařilo připojit se k nim po rekreačním odpočinku. Ayrese soužilo napětí. Uvědomil si, že nějakou dobu spal celý ztuhlý, protože ramena ho bolela a měl zatáté pěsti, a teď ležel klidně a pot mu stékal po tváři, nejistý, co to způsobilo.

Válka nervů nepolevila. Azov měl, co chtěl, zprávu, která povolávala Maziana. Teď se dohadovali nad některými body sekundárních dohod, o budoucnosti Pellu, který Jacoby přihlásil k Unii. Měli určitou dobu k rekreaci, tolik dosáhli, ale byli zadržováni na poradách, vyčerpávání taktikou drobností stejně jako dřív. Bylo to, jako by celá jeho žádost k Azovovi jen vystupňovala situaci, protože Azov nebyl posledních pět dnů k dosažení... je pryč, trvali na svém pohlaváři, a potíže, které pro ně teď vyvstávaly; měly příchut' zlomyslnosti.

Kdosi se venku pohyboval. Tiché kroky. Dveře se bez ohlášení rozevřely. Dovnitř se naklonila silueta Diasové. „Seguste,“ řekla. „Přijel. Musíš přijít. Jde o Marshe.“

Vstal a natáhl se pro oblečení, a pak Diasovou následoval. Karl Bela se taky štrachal z vedlejších dveří. Marshův pokoj byl naproti, vedle Diasové, a dveře byly otevřené.

Marsh visel, pomalu se otáčeje, za řemen připevněný k háku, který držel pohyblivé světlo. Obličej vypadal strašně. Ayres na okamžik strnul, pak přitáhl židli, která byla překlopená, vylezl na ni a pokusil se tělo sundat. Neměli nůž, neměli nic, co by mohlo řemen odstranit. Byl zaříznutý do Marshova krku a Ayres ho nemohl uvolnit a podpírat tělo zároveň. Bela a Diasová se snažili pomoci, drželi kolena, ale nebylo to k ničemu.

„Musíme zavolat ostrahu,“ řekla Diasová.

Ayres slezl ze židle, těžce oddechoval a hleděl na ně.

„Mohla jsem ho zadržet,“ řekla Diasová. „Byla jsem ještě vzhůru. Slyšela jsem tu nějaký pohyb, dost velký hluk. Divné zvuky. Když tak najednou přestaly a na tak dlouho - nakonec jsem vstala a podívala se.“

Ayres zavrtěl hlavou, podíval se na Belu, pak vyšel ven do obývacího pokoje a ke komunikačnímu panelu u dveří, aby zasignalizoval, že žádají ostrahu. „Jeden z nás je mrtvý,“ řekl. „Přepojte mě k někomu kompetentnímu.“

„Žádost předáme,“ přišla odpověď. „Ostraha je na cestě.“

Reproduktor se odmlčel, nebyl o nic víc informativní než obvykle.

Ayres se posadil, hlavu v rukou, snažil se nemyslet na Marshovu strašnou mrtvolu, pomalu se otáčející ve vedlejším pokoji. Schylovalo se k tomu; víc se bál, že se Marsh zhroutl v rukou svých mučitelů. Svým způsobem statečný muž, nezlomil se. Ayres, se poctivě snažil věřit, že se to nestalo.

Nebo snad byl vinen? K sebevraždě ho mohly dohnat výčitky svědomí.

Diasová a Bela se posadili poblíž, čekali s ním, obličej prázdné a chmurné, vlasy po spánku rozčuchané. Snažil se přičísnout se prsty.

Marshovy oči. Nechtěl na ně myslet.

Uplynula dlouhá doba. „Kde vězí?“ ptal se Bela a Ayres se vzpamatoval natolik, aby ostře pohlédl na Belu a pokáral ho za takový projev lidskosti. Byla to stará válka; pokračovala dokonce i v tomhle, a hlavně po tomhle.

„Možná bychom se měli vrátit do postele,“ řekla Diasová.

V jiných dobách, na jiném místě, šílený návrh. Tady to bylo rozumné. Potřebovali si odpočinout. Systematické úsilí směřovalo k

jedinému, zbavit je odpočinku. Ještě kousek a byli by všichni jako Marsh.

„Pravděpodobně se opozdí,“ souhlasil nahlas. „To bychom mohli.“

Tiše, jako by to byla nejrozumnější věc na světě, se vrátili do svých oddělených pokojů. Ayres se svlékl a šaty přehodil přes židli u postele, připomněl si znova, že je hrdý na své spoléčníky, kteří se tak dobře drželi, a že on nenávidí - nenávidí Unii. Nebyla to jeho věc, nenávidět, jenom získat výsledky. Marsh byl aspoň svobodný. Přemýšlel, co Unie dělá se svými mrtvými. Možná je pomele na hnojivo. To by bylo pro takovou společnost typické. Ekonomické. Ubohý Marsh.

Unie si zaručeně bude počínat zvráceně. Sotva se uložil do postele, zredukoval mysl na úroveň, která nepřipouštěla jasnou myšlenku, a zavřel oči ve snaze usnout, když tu se rozevřely vnější dveře, v obývacím pokoji zaduněly těžké boty, jeho dveře se hrubě roztáhly a proti světlu se rýsovali ozbrojení vojáci.

S pečlivým klidem vstal. „Obléknout,“ řekl voják.

Poslechl. S manekýny nemělo smysl se dohadovat.

„Ayresi,“ řekl voják a pohnul puškou. Vyvedli je z bytu do jedné kanceláře, jeho, Belu a Diasovou; nechali je sedět aspoň hodinu na tvrdých lavicích, čekali na nějakého představeného, kterého jim slíbili. Dalo se předpokládat, že ostraha chce být podrobně prohledat. „Ayresi,“ řekl voják podruhé, tentokrát ostře, a naznačil, že má vstát a následovat ho.

Poslechl, opouštěl Diasovou a Belu se zlou předtuchou. Budou je týrat, pomyslel si; možná je dokonce obviní z vraždy Marshe. Možná obviní jeho.

Další prostředky, jak zlomit jejich odpor, nic jiného, myslel si. Mohl teď zaujmout Marshovo místo; byl tím, koho oddělili od ostatních.

Odvedli ho z kanceláře, vedli mezi četou vojáků do vnějšího koridoru, spěchali dál a dál od kanceláří, od všech obvyklých míst, vezli ho dolů výtahem, pochodovali další chodbou. Ne protestoval. Kdyby se zastavil, táhli by ho; nemělo smysl se dohadovat s takovými mozky, a on byl příliš starý, aby se nechal táhnout po chodbě.

Byly to doky... doky, přecpané vojáky, četa na četě ozbrojených vojáků, a lodě nabírající náklad. „Ne,“ řekl a zapomněl na všechnu svoji taktiku, ale hlaveň pušky ho udeřila do ramen a pohnala ho dál, přes ošklivou utilitářskou palubu, nahoru k rampě a kotvici věži, která spojovala nějakou loď s dokem. Pak se ocitl uvnitř; vzduch byl, pokud vůbec něco, aspoň chladnější než v docích.

Prošli tři koridory, následoval výtah, spousta dveří. Dveře na konci byly otevřené a osvětlené, a oni ho vedli dovnitř, do ocelového a plastického zařízení lodní paluby; oblé tvary, židle neurčitého designu, lisované lavice, stoly daleko nápadnějších křivek než na stanici, všechno stísněné a v podivných úhlech. Zapotácel se, nezvyklý na nerovnou podlahu, a překvapeně se podíval na muže usazeného za stolem.

Dayin Jacoby vstal ze židle, aby ho přivítal.

„Co se to děje?“ zeptal se Jacobyho.

„Opravdu nevím,“ řekl mu Jacoby a zdálo se, že je to pravda. „Sebrali mě včera v noci a přivedli na palubu. Tady už čekám půl hodiny.“

„Kdo tady velí,“ obrátil se Ayres na manekýna. „Informujte ho, že s ním chci mluvit.“

Nic neudělali, jenom stáli, pušky drželi všichni ve stejném nacvičeném úhlu. Ayres se pomalu posadil, stejně jako Jacoby. Báł se. Jacoby možná taky. Sklouzl do svého dlouhého návyku mlčet, když zjistil, že zrádci při žádné příležitosti nemá co říct. Žádná zdvořilostní konverzace nebyla možná.

Lod' se pohnula, přes plášť a koridory k nim dolehl třesk a vyrušil je z klidu. Vojáci sáhli po držadlech, když nastala nula zvedající žaludek. Vymaňovali se ze staniční gravitace, měli ještě chvilku, aby se chytli taky, žaludky rozhoupané; měli pocit nepřetržitého pádu, a ten pád, když nastal, se pomalu ustaloval.

„Odletěli jsme,“ zamumlal Jacoby. „Takže to přišlo.“ Ayres nic neřekl, v panice pomyslel na Belu a Diasovou, které nechal za sebou. Opustil je.

Ve dveřích se objevil černě oblečený důstojník a za ním další.

Azov.

„Odchod,“ řekl Azov manekýnům, a oni vyšli v mlčenlivém pořádku. Ayres a Jacoby ihned vstali.

„Co se děje?“ zeptal se Ayres přímo. „Co to znamená?“
„Občane Ayresi,“ řekl Azov, „provádíme obranné manévry.“
„Mojí společníci - co je s nimi?“

„Jsou na tom nejbezpečnějším místě, pane Ayresi. Vyslal jste zprávu, kterou jsme chtěli; možná bude k užítku, a proto jste s námi. Váš byt je hned vedle, kousek touhle chodbou. Laskavě se tam odtud nevzdalujte.“

„Co se děje?“ vyptával se pořád, ale pobočník ho vzal za paži a vedl ho ke dveřím. Sevřel rám a bránil se, vrhl pohled zpátky na Azova. „Co se děje?“

„Připravujeme se,“ řekl Azov, „doručit Mazianovi vaši zprávu. A zdá se, že vám přijde vhod, když budete po ruce... jestli vyvstanou další otázky. Blíží se útok; odhaduji kde, a bude dost velký. Mazian se nevzdává stanic jen tak; a my, pane Ayresi, se přemísťujeme tam, kde musíme podle něho být... Nedal nám na vybranou, a on to ví; ale samozřejmě budeme upřímně doufat, že bude uznávat vaši autoritu, až ho zavoláte. Kdybyste si náhodou přál připravit druhou, možná ještě ostřejší a naléhavější zprávu, poskytneme vám zařízení.“

„Aby ji upravili vaši experti.“

Azov se ztuhle usmál. „Chcete, aby Flotila zůstala nedotčená? Upřímně pochybuji, že ji můžete svolat. Myslím, že Mazian vaši zprávu nevezme na vědomí; ale až zjistí, že přišel o základny, můžete ještě splnit humanitární úlohu.“

Ayres nic neřekl. Považoval mlčení dokonce i teď za nejrozumnější. Pobočník ho vzal za paži a táhl zpátky koridorem, strčil ho do holého bytu s plastickým nábytkem, a zamkl dveře.

Přecházel sem tam těch několik kroků, které byt dovolil. Včas se poddal únavě v kolenou a sedl si. Vedl si špatně, pomyslel si. Diasová a Bela byli... ať jsou kdekoliv - na nějaké lodi nebo ještě na stanici, a na které stanici byli, to pořád ještě nevěděl. Mohlo se stát cokoliv. Seděl a třásl se, najednou si uvědomil, že jsou ztraceni, že vojáci a lodě míří k Pellu a k Mazianovi... protože Jacobyho vzali s sebou taky. Jediná - humanitární - funkce. Ve své hlouposti hrál tak, aby zůstal naživu, aby se dostal domů. Vypadalo to stále méně pravděpodobné. Měli ztratit všechno.

„Byl uzavřen mír,“ řekl tehdy v krátkém prohlášení, které dovolil zaznamenat, bez základních kódů. „Představitel Rady bezpeč-

nosti Segust Ayres v zastoupení Společnosti Země a Rady bezpečnosti požaduje, aby flotila navázala kontakt pro jednání.“

To byla nejhorší chvíle; zapojovat se do války. Země potřebovala Maziana, ať byl kdekoli, se všemi jeho loděmi, které náhodně útočí na Unii, protože představoval vleklou svízel, bránící Unii natahovat paže směrem k Zemi.

Mazian zešílel... proti ohromné rozloze Unie vyslat těch několik lodí, které měl, pustit se do obrovského měření sil a prohrát. Kdyby byla Flotila smetena, pak se Zemi najednou nebude dostávat času, který sem přišel získat. Žádný Mazian, žádný Pell, a všechno se rozpadne.

A kdyby nebylo takové zprávy, kterou zamýšleli vyprovokovat nějakou úspěchanou akci nebo zmařit manévry, které už byly v proudu, a tím zmenšit šanci na Mazianův úspěch ještě víc?

Vstal, znovu přešel nakloněnou podlahu toho, co vypadalo jako jeho konečné vězení. Takže druhá zpráva. Fantastický požadavek. Jestli Unie byla stejně sebejistá jako manekýni, stejně chladně přesvědčená o svém cíli, mohli by ji nechat odvysílat, kdyby vyhovovala jejich požadavkům.

„Bereme-li v úvahu sjednocení zájmů Společnosti a Unie v obchodních dohodách,“ stylizoval v duchu. „Jednání daleko pokročila; pokud chcete prokázat dobrou vůli v jednáních, zanechte všech vojenských operací; přerušte palbu a přijměte příměří. Zůstaňte na příjmu pro další instrukce.“

Zrada... aby se Mazian dal na ústup, propadl se do určitého roztržitého odporu, který Země v tomhle stadiu potřebovala. Byla to jediná naděje.

Kniha třetí

1

I.

Při příletu k Pellu: 10/4/52; 1145 hod.

Pell.

Norsko se pohnulo zároveň s Flotilou a hnalo svoji obrovskou masu do reálného prostoru synchronně. Komlink a skan ožily a pátraly po zrnku, kterým byl gigantický Tibet, jenž na téhle cestě skočil před nimi coby předsunutá hlídka.

„Potvrzeno,“ ozval se komlink rychle a konejšivě. Tibet byl tam, kde měl být, nedotčený, jeho průzkumná sonda neporušená žádnou nepřátelskou akcí. Po celé soustavě byly rozeseté obchodní lodě, bleskově umlčovaly ryk samozvané domobrany. Tibetu jedna obchodní v panice vyklouzla, a to bylo špatné. Nepotřebovali žádné posly zpráv utíkající k Unii; ale Unie možná byla tím posledním místem, kam obchodní loď v téhle chvíli chtěla mířit.

A o chvílku později se úsečně ohlásila Evropa, operativa vlajkové lodě: nacházeli se v bezpečném prostoru, kde nebyla pravděpodobná žádná akce.

„Teď chytáme vysílání přímo z Pellu,“ hlásil jí Graff a stále poslouchal. „Zní to dobře.“

Signy se natáhla přes palubní desku a vytukala signál kapitánům riderů, aby je informovala. Rychle se přibližující k plášti Norska, tolik parazitů, nedali se setřást. Komlink zachytil přímé a překotné hlášení z lodí domobrany, které se hnaly pryč z jejich kursu, protože Flotila se řítila do soustavy nebezpečně rychle. Flotila sama

ted' byla víc než nervózní, hnala se tak, jako by byla jedno tělo, klesla si cestu na poslední bezpečné místo, které, jak doufali, zbylo.

Ted' jich bylo devět. Chenelova Libye se proměnila v trosky a prach, a Keuova Indie ztratila dva ze čtyř riderů.

Byli na totálním ústupu, utíkali od debaklu u Vikinga, hledali místo, kde mohli popadnout dech. Všichni utrpěli šrámy; Norsku z jednoho stabilizátoru visel chuchvalec kovových střev, pokud vůbec ten stabilizátor po skoku ještě měli. Na palubě byli mrtví, tři technici, kteří v té sekci pracovali. Neměli čas je vyhodit, ani to tam vyčistit, museli utíkat, zachránit loď, Flotilu, to, co zbylo ze síly Společnosti. Palubní desky před Signy nepřestávaly hořet červeným světlem. Vyдалa rozkaz kontrole škod, aby se zbavili mrtvol, všeho, co z nich najdou.

Tady taky mohla čekat léčka - nečeká, nebude. Hleděla na světla před sebou, dívala se na desku, drogy jí stále zatěžovaly smysly, otupovaly prsty, když manipulovala ovladači, aby převzala Norsko od počítačové synchronizace. Sotva se u Vikinga objevili, museli to otočit a utéct - bylo to Mazianovo rozhodnutí. Nikdy se neptala, respektovala toho muže jako strategického génia - celé roky. Ztratili loď, a on je tam zatáhl, po měsících plánování, po manévrech, které trvaly čtyři měsíce a stály bezpočet životů.

Vedl je z boje, ze kterého byly jejich nervy pořád ještě napjaté, z boje, který mohli vyhrát.

Neměla odvahu podívat se vedle sebe a setkat se s očima Graffa, nebo Di, nebo s obličejí ostatních na můstku; neměla pro ně žádnou odpověď. Neměla ji ani pro sebe. Mazian měl jiný nápad... něco. Zoufale věřila, že měl pro ten ústup rozumný důvod.

Bylo možné, že Mazianovi povolily nervy. Pro sebe trvala na něčem jiném, ale podvědomě uvažovala, jaké kroky by podnikla, co by udělala, kdyby byla velitelem Flotily. Co kdokoli z nich mohl udělat líp, než bylo uděláno. Všechno šlo podle plánu. A Mazian ustoupil. Mazian, kterého uctívali.

V ústech měla krev. Prokousla si ret.

„Z Pellu via Evropa jsme obdrželi přibližovací instrukce,“ oznámil jí komlink.

„Graffe,“ řekla, „převezmi to.“ Soustředila veškerou pozornost na obrazovky a nouzový komlink, který si zastrčila do ucha, přímé spojení s Mazianem, kdyby se konečně rozhodl ho použít, kdyby se

rozhodl s Flotilou komunikovat, což zatím neudělal, mlčel od příkazů k ústupu z bitvy, kterou neprohráli.

Byl to rutinní přilet, zcela rutinní. Mazianův komlink jí udělil svolení, vyťukala příkaz kapitánům svých riderů, rozmístila bojové lodě Norska, stejně jako ostatní lodě Flotily roztrousily svoje vlastní, tentokrát je řídily záložní posádky. Ridery dohlédnou na domobranu, odpálí všechno, co by hrozilo střelbou, pak přiletí a zadokují s nimi, až velké nosiče budou v bezpečí přístavu na stanici.

Komlinkové brebentění z Pellu neustávalo; šlo to pomalu, stanice se s nimi dohadovala, Pell byl přeplněný. Od Maziana nepřišlo nic.

II.

Pell: modrý dok; 1200 hod.

Mazian - sám Mazian, a ne Unie, ne další konvoj. Celá Flotila přilétala.

Ta zpráva běžela koridory rychlostí každého nekontrolovaného šíření informací, staničními kanceláři a malými hloučky na docích, stejně tak v K, protože bariérami leccos prosáklo a obrazovky tam ukazovaly situaci. Emoce kolísaly od úplné paniky, když chvíli byla možnost, že jsou to lodě Unie... k panice jiného rázu, když poznali, o co jde.

Damon studoval monitory a chvílemi rázoval po dokovém velení modré. Byla tam Elene, usazená u komlinkové konzoly, držela si u ucha sluchátko, mračila se a soustředěně s kýmsi diskutovala. Obchodníci už propadli panice; těm ozbrojeným okamžitě zakázali střelbu pod pohrůžkou, že je Flotila smete a posádky i lodě byly donuceny ke službě. Ostatní se báli konfiskací zásob, zbraní, vybavení a personálu. Takové obavy a stížnosti byly jeho starost; mluvil s některými z nich, když mohl poskytnout nějakou záruku. Právní oddělení mělo zabránit takovým konfiskacím soudním příkazem, přípisem a dekrety. Dekrety... proti Mazianovi. Obchodníci věděli, jakou mají cenu. Přecházel a trápil se, nakonec šel ke komlinku, napojil se na další kanál a kontaktoval ostrahu.

„Deane,“ pozdravil pověřeného muže, „zavolej mi alterdnovou směnu. Jestli je nevytlačíme z K, nebudeme moci nechat ty nákladní doky otevřené ke vstupu. Nastrč tam do cesty nějaké lidi. Dej uni-

formy dozorcům, jestli jich nebudeš mít dost. Všeobecný povolávací rozkaz; ty doky musíš zabezpečit a zajistit, že se tam nedostanou Dolani.“

„Vaše kancelář to bere na sebe.“

„Bereme to na sebe.“ Na druhém konci zaváhali, měli by to dostat písemně, s podpisy z hlavní kanceláře. Velitel stanice to mohl udělat; kancelář velitele stanice měla plné ruce práce ve snaze nezaostávat za situací. Jeho otec byl na komlinku a snažil se Flotilu zdržet dohadováním.

„Dejte mi podepsaný papír, až budete moci,“ řekl Dean Giah. „Dostanu je tam.“

Damon tiše zasykl, přerušil kontakt, kráčel dál, zastavil se za Eleniným křeslem a opřel se o její opěradlo. Opřela se také ve chvíli klidu, napůl se otočila, aby se dotkla jeho ruky. Její obličej byl bílý, když do téhle místnosti vešel. Už se jí vrátila barva a sebeovládání. Technici měli plno práce, vysílali podrobnosti k rozkazům dokovým posádkám dole, prováděli přípravy, aby staniční centrála mohla začít s přesunem nákladních lodí z přístavu, kde se měla usadit Flotila. Chaos - v doku nebyly jenom nákladní lodě, byla tu stovka obchodních lodí, kterým byl určen stálý orbit se stanicí kolem Dolny, driftující mrak frachtáků, pro které už nezbylo místo. Do tohohle zmatku mířilo devět obrovských lodí, které nutily ostatní lodě, aby doky uvolnily. Mazianův komlink páčil na Pell neustálý katechismus otázek a ověření, ale stále odmítal specifikovat, co chce nebo kde miní dokovat, jestli vůbec miní dokovat.

My jsme další na řadě? Tahle noční můra je neopouštěla. Evakuace. V těhotenství se nedá pomýšlet na útěk bůhvíkam, prodělat skok - na nějakou dávno opuštěnou stanici u Zadní hvězdy; ke Slunci, k Zemi... Pomyslel na Hansford. Představil si Elene... v něm.

Byli to civilizovaní lidé, když odstartovali.

„Možná jsme vyhráli,“ řekl technik. Zamrkal, uvědomil si, že to je také možnost, ale není to pravděpodobné... vždycky v hloubi duše věděli, že je to nemožné, že Unie se příliš rozrostla, že Flotila jim mohla zachránit roky, jako je dávala až do této chvíle, ale nikoli vítězství, to nikdy. Nosiče by sem nepřiletěli v takovém počtu, pokud by šlo o něco jiného než o ústup.

Počítal šance, pokud Pell odmítne evakuaci; počítal, co čeká jakéhokoli Konstantina v rukou Unie. Vojáci ho určitě nenechají na

pokoji. Položil ruce Elene na ramena, srdce mu tlouklo, jako by se chtělo roztrhnout, uvědomil si, že možná budou rozděleni, že ztratí ji i dítě. Jestli dojde k evakuaci, naloží ho na palubu a vezmou do zajetí, stejně jako se to stalo na jiných stanicích, aby dostali kvalifikovaný personál z rukou Unie, lidi naloží na kteroukoli loď, kterou budou mít po ruce. Jeho otec... jeho matka... Pell byl jejich život; byl to opravdu život jeho matky - a Emilio a Miliko. Bylo mu uvnitř špatně, byl staničář, vyšel z generací staničářů, kteří žádnou válku nikdy nechtěli.

Kvůli Elene, kvůli Pellu, kvůli všem snům, které měli, bude bojovat.

Ale nevěděl, kde začít.

III.

Norsko: 1300 hod.

Signy už měla vizuální kontakt, viděla centrovaný prstenec stanice Pell, vzdálený měsíc, a zářící šperk - Dolnu, zachumlanou v mračnách. Už dávno zmírnili rychlost, pohybovali se přízračně pomalu ve srovnání s předchozí rychlostí, a zatím se hladký tvar stanice rozdrobil do chaosu výstupků, ve kterých se proměnil její povrch.

Na viditelné straně byly frachtáky namačkané v každém přístavu, dokovaly v pohotovostní poloze. Na skanu byla neuvěřitelná změť, pohybovali se pomalu, protože těm slimáčím lodím tak dlouho trvalo, než jim vyčistily příletovou trasu. Každá obchodní loď, kterou nesmetli Unii do rukou, se potulovala tady, na stanici, v útvaru, nebo nedaleko, nebo se vznášela v kosmu mimo soustavu. Graff byl pořád u ovládání, teď to byla únavná práce. Nevídaná mačkanice a ruch. Skutečný zmatek. Když analyzovala vzrůstající nevolnost v břiše, zjistila, že má strach. Vztek ochladl a ona se bála s bezmocností, na kterou nebyla zvyklá... přála si, aby někdo velmi moudrý a už hodně dávno rozhodl nějak jinak, což by jim všem ušetřilo tuhle chvíli, tohle místo a všechna rozhodnutí, která zbývala.

„Nosiče Severní pól a Tibet zůstanou mimo stanici,“ přišlo oznámení z Evropy. „Dělejte patrolu.“

To bylo životně důležité; a zvlášť při tomhle přibližování si Signy přála, aby k tomu vybrali ji a její posádky. Mohlo je čekat něco trpčího. Nečekala je další operace jako na stanici Russell, kde

před vojenskou akcí pro odstranění stanice vypukla panika civilů, davy v docích... její posádka toho měla dost. Ona toho měla dost, a nelíbilo se jí pomýšlení, že by měla vojáky pustit volně na stanici, když byli v náladě, ve které byla sama.

Přišla další zpráva. Stanice Pell informovala, že z přístavů přesunula množství frachtáků, aby mohli přijmout válečné lodě v jedné sekvenci a tak, aby s nimi na docích nikdo jiný bezprostředně nesousedil. Dislokované frachtáky se budou pohybovat přes formaci orbitujících lodí opačným směrem, než kterým pronikne do jejich útvaru Flotila. Do toho vpadl Mazianův hlas, hluboký a drsný, opakoval informaci, co se stane, jestliže se jakkoli poruší formace lodí kolem Pellu, jestliže se nějaký frachták pokusí vstoupit do soustavy, bude bez varování sestřelen.

Stanice to vzala na vědomí; nic jiného nemohla dělat.

IV.

Pell: K; 1300 hod.

Nic nefungovalo. Zdálo se, že v K nikdy nic nefungovalo. Vasilij Kressich naprosto vyčerpaný mačkal knoflíky a mačkal je zas a znovu, praštil do komlinku rukou a pořád nedostával odpověď od staniční komlinkové centrály. Chodil po svém malém bytě sem a tam. Tyhle poruchy ho rozzuřovaly, skoro ho přiváděly k slzám. Docházelo k nim denně; voda, ventilátory, spojení, video, zásoby, nedostatky, které jeho domovu znovu a znovu připomínaly mizérii života, rozkladu, namačkaná těla, nesmyslné násilí lidí, kteří zešíleli z předlidnění a nejistoty. On měl být. Měl své vlastnictví; udržoval tyhle věci úzkostlivě v pořádku, drhnul je často a posedle. Pach K na něm visel bez ohledu na to, jak se myl a jak pečlivě čistil podlahy a zabezpečoval přístěnek proti pronikajícímu pachu. Byl to antiseptický kouř, laciný astringen a jaké ještě chemikálie stanice užívala v boji proti chorobám a tlačenci a aby udržela systémy zajišťující životní funkce v rovnováze.

Přešel pokoj, znovu s nadějí zkusil komlink, a zase nefungoval. Zaslechl, že se venku v koridoru něco hýbe, věřil, že Nino Coledy a jeho chlapi udrží všechno pod kontrolou... doufal. Byly chvíle, kdy se z K nemohl dostat ven, občasné nepokoje, kdy se brány zavřely a dokonce ani jeho propustka radního nestačila na udělení výjimky.

Věděl, kde by měl být - venku, obnovovat pořádek, řídit Coledyho, snažit se zabránit policii K v nějakém excessu.

A on nemohl jít. Jeho tělo se hrbilo při pouhém pomyšlení, že by se měl postavit davům a křiku a nenávisti a odpornosti K... další krvi, a dalším nepříjemnostem, které by rušily jeho spánek. Zdálo se mu o Reddingovi. O ostatních. O lidech, které znal, kteří zemřeli v koridorech nebo byli vyhozeni do kosmu. Věděl, že tahle zbabělost je fatální. Bojoval s ní, věděl, kam vede, že když jednou ukáže rozpolcenost, bude ztracen... a s tím vědomím prožíval dny, kdy bylo obtížné procházet chodbami, kdy cítil, jak málo odvahy má. Byl jeden z nich, nelišil se od ostatních; a když mu dali úkryt, nechtěl z něho vycházet, nechtěl přejít ani krátkým úsekem ke stanovišti ostra-hy a k průchodu.

Zabijí ho, Coledy nebo někdo z jeho rivalů. Nebo někdo, kdo vůbec nebude mít motiv. Jednoho dne ho zabijí šílení výtržníci, kteří řádili v K, někdo zklamaný z nevyřízené žádosti, někdo, kdo ho nenávidí a vidí v něm symbol autority. Žaludek se mu teď svíral po každé, když otvíral dveře bytu. Venku čekaly otázky a on neměl odpovědi; byly tam požadavky, a on jim nemohl vyhovět; oči, a on do nich nemohl pohlédnout. Jestli půjde dnes ven, bude se muset vrátit, pokud se chaos zhorší; nebylo mu dovoleno opustit K víc než jednou za určitý čas. Snažil se o to, zkoušel svůj kredit - nakonec sebral odvahy, aby požádal o doklady, aby požádal o propustku, několik dní po posledním nepokoji - požádal, i když věděl, že se to asi donese Coledymu; požádal, i když věděl, že ho to může stát život. A oni ho odmítli. Ta velká, ta mocná rada, jejímž členem byl... ho nevyslyšela. Měl, jak řekl Angelo Konstantin, příliš velkou cenu tam, kde byl, předvedl mu soukromou ukázkou přesvědčování, aby zůstal tam, kde je. Dál se o tom nezmínil, bál se, že by se to dostalo na veřejnost, a on by potom dlouho nežil.

Byl kdysi dobrý člověk, statečný muž. Považoval se za takového, aspoň před cestou; před válkou; když tu byla Jen a Romy. Dva-krát ho v K obklopil dav, jednou ho zbili do bezvědomí. Redding se ho pokusil zabít, a to nebude naposledy. Byl unavený a nemocný, a rejuvenil na něho nepůsobil; měl podezření, že ten, co dostal, není kvalitní, měl podezření, že to napětí ho zabijí. Pozoroval, jak jeho obličej nabývá nových rysů a obráží prázdnou beznaděj; už nepoznával toho muže, kterým byl před rokem. Posedle se bál o své zdraví,

znal kvalitu lékařské péče, kterou měli v K, kde se všechny léky kradly a pančovaly, kde byl závislý na Coledyho štědrosti, co se týče drog stejně jako vína a slušné stravy. Už dál nemyslel na domov, už dál netesknil, už dál nemyslel na budoucnost. Byl tu jenom dnešek, stejně hrozný jako včerejšek; a pokud mu zbyla nějaká touha, pak toužil mít jistotu, že to nebude horší.

Znovu zkusil spojení a tentokrát nezasvítilo ani červené světlo. Vandalové rozbíjeli věci v K stejně rychle, jako je jejich vlastní opravářské čtyři dávaly dohromady... jejich vlastní čtyři. Trvalo celé dny, než sem dostali dělníky z Pellu, a některé věci rozbité zůstaly. Pronásledovaly ho noční můry, že tak skončí všichni, že nějaký maniak způsobí sabotáž něčeho životně důležitého, nikoli v úmyslu spáchat sebevraždu, ale právě proto, aby přitom zrušil celou sekci.

Mohlo se to stát.

V krizi.

Nebo v kterékoli chvíli.

Přecházel pokojem rychleji a rychleji, tiskl si ruce na žaludek, který neustále bolel, když byl ve stresu. Bolest rostla a přehlušovala jiné obavy.

Nakonec nervy opanoval, oblékl si sako, byl beze zbraně, na rozdíl od většiny lidí v K, protože musel projít kontrolním skanem. Bojoval s nevolností, položil ruku na otvírač dveří, nakonec se vybičoval, aby vstoupil do tmavého, graffity počmáraného koridoru. Zamkl za sebou dveře. Ještě ho nevyhloupili, ale čekal to, přes Coledyho ochranu; každého obrali. Nejbezpečnější bylo mít málo; o něm se vědělo, že má hodně. Jestli byl v bezpečí, pak jen díky tomu, že v očích policie patřil ke Coledymu - pokud se k nim nedonesla zvěst o jeho žádosti o propustku.

Chodbou a kolem stráží... Coledyho muži. Šel k doku mezi zástupy, které páchly potem a nevyměňovanými šaty a antiseptickými spreji. Lidé ho poznali a chňapali po něm špinavýma rukama, ptali se ho, co se to děje nahoře v hlavní stanici.

„Nevím, ještě nevím; komlink v mém bytě je hluchý. Právě to jdu zjistit. Ano, zeptám se. Zeptám se, pane.“ Opakoval to znovu a znovu, odtrhával se od jednoho páru svírajících rukou k druhému, od jednoho žadatele k druhému, někteří měli divoké oči a byli hluboko v drogovém šilenství. Neutíkal; útěk znamenal paniku, panika znamenala mačkanici, mačkanice znamenala smrt; a před ním byly dveře

do sekce, příslib bezpečí, místo, kam K nemohla dosáhnout, kam se nikdo nemohl dostat bez zvláštní propustky, kterou on měl.

„Je to Mazian,“ říkalo se v docích K. A zároveň: „Odlétají. Celý Pell odlétá a nás tu nechají.“

„Radní Kressichu.“ Nějaká ruka ho chytila za paži, znamenala zdržení. Sevření ho rychle obrátilo. Hleděl do obličeje Saxe Chamberse, jednoho z Coledyho mužů, cítil v tom sevření hrozbu, zraňovalo jeho paži. „Kam jdete, radní?“

„Na druhou stranu,“ řekl bez dechu. Už věděli. Žaludek ho zabolet ještě víc. „Rada se má během krize sejít. Řekněte to Coledymu. Měl bych tam být. Nikdo neřekl, co s námi rada jinak udělá.“

Sax nic neřekl - chvíli nedělal nic. Zastrasování ovládal jedinečně. Prostě hleděl, dost dlouho, aby připomněl Kressichovi, co dalšího ještě dovede. Pustil ho a Kressich se odtáhl.

Neutíkat. Nesmí utíkat. Nesmí se ohlížet. Nesmí dát najevo strach. Navenek byl klidný, i když žaludek mu svíraly křeče.

Kolem dveří se shromažďoval zástup. Prodíral se jím, nařizoval jim ustoupit. Zachmuřeně se pohnuli, a on použil svou propustku, aby otevřel jejich stranu přístupu, rychle vkročil dovnitř a použil kartu, aby zavřel dveře dřív, než se někdo odváží ho následovat. Na chvíli byl sám na rampě vedoucí nahoru, v úzkém přístupu, v jasném světle a vznášejícím se pachu z K. Opřel se o stěnu, třásl se a žaludek se mu svíjel. Po chvíli sešel po rampě na druhou stranu a stiskl knoflík, který by měl přivolat strážu na druhé straně hranic K.

Tenhle knoflík fungoval. Strážu otevřely, přijaly jeho kartu a zaznamenaly jeho přítomnost na Pellu. Prošel dekontaminací a jeden strážný opustil svoje stanoviště, aby šel s ním, rutinní postup, kdykoli byl radnímu z K povolen přístup na stanici, dokud neopustil pohraniční zónu; pak mohl jít sám.

Uhlazoval si za chůze šaty, snažil se zbavit se zápachu a vzpomínek a myšlenek na K. Ale všemi koridory se rozléhalo poplašené houkání, svítila červená světla, a všude byl vidět personál ostrahy a policie. Na druhé straně taky nevládl mír.

V.

Pell: centrála stanice, kancelář komunikačního ústředí; 1300 hod.

Ovládací pulty komunikační ústředny byly rozsvícené od jednoho konce na druhý, přecpané voláním ze všech oblastí stanice najednou. Občanské komlinky byly v krizi zahlceny; červená svítla ve všech zónách, informovala všechny obyvatele, aby zůstali na místech.

Ne všichni tuhle instrukci poslechli. Některé chodby z těch, co byly monitorovány, byly prázdné; jiné byly plné zpanikařených obyvatel. Co se teď ukázalo na monitoru v K, bylo horší.

„Volat ostrahu,“ nařídil Jon Lukas a sledoval obrazovky. „Modrá tři.“ Šéf divize se naklonil nad pult a dával směrnice dispečerovi. Jon přešel k hlavnímu pultu, za kterým seděl uštvaný šéf ústředny. Celá rada byla povolána, aby zaujala všechna nouzová místa, ke kterým se mohou dostat, aby zjistili taktiku, ne detaily. On byl k ústředně nejbližší, utíkal, dosáhl tohoto místa i přes chaos venku. Hale... Hale, doufal horoucně, udělal to, co mu bylo řečeno, a seděl teď v jeho bytě s Jessadem. Pozoroval zmatek v ústředně, chodil od pultu k pultu, sledoval jednu chodbu za druhou, topící se ve zmatku. Šéf ústředny se snažil dovolat se do kanceláře velitele stanice, ale ani jemu se to nepodařilo; snažil se tam dostat přes velitelský staniční komlink, a pořád mu na obrazovce naskakovalo blikající oznámení KANÁL OBSAZEN.

Šéf zaklel, poslouchal protesty svých podřízených, štvanec, kterého hnala krize před sebou.

„Co se děje?“ zeptal se Jon. Muž si otázky chvíli nevšímal, vyřizoval dotaz podřízeného, takže Jon počkal. „Co to děláte?“

„Radní Lukasi,“ řekl šéf slabým hlasem, „nevíme kam skočit. Není čas.“

„Nemůžete dostat spojení?“

„Ne, pane. Nemůžu dostat spojení. Jsou zahlceni velitelským vysíláním. Omluvte mě.“

„Nechte to plavat,“ řekl, když se dozorčí chtěl vrátit k pultu, a když se na něho muž podíval, vyštěkl: „Přepojte mě na všeobecné vysílání.“

„Potřebuji povolení,“ řekl šéf ústředny. Za ním začala svítit červená světla a množila se. „Potřebuji autorizaci, radní. Musí ji vydat velitel stanice.“

„Udělejte to!“

Muž zaváhal, rozhlédl se kolem, jako by mu mohl někdo poradit. Jon mu sevřel rameno a otočil ho k ovladači, zatímco se na přetíženém pultu rozsvěcovala další a další světla.

„Dělejte,“ nařídil mu Jon a šéf naladil vnitřní kanál a zapojil mikrofón.

„Všeobecné na jedničku,“ nařídil a vzápětí se mu dostalo potvrzení. „Všeobecné na video a komlink.“ Hlavní obrazovka v ústředně se rozzářila, kamera jede.

Jon se zhluboka nadechl a naklonil se, aby se dostal do zorného pole. Ten obraz teď šel všude, jenom ne do jeho vlastního bytu, k muži jménem Jessad. „Tady radní Jon Lukas,“ řekl celému Pellu, vtrhl do každého kanálu, operačního i občanského, od blížících se lodí navigovaných stanicí až po baráky v K; po poslední a největší rezidenci na stanici. „Mám důležitou zprávu pro všechny obyvatele. Flotila, která je v současnosti v naší blízkosti, se prohlásila jako Mazianova a pokračuje v normálních operacích pro dokování. Tato stanice je v bezpečí, ale zůstane pod červenou, dokud nebudou všechny kanály průchodné. Operace v ústředně a všude jinde půjdou hladce, pokud občané přestanou používat komunikační kromě nejvyšší nouze. Všechny areály stanice jsou v bezpečí a nedošlo k žádnému poškození nebo krizi. Každé volání zaznamenáme, a porušení této oficiální žádosti označíme. Všechny pracovní čtyři Dolanů, ihned se hlase ve svých ubytovnách a čekejte na někoho, kdo vás bude řídit. Nepřibližujte se k dokům. Všichni ostatní dělníci pokračují v určené práci. Jestliže můžete vyřešit problémy bez toho, abyste volali ústředí, udělejte to. Zatím máme s Flotilou pouze operační kontakty; jakmile získáme nějaké informace, uveřejníme je. Zůstaňte prosím u svých přijímačů; to bude ten nejrychlejší a nejspolehlivější zdroj zpráv.“

Odtáhl se ze zorného pole. Varovná světélka na kameře pohasla. Rozhlédl se a zjistil, že chaos na pultech je mnohem menší, protože celá stanice byla na chvíli zaměstnaná jinak. Některá volání se okamžitě vrátila, někdo je pokládal za nezbytná a naléhavá; většina už se neozvala. Zhluboka se nadechl, koutkem mysli uvažoval o tom,

co se možná dělo v jeho bytě, nebo hůř, někde venku - doufal, že Jessad tam byl, a bál se, že ho tam objeví. Mazian. Vojenská přítomnost, která může znamenat kontrolu záznamů, nepříjemně podrobné otázky. A najdou skrývajícího se Jessada...

„Pane.“ Byl to šéf ústředny. Třetí obrazovka zleva byla rozsvícená. Angelo Konstantin, rozzuřený a rudý. Jon zapnul příjem.

„Držte se obvyklých postupů,“ štěkl Angelo a odpojl se. Obrazovka potemněla, a Jon stál, svíral pěsti a snažil se zjistit, jestli to bylo proto, že načapal Angela ve chvíli, kdy neměl co říct, nebo protože byl Angelo zaměstnaný.

Tak ať to přijde, pomyslel si v návalu nenávisti, tep mu bušil v žilách. Ať Mazian evakuuje všechny, kdo půjdou. Potom přijde Unie...bude potřebovat lidi, kteří znají stanici. Může se dosáhnout dohody; jeho jednání s Jessadem k tomu otevřelo cestu. Nesměl váhat. Byl v tom a už nebylo cesty zpátky.

První krok... objevit se na veřejnosti, aby všichni slyšeli jeho ujišťující hlas, a nechat Jessada, aby ho viděl, jak to dělá. Stát se známým, ať se jeho obličej stane známým po celé stanici. To byla ta výhoda, kterou Konstantinové vždycky měli, monopol na veřejnou viditelnost, na krásu. Angelo vypadal jako vitální patriarcha; on ne. Neměl způsoby, celoživotní zvyk na autoritu. Ale schopnosti - ty měl; a jakmile se mu srdce začalo uklidňovat po počátečním strachu z chaosu tam venku, našel v chaosu výhodu; stejně jako ve všech událostech, které šly proti Konstantinům.

Jenom Jessad... vzpomněl si na Námořníka, který zemřel, a do té situace ho zahnal Mazian. Jenom jedna věc je teď chránila... že Jessad se musí spoléhat na něho a na Hala jako na své paže a nohy, protože ještě nemá svou vlastní síť; a v téhle chvíli byl Jessad elegantně uvězněný, musel mu důvěřovat, protože se neodvážil vejít do chodeb bez papírů - neodvážil se vylézt ven, když se blíží Mazian.

Nadýchl se, vyrostl při pomyšlení na moc, kterou vlastně má. Měl tu nejlepší pozici. Jessad mohl poskytnout záruku... neboť co znamenalo další vyhozené tělo, další tělo bez papírů, jak někdy končila těla vyhozená z K? Nikdy dřív nezabil, ale od chvíle, kdy přijal Jessada, věděl, že by to udělat mohl.

Norsko: 1400 hod.

Šlo to pomalu, zakotvit tolik lodí: Pacifik první, pak Afrika; Atlantik; Indie; Norsko dostalo volno a Signy ze svého výhodného postavení na centrálním postu k můstku vydala rozkaz Graffovi, který měl řízení. Norsko se pohnulo s netrpělivým spěchem, protože čekalo už dlouho; otvíraly se porty dokových posádek Pellu, aby připojily můstky, a manévr začala Austrálie. Zajišťovala zakotvení, zatímco do doku vklouzl supernosič Evropa, který opovrhl nabízenou asistencí, již mu stanice chtěla poskytnout.

„Tady to nevypadá na problémy,“ řekl Graff „Na dokové straně je všude klid. Ostraha velitele stanice je tady neprůstřelná. Žádná známka, že by civilové panikařili. Udrželi to pod pokličkou.“

Byla to určitá úleva. Signy se trochu uvolnila a začala doufat v rozum, aspoň dokud si Flotila neuspořádá svoje vlastní záležitosti.

„Zpráva,“ ozval se komlink. „Pozdrav od velitele stanice Pell dokující Flotile; vítejte na palubě a zúčastníte se co nejdříve staniční rady?“

„Evropa odpoví,“ zamumlala, a za chvíli tak učinil spojový důstojník Evropy, žádal malý odklad. „Všem kapitánům,“ zaslechla nakonec na nouzovém kanálu, který monitorovala celé hodiny, Mazianův hluboký hlas, „soukromá porada ve schůzovní kabině, okamžitě. Předajte velení svým důstojníkům a přijďte sem.“

„Graffe.“ Hrabala se z křesla. „Převezmi to. Di, dej mi eskortu deseti mužů, okamžitě.“

Komlink z Evropy chrлил další rozkazy, aby v doku rozmístili po padesáti vojácích z každé lodi, v plné bojové výstroji; aby velení Flotily převzal zástupce kapitána Austrálie, Jan Meyis, prozatím; ridery dokovaných lodí měly požádat staniční kontrolu o přibližovací instrukce, aby se mohly znovu připojit. Takové podrobnosti teď byly Graffova práce. Mazian jim chtěl něco říct, vysvětlit, dlouho na to čekali.

Šla do své kabiny, zdržela se jenom, aby strčila do kapsy pistoli, spěchala k výtahu a ven do přístupového koridoru mezi běžícími vojáký, které Graff poslal na dok... v bojové výstroji od chvíle, kdy

se začali přibližovat ke stanici, mířili k poklopu, provázeni ozvěnami Graffova hlasu, který odumíral v ocelových koridorech Norska. Di byl s nimi, a její eskorta se od nich oddělila a připojila se k ní, když procházela kolem.

Patřil jim celý dok. Vyrázili ven ve stejné chvíli, kdy na dok dorazili vojáci z ostatních lodí, a staniční ostraha zmateně couvala před neúprosným postupem ozbrojených vojáků, kteří věděli přesně, jaký obvod chtějí zabrat, a tam zaujali postavení. Dokoví dělníci se rozbíhali sem a tam, nejistí, kde je chtějí: „Vraťte se k práci!“ zakřičel Di Janz. „Dejte ty vodovody tamhle!“ A oni hned věděli, co dělat... představovali jenom malou hrozbu, stáli příliš blízko a byli příliš zranitelní ve srovnání s vojáky. Signiny oči sledovaly ozbrojenou ostrahu za linií, jak je rozmístěná, a upřely se do stinné změti konstrukcí a kabelů, která mohla skrývat ostřelovače. Obklopili ji přidělcenci, velel jim Bihan. Vedla je s sebou, pohybovala se rychle podél lodních přístavišť, kde se táhly řady kotvicích věží a spojovacích kabelů a ramp, kam až oko dohlédlo, podél vzhůru zakřiveného doku podobné zrcadlovým odrazům. Teprve daleko na obzoru se slabě rýsovala hranice, tam dokovaly obchodní lodě. Vojáci vytvořili štít podél celé cesty mezi Norskem a Evropou. Šla za Tomem Edgerem z Austrálie a jeho eskortou. Ostatní kapitáni budou za ní, přicházejí tak rychle, jak jen můžou.

Doběhla Edgera na rampě k Evropě; šli společně. Keu z Indie je dostihl, když procházeli žebrovaným tunelem a došli k výtahu, a Porey z Afriky byl Keuovi v patách. Nic neříkali, každý z nich šel mlčky, možná se stejnými myšlenkami a stejným vztekem. Žádné domněnky. Vzali si jenom několik stráží, nacpali se do výtahu a jeli mlčky, prošli koridorem na hlavním patře k poradní kabině, kroky se tam prázdně rozléhaly, v koridorech širších než mělo Norsko, všechno bylo větší. A taky opuštěné: jenom několik vojáků Evropy drželo nepohnutě stráž.

Podobně byla prázdná poradní kabina, po Mazianovi ani stopy, jenom jasná světla v místnosti zářila, aby jim řekla, že jsou očekáváni u kulatého stolu. „Odchod,“ přikázala Signy své eskortě, když odcházeli i ostatní. Všichni se rozesadili podle stáří, Tom Edger první, pak ona, následovala tři volná místa, pak Keu a Porey. Přišel Sung z Pacifiku, deváté křeslo. Dorazil Kreshov z Atlantiku, posadil se do čtvrtého křesla naproti Signy.

„Kde je?“ zeptal se Kreshov nakonec, u konce s trpělivostí. Signy pokrčila rameny a složila paže na stole, hleděla před sebe na Sunga a neviděla ho. Spěch... a pak čekat. Ústup z bitvy, dlouhou dobu mlčel... a teď znovu čekat, aby jim řekl, proč. Zaostřila na Sungův obličej, na klasickou starou masku, která nikdy neprojevila netrpělivost, ale ty oči byly temné. Nervy, připomněla si. Byli vyčerpaní, vytržení z bitvy, přestáli skok, pak tohle. Není doba na hluboké nebo dalekosáhlé úsudky.

Mazian nakonec přišel, klidně, minul je a usadil se na své místo v čele stolu, obličej skloněný, vyčerpaný stejně jako ostatní. Po rážka? zajímala se Signy s těžkým žaludkem, jako by v něm měla něco, co se nedá strávit. A pak vzlédl a ona zahlédla ten malý nepokoj kolem Mazianových úst a už věděla, co bude následovat... zasykla v záchvatu vzteku. Poznala to malé napětí, masku - Konrád Mazian hrál různé úlohy, zrežiroval svoje objevení, jako režiroval léčky a bitvy, hrál elegána nebo naopak drsného chlapíka. Tohle byla pokora, nejfalešnější maska ze všech, nenápadný oblek, žádné předvádění mosazi; vlasy, rejuvenilové stříbro, taky bylo falešné, ten hubený obličej, tragické oči... oči lhalý nejvíc, povrchní jako u herce. Pozorovala tu hru výrazů, úžasné fluidum, které by zmátlo svatého. Připravil se, aby s nimi manipuloval. Stiskla rty.

„Jste všichni v pořádku?“ zeptal se. „Všichni z vás.“

„Proč jsme se stáhli?“ vyrazila ze sebe, jeho oči se na ni převkapeň upřely, oplatily jí vztek. „Co se nedá vyřídit přes komlink?“ Nikdy se neptala, nikdy nic nenamítala proti jakémukoliv Mazianovu rozkazu, za celou svou kariéru. Teď to udělala, a sledovala, jak se jeho výraz mění od vzteku k jakési shovívavosti.

„Dobrá,“ řekl. „Dobrá.“ Přelétl pohledem místnost... znovu tu byla prázdná místa. Bylo jich devět, dva z nich venku patrolovali. Pohled se zaměřil na každého z nich zvlášť. „Musíte něco slyšet,“ řekl Mazian. „Něco, s čím je třeba počítat.“ Zmáčkl knoflíky na konzoli před svým sedadlem, aktivoval obrazovky na čtyřech stěnách, všechny stejné. Signy se podívala na schéma, které naposledy viděla na Omikronu, pachut' žluči v ústech, pozorovala rozšiřující se oblast, známé hvězdy se scvrkávaly ve stále větším měřítku. Už to nebylo území Společnosti; už nebylo jejich; jenom Pell. V širším pohledu viděli Zadní hvězdy. Slunce ne. Ale brzo na něj mělo dojít taky. Vě-

děla dost dobře, kde je, jestli se schéma bude dál rozšiřovat. Zastavilo se, přestalo růst.

„Co je to?“ zeptal se Kreshov.

Mazian je jenom nechal dívat.

Dlouho.

„Co je to?“ zeptal se Kreshov znovu.

Signy dýchala; stálo to vědomou námahu v tomhle tichu. Zdálo se, že čas strnul, zatímco Mazian jim ukazoval, v tom mrtvém tichu, co bylo v jejich myslích hluboko zasuto.

Prohráli. Kdysi tu vládli, a prohráli.

„Z jedné živé planety,“ řekl Mazian skoro šeptem, „z jedné živé planety na počátku, lidstvo dosáhlo tak daleko, kam jsme došli my. Tady je jediná úzká oblast vesmíru, hluboko v území Unie... Zadní Hvězdy; Pell., a Zadní Hvězdy. Dají se udržet, a s personálem, který Pell přetěžuje... je to možné dokázat.“

„A znovu utéct?“ zeptal se Porey.

Čelistní sval v Mazianově obličejí sebou cukl. Signy zjistila, že jí hlasitě tluče srdce a dlaně se potí. Blížilo se zhroucení... všeho.

„Poslouchejte,“ zasyčel Mazian, maska spadla. „Poslouchejte!“

Zmáčkl další knoflík. Ozval se nějaký hlas, vzdálený, nahaný. Zнала ho, znala tu cizí modulaci... znala ho.

„Kapitánovi Konrádu Mazianovi,“ začal záznam, „tady je druhý tajemník rady bezpečnosti Segust Ayres, autorizační kód Omar série tři, se zmocněním rady a Společnosti; přerušte palbu. Přerušte palbu. Jedná se o míru. Jako důkaz dobré vůle je požadováno, abyste přerušili všechny operace a vyčkali rozkazů. To je nařízení Společnosti. Vynakládáme veškeré úsilí, abychom během tohoto jednání zaručili bezpečnost personálu Společnosti, jak civilního, tak vojenského. Opakuji: kapitánovi Konrádu Mazianovi, tady je druhý tajemník Rady bezpečnosti...“

Hlas se stisknutím knoflíku zmlkl. Potom se rozhostilo ticho. Všichni vypadali naprosto zmateně. „Je po válce,“ zašeptal Mazian. „Je po válce, chápete?“

Mráz projel Signy až do kostí. Všude kolem nich byl obraz toho, co ztratili, situace, ve které se ocitli.

„Společnost se nakonec vzmohla na nějakou akci,“ řekl Mazian. „Předala jim... tohle.“ Zvedl ruku k obrazovkám, gesto zahrnovalo celý vesmír. „Zaznamenal jsem tuhle zprávu z vlajkové lodě Unie,

přesně tuhle zprávu. Z vlajkové lodě Seba Azova. Chápete? Kódové určení je platné. Malloryová, ti lidé ze Společnosti, kteří se chtěli nalodit... tohle nám tedy chtěli provést.“

Nadechla se. Všechn vztek zmizel. „Kdybych je vzala na palubu...“

„Nemohla jsi je zastavit, chápeš. Lidé ze Společnosti nedělají rozhodnutí sólově. Už to bylo někde rozhodnuto. Kdybys je na místě zastřelila, nemohla jsi to zarazit... jenom zdržet.“

„Dokud bychom nenarýsovali jinou hranici,“ odpověděla. Hleděla do Mazianových bledých očí a připomněla si každé slovo, které promluvila s Ayresem, každý pohyb, každý tón. Pustila toho muže, aby udělal tohle.

„Takže přece se nějak dostali na cestu,“ řekl Mazian. „Otázka je, jakou dohodu uzavřeli první, na Pellu - a kolik připsali Unii. Je tu taky možnost, že ti takzvaní vyjednávači nejsou nedotčení. Vymyté mozky, podepsali a všechno odevzdali přímo do úzkostlivých prstů Unie, znali i signální kódy Společnosti a nevěděli, co dalšího vykloupili, nevěděli, jaké kódy, jaké informace, co všechno bylo kompromitované, kolik všeho vlastně prozradili; naše vnitřní kódy snad ne, ale my nevíme, které kódy Pellu znají... všechny ty náležitosti, které by jim dovolily přijít rovnou sem. Proto jsem vás stáhl. Měsíce plánování; ano; stanice ztracena; loď a přátelé ztraceni; strašné lidské strádání - to všechno pro nic. Ale já se musím rychle rozhodnout. Flotila je nedotčená; stejně tak Pell; máme jenom tolik, ať je to dobře nebo špatně. Mohli jsme u Vikinga vyhrát; a zůstali bychom tam přišpendlení, ztratili bychom Pell... veškerý zdroj zásob. Proto jsme se stáhli.“

Neozval se žádný zvuk, nikdo se nepohnul. Najednou to dávalo smysl.

„Proto jsem se neozýval v komlinku,“ řekl Mazian. „Je to na vás. Jsme na Pellu, kde máme na vybranou. Vezmeme jako hotovou věc, že to poslal člověk ze Společnosti... při plném vědomí? Bez nátlaku? Že Země stojí pořád za námi -? To je otázka. Ale - přátelé, záleží na tom opravdu?“

„Jak to, záleží?“ zeptal se Sung.

„Podívejte se na mapu, přátelé, podívejte se na ni znovu. Tady... tady je planeta. Pell. A jak chcete bez něho přežít? Co je Země... vedle něho? Máte tedy na vybranou: poslouchat údajné rozkazy Spo-

lečnosti, nebo se budeme držet tady, shromažďovat zdroje, podnikat akce. Evropa nebere na rozkazy ohled. Přinejmenším můžeme přinutit Unii, aby si dvakrát rozmyslela, než sem strčí nos. Nemají posádky, které se nám vyrovnají ve stylu; máme tady zásoby; máme zdroje. Ale rozmyslete se - nebudu vám bránit - nebo můžete zůstat a dělat, co si myslím, že byste mohli dělat. A až dějiny napíší, co se to stalo se Společností, můžou taky napsat, jak to vypadalo s Konrádem Mazianem. Rozhodl jsem se.“

„Jsme dva,“ řekl Edger.

„Tři,“ řekla Signy, o nic rychleji, než se mumlavě hlásili ostatní. Mazian si jednoho po druhém pomalu prohlédl a přikývl.

„Pak tu zůstaneme, ale musíme Pell zabrat. Možná s námi budou spolupracovat a možná ne. Zjistíme to. -A nejsme tady na to ještě všichni. Sungu, chci, abys osobně zaletěl na Severní pól a Tibet a přednesl jim to. Vysvětlí jim to, jak chceš. A jestli se v kterékoli posádce objeví někdo, kdo by nesouhlasil, i mezi vojáky, dáme jim své požehnání a necháme je jít, vezmeme si jednu obchodní loď tady odsud a vyvezeme je. Nechávám to na jednotlivých kapitánech, aby si s tím poradili.“

„Všichni budou souhlasit,“ řekl Keu.

„Kdyby se našel někdo s jiným názorem,“ řekl Mazian. „Teď stanice - půjdeme ven a rozestavíme všude svoji ostrahu, na klíčová místa dosadíme svoje lidi. Půl hodiny vám bude stačit, abyste to tu dostali pod své velení. Ať se nakonec rozhodnou k čemu chtějí, není sporu o tom, že potřebujeme bezpečně držet Pell, než se pustíme do nějaké akce, ať už by šlo jenom o získání nějaké lodi pro ty, kdo budou chtít odejít, nebo o udržení téhle soustavy.“

„Jdeme?“ zeptal se Kreshov, když zavládlo ticho.

„Jdeme,“ řekl tiše Mazian a propustil je.

Signy se odsunula od stolu a vykročila, první po Sungovi, pak kolem Mazianovy stráže u dveří, vzala svoji dvoučlennou eskortu a šla, uvědomovala si, že ostatní má těsně v patách. Nejistota pořád tížila její vědomí. Celý život patřila ke Společnosti - proklínala ji, nenáviděla její taktiku a slepotu - ale najednou se cítila nahá, když stála mimo ni.

Únava, přesvědčovala sebe samu. Studovala historii, cenila si jejích lekcí. Nejhorší ohavnosti začínaly s polovičnými rozhodnutími, s omluvami, kompromisy s protivníkem, ústupky z toho, co mělo být

uděláno. Vesmír a její požadavky byly absolutní; a kompromisy, se kterými Společnost přišla do Hlubiny, nevydrží déle, než dokud budou vyhovovat silnějšímu... a tím byla Unie.

Sloužili Zemi, přesvědčovala se, měli na kontě lepší skutky než agenti Společnosti, kteří uzavřeli tenhle obchod.

3

I.

Pell: sektor bílá dvě; 1530 hod.

Venku v koridoru určitě stále svítila varovná světla. Opravářská dílna se nedala vyrušit z rozvážného tempa. Dozorce procházel uličkou mezi stroji a v jeho přítomnosti utíchal veškerý hovor. Još z opatrnosti nezvedal hlavu; odstranil plastikovou pečeť z malého, opotřebovaného motoru a hodil ji do koše k dalšímu třídění, svorky hodil do jiného koše a součástky rozdělil do různých kategorií - pro další použití nebo k recyklaci podle stupně opotřebovanosti a druhu materiálu.

Od chvíle, kdy z komlinku zaznělo originální oznámení, se z obrazovky na přední stěně neozvalo ani slovo. Po počátečním zmateném dohadování nad zprávou nebyla žádná diskuse povolena. Još se vytrvale vyhýbal pohledu na obrazovku a na staničního policistu u dveří. Směna mu skončila už před víc než třemi hodinami. Všichni by měli být propuštěni, všichni, kdo tu pracovali na částečný úvazek. Měli přijít jiní dělníci. Byl tu už přes šest hodin. Nepodávalo se tu žádné jídlo. Dozorce jim nakonec poslal pro sendviče a pití. Na lavici před ním ještě stála miska se zmrzlinou. Nedotkl se jí, protože chtěl vypadat velmi zaměstnaně.

Dozorce se za ním na chvíli zastavil. Nereagoval, nepřerušil rytmus práce. Slyšel, že dozorce šel zase dál, a nepodíval se na něho. Nezacházeli s ním jinak než s ostatními. Byla to jeho vlastní utýraná mysl, přesvědčoval se, co ho nutilo k podezření, že ho třeba zvlášť sledují. Na všechny pečlivě dohlíželi. Ta dívka vedle něho, neusměvavá a vždycky opatrné dítě pomalých pohybů, dělala nejsložitější práci, jaké byla schopna, a příroda ji ošidila o velkou část schopností.

V dílně bylo hodně lidí téhle kategorie. Někteří sem přišli mladí, snad si klestili cestu vzhůru přes klasifikační třídy, aby získali základní mechanické dovednosti a pak postoupili výš, na technické posty nebo do továrny. A pak tu byli někteří, jejichž nervózní chování naznačovalo jiné důvody, pro které se ocitli tady, ta jejich úzkostná, posedlá soustředěnost... zvláštní, pozorovat takové příznaky na jiných lidech.

Jenomže on nikdy nebyl trestanec, kterými možná byli oni, a možná proto mu méně důvěřovali. Vážil si zdejší práce, protože mu zaměstnávala mozek, což mu poskytovalo nezávislost... stejně jako si vážila svého místa ta vážná dívka vedle něho, pomyslel si. Zpočátku horlivě předváděl svou zručnost a pracoval s horečnou rychlostí; pak viděl, že dítě vedle něho to trápí, a to ho bolelo, protože dívka nemohla pracovat víc, nikdy nemohla pracovat víc. Udělal tedy kompromis a neodváděl tolik práce, kolik bylo pro jeho výkonnost samozřejmé. Na přežití to stačilo. Vypadalo to, že tu bude na dost dlouhou dobu.

Jenomže teď se mu svíral žaludek a přál si, aby ten sendvič k obědu nesnědl celý, ale ani v téhle záležitosti se nechtěl od ostatních lišit.

K Pellu se dostala válka. Mazianovci. Flotila byla tady.

Norsko, a Malloryová.

Neměl žádné myšlenky. Když se na něho začala tlačit temnota, pracoval ještě usilovněji a odháněl vzpomínky pryč. Jenom... válka... Kdosi blízko něho zašeptal něco o tom, že stanice se bude muset evakuovat.

To není možné. To se nemůže stát.

Damone! pomyslel si, a přál si, aby mohl vstát a odejít, jít do kanceláře, přesvědčit se. Jenomže Damon by mu žádnou jistotu dát nemohl, a on se bál to zkoušet.

Mazianova flotila. Vojenské právo.

Ona byla s nimi.

Mohl by se zhroutit, jestli nebude opatrný; jeho duševní rovnováha byla křehká, a on to věděl. Žádost o vymazání paměti snad byla sama o sobě šílená, a Adjustace ho neučinila o nic vyrovnanějším, než byl předtím. Podezíral každý svůj pocit, a proto se snažil pocitů vyvarovat.

„Odpočiňte si,“ řekl dozorce. „Desetiminutová přestávka.“

Pracoval dál, stejně jako během předchozích přestávek. Stejně jako děvče vedle něho.

II.

Norsko:1530 hod.

„Zabrali jsme Pell,“ řekla Signy posádce a vojákům, těm, kteří s ní byli na můstku a těm, kteří byli roztroušení po lodi. „Naše rozhodnutí - Mazianovo, moje, ostatních kapitánů - je Pell udržet. Agenti Společnosti podepsali s Unií dohodu... dali jí celou Hlubinu a po nás chtějí, abychom stáli při nich; náš kontaktní kód předali Unii. Proto jsme upustili od útoku..., proto jsme se stáhli. Nevíme, které naše kódy byly prozrazeny.“ Odmlčela se, aby to všem došlo, pozorovala zachmuřené obličeje kolem sebe, uvědomovala si celé těleso lodi a všechny posluchače v ní. „Pell... Zadní Hvězdy, celý tenhle okraj Hlubiny... tohle nám bezpečně zbylo. My ten příkaz Společnosti nepřijmeme; nepřijmeme kapitulaci, ať je maskovaná čím chce. Utrhli jsme se z řetězu a tentokrát povedeme válku po svém. Máme pro sebe planetu a stanici; a celá Hlubina začíná tady. Můžeme přebudovat stanice u Zadních Hvězd, všechno to, co kdysi existovalo mezi zdejší stanicí a samotným Sluncem. Můžeme to udělat. Společnost teď možná není tak chytrá, aby si nechávala nárazník mezi sebou a Unií, ale k tomu dojde, věřte, k tomu dojde, a Společnost bude aspoň tak chytrá, aby sis námi nezahrávala. Pell je teď náš svět. Máme devět nosičů, abychom ho udrželi. Už dál nepatříme Společnosti. Jsme Mazianova flotila, a Pell je náš. Má někdo jiný názor?“

Čekala, že se někdo ozve, i když znala svoje lidi jako rodinu... protože někteří mohli mít jiný názor, mohli si o tom myslet něco jiného. Měli by důvod.

Na vojenských palubách propukl náhlý jásot, setkal se s ozvěnou, všechny kanály komlinku byly zapojené. Lidé na můstku se objímali a smáli se. Graff ji objal; armkomper Tiho taky; a další její dlouholetí důstojníci. Někteří plakali. Graff měl v očích slzy. Ona ne; mohla by plakat, ale cítila se provinile... bylo to iracionální, zastaralý zvyk loajality. Objala Graffa ještě jednou, odstrčila ho, rozhlédla se. „Všichni se připravíme,“ řekla. Její hlas se rozléhal po celé lodi, komlink byl zapnutý. „Zabereme centrálu stanice dřív, než poznají, že jsme udeřili. Di, pospěš si.“

Graff začal vydávat rozkazy. Dole ve vojenských koridorech se do toho pustil i Di, zřetelně slyšela ozvěnu. Můstek ožil, technici do sebe v úzkých chodbičkách vráželi, když se vraceli na místa. „Deset minut,“ zakřičela, „plná zbroj, všichni vojáci do zbraně a ven!“

Všude se ozýval křik, z komlinku byli slyšet vojáci, kteří spěchali vystrojit se ještě dřív, než dostali oficiální rozkazy. V koridorech zněly povely. Signy odešla do své malé kabiny a obezřetně si nasadila helmu a pancíř, na ruce a nohy nic, radši riskovala, jen když bude mít volnost pohybu. Pět minut. Slyšela, jak Di v zapnutém komlinku odpočítává, jeho hlas se mísil s naprostým chaosem, který tryskal z různých velitelských stanovišť. Nevadí. Tahle posádka a vojáci znali svou práci i potmě a vzhůru nohama. Byla to skutečná rodina. Ty, kdo do ní nezapadli, brzo potkala nehoda, a ti, kdo zůstali, jí byli blízcí jako bratři, jako děti, jako milenci.

Vyrazila ven, pistoli strčila do pouzdra a sjela výtahem dolů; ozbrojení vojáci proudili koridorem, těžké boty v běhu duněly, a vojáci se tiskli ke stěnám, dělali jí místo v okamžiku, kdy ji poznali, aby mohla běžet do čela, kam patřila.

„Signy!“ křičeli na ni a zářili. „Bravo, Signy!“

Znovu žili, a cítili to.

III.

Rada Pellu: sektor modrá jedna

„Ne,“ řekl Angelo okamžitě. „Ne, nepokoušejte se je zastavit. Stáhněte se. Okamžitě stáhněte naše vojska zpátky.“

Velení stanice potvrdilo příjem a vrátilo se ke svým záležitostem. Na obrazovkách v poradní místnosti se začaly objevovat nové příkazy: velitel ostrahy nezřetelným hlasem podal hlášení. Angelo sklesl zpět do křesla u stolu ve středu poradní komnaty, mezi částečně zaplněnými řadami; tiché panické dohadování mezi těmi, kterým se podařilo dostat se sem chodbami. Podepřel si bradu a seděl, sledoval přicházející zprávy, které přebíhaly po obrazovkách jedna za druhou, včetně pohledů na doky, odkud se řítily ozbrojení vojáci. Někteří radní čekali příliš dlouho a nemohli se dostat ze sekcí, kde pracovali nebo kde zaujali nouzový post. Damon a Elene přiběhli společně, hledali tu útočiště, udýchaně u dveří zaváhali. Angelo kývl na syna a snachu, aby šli dál, udělil jim osobní výsadu, a oni se na

jeho pokyn přiblížili a posadili se na dvě volná místa u stolu. „Museli jsme narychlo opustit dokovou kancelář,“ řekl Damon tiše. „Vzali jsme si výtah nahoru.“ Těsně za nimi přišel Jon Lukas a klubko jeho přátel, kteří se sami usadili v řadách kolem, Jon Lukas u stolu. Dva Jacobyové to stihli, vlasy rozčuchané a tváře lesklé potem. To nebyla rada; byl to azyl před tím, co se dělo venku.

To, co viděli na obrazovkách, bylo čím dál horší, vojáci mířili k srdci stanice, ostraha se snažila udržet se situací krok aspoň na dálku, spěšně přepínala z jedné kamery na druhou, obrazy se rychle měnily.

„Personál chce vědět, jestli uzavřeme dveře ovládacího centra,“ řekl radní ode dveří.

„Proti zbráním?“ Angelo si navlhl rty, pomalu zavrtěl hlavou a hleděl na záblesky obrazů z jedné kamery za druhou.

„Zavolejte Maziana,“ řekl Dee, další nově příchozí. „Protestujte.“

„To už jsem udělal, pane. Nedostal jsem odpověď. Myslím, že je s nimi.“

V K to vře, informovala je obrazovka. Zatím se ví o třech mrtvých; spousta raněných...

„Pane,“ přerušilo zprávu volání. „U dveří v K se srocují davy, snaží se je vyrazit. Máme střilet?“

„Neotvírejte,“ řekl Angelo a srdce se mu rozbušilo, když sledoval rychlost, jakou šílenství nabývalo vrchu nad pořádkem. „Zamítám, nestřílejte, dokud nebudou vylomeny dveře. Co chcete - pustit je?“

„Ne, pane.“

„Tak to nedělejte.“ Přerušil kontakt. Otřel si obličej, cítil se špatně.

„Půjdu se tam podívat,“ nabídl se Damon a napůl vstával.

„Nepůjdeš nikam,“ řekl Angelo. „Nechci, aby ses připletl do nějakého vojenského řádění.“

„Pane,“ u lokte se mu ozval naléhavý hlas, kdosi přišel z horních řad. „Pane...“

Kressich.

„Pane,“ opakoval Kressich.

„Komlink v K nefunguje,“ informoval je velitel ostrahy. „Zase ho zničili. Možná to dáme nějak dohromady. Nemohli se přece dostat až k reproduktorům na doku.“

Angelo se podíval na Kressicha, strhaného, zešedivělého člověka, který v posledních měsících zažil víc takových situací. „Slyšíte to?“

„Oni se bojí,“ řekl Kressich, „že odsud odcházíte a dovolíte Flotile, aby je přenechala Unii.“

„Nevíme, jaké mohou být záměry Flotily, pane Kressichu, ale jestli se dav pokusí vyrazit dveře na naši stranu doků, nebudeme moci dělat nic jiného, než střílet. Navrhuji vám, abyste se dostal na sekční komlink, až ho spraví, a jestli tam zbyl nějaký reproduktor, který nezničili, tak jim to vyjasněte.“

„My víme, že jsme páriové, ať se stane cokoli,“ Kressich se otočil, rty se mu chvěly. „Žádali jsme, žádali jsme pořád dokola, urychlete kontroly, vydávejte průkazy, vyčistěte naše záznamy, dělejte to rychleji. Ted' už je příliš pozdě, že?“

„Nikoli nevyhnutelně, pane Kressichu.“

„Vy nejdřív dohlédnete na vlastní lidi a dostanete je v pohodlí na loď, které jsou po ruce. Vezmete nám naše loď.“

„Pane Kressichu...“

„Práce pokračují,“ ozval se Jon Lukas. „Někteří z vás můžou dostat prověřené papíry. Já bych jejich získání neohrožoval, pane.“

Kressich se náhle odmlčel, pohled nejistý, obličej nezdravé barvy. Rty se mu zachvěly a třas se rozšířil až na bradu, ruce se semkly.

Úžasné, pomyslel si Angelo trpce, jak lehce se zájmy zredukuje na ty osobní; přesná práce.

Blahopřeji, Jone.

S uprchlíky z K je snadné jednat. Nabídněte všem jejich vůdcům prověřené papíry a pak s nimi diskutujte. Někteří to skutečně navrhovali.

„Dostali modrou tří,“ zamumlal Damon. Angelo sledoval jeho pohled na monitory, na proud ozbrojených vojáků, kteří se rozmísťovali po koridorech rychle, mechanicky.

„Mazian,“ řekl Jon. „Samotný Mazian.“

Angelo hleděl na stříbrovlasého muže v čele a v duchu počítal chvíle, které budou potřeba, než příliv vojska stoupne po spirálových nouzových rampách na jejich patro, ke dveřím rady.

Jen tak dlouho bude mít stanici ve svých rukou.

IV.

Sektor modrá jedna; číslo 0475

Obrazy se měnily. Lily se strachovala. Vstávala a přecházela dopředu a dozadu, krok ke knoflíkům na krabičce, krok ke snící, jejíž oči byly ustarané.

Nakonec se odvážila na skříňku sáhnout, změnit ten sen.

„Ne,“ řekla snící ostře, a ona se ohlédla a uviděla bolest... tmavé, krásné oči v bledém obličejí, bílá, bílá prostěradla, všechno bylo světlé, kromě očí, které hleděly na obrazy z chodeb. Lily se k ní vrátila, vsunula své tělo mezi sen a snící, upravila jí polštář.

„Já obrátit tě,“ nabídla se.

„Ne.“

Pohladila to čelo, dotkla se ho tak, tak jemně. „Dal-tes-elan, miluji tě, miluji tě.“

„To jsou vojáci,“ řekla Slunce-její-přítel, hlasem tak tichým a klidným, kterým přenášela mír na ostatní. „Muži-s-puškami, Lily. To je špatné. Nevím, co se může stát.“

„Snít oni pryč,“ žadonila Lily.

„Na to nemám moc, Lily. Ale podívej se, pušky nepoužívají. Nikdo není zraněn.“

Lily se třásla, ale zůstala nablízku. Občas se na stále měnících se stěnách objevila tvář Slunce, uklidňovala je, hvězdy zatančily a tvář planety na ně svítla jako přibývajícím měsíc. Řada mužů-s-puškami v krunýřích rostla, plnila chodby stanice.

V.

Nenarazili na odpor. Signy nevytáhla zbraň, i když na ní stále měla ruku. Neudělal to Mazian, Kreshov ani Keu. Z vojáků šel strach, zbraně měli zvednuté, spouště odjištěné. Na docích vypálili jednou jako varování, od té doby nic. Pohybovali se rychle, nedávali čas na rozmyšlenou těm, se kterými se teď setkávali, žádný náznak,

že by bylo možné diskutovat. A bylo jenom málo těch, kteří se v chodbách zdrželi, aby se s nimi setkali. Angelo Konstantin vydal rozkazy, domyslela si Signy - bylo to jediné rozumné počínání.

Prošli do jiného patra, po rampě nahoru na konec hlavní chodby. Dunění bot se rozléhalo v naprosté prázdnotě; ozývalo se ostré hlášení vojáků, kteří v jejich stopách v určitých intervalech zaujíмали pozice. Vyšli z nouzové rampy do areálu řízení stanice; vojáci tam šli také, za důstojníky, pušky skloněné, zatímco další byli posláni postranními chodbami dolů, aby zabrali jiné kanceláře - žádné střelení, tady ne. Postupovali dál ústředními koridory, prošli ze studené oceli a plastiku na tlumivé koberce, vstoupili do chodby s bizarními dřevěnými sochami, kde jejich oči nehleděly o nic méně udiveně než předtím.

A obličeje lidí, kteří se v předpokoji poradní místnosti shromáždili, měly stejně veliké oči.

Vojáci prošli kolem a strčili do zdobených dveří, aby je otevřeli. Křídla se rozletěla do stran a dva vojáci, strnulí jako sochy, hleděli vpřed, pušky zvednuté. Signy a Mazian s ostatními vešli, a radní, v komnatě zdaleka ne zaplněné, vstali a postavili se proti puškám. V jejich postoji byla důstojnost, ne vzdor.

„Kapitáne Maziane,“ řekl Angelo Konstantin, „posad'te se a prohovoříme to spolu... s vámi a vašimi kapitány.“

Mazian stál chvíli mlčky. Signy stála mezi ním a Keuem, Kreshov na druhé straně si pozorně prohlížel tváře. Rada nebyla úplná, chyběla víc než polovina členů. „Nebudeme vás okrádat o čas,“ řekl Mazian. „Chtěl jste nás tady, tak jsme tu.“

Nikdo se nepohnul, neposadil se, nezměnil pozici.

„Rádi bychom slyšeli vysvětlení,“ řekl Konstantin, „téhle - operace.“

„Vojenské právo,“ řekl Mazian, „po dobu trvání stavu ohrožení. A máme otázky... přímé otázky, pane Konstantine, týkající se dohod, které jste možná uzavřel s určitými agenty Společnosti. Dohody... s Unií, a přísun speciálních informací pro rozvědku Unie. Zrada, pane Konstantine.“

Všem v místnosti vyprchala krev z tváří.

„Žádná taková dohoda není,“ řekl Konstantin. „Žádná taková dohoda neexistuje, kapitáne. Tahle stanice je neutrální. Jsme stanice

Společnosti, ale nechceme být zataženi do vojenské akce, nebo být využiti jako základna.“

„A co ta... domobrana... kterou jste rozestavili kolem?“

„Neutralita někdy potřebuje posílit, kapitáne. Sama kapitánka Malloryová nás varovala, aby nás nezaskočily náhodně prolétající lodě s uprchlíky.“

„Vy tedy prohlašujete, že vám není nic známo o tom, že informace... Unii předali civilní agenti Společnosti. Nijak jste se nepodílel na dohodě nebo koncesi mezi těmi agenty a nepřítelem?“

Nastala chvíle těžkého ticha. „O žádné takové dohodě nevíme. Jestli byly uzavřeny nějaké dohody, Pell o nich nebyl informován; a kdybychom byli, zabránili bychom jim.“

„Tak jste informováni teď,“ řekl Mazian. „Někdo poskytl informace, včetně kódových hesel a signálů, které ohrožují bezpečnost téhle stanice. Veliteli, Společnost vás vydala Unii. Země přestává reflektovat na některé zájmy. Vy jste jeden z nich. My jsme další. A my takovou situaci nepřijímáme. Protože zatím se dosáhlo jenom toho, že ostatní stanice byly ztraceny. Vy jste hranice. S těmi silami, které máme, Pell nutně potřebujeme, a zároveň ho můžeme udržet. Rozumíte mi?“

„Budeme ve všem spolupracovat,“ řekl Konstantin.

„Umožníte nám přístup k vašim záznamům. Každého, kdo představuje bezpečnostní problém, bude potřeba jasně označit a odsunout do karantény.“

Konstantinovy oči sklouzly k Signy a zase zpátky. „Ve všem jsme postupovali tak, jak nám určila kapitánka Malloryová. Pečlivě.“

„Na stanici nebude žádná sekce, žádný záznam, žádný stroj, žádný byt, kam moji lidé nebudou mít bezprostředně přístup, pokud to bude potřeba. Raději bych stáhl většinu svých lidí a ponechal tu vaše, pokud bude naprosto jasné tohle: jestli venku vybočí nějaká loď z formace, nebo se někde poruší veřejný pořádek, sáhneme k našim vlastním opatřením, včetně střelby. Je to jasné?“

„Ano,“ řekl Konstantin, „víc než jasné.“

„Moji lidé budou přicházet a odcházet, jak budou chtít, pane Konstantine, a budou střílet, jestli usoudí, že je to nezbytné; a jestli budeme muset střílet, abychom si proklestili cestu, udělá to každý muž a žena z Flotily. Ale to se nestane. Vaše vlastní ostraha na to

dohlédne - nebo vaše ostraha s naší pomocí. Řekněte mi, čemu dáváte přednost.“

Konstantin stiskl čelisti. „Jsem srozuměn s oběma možnostmi, kapitáne Maziane, uvědomujeme si vaši povinnost chránit svoje lidi a chránit tuhle stanici. Budeme spolupracovat; budeme očekávat spolupráci i od vás. Když odsud odešlu zprávu, projde.“

„Jistě,“ řekl Mazian lehce. Podíval se vpravo a vlevo, nakonec vykročil, prošel ke dveřím, zatímco Signy a ostatní zůstali stát před radními. „Kapitáne Keu,“ řekl, „můžete s radou prodiskutovat podrobnosti. Kapitánko Malloryová, obsad'te operační centrum. Kapitáne Kreshove, prověřte záznamy a postupy ostrahy.“

„Chci někoho, kdo se v tom vyzná,“ řekl Kreshov.

„Ředitel ostrahy vám bude asistovat,“ řekl Konstantin. „Oznámím mu příkaz předem.“

„Já taky,“ řekla Signy, když zahlédla známý obličej u stolu uprostřed, mladšího Konstantina. Výraz mladého muže se pod jejím pohledem změnil, a mladá žena vedle něho ho vzala za ruku.

„Kapitánko,“ řekl.

„Damon Konstantin... osobně, když budete tak laskav. Můžete mi pomoci.“

Mazian odešel s několika vojáky z eskorty na celkovou pochůzku, nebo spíš na další akce, zabírat nová oddělení, například jádro a jeho strojovnu. Tenhle delikátní úkol připadl Janu Meyisovi, druhému veliteli Austrálie. Keu si přitáhl židli k poradnímu stolu a zároveň s ním zabral i komnatu; Kreshov následoval Maziana. „Jdeme,“ řekla Signy a mladý Damon se zastavil, aby se podíval na svého otce, měl stažené rty a byl ustaraný, když se odděloval od mladé ženy po svém boku. Signy si domyslela, že z její společnosti nemají velkou radost. Počkala na něho a pak šla ke dveřím, kde si vzala jako eskortu dva své vojáky, Kuhna a Dektina.

„Velitelské centrum,“ nařídila Konstantinovi a on jí ve dveřích dal přednost, což byla nepřiměřená a přirozená zdvořilost, a ukazoval jí cestu.

Neřekl ani slovo; jeho obličej byl nehybný a tvrdý.

„To byla vaše žena?“ zeptala se Signy. Vypτάvala se na podrobnosti... při takových společenských příležitostech. „Kdo to byl?“

„Moje žena.“

„Kdo?“

„Elene Quenová.“

To ji zarazilo. „Staničářská rodina?“

„Quenové. Z Estelly. Vzala si mě, posledního letu se nezúčastnila.“

„Lod' je ztracená. To víte.“

„Víme to.“

„Škoda. Máte spolu děti?“

Uplynula chvilka, než jí odpověděl. „Na cestě.“

„Ach.“ Ta žena měla trochu neohrabané pohyby. „Konstantinové mladší jsou dva, že?“

„Mám bratra.“

„Kde je?“

„Na Dolně.“ Jeho výraz byl stále ustaranější.

„Není třeba se něčeho obávat.“

„Nebojím se.“ Usmála se, trápila ho.

„Vaše vojska jsou i na Dolně?“ zeptal se.

Nepřestávala se usmívat, nic neřekla. „Vzpomínám si, že jste z právního oddělení.“

„Ano.“

„Takže víte dost o počítačových přístupech k osobním záznamům, že?“

Vrhl na ni pohled, který nebyl bojácný. Byl zuřivý. Podívala se ke koridoru před nimi, kde vojáci střežili zasklený komplex centrály.

„Byli jsme ujištěni, že budete spolupracovat,“ připomněla mu.

„Je pravda, že nás vydali?“

Tiše se usmála, spočítala si, že Konstantinové, když už nikdo jiný, mají hlavu na správném místě, znají svoji cenu a cenu Pellu.

„Důvěřujte mi,“ řekla ironicky. VELITELSKÉ CENTRUM, říkal nápis, na něm směrová šipka; další KOMUNIKACE; MODRÁ JEDNA, 010122. „Tyhle nápisy,“ řekla, „dáte strhnout všude.“

„To nejde.“

„A taky barevná označení.“

„Stanice je moc složitá - i stálí obyvatelé se mohou ztratit - zrcadlový efekt chodeb, a bez barevných značek...“

„Stejně je to na mé lodi, pane Konstantine, neoznačujeme koridory kvůli vetřelcům.“

„Na téhle stanici máme děti. Bez barev...“

„Naučí se to,“ řekla. „A ty nápisy všechny strhněte.“

Před nimi se nacházela otevřená centrála... obsazená vojáky. Zbraně se ostražitě obrátily, když vstoupili; pak se zase sklony. Rozhlédla se po centrále, po řadách kontrolních konzol, techniků a staničních vojácích, kteří tam pracovali. Vojákům se v jejich přítomnosti zřetelně ulevilo. Civilisté na svých postech vypadali stejně ulehčeně - kvůli mladému Konstantinovi, domyslela se; proto ho taky brala s sebou.

„Je to v pořádku,“ řekla Signy vojákům a civilistům. „S velitelem stanice a radou jsme se dohodli. Pell neevakuujeme. Flotila tady zřídí základnu, takovou, které se nevzdáme. Unie se sem nijak nedostane.“

Civilisté začali spolu tiše hovořit, vyměňovali si pohledy s potlačeným náznakem úlevy. Z rukojmích najednou byli spojenci. Vojáci si postavili zbraně k nohám.

„Malloryová,“ slyšela, jak se šeptá po místnosti. „To je Mallo-ryová.“ Takovým tónem, ve kterém nebyla láska, ale ani neúcta.

„Proveďte mě tady,“ řekla Damonu Konstantinovi.

Procházel s ní po řídicím centru, potichu jmenoval posty a příslušný personál, mnohé z nich si zapamatuje; v tomhle byla dobrá, když chtěla. Zastavila se na chvíli a rozhlédla se po obrazovkách s rotujícím schématem Dolny, poseté zelenými a červenými tečkami. „Základny?“ zeptala se.

„Máme několik pomocných oblastí,“ odpověděl, „snažíme se vstřebat a nakrmit, co jste nám tady nechali.“

„K?“ Viděla také monitor z té sekce, kypící lidskou masu, dorážející na zavřené dveře. Kouř. Tříšť. „Co s nimi děláte?“

„S tím jste nám neporadili,“ odpověděl. Takovým tónem s ní mluvilo jenom málo lidí. Pobavilo ji to.

Poslouchala, rozhlížela se po rozsáhlém komplexu, pult za pultem, ovládací panely s funkcemi, které přichází z hvězdné lodi neznají. Tady byl obchod, a tady udržení stovky let starého orbitu, katalogizace zboží a výroby, vnitřní a planetární populace, domorodci a lidé... kolonie, oživená pozemským životem. Pozorovala to a pomalu se nadýchla, měla pocit vlastnictví. Bojovali, aby tohle udrželi při životě.

Náhle se ozvala spojová ústředna, oznámení z rady. „...ujišťujeme obyvatele,“ říkal Angelo Konstantin a v pozadí se

ozývali radní, „že k žádné evakuaci na téhle stanici nedojde. Flotila je zde pro naši ochranu...“

Jejich svět.

Zbývalo jenom udělat tu pořádek.

4

Dolna: hlavní základna: 1600 hod. staničního standardu

Úsvit místního času^{*2}

Ráno se blížilo, na horizontu se objevila červená linka. Emilio stál na otevřeném prostranství, jeho dech pomalu syčel maskou, na sobě měl těžký plášť proti stálému nočnímu chladu, který vládl v téhle zeměpisné šířce a nadmořské výšce. Ve tmě se tiše pohybovaly stíny, skloněné postavy spěchaly s náklady jako hmyz zachraňující vajíčka před záplavou, pryč, jenom pryč ze skladovacích hangárů.

Lidští dělníci ještě spali, lidé v K a lidé v hangárech pro stálé obyvatele. Jenom několik jich pomáhalo. Jeho oči je tu a tam zahlédly, v krajině nízkých hangárů a kopců, jako vysoké stíny mezi ostatními.

Přihnala se k němu malá, funicí postava, která lapala nahý vzduch. „Ano? Ano, posílat pro mě, Konstantin-člověk?“

„Hromotluk?“

„Já Hromotluk.“ Hlas mu zasykl ve veselém úšklebku. „Já dobrý běžec, Konstantin-člověk.“

Dotkl se štíhlého ramene porostlého srstí a ucítil, jak se pavoukovitá paže ovíjí kolem jeho ruky. Vytáhl z kapsy složený papír a vložil ho do mozolnaté ruky hisy. „Tak utíkej,“ řekl. „Odes to do lidských táborů, ať to jejich oči uvidí, rozumíš? A řekni to všem hisům. Řekni to všem, kdo bydlí od řeky až po pláň; řekni všem, aby poslali svoje běžce, dokonce i k hisům, kteří nechodí do lidských

^{*2} sezónní změny času podle denního světla a rozdíl v rotační periodě oproti staničnímu (pozemskému) standardu mají za následek, že dochází k časovému rozdílu, který denně narůstá; stanice a planeta jen málo kdy vstoupí do relativní synchronizace

táborů. Řekni jim, aby si dávali na lidi pozor, aby nevěřili cizincům. Řekni jim, co tady děláme. Dívejte se, dívejte se, ale nechod'te blíž, dokud neuslyšíte volání, které znáte. Rozumí hisa?“

„Lukasové jít,“ řekl hisa. „Ano. Rozumět, Konstantin-člověk. Já Hromotluk. Já vítr. Nikdo nechytit.“

„Běž,“ řekl. „Utíkej, Hromotluku.“

Pevné paže ho objaly, s tou děsivě samozřejmou silou hisů. Stín zmizel do tmy, rozletěl se, běžel...

Zpráva se dala na cestu. Už se nedá vzít zpátky, ne tak snadno.

Tiše stál, pozoroval další lidské postavy na kopci. Dal svým lidem příkazy a odmítl se jim nějak svěřovat, přál si ušetřit je odpovědnosti. Skladovací hangáry teď byly většinou prázdné, všechny zásoby z nich byly přemístěny hluboko do buše. Zpráva spěchala podle řeky cestami, které neměly nic společného s moderní komunikací, nic, co by naslouchající mohli monitorovat, zpráva, které spěchala rychlostí hisů a kterou nezastaví žádný příkaz ze stanice nebo od těch, kdo ji měli v moci. Od tábora k táboru, k lidem a hisům, všude, kde hisa přišel s někým do styku.

Napadla ho myšlenka... že hisové snad nikdy před příchodem člověka neměli důvod takto mluvit s ostatními své rasy; že nikdy, pokud věděl, tady nebyla válka, roztroušené kmeny nikdy nebyly jednotné, ale vědomost o přítomnosti člověka se jaksi dostala z jednoho místa na druhé. A teď touhle podivnou sítí lidé poslali zprávu. Představoval si, jak zpráva putuje po březích řek a křovím, při náhodných setkáních i úmyslně, ať byly pohnutky pro jemné, vystrašené hisy jakékoli.

A po celé oblasti, kde dojde ke kontaktu, hisové budou krást, hisové, kteří dřív vůbec neměli ponětí, co je to krádež; a budou opouštět práci, hisové, kteří neměli ponětí o mzdách nebo o rebelii.

Byla mu zima, i když byl zabalený do mnoha vrstev oblečení, dobře izolovaný od studeného větru. Nemohl, jako Hromotluk, utéct. Byl Konstantin a člověk, proto stál a čekal, zatímco pokračující úsvit odhaloval obrysy naložených dělníků, zatímco se lidé z ostatních hangárů začali probírat ze spánku, aby objevili systematické vykrádání zboží a zařízení, zatímco jeho lidé stáli a tomu, co se dělo, nečinně přihlíželi. Pod průhlednými hangáry se rozsvítila světla... dělníci vycházeli, další a další, a v šoku zůstávali stát.

Zazněla siréna. Podíval se k nebi, viděl už jenom několik posledních hvězd, ale v komlinku už se cosi ozvalo. A poblíž něho zaráchotily kameny pod něčíma nohama, a štíhlá paže mu vklouzla kolem pasu. Přitiskl Miliko k sobě, vychutnával její blízkost.

Po svahu se ozvalo volání; zvednuté paže ukazovaly nahoru. Na blednoucím nebi bylo vidět světlo klesající lodě... dřív, než chtěli.

„Potvůrko!“ zavolal k sobě jednu hisu, a ona přišla, samička s bílým šrámem staré spáleniny na paži; přišla s nákladem tak, jak byla, a funěla. „Teď se schovejte,“ řekl jí a ona utíkala zpátky do řady, brebentila za běhu se svými kamarády.

„Kam jdou?“ zeptala se Miliko. „Řekli to?“

„Oni vědí,“ řekl. „Jenom oni to vědí.“ Přitiskl ji k sobě pevněji na ochranu proti větru. „A jestli se znovu vrátí - to závisí na tom, kdo je o to požádá.“

„Jestli nás odvolají...“

„Děláme, co můžeme. Ale žádní zabeďněnci jim rozkazovat nebudou.“

Světlo lodi jasnělo, sílilo. Nebyl to žádný z jejich raketoplánů, ale cosi většího a hrozivějšího.

Vojsko, došlo Emiliovi; přistávací sonda nosiče.

„Pane Konstantine.“ Jeden z dělníků utíkal nahoru a zastavil se s vydešeně rozpaženýma rukama. „Je to pravda? Je to pravda, že nahoře je Mazian?“

„Bylo nám to tak řečeno. Nevíme, co se nahoře děje; vypadá to, že je tam klid. Zachovejte klid; pošlete to dál... vezmeme rozum do hrsti, budeme na pozoru. Nikdo nic nebude říkat o chybějících zásobách; nikdo se o nich nezmíní, rozumíte? Nenecháme Flotilu, aby nás tady obrala a pak odletěla, aby stanice hladověla; o tohle totiž jde. Pošlete to taky dál. A budete přijímat rozkazy jenom ode mě a Miliko, slyšíte?“

„Pane,“ vydechl muž a zmizel, utíkal, odnášel zprávy.

„Měli bychom to říct v K,“ řekla Miliko.

Přikývl, vydal se směrem ke K po úbočí kopce, na kterém stáli. Nad kopcem se rozsvěcovala záře, polní světla se zapnula, aby naváděla na přistání. Šel s Miliko pěšinou ke K, tam našli Weie. „Nahoře je Flotila,“ řekl Emilio. A rychle, panicky, mumlal: „Snažíme se ukrýt potraviny pro stanici a pro nás; snažíme se zabránit Flotile, aby

to tu zabrala. Nic jsi neviděl. Nic jsi neslyšel. Jsi hluchý a slepý, a nemáš za nic zodpovědnost; tu mám já.“

Ozvalo se brebentění od stálých dělníků, z K. Otočil se zároveň s Miliko, mířili po stezce pryč odtud k přistávací ploše; kolem něho se utvořil zástup jeho vlastních lidí a stálých dělníků... lidé z K taky; nikdo je nezastavil. Už neměli žádné stráže, tady ne, ani v ostatních táborech; K pracovala podle stanovených harmonogramů jako ostatní dělníci. Neobešlo se to bez hádek, obtíží; ale byly menší hrozbou, než co se teď na všechny řítilo, co bude vznášet požadavky na zásobování nosičů plných vojáků, a možná také požadavky na lidský materiál.

Lod' klesala s hromovým rachotem, posadila se na přistávací plochu a přesáhla ji, a na úbočí kopce si všichni zacpali uši a odvraceli obličej od rvavé vichřice, dokud motory nezmlkly. Lod' tam spočívala v rozbřesku dne, cizí a těžkopádná, a ježila se zbraněmi. Poklop se otevřel, spustil čelist na zem a ozbrojení vojáci sestoupili na půdu planety, zatímco oni stáli na úbočí svého kopce tiše, beze zbraně a bez pancířů. Vojáci zaujali postavení, zacílili. Vystoupil nějaký důstojník, rampa byla zaplavená světlem, muž temné pleti pouze s dýchací maskou, bez přilby.

„To je Porey,“ zašeptala Miliko. „To je určitě sám Porey.“

Cítil, že na něm spočívá to břemeno sejít dolů a čelit hrozbě, a pustil ruku Miliko; ale ona nepustila jeho. Scházeli z kopce společně, aby se setkali s legendárním kapitánem... zastavili se na doslech a teď si dobře uvědomili, že zbraně jsou jim mnohem blíž.

„Kdo velí téhle základně?“ dotázal se Porey.

„Emilio Konstantin a Miliko Dee, kapitáne.“

„Stojí přede mnou?“

„Ano, kapitáne.“

„Tímto zde nastoluji vojenské právo. Všechny zásoby na téhle základně jsou zkonfiskovány. Veškerá civilní vláda, lidé i domorodci, jsou suspendováni. Ihned nám dáte k dispozici veškeré záznamy o vybavení, personálu a zásobách.“

Emilio volnou rukou ironicky pokynul, nabízejí hangáry, vyplněné hangáry. Porey nebude nadšený, domyslel si. Určité ručně vedené knihy taky zmizely. Báł se, o sebe, o Miliko... o muže a ženy na této základně i na ostatních; ne na posledním místě o hisy, kteří nikdy neviděli válku.

„Zůstanete na téhle planetě,“ řekl Porey, „abyste nám asistovali, kdykoli to bude nezbytné.“

Emilio se ztuhla usmál a stiskl Miliko ruku. Bylo to vězení, nic méně. Otcova zpráva, která ho vytrhla ze spaní, mu poskytla čas. Kolem něho byli dělníci, kteří nikdy nežádali, aby se tady ocitli, a ti, kteří se na tuto službu dali dobrovolně. Spoléhal spíše na rychlost hisů než na mlčení lidí. Bylo dokonce možné, že vojsko ho dá pod přímý dohled. Myslel na svou rodinu na stanici, na možnost, že Pell se třeba evakuuje, a na Mazianovy lidi; kteří při vyklizení úmyslně zničí Dolnu, jako ničí všechno, co nechtějí, aby padlo do rukou Unie, a přinutí všechny tělesně schopné vstoupit do Flotily. A hisům dají zbraně, jestli tak získají materiál, který budou moci vrhnout proti Unii.

„Probereme to,“ odpověděl, „kapitáne.“

„Zbraně budou předány mým vojákům. Personál se podrobí prohlídce.“

„Navrhuji diskusi, kapitáne.“

Porey ostře mávl rukou. „Vezměte je dovnitř.“

Vojáci vyrazili proti nim. Ruka Miliko sevřela jeho. Převzal iniciativu a šli vpřed o vlastní vůli, strpěli, aby je vzali mezi pušky a odvedli po rampě do záře interiéru lodi, kde čekal Porey.

Emilio se zastavil na horním konci rampy, s Miliko po boku. „Máme za tuhle základnu odpovědnost,“ řekl. „Nechci z toho dělat veřejnou záležitost. V naprostém klidu vyhovíme rozumným požadavkům vašich vojsk.“

„Vyhrožujete, pane Konstantine.“

„Činím prohlášení, pane. Řekněte nám, co chcete. Znáám tuhle planetu. Vojenská intervence v zaběhnutém systému by vás stála cenný čas, než byste ustavili vlastní struktury, a v některých případech by intervence mohla způsobit škodu.“

Hleděl do Poreyových očí rámovaných jizvami a dobře chápal, že tohle je muž, který nemá rád, když mu někdo odporuje. Byl nebezpečný.

„Moji důstojníci půjdou s vámi,“ řekl Porey, „aby dostali ty záznamy.“

I.

Pell: sektor bílá dvě;1700 hod.

Vešli policisté, několik tichých mužů, kteří stáli u dveří a povídali si s dozorcem. Još je viděl zpod obočí a nezvedal hlavu, prsty vždycky včas obrátily součástku, kterou přemísťoval. Dívka vedle něho se hned zarazila a dloubla ho do žeber.

„Hele,“ řekla. „Hele, to je policie.“

Bylo jich pět. Još si nevšímal ran do žeber a ona ho dloubla ještě silněji.

Nad nimi se rozsvítila komlinková obrazovka. Do očí mu padlo světlo a na okamžik zvedl hlavu vstříc dalšímu všeobecnému hlášení, které se týkalo navrácení omezené volnosti pohybu v zelené sekci. Sklopil hlavu a znovu se vrátil k práci.

„Dívají se sem,“ řeklo děvče.

Byla to pravda. Gestikulovali jejich směrem. Još rychle vzhlédl a zase sklopil oči, pak ještě jednou mrkl po vojácích, kteří sem vešli ozbrojení. Vojáci Společnosti. Mazianovci. „Podívej se,“ řeklo děvče, Přinutil se pracovat. Hedvábný hlas z ústředí se dál linul z komlinku a ujišťoval je, že všechno je v pořádku. Přestal mu věřit.

V uličce zazněly kroky, přicházely z druhé strany, byly to těžké kroky a bylo jich hodně. Došly k němu a zastavily se. Nepřestával pracovat v poslední, horečné naději. Damone, pomyslel si toužebně. Damone!

Jeho ramene se dotkla čísi ruka a přinutila ho otočit se. Hleděl do obličeje dozorce a nemohl zaostřit, viděl bezpečnostní policisty ze stanice a nějakého vojáka ve zbroji a se znaky Mazianovy Flotily.

„Pane Talley,“ řekl jeden policista, „pojdte prosím s námi.“

Uvědomil si, že v ruce drží klíč, jako by se chtěl bránit, opatrně ho položil na stůl, otřel si ruku do kombinézy a vstal.

„Kam jdeš?“ zeptala se dívka vedle něho. Nikdy se nedozvěděl, jak se jmenuje. Její nevýrazný obličej byl ustrašený. „Kam jdeš?“

Neodpověděl, nevěděl. Jeden policista ho vzal za paži a vedl uličkou a po straně dílny ke dveřím. Všichni se dívali. „Klid,“ řekl

dozorce. Byly slyšet tlumené poznámky. Policie a vojáci ho vyvedli ven do koridoru a tam se zastavili. Dveře se zavřely a armádní důstojník, jenom v hrudním pancíři, ho otočil tváří ke stěně a prohledal ho.

Ten muž mu vytáhl z kapsy doklady. Još se znovu rozhlédl, když ho pustili a když ho postavili zády ke stěně, a pozoroval důstojníka, jak se jeho papíry probírá. Atlantik, hlásaly insignie. Bylo mu hrůzou špatně. Vojáci Společnosti měli v rukou jeho dokumenty, a ty představovaly jeho jediný nárok na nedotknutelnost, byly důkazem toho, co podstoupil a že není nikomu nebezpečný. Natáhl ruku, aby si je vzal zpátky, a důstojník ruku odtáhl. Mazianovci. Stíny se vrátily. Spustil ruku, vzpomněl si na jiná setkání, srdce mu bušilo.

„Mám propustku,“ řekl a snažil se ovládnout tik v obličejí, který se objevoval vždycky, když byl rozrušený. „Je u těch papírů. Vidíte, že tady pracuji. Mám tady být.“

„Jenom dopoledne.“

„Všechny nás tu zadrželi,“ řekl. „Všechny nás tu drží. Zkontrolujte si ostatní. Všichni jsme z ranní směny.“

„Půjdete s námi,“ řekl jeden z vojáků.

„Zeptejte se Damona Konstantina. Potvrdí vám to. Znáám ho. Řekne vám, že je se mnou všechno v pořádku.“

To je zarazilo. „Poznamenáme si to,“ řekl důstojník.

„Možná je to pravda,“ řekl jeden ze staniční policie. „Slyšel jsem něco takového. Je zvláštní případ.“

„Máme svoje rozkazy. Zavřete ho ve svém vězení, nebo ho zavřeme u nás na lodi.“

Još otevřel ústa, aby dal najevo, čemu dává přednost. „My si ho vezmeme,“ řekl policista dřív, než o to mohl Još požádat.

„Moje dokumenty,“ řekl Još. Zajíkl se a zrudl studem. Některé reakce pořád ještě vyžadovaly příliš mnoho sebeovládání. Vztáhl prosebně ruku po papírech, viditelně se třásla. „Pane.“

Důstojník papíry poskládal a pečlivě je uložil do brašny u opasku. „Nepotřebuje je. Nikam nepůjde. Vy ho odvedete a zavřete, a vždycky ho budete mít k dispozici, kdyby ho někdo od nás chtěl, rozumíte? Později možná půjde do K, ale nejdřív se na to podívá velitel.“

„Rozumím,“ řekl policista řízně. Sevřel Jošovu paži a odváděl ho koridorem pryč. Za nimi šli vojáci, a nakonec, na křižovatce koridorů, se jejich cesta a cesta vojáků rozdělily.

Ale v každé chodbě, kterou uviděl, byli mazianovci. Byla mu zima a cítil se nahý... pocítil hlubokou úlevu, když se policisté zastavili u výtahu a vezli ho v prázdné kabině; po celou cestu vzhůru do sektoru červená jedna vojáky nepotkali.

„Zavolejte prosím vás Damona Konstantina,“ požádal je. „Nebo Elene Quenovou. Nebo někoho z jejich kanceláře. Znáám číslo.“

Po většinu cesty vládlo ticho.

„Ohlásíme to služebním postupem,“ řekl nakonec jeden a nepodíval se na něho.

Výtah zastavil, červená jedna. Bezpečnostní zóna. Vyšel mezi nimi ven, pak přes průhlednou přepážku a ke stolu u vchodu. V téhle kanceláři také byli vojáci, ozbrojení a opancéřovaní, a to v něm probudilo záchvěv paniky, protože doufal, že aspoň tohle místo zůstalo pod velením stanice.

„Prosím,“ řekl u stolu, zatímco ho prověřovali. Znal mladého důstojníka, který tu velel; byl tady, když Još byl ještě vězněm. Pamatoval se na něho. Naklonil se k němu a zoufale snížil hlas. „Prosím vás, zavolejte Konstantiny. Dejte jim vědět, že jsem tady.“

Ani zde se nedočkal odpovědi, cizí oči jenom neklidně sklouzly stranou. Báł se, jako všichni staničáři báł se ozbrojených vojáků. Vojáci ho odtáhli od stolu, vedli ho koridorem k celám, do jedné ho strčili, byla holá a bílá a opatřená jenom sanitárním zařízením a bílou lavicí, které vyčnívaly ze stěn. Zdrželi se, aby ho znovu prohledali, tentokrát to byla prohlídka i se svléknutím, a opustili ho, šatstvo nechali na zemi.

Oblékl se, nakonec se sesunul na lavici, přitáhl si nohy k bradě a hlavu si položil na kolena, unavený z dlouhé práce a svíraný hrůzou.

II.

Obchodní loď Kladio: vesmírný prostor; 1700 hod.

Vittorio Lukas vstal ze sedadla a prošel po křivce zašlého můstku Kladina, zaváhal, když sebou škubla pistole v ruce unionisty, který z něho nespouštěl oči. Nedovolili mu přiblížit se na dosah

řízení; v tomhle úzkém, strmě zakřiveném rotačním válci - většina nevzhledné masy Kladiva, zád' měla pásmo nulové gravitace - byla na dlaždicích páskou vymezená hranice jeho vězení. Ještě neodhalil, co by se stalo, kdyby ji bez vyzvání překročil; ani neměl v úmyslu to zjišťovat. Měl přístup do větší části trupu, do oddělení pro posádku, kde spal; pak do nevelké sekce hlavní kabiny... a až sem do operační oblasti. Odsud rozeznával jednu obrazovku a přes technikovo rameno viděl skan; postával tam, hleděl na schéma, na záda mužů a žen, kteří byli v obchodnických oděvech, ale obchodníky nebyli, žaludek měl po drogách pořád jako na vodě a nervy po skoku otřesené. Většinu dne strávil vyprazdňováním vnitřností.

Kapitán stál a pozoroval obrazovky, a když ho uviděl, přivolal ho pokynem. Vittorio zaváhal; po druhém znamení vkročil do zakázané operační zóny, ale nejdřív se ohlédl po muži s pistolí. Strpěl kapitánovu přátelskou ruku na svém rameni, když se podíval blíž na skan; vypadal blahobytně, tenhle člověk... mohl být byznysmenem na Pellu, na posádku spíš naléhal, než aby štěkal rozkazy. Všichni s Vittoriem zacházeli docela dobře, dokonce zdvořile. To, co ho děsilo, byla jeho situace a její skryté možnosti. Zbabělče, řekl by jeho otec znechuceně. Byla to pravda. Byl zbabělec. Tohle nebylo místo ani společnost pro něho.

„Teď už se budeme brzo vracet,“ řekl ten muž... Blass, tak se jmenoval, Abe Blass. „Neskočili jsme daleko, jenom jsme uhnuli Mazianovi z cesty. Odpočiňte si, pane Lukasi. Už vás žaludek tak nezlobí?“

Nic neřekl. Zmínka o nevolnosti mu přivodila křeč ve vnitřnostech.

„Nic se neděje,“ řekl Blass měkce, s rukou pořád na jeho rameni. „Absolutně nic, pane Lukasi. Mazianův přílet nám nepůsobí potíže.“

Podíval se na muže. „A co když nás Flotila zachytí, když se vrátíme?“

„Vždycky můžeme skočit,“ řekl Blass. „Labutí oko se neodchýlí ze své pozice; a Ilyko nebude mluvit; ví, co je v jejím zájmu. Jenom se uvolněte, pane Lukasi. Pořád vypadáte, že z nás máte nějaké obavy.“

„Jestli bude můj otec na Pellu vystaven nějakému nebezpečí...“

„Není pravděpodobné, že se to stane. Jessad ví, co dělá. Věřte mi. Všechno je naplánováno. A Unie se stará o své přátele.“ Blass ho poplácal po rameni. „Na to, že je to váš první skok, si vedete docela dobře. Dejte na radu starého harcovníka a nenamáhejte se. Jenom odpočívejte. Vraťte se do hlavního pokoje a já s vámi promluví, jakmile vyhodnotíme trasu.“

„Pane,“ zamumlal a udělal, co mu bylo řečeno, prošel kolem stráže zpět po zakřivené palubě do pusté hlavní kabiny. Posadil se u lisovaného kompletu stůl-lavice, položil paži na stůl, ztěžka polkl.

Nebyla to jenom nevolnost ze skoku. Byl vystrašený. Udělám z tebe chlapa, jako by slyšel svého otce. Překypoval ubohostí. Byl tím, čím byl, a nepatřil sem, s takovými jako Abe Blass a ostatními zachmuřenými lidmi, kteří vypadali všichni stejně. Otec z něho udělal možnou oběť. Kdyby byl ambiciózní, pokusil by se za těchto okolností získat nějaké body pro sebe, vlichotit se Unii. Neudělal to. Znal svoje schopnosti a meze, a chtěl, aby tu s ním byla Roseen, chtěl svoje pohodlí, chtěl se napít něčeho dobrého, což nešlo s vnitřnostmi nacpanými drogami.

Nechystal se pracovat, nic takového; a oni ho bleskově přetáhnou na stranu Unie, kam každý šel jen krokem, a to bude konec všeho, co znal. Báł se změn. To, co měl na Pellu, bylo dost dobré. Nikdy nechtěl moc od života ani od nikoho jiného, a pomyšlení, že by byl odsud pryč někde uprostřed nicoty... ho pronásledovalo jako noční můra.

Ale neměl na vybranou. Jeho otec na to dohlédl. Nakonec přišel Blass, posadil se, vážně na stoh rozprostřel mapy a vysvětloval mu věci, jako by Vittorio byl někdo důležitý. Díval se na diagram a snažil se pochopit, co je potřeba pro přemísťování nicotou, když; vlastně nechápal, kde jsou, což v podstatě bylo nikde

„Měl byste nám důvěřovat,“ promluvil Blass. „Ujišťuji vás, že jste na daleko bezpečnějším místě, než je zrovna teď stanice.“

„Jste v Unii velmi vysokým důstojníkem, že?“ řekl. „Jinak by vás přece... neposlali.“

Blass pokrčil rameny.

„Kladivo a Labutí oko... to jsou všechny lodě, které máte u Pellu?“

Blass znovu pokrčil rameny. To byla jeho odpověď.

6

I.

Přístup pro údržbu bílá 9-1042; 2100 hod.

Muži dlouho přicházeli a odcházeli, muži-v-krunýřích, nesoucí zbraně. Satén se třásla a tiskla se hlouběji do stínů vedle nákladového výtahu. Bylo hodně těch, kdo utekli, když Lukasové poručili, kdo znovu utíkali, když přišli cizí muži, cestami, které hisové mohli používat, úzkými cestami, temnými tunely kde hisové mohli dýchat bez masek a lidé ne. Lidé z Nahoře znali tyto cesty, ale ještě je cizincům neukázali, a hisové byli v bezpečí, i když někteří z nich hluboko ve tmě naříkali, hluboko, hluboko dole, aby to lidé neslyšeli.

Nebyla žádná naděje. Satén stiskla rty a příkrčená se plížila zpátky, počkala, než se vzduch změnil, a pak vskočila zpátky do bezpečné tmy. Dotkly se jí cizí ruce. Byl to mužský pach. Zasyčela káravě; začichala po tom, kdo patřil k ní. Obemkly ji paže. Unaveně opřela hlavu o tvrdé rameno, konejšivé, protože byla konejšena. Modrý zub se na nic neptal. Věděl, že nejsou žádné lepší zprávy, nic víc neříkal, když trvala na tom, že se půjde podívat ven.

Byla to nesnáz, velká nesnáz. Lukasové mluvili a dávali rozkazy, a cizinci hrozili. Stařešina tu nebyl... nikdo z dlouhodobých tu nebyl, odešli někam za svými vlastními záležitostmi, chránit důležité věci, jak si Satén domyslela. Za povinnostmi, které nařídili důležité lidi, a možná za povinnostmi, které se týkaly hisů.

Ale oni neposlechli, nešli k dozorcům, už se nevrátili, když odešli Stařešinové, kteří také nenáviděli Lukasy.

„Jdeme zpátky?“ zeptal se kdosi nakonec.

Dostali by se do potíží, kdyby přiběhli zpátky. Lidé by se na ně zlobili, a lidé měli pušky. „Ne,“ řekla, a když se zvedlo nesouhlasné mumlání, Modrý zub otočil hlavu, aby vyplivl důraznější zápor: „Myslet,“ řekl. „My tam přijdeme, muži tam budou, pak velká potíže.“

„Hlad,“ protestovali jiní.

Nikdo neodpověděl.

Lidé by jim mohli odejmout své přátelství pro to, co hisové udělali. To si teď jasně uvědomili. A bez toho přátelství mohli být stále na Dolně. Satén si vzpomněla na pole na Dolně, na měkká oblaka, o kterých si kdysi myslela, že jsou dost pevná, aby se na nich dalo sedět, na déšť a modré nebe a šedozelenomodré listí, květiny a měkký mech... všechen ten vzduch, který voněl domovem. Modrý zub o tom snil, snad, když horkost jejího jara hasla, a ona neobtěžkala, protože byla mladá, v prvním dospělém období. Modrý zub teď posuzoval věci jasnější hlavou. Čas od času truchlil pro planetu. Ona také. Ale být tam pořád a navždycky...

Nebe-ji-vidí, tak se jmenovala; a ona uviděla pravdu. Modré nebe bylo falešné, pokrývka roztažená jako prostěradlo; pravdou byly černé dálky, a obličej velkého Slunce svítil v temnotě. Pravda se kolem nich stále vznášela. Bez laskavosti lidí by se vrátili na Dolnu bez naděje, navždycky, a věděli by, že jsou odříznuti od nebe. Teď to nebyl žádný domov, teď ne, když uviděli Slunce.

„Lukasové někdy chodí pryč,“ zamumlal jí Modrý zub do ucha.

Zavrtala mu hlavu do ramene, snažila se zapomenout, že má hlad a žízeň, a neodpověděla mu.

„Pušky,“ řekl jiný hlas blízko nich. „Zastřelí nás a ztratíme se navždycky.“

„Jestli tu zůstaneme, tak ne,“ řekl Modrý zub, „a jestli budeme dělat, co jsem řekl.“

„Nejsou to naši lidé,“ ozval se hluboký hlas Dobrého kamaráda. „Tihle ubližují našim lidem.“

„Tohle je lidský-boj,“ odpověděl Modrý zub. „Nic pro hisy.“

Satén něco napadlo. Zvedla hlavu. „Konstantinové. Tohle je Konstantinův-boj. Najdeme Konstantiny, zeptáme se, co dělat. Najdeme Konstantiny, najdeme také Stařešiny, blízko Místa Slunce.“

„Zeptáme se Slunce-její-přítel,“ vykřikli jiní. „Ona musí vědět.“

„Kde je Slunce-její-přítel?“

Bylo ticho. Nikdo nevěděl. Stařešinové si tohle tajemství nechali pro sebe.

„Já ji najdu.“ To byl Dobrý kamarád. Připlížil se k nim, natáhl ve tmě ruku k jejímu rameni. „Chodím na mnoho míst. Pojd'. Pojd'.“

Nadechla se a přitiskla nejistě rty na líc Modrého zuba.

„Jdi,“ souhlasil Modrý zub náhle a postrčil ji. Dobrý kamarád odchvátal napřed; chodidla zaťapala ve tmě. Šli za ním a ostatní je následovali, vzhůru temnými koridory a po žebřících a přes úzká místa, kde někdy světlo bylo a většinou nebylo. Někteří se zpozдили, protože šli mezi potrubími a přes studená místa a další místa, která pálila jejich bosá chodidla, a kolem strojů, které duněly zlověstnou mocí.

Modrý zub se chvílemi prodral dopředu a pustil její ruku; chvílemi ho Dobrý kamarád odstrčil a šel znovu první on. Satén vlastně pochybovala, že Modrý zub má nejmenší ponětí, kam jde nebo která cesta je dovede ke Slunce-její-přítel, na Sluneční místo, kde jednou byli, a měla ten neurčitý pocit, který mívala na zemi, v srdci jí napovídal, kudy se dát... nahoru to bylo správně; myslela, že by to místo mělo být vlevo... ale někdy tunely vlevo nezahýbaly; a oni se motali. Ti dva samci se tlačili dopředu, jeden a pak druhý, dokud všichni nelapali po dechu a nepotáceli se; víc a víc se opožďovali; a nakonec ji hisa za ní chytil za ruku, prosebným gestem... ale Modrý zub a Dobrý kamarád spěchali dál a ona je ztrácela. Oddělila se od posledních opozdílů a šla dál, snažila se je dohnat.

„Už ne,“ prosila je, když je dostihla na kovových schodech. „Už ne, pojďme zpátky. Ztratili jste se.“

Dobrý kamarád si jí nevšímal. Funěl a drápal se výš; přitiskla se k Modrému zubovi a on bezmocně zasyčel a šel za Dobrým kamarádem. Šílenství. Posedlo je šílenství. „Neukážete mi nic!“ kvílela. V zoufalství vyrazila a spěchala za nimi, funěla, snažila se je přivést k rozumu, ty, kteří veškerý rozum ztratili. Míjeli panely a dveře tam, kudy se mohli dostat na otevřené prostranství; všechny je zavrhli... ale nakonec přišli na místo, kde byli postaveni před volbu, kde nad dveřmi zářilo modré světlo; kde se všude vypínaly žebříky, nahoru a dolů a třemi různými směry.

„Tady,“ řekl Dobrý kamarád po malém váhání a ohmatával knoflíky u osvětlených dveří. „Tady je cesta.“

„Ne,“ zakvílela Satén. „Ne,“ namítal také Modrý zub, snad se už vzpamatovával; ale Dobrý kamarád zmáčkl první knoflík a vklouzl do vzduchové komory, když se dveře otevřely. „Vrať se,“ vykřikl Modrý zub a vyrazili, aby zadrželi toho, kdo v soupeření zešílel, kdo to udělal pro ni, a pro nic jiného. Šli za ním; dveře se jim za zády

zavřely. Druhé dveře se pod rukou Dobrého kamaráda otevřely, sotva ho dostihli, a zalilo je světlo - oslepilo je.

A najednou zahřměly pušky, Dobrý kamarád ve dveřích klesl a oni ucítili spáleninu. Modrý zub vykřikl a strašně zanaříkal, a pak se bleskově otočil a udeřil do knoflíku u druhých dveří, jeho pevná paže ji táhla s sebou, když se dveře otevřely a kolem nich zavál vítr. Lidské hlasy zaduněly nad náhlým kvílením poplašného zařízení, zmlkly, když se dveře zavřely. Přelétli žebříky a utíkali, utíkali slepě dolů, temnými cestami, hluboko, hluboko do tmy. Stáhli si masky, ale vzduch jim nechutnal. Nakonec se zastavili, upocení a roztřesení. Modrý zub se kolébal a naříkal ve tmě bolestí, Satén ho ohmatávala, aby našla zranění, našla jeho prsty sevřené vysoko na paži. Olízala bolavé místo, bylo horké a páliło, utišila ránu, jak nejlépe dovedla, objala ho a snažila se ukonejšit zlost, která jím lomcovala. Ztratili se, oba se ztratili v temných cestách; a Dobrý kamarád zemřel strašnou smrtí, Modrý zub si sedl a syčel bolestí a vztekem, svaly měl ztuhlé a rozechvělé. Ale po chvilce se otrásl, olízl jí tvář a zachvěl se, když ho objala.

„Ó dovol nám odejít domů,“ šeptal. „Ó dovol nám odejít domů, Tam-utsa-pitane, a ať už nikdy neuvidíme lidi. Žádné stroje, žádná pole, žádnou práci lidí, jenom hisové a vždycky hisové. Dovol nám odejít domů.“

Nic neřekla. To neštěstí dolehlo na ni, protože ona to navrhla, a Dobrý kamarád ji chtěl a Modrý zub povstal, aby se postavil jeho opovážlivosti, jako by byli ve vysokých kopcích. Její neštěstí, její čin. Teď sám Modrý zub mluvil o tom, že opustí její sen, nechce ji už následovat. Oči jí zaplnily slzy, pochybovala o sobě samé, cítila se osiřelá, snad zašla příliš daleko. Teď byli v horších nesnázích, protože jestli chtějí zjistit, kde jsou, musí jít znovu nahoru na lidská místa, otevřít dveře a žádat o pomoc, a výsledek takového jednání už viděli. Drželi se navzájem a nehýbali se z místa, kde byli.

II.

Malloryová vypadala unaveně, oči měla prázdné, když kráčela uličkami ve velitelském ústředí, měla za sebou bezpočet obchůzek, zatímco její vojáci stáli na stráž. Damon ji pozoroval, sám se opřel o konzolu, hladový a unavený, ale domyslel si, že to nebylo nic proti

tomu, co musel cítit personál Flotily, který přestál skok a z něho přešel rovnou do téhle únavné policejní služby; dělníci, nepropuštění ze svých postů, vypadali vyčerpaně, mumlali nesmělé stížnosti... ale pro tyhle vojáky neexistovala další směna, která by je vyměnila.

„Zůstanete tady celou noc?“ zeptal se jí.

Obrátila k němu studený pohled, nic neřekla, šla dál.

Pozoroval ji několik hodin, tu zlověstnou postavu v centrále. Pohybovala se zvláštním způsobem, který nedělal hluk, nebylo to žádné nafoukané vykračování, ne, ale byl v tom, snad, podvědomý předpoklad, že jí každý uhne z cesty. Což se dělo. Kterýkoli technik, který musel vstát, vstal, už když Malloryová procházela vedlejší uličkou. Nikdy nevyhrožovala - mluvila zřídka, většinou k vojákům, a o čem, to věděli jenom ona a oni. Byla klidná, občas a před několika hodinami, než se unavila, i příjemná. Nepochybně však znamenala hrozbu. Většina staničářů nikdy zblízka neviděla takovou výzbroj, kterou byla Malloryová a její vojáci ověšení; nikdy se nedotkli pušky vlastníma rukama, těžko by popisovali, co vidí. Povšiml si v tomhle jediném malém výběru tři rozdílných modelů: lehká pistole; zbraně s dlouhými hlavními; těžké pušky, všechny hrozivých tvarů a z černého plastiku; pancíře na ochranu před žářem podobných zbraní... to všechno dodávalo vojákům stejně smrtenosně strojového vzhledu jako ostatní výstroj; už nevypadali jako lidé. Bylo nemožné zachovat klid v takové společnosti.

Nějaký technik na vzdálené straně místnosti vstal, podíval se jí přes rameno, jako by chtěl vidět, jestli se některá puška pohnula... prošel uličkou, jako by byla podminovaná. Podal Damonovi tištěnou zprávu a okamžitě se vrátil na místo. Damon podržel zprávu v ruce a nečetl ji, uvědomoval si zájem Malloryové. Její kroky se zastavily. Nenašel způsob, jak odvrátit její pozornost, rozložil papír a četl.

PSSCIA/PAPAKONSTANTINDAMON/AU1-1-1-1-
1/1030/10/4/52/2136HD/0936A/START / DOKUMENTY TALLEY ZABAVENÝ A TALLEY UVĚZNĚN NA ROZKAZ FLOTILY / POLICEJNÍ SEKCE MĚLA NA VYBRANOU MÍSTNÍ VĚZENÍ NEBO VOJENSKOU INTERVENCI / TALLEY UVĚZNĚN ZDE / TALLEY POŽADUJE POSLAT ZPRÁVU RODINĚ KONSTANTINŮ / TÍMTO SPLNĚNO / POŽADUJEME INSTRUKCE /

Vzhlédl, tep zrychlený, cítil úlevu, že to není nic horšího, a zároveň starost, co to znamená. Malloryová se dívala přímo na něho, zvědavá, ve tváři zájem. Přešla k němu. Uvažoval, že rovnou zalže, v naději, že nebude zprávu vyžadovat a neudělá z ní případ. Uvažoval, co o ní ví, a rozhodl se jinak. „Jeden můj přítel má potíže,“ řekl. „Potřebuji odejít a podívat se po něm.“

„Potíže s námi?“

Podruhé zauvažoval o lži. „Něco takového.“

Vztáhla ruku. Zprávu jí nepodal.

„Třeba můžu pomoci.“ Oči měla studené a ruka zůstala natažená, dlaní vzhůru. „Znamená to,“ zeptala se, když se zprávy nedočkala, „že je to pro stanici něco nepříjemného? Nebo si máme myslet něco jiného?“

Podal jí papír, dokud měl vůbec na vybranou. Prohlédla si ho, chvilku vypadala zmateně, a postupně se jí měnil výraz.

„Talley,“ řekla. „Još Talley?“ Přikývl a ona stiskla rty.

„Přítel Konstantinů. Jak se časy mění.“

„Je Adjustovaný.“

Její pohled zakolísal.

„Na vlastní žádost,“ řekl. „Co jiného zbylo po Russellu?“

Nespouštěla z něho oči a on si přál, aby tu bylo k dívání něco jiného a aby to bylo někde jinde. Adjustace vyvrhává na světlo různé věci. Uvedlo to Pell a ji do důvěrného vztahu, a to nechtěl... zcela jasně to nechtěla ani ona - ty záznamy na stanici.

„Jak se má?“ zeptala se.

I tahle otázka mu připadala bizarně odporná, a tak se prostě jenom díval.

„Přátelství,“ řekla. „Přátelství, a na takových odlehlých pólech. Nebo je to patronát? Požádal o Adjustaci, a vy jste mu ji poskytli; dokončili to, co začal Russell... Nejspíš to urazilo něčí jemnocit, mám pravdu?“

„Nejsme na Russellu.“

Úsměv, kterým její oči ohodnotily tu lež. „Jak jasný je to svět, pane Konstantine, ve kterém stále existuje takové násilí. A kde existuje K... na stejné stanici.“

Jsou na dosah ruky vedle sebe, a obojí spravuje vaše oddělení. Nebo možná samotná K je soucit na nepravém místě. Mám podezření, že jste to peklo vytvořil polovičatými opatřeními. Předváděním vaší citlivosti. Váš privátní objekt násilí, tenhle unionista? Vaše omluva vůči morálce... nebo váš postoj ve válce, pane Konstantine?“

„Chci, aby ho pustili z vězení ven. Chci zpátky jeho papíry. Už nemá s politikou nic společného.“

Takhle s Malloryovou nikdo nemluvil; prostě nikdo. Po dlouhé chvíli se odvrátila, propustila ho, pomalu kývla. „Vy jste k tomu oprávněný?“

„Já sám se pověřím.“

„Když to chápete takhle... Ne. Ne, pane Konstantine, vy za ním nepůjdete. Nemusíte tam jít osobně. Dám ho propustit přes naše kanály, pošlu ho domů... když mě ujistíte, že všechno je tak, jak říkáte.“

„Můžete se podívat do záznamů, jestli budete chtít.“

„Jsem si jistá, že by neobsahovaly nic nového.“ Mávla rukou, byl to signál komusi za ním, nepatrný pohyb. Po zádech mu přeběhl mráz, když si najednou uvědomil, že za zády má pušku. Přešla k počítačové konzole, naklonila se nad technikem a napojila se na kanál Flotily. „Tady Malloryová. Uvolněte dokumenty a osobu Jošua Talleye ze staničního vězení. Předějte příslušným pracovníkům z Flotily a stanice. Přepínám.“

Dostalo se jí potvrzení, neosobního a bez zájmu.

„Můžu,“ požádal ji Damon, „můžu mu zavolat? Potřebuje, aby mu někdo všechno jasně vysvětlil...“

„Pane,“ řekl jeden technik poblíž, ohlízaje se po ní.

„Pane...“

Roztržitě se podíval do úzkostného obličje.

„Byl zastřelen Dolan, pane, v zelené čtyři.“

Ztratil dech. Na chvíli jeho mozek odmítl pracovat.

„Je mrtev, pane.“

Zavrtěl hlavou, udělalo se mu špatně od žaludku, otočil se a zahleděl se na Malloryovou. „Ti nikomu neubližují. Žádný Dolan nikdy nezvedl ruku proti člověku, pokud v panice neutíkal. Nikdy.“

Malloryová pokrčila rameny. „Už se nedá nic dělat, pane Konstantine. Jděte si zase po svých. Někomu to ujelo a vystřelil; žádný rozkaz ke střelbě vydán nebyl. Je to naše věc, ne vaše. Naši lidé se o to starají.“

„Jsou to lidé, kapitánko.“

„Už jsme stříleli i lidi,“ řekla Malloryová nevzrušeně. „Říkám, jděte si po svých. Tahle záležitost spadá do vojenského práva, a já to dám do pořádku.“

Nehybně stál. Všechny tváře v ústředí byli obráceny k nim, a palubní desky zářily světly, kterých si nikdo nevšímal. „Vraťte se k práci,“ nařídil jim ostře a okamžitě se ukázala záda. „Pošlete do té oblasti staničního lékaře.“

„Vy pokoušíte moji trpělivost,“ řekla Malloryová.

„Jsou to naši občané.“

„Vaše občanství je široký pojem, pane Konstantine.“

„Říkám vám - děsí se násilí. Jestli chcete na stanici chaos, kapitánko, zpanikařte Dolany.“

Uvažovala o tom a nakonec kývla, beze stopy zloby. „Jestli tu situaci můžete zachránit, pane Konstantine, dohlédněte na to. A jděte, kam se vám zlíbí.“

Jenom tohle. Jděte. Obrátil se k odchodu a ohlédl se s náhlým strachem z Malloryové, která se dokázala vyhnout hádce na veřejnosti. Prohrál, dovolil vzteku, aby v něm zvítězil... a jděte, řekla mu, jako by se její hrdost rozplynula.

Odešel se zmateným pocitem, že udělal něco zoufale nebezpečného.

„Nechte projít Damona Konstantina,“ zaduněl po koridorech hlas Malloryové a vojáci, kteří se mu měli postavit, zůstali nehybní.

III.

Utíkal z výtahu na zelené čtyři, identifikaci a průkaz v ruce, obojím mávl na horlivého vojáka, který se mu pokusil zastoupit cestu, a proběhl. Vpředu se houfovali vojáci, blokovali mu celý výhled. Utíkal nahoru, kdosi ho hrubě zachytil, ukázal průkaz a prodral se mezi vojáky.

„Damone.“ Uslyšel Elenin hlas dřív, než ji uviděl, bleskově se obrátil a setkal se s její náručí v mačkanici opancéřovaných vojáků, s úlevou ji objal.

„Je to jeden ze sezónních dělníků,“ řekla. „Muž, jmenoval se Dobrý kamarád. Je mrtvý.“

„Jdi odsud,“ prosil ji, nevěřil ve zdravý rozum vojáků. Podíval se za ni. Na podlaze v přístupových dveřích byla spousta krve. Dali mrtvého Dolana do vaku a položili ho na nosítka, aby ho odnesli. Elene, ruku zaklesnutou v jeho, neprojevovala žádný úmysl, že by chtěla odejít.

„Dostaly ho dveře,“ řekla. „Ale možná ho předtím zabil výstřel. - Poručík Vanars z Indie,“ zamumlala, protože se k nim prodíral mladý důstojník. „Velí téhle jednotce.“

„Co se stalo?“ zeptal se Damon poručíka. „Co se tady stalo?“

„Pan Konstantin? Politováníhodná chyba. Nečekaně se objevil ten Dolan.“

„Tohle je Pell, poručíku, je plný civilistů. Stanice bude chtít podrobné hlášení.“

„Pro bezpečnost vaší stanice, pane Konstantine, bych na vás naléhal, abyste prověřil vaše bezpečnostní opatření. Vaši dělníci utrhli zámek. Tohle přefřízlo Dolana na půlky, když zapadl nouzový uzávěr; někdo tyhle vnitřní dveře nečekaně otevřel. Jak daleko vedou ty tunely? Všude?“

„Utekli,“ řekla Elene rychle, „dolů, pryč odsud. Jsou to pravděpodobně sezónní dělníci a neznají dobře tunely. A už znovu nevylezou, když venku hrozí střelba. Schovají se dole, dokud nepomřou.“

„Poručte jim vyjít,“ řekl Vanars.

„Nerozumíte Dolanům,“ řekl Damon.

„Vyžeňte je všechny z tunelů. Izolujte je.“

„Poručíku, v těch tunelech jsou systémy udržující život stanice; a naši dolanští dělníci v té síti žijí, ve vlastním atmosférickém systému. Tunely se nedají uzavřít. Půjdu tam,“ řekl Elene. „Možná se mi ozvou.“

Kousla se do rtu. „Zůstanu tady,“ řekla, „dokud nevyjdeš ven.“

Měl určité námitky, které chtěl vznést. Nebyly na místě. Podíval se po Vanarsovi. „Může mi to nějakou dobu trvat. Dolané na Pellu jsou nevyzpytatelní. Jsou vystrašení a můžou se dostat do míst, kde by mohli zahynout a způsobit nám opravdové problémy. Jestli se dostanu do potíží, kontaktujte velení stanice, ale neposílejte dovnitř vojáky; my s nimi umíme zacházet. Jestli v jejich blízkosti spustí další puška, už nemusíme mít žádný systém udržující životní funkce, pane. Naše systémy a jejich jsou spojeny, jsou přesně vyvážené.“

Vanars nic neřekl. Nereagoval. Bylo nemožné poznat, jestli pro něho nebo pro ostatní něco znamenala logika. Stiskl Elene ruku, odstoupil od ní a prodral se mezi obrněnými vojáky, snažil se nešlápnout do tmavé krvavé kaluže, a kartou otevřel zámek.

Dveře se otevřely, zavřely se za ním a automaticky zahájily cyklus. Sáhł po lidské dýchací výstroji, která vždycky visela vpravo u východu z komor, a nasadil si ji dřív, než se dýchání zhoršilo. Nasál vzduch, jeho dech syčel, v komoře se ty zvuky hlasitě rozléhaly, podvědomě si je spojil s přítomností Dolanů. Otevřel vnitřní dveře a vzdálené hloubky zazněly ozvěnou. Tam, kde byl, svítilo kalné modré světlo, ale zastavil se, aby odemkl skříňku u dveří a vytáhl lampu. Silný paprsek prořízl temnotu do sítě z oceli.

„Dolané!“ zakřičel, jeho hlas se dutě nesl níž a níž. Cítil zimu, když prošel dveřmi a nechal je zapadnout, stál na plošině, odkud všemi směry vedly žebříky. „Dolané! Tady je Damon Konstantin! Slyšíte mě? Zavolejte, jestli mě slyšíte!“

Ozvěny velmi pomalu doznívaly, hlouběji a hlouběji.

„Dolané?“

Ze tmy se vzneslo zakvílení, rozléhající se nářek, který mu zježil vlasy v zátylku. Zuřivost?

Šel dál, jednou rukou svíral světlo, druhou tenké zábradlí, zastavil se a naslouchal. „Dolané?“

V temných hloubkách se cosi pohnulo. Tiché kročeje lehce zazvonily na kovových stupních kdesi hluboko. „Konstantin?“ zaševelil nějaký cizí hlas. „Konstantin-člověk?“

„Tady je Damon Konstantin,“ zavolal znovu. „Prosím, přijďte nahoru. Žádné zbraně. Je to bezpečné.“

Stál tiše, cítil lehké chvění konstrukce pod údery nohou hluboko ve tmě. Slyšel dech a jeho oči zahlédly v hloubce pod ním mihotavý záblesk, nepatrný jako iluze. Měl dojem, že vidí kůžešinu, a další záblesk očí, vystupujících po stupních. Stál velmi tiše, osamělý muž, zranitelný na takovém nepřehledném místě. Nebyli nebezpeční... ale nikdy předtím na ně nikdo nezaútočil puškou.

Přišli, ve světle je lépe rozeznával, zbědovaní a bojující s posledním stupínkem, těžce oddechovali, jeden byl zraněn a ten druhý měl oči rozšířené hrůzou.

„Konstantin-člověk,“ řekl tenhle roztřeseně a šišlavě. „Pomoc, pomoc, pomoc.“

Vztáhli v prosbě ruce. Položil lampu na rošt, na kterém stál, a přijal je jako děti, muže se dotkl velmi opatrně, protože ubožák krvácel z paže a stahoval rty v hrozivém vrčení.

„Všechno je v pořádku,“ ujistil je. „Jste v bezpečí, teď jste v bezpečí. Dostanu vás ven.“

„Bojíme, Konstantin-člověk.“ Žena pohladila druha po rameně a podívala se z jednoho na druhého kulatýma, zastřenýma očima. „Všichni schovat pryč; nenajít cesta.“

„Nerozumím ti.“

„Víc, víc, víc my, smrtelný hlad, smrtelný strach. Prosím pomoc.“

„Zavolejte je.“

Dotkla se muže, bylo to výmluvné gesto starosti. Muž na ni něco zabreventil, strčil do ní, a ona natáhla ruku a dotkla se Damona.

„Budu čekat,“ ujistil ji Damon. „Počkám tady. Jste v bezpečí.“

„Miluji tě,“ vydechla, odplazila se zpátky se zvoněním kovových schůdků a ihned se ztratila ve tmě. O chvíli později zazněl v hloubce křik a výskání a ozvěna je zdvojnásobila; i z jiných míst povstávaly hlasy, mužské a ženské, hluboké a vysoké, až se celá hlubina a temnota zbláznila. Vedle něho vybuchl výkřik; muž cosi zakřičel dolů.

Potom přicházeli v tichosti, zvonění kroků na kovu se ozývalo hluboko dole, občas zavolání, které se ostře odráželo, a zvedal se nárek, ze kterého se ježily vlasy. Žena přiběhla zpátky, aby pohladila druha po rameni a dotkla se jeho rukou. „Já Satén, já volat je. Udělej on v pořádku, Konstantin-člověk.“

„Musejí projít komorou ve skupinách, rozumíš, musíte být opatrní na uzávěr.“

„Já znát uzávěr,“ řekla. „Já opatrná. Jdi, jdi, přivedu je.“

Už zase spěchala dolů. Damon chytil muže kolem ramen a vedl ho do komory, nasadil mu masku, protože jeho společník byl omámený šokem, vrčel bolestí, ale nepokoušel se chňapat nebo kousat. Druhé dveře se otevřely do záře světla a mezi ozbrojené muže, a Dolan se začal v jeho pažích zmitat, vrčel a plival, až se poddal konejšívému objetí. Byla tam Elene, prodrala se mezi vojáky, ruce vztažené na pomoc.

„Ať vojáci ustoupí,“ vyštěkl Damon, oslepený světlem a neschopný rozeznat Vanarse. „Z cesty. Přestaňte na ně mávat těmi puš-

kami.“ Přiměl Dolana, aby se posadil u stěny na zem, a Elene už přivolávala lékaře. „Ať vojáci ustoupí!“ řekl Damon znovu. „Nechte to na nás!“

Byl vydán rozkaz. K jeho velké úlevě se vojáci z Indie začali stahovat, a Dolan seděl tiše, po určitém přesvědčování si nechal prohlédnout paži, když k němu přiklekl lékař se svou kabelou. Damon si stáhl masku, dusil se v ní, stiskl Elene ruku, když se sklonila vedle něho. Vzduch páchl potem, vyděšeným Dolanem, ostrým pižmem.

„Jmenuje se Modrý zub,“ řekl zdravotník, když zkontroloval známku. Udělal si několik rychlých poznámek a začal jemně ošetřovat ránu. „Spálenina a krevní výron. Nic vážného, až na šok.“

„Pít,“ požádal Modrý zub a natáhl se po vaku. Lékař ho odsunul stranou a tiše mu slíbil vodu, až nějakou najdou.

Uzávěr se otevřel a vydal skoro tucet Dolanů. Damon vstal, v jejich očích viděl paniku. „Já jsem Konstantin,“ řekl ihned, protože to jméno bylo pro Dolany důležité. Přivítal je vztaženými rukama, protrpěl se objetími upocených, vystrašených Dolanů, jemnými stisky silných srstnatých paží. Elene je přivítala podobně, a ve chvílce uzávěr vydal další várku, až se vytvořil hlouček, který zaplnil koridor a počtem převýšil vojáky, kteří stáli na konci chodby. Dolané tím směrem vrhali úzkostné pohledy, ale drželi se spolu. Další plný uzávěr, a s nimi byla družka Modrého zuba, úzkostně štěbetala, dokud ho nenašla. Přišel mezi ně Vanars, docela bez povýšenosti v téhle hnědosrsté záplavě.

„Žádáme vás, abyste je co nejrychleji dostal na bezpečné místo,“ řekl Vanars.

„Použijte svůj komlink a vyčistěte nám průchod přes nouzové rampy a přes čtyřku a devítku do doků,“ řekl Damon. „Jejich ubytovna je odtamtud přístupná; dovedeme je tam. To je nejrychlejší a pro všechny nejbezpečnější.“

Nečekal na Vanarsův komentář, ale mávl na Dolany. „Jdeme,“ řekl, a oni ztichli a pohnuli se. Modrý zub, paži ovázanou bělostným obvazem, se štrachal, aby ho tu nenechali, a cosi štěbetal na ostatní. Satén přidala svůj hlas a mezi Dolany zavládla všeobecná a náhlá radost. Šel, ruku v ruce s Elene, a Dolané rázovali kolem nich a za nimi za podivného doprovodu zvuků dýchacích masek, pohybovali se radostně a rychle. I těch několik strážců podél jejich trasy stálo velmi tiše, najednou byli v menšině, a Dolané mezi sebou štěbetali

stále svobodněji, když došli na konec chodby a vstoupili na spirálovitou širokou rampu, která vedla ke dveřím u všech devíti pater. Nějaká paže se ovinula kolem Damonovy levačky, když stoupali; podíval se a byl to Modrý zub, a Satén byla s ním, takže kráčeli po rampě ve čtyřech, bizarní společnost... v pěti, protože napravo se k Elene přidaly další ruce. Satén cosi zakřičela. Odpověděl jí sbor. Znovu promluvila, její hlas se ozýval ve výškách a hloubkách; a znovu zahučel štěbetavý chór, kroky rázovaly kolem nich. Další zaječel zezadu; a hlasy odpověděly; a zase. Damon sevřel Elene pevněji ruku, tohle chování ho vyburcovalo, ale Dolané šli stále s ním, vykřikovali něco, co začalo znít jako pochodový zpěv.

Vtrhli do zelené devět a šli dlouhou chodbou... s velkým křikem vstoupili do doků, ozvěny jenom zvonily. Řada vojáků, která střežila přístupy do lodí, se hrozivě pohnula, ale nic víc. „Zůstaňte u mě,“ nařídil Damon ostře svým společníkům, a oni poslechli, nahoře viděli zakřivený horizont vedoucí do oblasti jejich ubytovny a tam se měli rozdělit. „Jděte,“ řekl jim. „Jděte a pamatujte, že musíte být opatrní. Nelekejte se mužů s puškami.“

Čekal, že se rozběhnou, osvobozeně odpeláší, jak se k tomu chystali někteří kolem něho. Ale jeden po druhém přicházeli a přáli si obejmout jeho a Elene, s něžnou opatrností, takže rozchod chvílku trval.

Poslední byla Satén a Modrý zub, kdo je objali a poplácali. „Miluji tě,“ řekl Modrý zub. „Miluji tě,“ řekla Satén, když na ni přišla řada.

Ani slovo, žádná otázka týkající se mrtvého. „Dobrý kamarád byl ztracen,“ řekl jim Damon, i když si byl jist podle spáleniny Modrého zuba, že byli do záležitosti namočení. „Je mrtvý.“

Satén vážně vzlykla na souhlas. „Ty poslat on domů, Konstantin-člověk.“

„Pošlu,“ slíbil. Lidé umírali, a nezasloužili si přepravu. Neměli k té půdě žádná silná pouta, nebo k jakékoli půdě, jenom neurčitou znepokojivou touhu po pohřbení, ale nikdy nepřerostla v potíž. Tohle byla potíž, stejně jako to, být zavražděn daleko od domova. „Dohlédnu na to.“

„Miluji tě,“ řekla vážně a podruhé ho objala, vložila ruku co nejjemněji Elene na břicho a odešla s Modrým zubem, po několika krocích se rozběhla k uzávěru, který vedl do jejich tunelů.

Elene zůstala stát s rukou přiloženou na břicho a udiveně na něho hleděla. „Jak to mohla vědět?“ zeptala se Elene se zmateným pousmáním. Jeho to taky překvapilo.

„Trochu je to znát,“ řekl.

„I pro ně?“

„Ony se moc nezakulatí,“ řekl. A podíval se mimo ni k dokům, na řady vojáků. „Pojď. Nelíbí se mi tu.“

Sledovala jeho pohled, k vojákům a různorodým skupinám zvědavců, které rámovaly vzhůru se křivící horizont doků, poblíž baru a restaurací. Obchodníci, kteří nespouštěli z očí vojsko, dok, který jim byl odebrán.

„Obchodníci tohle místo vlastnili od chvíle, kdy vznikl Pell,“ řekla, „a bary a noclehárny. Podniky se zavírají, Mazianovi vojáci nebudou šťastní. Posádky frachtáků a mazianovci... v jednom baru, v jedné noclehárně - staniční ostraha by měla být na pozoru, až se některý z těch vojáků utrhne.“

„Jdeme,“ řekla vzal ji za paži. „Chci, abys byla odsud pryč. Utíkat až sem, jít do toho koridoru s Dolany...“

„Kde jsi byl ty?“ odsekla.

„Dole v tunelech.“

„Znám je.“

„Tak já znám doky.“

„Takže co jsi dělala nahoře ve čtyřce?“

„Byla jsem tam, když přišlo volání; požádala jsem Keua o propustku a dostala jsem ji, přidělil mi poručíka pro spolupráci s doko-vými úředníky; dělala jsem jenom svou práci, dostala jsem tam nahoru Vanarse, než mohl začít střílet ještě někdo jiný.“

Vděčně ji objal a šel s ní zpátky do modré devět, další prázdné pohledy vojáků rozestavených v určitých rozestupech - nikdo z nich nebyl v koridorech.

„Još,“ řekl najednou a spustil paži.

„Cože?“

Nezastavil se, zamířil k výtahu, vytáhl z kapsy dokumenty, ale ty byly pro vojáky z Indie, a oni byli odmávnuti zpátky. „Vyhmatli Joše. Malloryová ví, že tu je a kde je.“

„Co s tím uděláš?“

„Malloryová souhlasila, že ho propustí. Možná už ho pustili. Musím zkontrolovat počítač a zjistit, kde je, jestli je pořád ještě ve vazbě nebo zpátky v bytě.“

„Mohl by přespat u nás.“

Nic neřekl, myslel na to.

„Kdo z nás,“ zeptala se, „by jinak opravdu klidně spal?“

„S ním nablízku to taky není klidné spaní. Budeme v bytě namačkaní. Stejně jako bychom ho měli v posteli.“

„Tak namačkaná jsem spávala. Takže by to mohlo být na víc než jednu noc. Jestli na něho někdo sáhne...“

„Elene. Jedna věc je, jestli stanice podá protest, ale něco v tom vězí, něco osobního, co se Joše týká...“

„Tajné?“

„Věci, které nesnesou světlo. Věci, které by Malloryová radši nevytahovala, rozumíš mi? Je nebezpečná. Mluvil jsem s několikánásobnými vrahy, kteří byli méně chladnokrevní.“

„Kapitánka Flotily. To je odchov, Damone. Zeptej se nějakého obchodníka. Víš, že na stanici pravděpodobně s Flotilou přiletěl určitý počet obchodníků, kteří stojí v řadách Flotily, ale neporuší zákryt, aby zachránili vlastní matku, to ne. Co Flotila vezme... to se nevrátí. Neříkáš mi nic, co bych o Flotile nevěděla. Můžu ti říct, že jestli chceme něco dělat, měli bychom to udělat. Hned.“

„Jestli ho vezmeme s sebou, riskujeme, že se dostaneme do záznamů Flotily...“

„Myslím, že vím, co chceš udělat.“

Taky byla paličatá. Všechno zvážil, zastavil se u výtahu, ruku na tlačítku. „Myslím, že ho radši vezmeme k sobě,“ řekl.

„Tak,“ přisvědčila. „To jsem si myslela.“

7

I.

Pell: sektor bílá čtyři: 2230 hod.

Jon Lukas nervózně krácel opuštěnými chodbami, přestože měl propustku, kterou Keu dal všem v radě. Vojáci by se mohli za hlav-

ního úsvitu začít stahovat, jak jim bylo slíbeno. Musí k tomu dojít, uvažoval. Někteří z nich byli ještě střídáni, některé posádky Flotily, bez pancířů, zaujímal stráž na jejich místě. Všechno bylo v klidu; dokonce ho nezastavovali, jenom jednou, u východu z výtahu, a pak šel ke svým dveřím a kartou je otevřel.

Přední pokoj byl pustý. Srdcem mu okamžitě pronikl strach, že se jeho nezvaný host zaběhl; ale pak se v chodbě u kuchyně objevil Bran Hale a vypadal, že se mu ulevilo, když ho vidí.

„Všechno v pořádku,“ řekl Hale, Jessad vyšel, a za ním další dva Halovi muži.

„Bylo na čase,“ řekl Jessad. „Tohle začínalo být únavné.“

„Nedá se nic dělat,“ řekl Jon nevrle. „Dnes v noci tu musejí zůstat všichni: Hale, Daniels, Clay... Nemíním vypustit ze dveří svého bytu houf návštěvníků přímo vojákům pod nosem. Do rána budou pryč.“

„Flotila?“ zeptal se Hale.

„Po chodbách jsou vojáci.“ Jon šel ke kuchyňskému baru, prozkoumal láhev, která byla plná, když odcházel, a teď v ní zbývalo na dva palce. Nalil si sklenku a se vzdechem ji vyzunkl, oči ho pálily vyčerpáním.

Přešel ke své oblíbené židli a klesl na ni, zatímco Jessad si sedl naproti za nízký stůl, a Hale a jeho muži probírali bar a hledali další láhev. „Jsem rád, že jste rozumný,“ řekl Jessadovi. „Měl jsem obavy.“

Jessad se usmál, oči jako kočka. „To jsem se domyslel, že jste měl obavy. Nějakou chvíli jste pomýšlel na konečné řešení. Možná ještě teď o něm uvažujete. Prodiskutujeme to?“

Jon se zamračil, sklouzl pohledem na Hala a jeho muže. „Věřím jim víc než vám, a to je fakt.“

„Je pravděpodobné, že jste přemýšlel, jak se mě zbavit,“ řekl Jessad. „A nepřekvapilo by mě, kdyby vám zrovna teď dělalo víc starostí ‘kde’ než ‘jestli’. Mohlo by vám to projít. Je to pravděpodobné.“

Ta přímost ho zneklidnila. „Protože jste to vytáhl sám, předpokládám, že máte protínávrh.“

Úsměv trval. „Za prvé: nepředstavuji žádné bezprostřední riziko; můžete si všechno promyslet. Za druhé: Mazianův přílet mě nijak nezkrušil.“

„Proč?“

„Protože tenhle kontingent je krytý.“

Jon zvedl sklenku ke rtům a polkl pálicí doušek.

„Čím?“

„Při skoku do Hlubiny, pane Lukasi, musíte brát ohled na tři věci: na prvním místě nevrhat do skoku velkou masu... pokud nejste v regionech, které znáte velmi, velmi dobře; nebo použít hvězdné gravitace, aby vás vytáhla; nebo - jestli jste dobrý - využít hmotnosti v některém nulovém bodě. V blízkosti Pellu je spousta smetí, víte to? Nic moc velkého, ale dost velkého.“

„O čem to mluvíte?“

„O Flotile Unie, pane Lukasi. Myslíte, že tu není žádný důvod, pro který Mazian shromáždil svoje lodě poprvé za celá desetiletí? Pell je všechno, co zbylo; a Flotila Unie je tam venku, mě poslali napřed, věděli, že přijdou.“

Hale a jeho muži se shlukli, rozesadili se na pohovku a po jejím opěradle. Jon si tu situaci promítl v hlavě, Pell jako bitevní pole, nejhorší ze všech scénářů.

„A co se stane s námi, až se přijde na to, že se Mazian nedá nijak zahnat?“

„Mazian se dá vypudit. A až se to stane, nebude mít vůbec žádné základny. Bude hotový; a my budeme mít mír, pane Lukasi, se všemi jeho plody. Proto jsem tady.“

„Poslouchám.“

„Vládnoucí úředníci budou muset být odstraněni. Konstantinové budou muset být odstraněni. Vy budete dosazen na jejich místo. Máte na to nervy, pane Lukasi, bez ohledu na příbuzenství? Rozumím tomu tak, že tu existuje - že jste v jakémsi příbuzenském vztahu; vy, Konstantinova manželka...“

Sevřel rty, jako vždycky ucukl před myšlenkou na Alicii, jaká byla teď. Nemohl se s tím smířit. Nikdy to nedokázal strávit. Nebyl to pro ni žádný život, být připoutaná k těm strojům. Nebyl to život. Otřel si obličej. „Moje sestra a já spolu nemluvíme. Nemluvili jsme spolu roky. Je invalidní; Dayin by vám to byl řekl.“

„Beru na vědomí. Mluvíím o jejím manželovi, o jejích synech. Máte na to nervy, pane Lukasi?“

„Nervy ano, jestli takové plány mají vůbec smysl.“

„Na téhle stanici je člověk jménem Kressich.“

Jon pomalu nasál vzduch, sklenka mu spočívala v ruce a opírala se o opěradlo židle. „Vasilij Kressich, volený radní z K. Vy ho znáte?“

„Dayin Jacoby nám říkal to jméno... že je radním z té zóny; a máme záznamy. Tenhle Kressich... chodí z K, když se rada schází. Takže má propustku, která mu to dovoluje, nebo je to na vizuální prohlídku?“

„Obojí. Jsou tam strážé.“

„Dají se ti dohlížející podplatit?“

„Podle toho, oč se jedná. Ale staničáři, pane Ať-jste-kdo-jste, mají přirozený odpor k provádění všeho, co by poškodilo stanici, ve které žijí. Můžete do K dostat drogy a pití; ale člověka... svědomí strážného týkající se likéru a jeho pud sebezáchovy jsou dvě různé věci.“

„Pak si s ním budeme muset krátce pohovořit, ne?“

„Ne tady.“

„To je na vás. Snad to vyřeší zapůjčení identifikace a dokladů. Jsem si jist, že mnozí vaši důvěryhodní zaměstnanci můžou leccos zařídit, nějaký byt blízko zóny K...“

„O jaké konferenci to mluvíte? A co od Kressicha čekáte? Ten muž nemá páteř.“

„Kolik zaměstnanců celkem máte,“ zeptal se Jessad, „tedy důvěryhodných a spolehlivých jako jsou tito muži zde? Muži, kteří by mohli podstoupit riziko, kteří by dokázali zabít? Takové potřebujeme.“

Jon vrhl pohled na Brana Hala, nějak se mu nedostávalo dechu. Pak se podíval zpátky. „No, Kressich ten typ není, to vám můžu říct.“

„Kressich má kontakty. Může člověk posazený na vrcholku takového monstra jako K být bez kontaktů?“

II.

Pell: sektor zelená sedm: obchodnická noclehárna; 2242 hod.

Komlink zabzučel. Světlo svítilo, někdo volal. Još se na komlink podíval z druhé strany místnosti a zastavil se v přecházení. Nechali ho jít. Jdi domů, řekli, a on to udělal, šel koridory střeženými

policií a mazianovci. V téhle chvíli věděli, kde je. A teď kdosi volá do jeho pokoje, sotva přišel.

Volající byl neodbytný; červené světlo nezhasínalo, blikalo. Nechtěl to vzít, ale mohla to být kontrola z vězení, aby se ujistila, že se sem dostal. Báł se neodpovědět. Přešel místnost a zmáčkl knoflík, aby mohl odpovědět.

„Još Talley,“ řekl do mikrofonu.

„Joši. Joši, tady je Damon. Jsem rád, že tě slyším. Jsi v pořádku?“

Opřel se o stěnu, nabral dech.

„Joši?“

„Jsem v pořádku. Damone, víš, co se stalo?“

„Vím. Tvoje zpráva se ke mně dostala. Převzal jsem za tebe osobní zodpovědnost. Dnes večer přijdeš k nám do bytu. Sbal si, co potřebuješ. Přijdu pro tebe.“

„Damone, ne. Ne. Nenamáčeš se do toho.“

„Už jsme to probrali; je to v pořádku. Žádné dohadování.“

„Damone, nedělej to. Nedovol jim, aby se to dostalo do jejich záznamů...“

„Jsme tvoji legální ručitelé, Joši. Už je to v záznamech.“

„Nedělej to.“

„Elene a já jsme už na cestě.“

Kontakt byl přerušen. Otřel si obličej. Závaží, které měl v žaludku, mu vyskočilo do krku. Neviděl žádné stěny, nic z toho, kde byl. Všude byl kov, a Signy Malloryová, mladý obličej a věkem stříbrné vlasy, a oči mrtvé a nejstarší ze všeho. Damon a Elene a dítě, které chtějí... byli připraveni riskovat všechno. Kvůli němu.

Neměl zbraň. Žádnou by nepotřeboval, kdyby s ní zůstal o samotě, jak to bývalo u ní v kabině. Tehdy byl mrtvý, uvnitř. Existoval, nenáviděl svou existenci. Teď mu kynul stejný druh paralýzy... nechat věci být, přijmout je, přijmout úkryt, který mu byl nabídnut; vždycky to bylo snazší. Malloryovou ničím neohrožoval, protože neměl proč bojovat.

Odtrhl se od stěny, sáhl do kapsy a ujistil se, že má dokumenty u sebe. Šel do chodby a přes ni kolem opuštěné přední přepážky ubytovny, ven na otevřené prostranství, kde stály stráže. Jeden muž z místní ostrahy se ho chystal legitimovat. Još se horečně podíval korydorem k místu, kde stál voják.

„Vy!“ zařval Još, porušil prázdné ticho chodby. Policie a voják zareagovali a voják pozvedl pušku s prudkostí, při které skoro zmáčkl spoušť. Još ztěžka polkl, ruce držel tak, aby je viděli. „Chci s vámi mluvit.“

Pušky se pohnuly. Šel s rukama pořád odtaženými od těla, směrem k opancéřovanému vojákovi s tmavým náhubkem. „Stát,“ řekl voják. „O co jde?“

Insignie patřily Atlantiku. „Malloryová z Norska,“ řekl. „Jsme dobří přátelé. Řekněte jí, že s ní chce mluvit Još Talley. Hned.“

Voják na něho upřel nevěřící pohled, nakonec se zamračil. Ale vybalancoval pušku v ohbí paže a sáhl po tlačítku komlinku. „Ohlásím to důstojníkovi ve službě na Norsku,“ řekl. „V každém případě půjdeš svou cestou, jestli tě zná, a na pořádný výslech, jestli tě nezná.“

„Pozve mě,“ řekl.

Voják zmáčkl knoflík a vznesl dotaz. Co mu odpověděli, ozvalo se privátně v jeho komlinku v přílbě, ale oči mu zamžikaly. „Tak to ověřte,“ řekl Norsku. A o chvíli později: „Řídící centrála. Rozumím. Konec.“ Zavěsil komlink zase k opasku a pohnul puškou. „Jdi touhle chodbou a pak nahoru po rampě. Voják dole tě převezme a dovede tě k Malloryové.“

Šel, rychle kráčel, protože počítal, že Damonovi a Elene to nebude trvat dlouho, než se dostanou do ubytovny.

Prohledali ho. Samozřejmě to udělali. Prošel tím toho dne už potřetí, a tentokrát mu to nevadilo. Uvnitř byl klidný, a vnější věci mu nevadily. Urovnal si šaty a šel s vojáky po rampě, kolem strážných na každém patře. Na zelené dvě vstoupili do výtahu, jeli krátkou trasu a přešli do modré jedna. Dokonce po něm nechtěli ani papíry, sotva se na ně podívali, jenom aby se přesvědčili, že ta složka neobsahuje nic než papíry.

Šli kousek zpátky chodbou s položeným kobercem. Ve vzduchu se vznášel pach chemikálií. Dělníci měli plné ruce práce s odlepováním místního značení. Další zasklená sekce, zaplněná počítačovým vybavením a několika techniky, kteří se tam pohybovali, byla zvlášť strážena. Vojáci Norska. Otevřeli dveře a pustili ho i se strážemi dovnitř, do staniční centrály, mezi uspěchané techniky.

Malloryová, usazená na opačném konci řady konzol, vstala, aby ho přivítala, chladně se na něho usmála, obličej vyčerpaný. „No?“ řekla.

Myslel si, že pohled na ni na něho nezaúčinkuje. Zaúčinkoval. Žaludek se mu stáhl. „Chci se vrátit,“ řekl, „na Norsko.“

„Opravdu?“

„Nejsem staničář; nepatřím sem. Kdo jiný by mě vzal?“

Malloryová se na něho podívala a nic neřekla. V levém kolenu mu začal třas; přál si, aby se směl posadit. Zastřelili by ho, kdyby se pohnul; byl hluboce přesvědčený, že by to udělali. Jeho obličej hrozil tik, cukání v koutku úst, když se na chvíli otočila a pak se podívala zpátky. Zasmála se, suše se uchechtla. „To tě navedl Konstantin?“

„Ne.“

„Byl jsi Adjustovaný. Je to tak?“

Zadrhnutí mu svázalo jazyk. Přikývl.

„A Konstantin se zaručil, že se budeš dobře chovat.“

Všechno se vyvíjelo špatně. „Nikdo není za mě zodpovědný,“ řekl, klopýtal o slova. „Chci na loď. Jestli Norsko je všechno, co mám, tak ji беру.“ Musel se na ni podívat přímo, podívat se do očí, ve kterých se odrážely myšlenky a všechno, co tady, před vojáky, nebude řečeno.

„Prohledali jste ho?“ zeptala se stráží.

„Ano, paní.“

Chvíli stála a přemýšlela, a neusmála se, nechechtala se. „Kde se zdržuješ?“

„Mám pokoj ve staré ubytovně.“

„Dali ti ho Konstantinové?“

„Pracuji. Platím za něj.“

„Jakou máš práci?“

„Zužitkování drobného odpadu.“

Výraz překvapení, posměchu.

„Takže se chci z toho dostat,“ řekl. „Počítám, že mi to dlužíte.“

Něco je přerušilo, nějaký pohyb za ním, který náhle ustal. Malloryová se zasmála, znuřeným, unaveným smíchem, a komusi pokynula. „Konstantine. Pojd'te dál. Pojd'te si pro přítele.“

Još se otočil. Damon a Elene tam byli oba, zardělí a rozčilení a bez dechu. Museli mu být v patách. „Jestli mluví zmateně,“ řekl Da-

mon, „patří do nemocnice.“ Přišel blíž a položil ruku Jošovi na rameno. „Pojď. Pojď, Joši.“

„Nemluví zmateně,“ řekla Malloryová. „Přišel sem, aby mě zabil. Odveďte svého přítele domů, pane Konstantine. A dávejte na něho pozor, nebo tu záležitost urovnám já.“

Rozhostilo se naprosté ticho.

„Dohlédnu na to,“ řekl Damon po chvilce. Prsty zaťal Jošovi do ramene. „Jdeme. Tak jdeme.“

Još se pohnul, šel s ním a s Elene kolem strážných, ven a dolů dlouhým koridorem s pracovními četami a pachem chemikálií; dveře centrály se za ním zavřely. Nikdo z nich nic neříkal. Damonovo sevření sklouzlo k jeho lokti, vzali ho do výtahu a sjeli kousek dolů do pětky. V téhle chodbě bylo víc stráží i staniční policie. Prošli bez zastavení do chodby s byty, k Damonovým dveřím. Zavedli ho dovnitř a zavřeli dveře. Stál a čekal, zatímco Damon a Elene jako vždycky rozsvěceli světla a svlékali si kabáty.

„Pošlu pro tvoje šaty,“ řekl Damon krátce. „Pojď, chovej se jako doma.“

Nebylo to přivítání, jaké si zasloužil. Vzal si koženou židli, měl hlavu plnou toho, že má pracovní šaty potřísněné mazadlem. Elene mu přinesla studený nápoj a on ho vypil bez ochutnání.

Damon se posadil na opěradlo židle vedle něho. Podrážděnost se projevila. Još to přijal, oči stále upíral kamsi k nohám.

„Dali jsme si pěkné dostihy,“ řekl Damon. „Nechápu, jak ses nám vyhnul, ale podařilo se ti to.“

„Požádal jsem, abych mohl odejít.“

Ať chtěl Damon říct cokoliv, spolkl to. Přišla Elene a posadila se na pohovku před něho.

„Takže čeho máš plnou hlavu?“ zeptal se Damon klidně.

„Neměli jste se do toho míchat. Nechtěl jsem, abyste se do toho zapletli.“

„Takže jsi od nás utekl?“

Pokrčil rameny.

„Joši - chtěl jsi ji zabít?“

„Možná. Někde. Někdy.“

Nevěděli, co říct. Damon nakonec zavrtěl hlavou a podíval se stranou, a Elene přešla k Jošově židli a položila jemnou ruku na jeho rameno.

„Nebylo to k ničemu,“ řekl Još konečně, překotně vyrážel slova. „Všechno bylo špatně. Teď se bojím, že si myslí, že jste mě navedli vy. Je mi to líto. Je mi to líto.“

Elenina ruka ho hladila po vlasech, znovu klesla na jeho rameno. Damon na něho jenom hleděl, jako by se díval na někoho, koho nikdy dřív neviděl. „Už nikdy,“ řekl Damon, „tě nenapadne udělat to znova.“

„Nechtěl jsem vám dvěma ublížit. Nechtěl jsem vás do toho zatahovat. Pomyslete, jak to pro ně vypadá - vy, a se mnou.“

„Myslíš, že Mazian okamžitě převezme řízení stanice? A myslíš, že kapitán Flotily přeruší styky s Konstantiny, jejichž spolupráci potřebuje... kvůli osobnímu sporu?“

Přemýšlel o tom. Určitým způsobem to dávalo smysl, chtěl tomu věřit, a proto byl podezřívavý.

„To se nestane,“ řekl Damon. „Takže na to zapomeň. Do tohohle bytu nevstoupí žádný voják, na to se můžeš spolehnout. Jenom jim k tomu nedávej záminky. A už se ti to málem podařilo. Rozumíš? Nejhorší, co můžeš udělat, je dát jim záminku. Joši, to Malloryová rozkázala, aby tě pustili z vězení. Požádal jsem ji o to. Teď to udělala podruhé... jako laskavost. Nespolehej na to, že to udělá potřetí.“

Přikývl, byl otřesený.

„Už jsi dneska jedl?“

Zmateně uvažoval, nakonec se rozvzpomněl na sendvič, uvědomil si, že aspoň část jeho neklidu způsobuje nedostatek potravy. „Zmeškal jsem večeři,“ řekl.

„Dám ti nějaké svoje šaty, které ti padnou. Umyj se, odpočiň si. Vrátime se do tvého bytu zítra ráno a vezmeme všechno, co potřebuješ.“

„Jak dlouho tady zůstanu?“ zeptal se a otočil hlavu, aby se podíval na Elene a znovu na Damona. Bylo to tu malé. Uvědomoval si nepohodlí. „Nemůžu se k vám nastěhovat.“

„Zůstaneš tady, dokud tu nebude bezpečno,“ řekl Damon. „Jestli budeme muset zařídit ještě něco dalšího, uděláme to. Mezitím si znovu prohlédnu tvoje dokumenty nebo přijdu na nějakou omluvu, protože několik dalších pracovních dnů strávíš u mě v kanceláři.“

„Nemusím jít zpátky do dílny?“

„Až se to usadí. Mezitím tě nespustíme z dohledu. Musíme dát jasně najevo, že budou muset připravit větší incident, aby na tebe

mohli. Zapojím do toho taky svého otce, aby se nikdo z žádné kanceláře nedal překvapit nějakou otázkou. Jenom prosím tě nikoho neprovokuj.“

„Ne,“ souhlasil. Damon trhl hlavou směrem k předsíni. Vstal a šel s Damonem a Damon se začal probírat šatníkem u koupelny. Još vešel do koupelny, umyl se a cítil se líp, očištěný od vzpomínky na vězeňskou celu, zabalil se do měkkého pláště, který mu Damon půjčil, a vyšel ven do vůně připravované večeře.

Pojedli, stísnění u stolu, a sdělili si, co viděli ve svých oddělených sekcích. Konečně mohl mluvit beze strachu, teď když ho stále dusila ta noční můra, ale už s ní nebyl sám.

Vybral si vzdálený kout kuchyně a připravil si tam kavalec na podlaze, daleko od uchvacujícího blahobytu postele, kam ho chtěla uložit Elene. Zítra seženeme skládací lůžko, slíbila mu. Aspoň hamaku. Usadil se na kavalcí, slyšel je, jak se ukládají v obývacím pokoji, a cítil se v bezpečí, konečně věřil tomu, co říkal Damon... že je v úkrytu, do kterého nemůže vtrhnout ani Mazianova flotila.

8

**Dolna: přistávací sonda Afriky, hlavní základna, 2400 hod. hl.d.;
1200 hod. hod. a; místní úsvit**

Emilio se opřel o opěradlo židle a odhodlaně se díval na zamračeného Poreye, čekal, zatímco si zjizvený kapitán psal nějaké poznámky na počítačový výtisk před sebou, a pak ho přistrčil přes stůl zpátky k němu. Emilio ho sebral, prolistoval požadavky na zásoby a pomalu kývl.

„Chvilku to bude možná trvat,“ řekl.

„V téhle chvíli,“ řekl Porey, „prostě předávám hlášení a instrukce k akcím. Vy a váš personál nespolupracujete. Pokračujte v tom tak dlouho, jak se vám líbí.“

Seděli v malé osobní kabině Poreyovy lodi, s plochou palubou, která nikdy nebyla určená pro dlouhé vesmírné lety. Porey okusil dolanský vzduch, jejich haly a prach a bahno, a znechuceně se stáhl do lodi; zavolał ho k osobě, místo aby navštívil hlavní hangár. A

vyhovovalo by mu, kdyby se stejně tak stáhli vojáci; což se nestalo. Oni byli pořád venku, s maskami a zbraněmi. K a stálí dělníci pracovali na polích pod namířenými puškami.

„Já mám taky své instrukce,“ řekl Emilio, „a jedním podle nich. To nejlepší, co můžeme dělat, kapitáne, je uznat, že obě strany si uvědomují situaci, a vaše rozumná žádost bude respektována. Oba máme své rozkazy.“

Rozumný člověk by se možná uklidnil. Porey ne. Prostě se mračil. Možná měl vztek, že byl převelen na Dolnu; možná to byl jeho přirozený výraz. Pravděpodobně byl nevyspalý; krátké intervaly, ve kterých se střídali vojáci venku, ukazovaly, že nepřišli zrovna odpočinutí, a Poreyova posádka toho byla důkazem, nikoli Porey - možná to byla posádka z alterdne. „Nemusíte pospíchat,“ opakoval Porey, a bylo zjevné, že si zatraceně dobře vzpomene, jak dlouho jim to bude trvat - v ten den, kdy bude mít možnost uspořádat věci po svém.

„Do vašeho odletu,“ řekl Emilio, ale nedostalo se mu žádné zdvořilosti na rozloučenou, vstal tedy a vyšel ven. Stráže ho nechaly projít krátkým koridorem a výtahem do velkého břicha lodě, kde výtah fungoval jako přechodová komora, do dolanské atmosféry. Natáhl si masku a scházel po snížené rampě do studeného větru.

Do ostatních táborů ještě okupační vojska neposlali. Počítal, že by to rádi udělali, ale jejich síly byly omezené, a jinde nebyly přistávací plochy. Co se týče Poreyova požadavku na zásoby, počítal, že bude moci poskytnout požadované množství; to je zdržovalo, určitě to zdržovalo stanici, ale jejich zdržovací manévry a vyplundrované hangáry, jak se domýšlel, aspoň srazily požadavky Flotily na snesitelnou úroveň.

Situace se zlepšuje, zněla nejnovější otcova zpráva. Neplánuje se žádná evakuace. Flotila uvažuje o stále základně na Pellu.

To nebyly nejlepší zprávy. Nebyly ani nejhorší. Celý život považoval válku za jakýsi dluh, která jednoho dne bude muset některá generace splatit. Že Pell si nemůže udržet neutralitu navěky. Když s nimi byli agenti Společnosti, horečně zadoufal, že nějaká vnější síla je možná připravena zasáhnout. Nebyla. Místo toho měli Maziana, který prohrával válku, kterou Země nebude financovat, který nemohl chránit stanici, která se možná rozhodne financovat jeho, který nevěděl nic o Pellu a nestaral se o křehké rovnováhy na Dolně.

Kde jsou Dolané? ptali se vojáci. Vyděsili je cizinci, odpovídal. Nebylo po nich ani stopy. Nemyslel, že by mělo být. Zastrčil Poreyovy požadavky na zásoby do kapsy kabátu a šel stezkou vzhůru a přes kopec. Viděl, jak tu a tam mezi hangáry stojí vojáci, s puškami vystrčenými na odív; daleko mezi poli viděl dělníky, všechny, vyhnali je do práce bez ohledu na harmonogram nebo věk či zdraví. Vojáci byli dole u mlýna, u čerpací stanice. Ptali se mezi dělníky na výši produkce. Zatím se všichni drželi základní povídačky, že stanice prostě spotřebuje všechno, co vyprodukuje. Nahoře byly všechny ty lodě, všichni ti obchodníci na orbitě kolem stanice. Nebylo pravděpodobné, že by se Mazian odvážil vybírat obchodníky a brát od nich zásoby... ne tehdy, když byli v takovém počtu.

Ale Mazian, ta myšlenka se mu pořád honila v hlavě, neunikal Unii tak dlouho, aby ho přelstil Emilio Konstantin. To nebylo pravděpodobné.

Přešel stezkou přes most nad strouhou, znovu nahoru, k operativě. Viděl otevřené dveře, viděl, že Miliko vyšla ven, stojí a čeká na něho, černé vlasy jí vlály, přitahovala si kabát, aby se chránila proti ostrému větru. Chtěla jít na loď s ním, bála se, když šel do Poreyových rukou sám, beze svědků. Vymluvil jí to. Teď se k němu blížila, scházela z kopce, a on zamával, aby poznala, že všechno je aspoň tak v pořádku, jak bylo pravděpodobné, že bude.

Pořád ještě Dolně veleli.

9

Modrá jedna: 10/5/52; 0900 hod.

Na rohu hlídal voják. Jon Lukas zaváhal, ale bylo jisté, že jeho pozornosti neunikne. Voják sáhl po pistoli. Jon popošel nervózně dopředu, v ruce kartu, ukázal ji, a voják - statný, tmavé pleti - ji vzal a mračil se, když si ji prohlížel. „To je propustka radního,“ řekl Jon. „Nejvyšší radní prioritá.“

„Ano, pane,“ řekl voják. Jon si vzal kartu zpátky a vydal se směrem ke křižovatce s pocitem, že voják se mu dívá pořád do zad. „Pane?“

Otočil se.

„Pan Konstantin je u sebe v kanceláři, pane.“

„Jeho žena je moje sestra.“

Chvilé ticha. „Ano, pane,“ řekl voják mírně a proměnil se zase v sochu. Jon se otočil a šel dál. Angelo si vede dobře, myslel si hořce, žádné mačkanice, žádné postupování svého životního prostoru. Celý konec příčné chodby patřil Angelovi.

A Alicii.

Zastavil se u dveří, zaváhal, žaludek se mu svíral. Zašel už moc daleko. Za ním byl voják, který by se ho vyptával, dělal by případ z neobvyklého chování. Nebylo cesty zpátky. Zmáčkl komlink. Čekal.

„Kdo?“ zeptal se křehký hlas, který ho překvapil. „Kdo vy?“

„Lukas,“ řekl. „Jon Lukas.“

Dveře se otevřely. Drobná, prošedivělá Dolanka k němu pozvedla zamračené oči rámované vráskami. „Já Lily,“ řekla.

Proklouzl kolem ní, vstoupil dovnitř a rozhlédl se po šerém obývacím pokoji, drahém zařízení, luxusu, prostoru. Dolanka Lily tam úzkostně postávala, nechala dveře zapadnout. Otočil se, jeho oči přitáhlo světlo, vzadu uviděl pokoj s bílou podlahou a s iluzí oken otevřených do vesmíru.

„Vy přijít navštívit ji?“ zeptala se Lily.

„Pověz jí, že jsem tady.“

„Já povím.“ Stará Dolanka se uklonila a odešla nachýleným, drobným krokem. Bylo tu ticho, smrtelně zakřiknuté ticho. Čekal v temném obývacím pokoji, nevěděl, co s rukama, žaludek ho zlobil víc a víc.

Z pokoje se ozývaly hlasy. „Jon,“ uslyšel uprostřed toho hovoru. Aliciin hlas. Aspoň byl lidský. Chvěl se, cítil se fyzicky nemocný. Nikdy do těchto místností nevstoupil. Nikdy. Viděl Alicii z dálky, drobnou, povadlou skořápku, kterou udržují stroje. Teď přišel. Nevěděl, proč přišel - a zároveň věděl. Zjistit, co je pravda; vědět -, jestli se dokáže před Alicii postavit; jestli je to život, který stojí za žití. Všechny ty roky filmy, odvysílané studené obrazy, se kterými měl co dělat, ale být tady ve stejném pokoji, podívat se jí do tváře a mluvit s ní...

Lily se vrátila, ruce založené, uklonila se. „Vy přijít. Vy přijít teď.“

Pohnul se. Dostal se na půl cesty do bílé dlážděného pokoje, sterilního, tichého pokoje, a břicho se mu sevřelo.

Najednou se otočil a vyrazil ke vnějším dveřím. „Vy přijít?“ přesvědčoval ho zmatený hlas Dolanky. „Vy přijít, pane?“

Dotkl se spínače a odešel, nechal za sebou dveře zapadnout, nadechl se chladnějšího, čerstvějšího vzduchu venkovní chodby.

Odcházel od toho pryč, od toho místa, od Konstantinů.

„Pane Lukasi,“ řekl voják na stráži, když došel k rohu, oči plné zvědavých otázek bez ohledu na zdvořilost.

„Spala,“ vysvětlil, polkl, šel dál, snažil se každým krokem vypudit ten byt a bílý pokoj z mysli. Pamatoval se na dítě, dívku, na někoho jiného. Nechal to tak.

10

I.

Pell: sektor modrá jedna; poradní komnaty; 10/6/52; 1400 hod.

Rada končila brzy, schválila opatření, která jí byla ke schválení předložena, Keu z Indie seděl jako ponurý svědek toho, co řekli a co udělali, jeho kamenný výraz vrhal na debatu mrak. Třetího dne krize Mazian vznesl svoje požadavky a bylo mu vyhověno.

Kressich sebral poznámky a sešel z nejhořejší řady do prohloubeného středu komnaty, kolem sedadel u stolu, zdržel se tam, vzdoroval proudu odcházejících, díval se úzkostně k Angelovi Konstantinovi, který hovořil s Nguyenem a Landgrafem a kterýmsi z ostatních představitelů. Keu pořád seděl u stolu, poslouchal, bronzový obličej byl jako maska. Báł se Keua... báł se vytáhnout svou záležitost před ním.

Ale přesto šel, vytrvale se sunul tak blízko, jak to šlo, k té soukromé společnosti kolem Konstantina, kde, jak věděl, nebyl žádoucí. Představitel K, memento problémů, které nikdo neměl čas řešit. Čekal, zatímco Konstantin s ostatními dokončili debatu, hleděl upřeně na Konstantina, takže Konstantin by si měl uvědomit, že se někdo dožaduje jeho pozornosti.

Konečně si ho Konstantin všiml a na chvíli zaváhal, chtěl odejít ve společnosti Keua, protože Keu vstal. „Pane,“ řekl Kressich. „Pane Konstantine.“ Vytáhl ze své složky dokumentů jeden, který si připravil, a zdvořile ho vložil Konstantinovi do ruky. „Mám malé možnosti, pane Konstantine. Tam, kde žiji, nemám přístup k počítači a kopírce. Víte to. Situace tam...“ Navlhl si rty, uvědomoval si, že se Konstantin mračí. „Včera v noci dav málem zdemoloval moji kancelář. Prosím vás, pane. Můžeme ujistit moje voliče... že výběr pro Dolnu bude pokračovat?“

„O tom se jedná, pane Kressichu. Stanice se snaží ze všech sil, aby se všechno vrátilo do normálu; ale programy se znovu revidují; postupy a směrnice se znovu revidují.“

„Je to jediná naděje.“ Vyhnul se upřenému pohledu Keua, fixoval pohled na Konstantina. „Bez toho... nemáme žádnou naději. Naši lidé půjdou na Dolnu. Do Flotily. Kamkoli, kde je vezmou. Žádosti jenom musejí být přijaty. Musejí vidět, že existuje naděje, jak se dostat ven. Prosím vás, pane.“

„Co je tohle?“ zeptal se Konstantin a zvedl si papír k očím.

„Návrh zákona, nemám zařízení, jak ho pro radu rozmnožit, aby ho mohla posoudit. Doufal jsem, že váš personál...“

„Týká se žádosti o propustky?“

„Týká se jich, pane.“

„O programu,“ přerušil je Keu chladně, „se ještě diskutuje.“

„Pokusíme se,“ řekl Konstantin a přidal papír mezi ostatní, které držel. „Nemůžu to přednést radě, pane Kressichu. Chápete. Dokud nebudou vyřešeny základní sporné otázky na jiných patrech. Návrh budu muset zdržet, a já vás upřímně žádám, abyste tuto otázku zítra nevznášel, i když to samozřejmě můžete udělat. Veřejná debata by mohla narušit jednání. Jste muž, který má s administrativou zkušenosti; chápete mě. Ale ve vši zdvořilosti, jestli to budeme moci přednést na nějakém budoucím setkání... samozřejmě můj personál připraví tento nebo jiné návrhy zákona pro rozšíření. Chápete moje postavení, pane.“

„Ano, pane,“ řekl, bylo mu zle od srdce. „Děkuji vám.“ Otočil se. Přece jenom doufal, nepatrně. Doufal taky v možnost požádat stanici o pomoc, o ostrahu, ochranu. Nechtěl ochranu Keuova druhu. Neodvážil se požádat. Viděli milosrdenství Flotily v osobách Mallo-

ryové a Sunga a Kreshova. Přišli by vojáci; pro začátek by rozbili Coledyovu organizaci; jeho ostrahu; všechnu ochranu, kterou měl.

Vyšel ven do foyer poradní komnaty, provázen posměšnými, udivenými pohledy dolanských soch, pak skleněnými dveřmi do chodby, a neobtěžován strážemi přešel k výtahu, který ho vezme dolů k modré devět, aby šel domů, zpátky do K.

V koridorech hlavní stanice teď vládlo cosi jako normální ruch, řidší než obvykle, ale obyvatelé stanice byli zpátky u své práce a pohybovali se volně, dokud byli opatrní; nikdo se nechtěl nikde zdržovat.

Kdosi do něho vrazil. Nějaká ruka se setkala s jeho, vtiskla mu kartu. Zastavil se, s neurčitým dojmem jakéhosi muže, obličej, obličej, který se neobtěžoval podívat se. Ve strachu odolal nutkání rozhlédnout se. Předstíral, že si upravuje papíry ve složce, šel dál, a dál v chodbě si kartu prohlédl: přístupová karta, na jejím povrchu kousek pásky: zelená devět 0434. Adresa. Šel dál, spustil ruku s kartou k boku, srdce mu bušilo do žeber.

Mohl ji ignorovat, projít zpátky do K. Mohl kartu vrátit, prohlásit, že ji našel, nebo říci pravdu: že ho někdo chce kontaktovat tak, aby to jiní nevěděli. Politika. To muselo být ono. Někdo chce podstoupit riziko, protože něco chce od představitele K. Past - nebo naděje, obchod s konexemi. Někdo, kdo by mohl pohnout překážkami.

Mohl se dostat do zelené devět; prosté, náhodně mylné stisknutí knoflíku ve výtahu. Zastavil se před destičkou přivolávače výtahu, sám, nakódoval zelenou a stál před panelem, takže nikdo kolemjdoucí si nemohl všimnout zářící zelené. Přijela kabina; dveře se otevřely. Vstoupil dovnitř a nějaká žena v poslední chvíli vtrhla za ním, na vnitřní desce namačkala kód zelená dva. Dveře se zavřely; kradmo se na ni podíval, když se kabina dala do pohybu, rychle odvrátil oči. Kabina opsala okruh jedné sekce a pustila se dolů. Ve dvojce vystoupila; on zůstal, zatímco kabina nabrala pasažéry, nikdo ho neznal. Zastavili v šestce, v sedmičce, přibírali další. V osmičce vystoupili dva; devět: vystoupil se čtyřmi dalšími, šel k dokům, prsty se mu potily na kartě. Minul procházející se vojáky, kteří dohlíželi na pořádek v chodbách. Nikdo z nich nevypadal, že by si všiml obyčejného muže, který jde po chodbě, zastavuje se u dveří a používá kartu, aby vstoupil. Bylo to nejpřirozenější jednání. Křižovatka čtyři se

blížila. Žádný strážný tam nebyl. Zpomalil, zoufale přemýšlel, srdce splašeně tlouklo; začal pomýšlet na to, že půjde dál.

Nějaký chodec, který šel bezprostředně za ním, ho chytil za rukáv a bryskně ho postrčil dopředu. „Jen dál,“ řekl ten muž a zahrnul za roh s ním. Neodporoval, bál se nožů, tyto instinkty získal v K. Samozřejmě že doručitel karty musel sjet dolů také... nebo tu byl ještě jeden spoluspiklenec. Pohyboval se jako loutka, přešel křižovatkou až ke dveřím. Chodec ho propustil a minul, Kressich použil kartu.

Vešel dovnitř. Byl to malý byt, s neustlanou postelí, na které ležely rozházené šaty. Nějaký člověk vyšel z kouta, který sloužil jako kuchyň, byl to nevýrazný muž po třicítce. „Kdo jste?“ zeptal se.

To Kressicha vyvedlo z rovnováhy. Začal strkat kartu do kapsy, ale muž po ní natáhl ruku. Dal mu ji.

„Jméno?“ zeptal se muž.

„Kressich.“ A zoufale: „Mám povinnosti... budou mě každou chvíli postrádat.“

„Pak vás nebudu dlouho zdržovat. Jste z Russellovy hvězdy, pane Kressichu, ano?“

„Myslel jsem, že mě neznáte.“

„Manželka, Jen Justinová; jeden syn, Romy.“

Nahmatal vedle sebe židli ověšenou svršky, opřel se o ni, srdce ho pálo. „O čem to mluvíte?“

„Je to správně, Vasiliji Kressichu?“

Přikývl.

„Vaši spoluobčané z K ve vás vložili důvěru, abyste... reprezentoval jejich zájmy. Jste, samozřejmě, ten, jehož iniciativu oni respektují... pokud se shoduje s jejich zájmy.“

„Správně.“

„Váš volební obvod je ve špatném postavení... v dokumentech máte zmatek. A až vojenská ostraha přitvrdí, jako že to udělá, Mazianova vojska budou u velení - jsem zvědav, pane Kressichu, jaká opatření by mohla být použita. Všichni jste byli proti Unii jedním nebo druhým způsobem, samozřejmě někteří z ryzí nechuti; někteří sledovali své zájmy; některým to přineslo výhody. A vy, kam patříte vy?“

„Odkud dostáváte informace?“

„Z oficiálních zdrojů. Víím toho o vás spousty, co jste zdejšímu počítači zatajil. Udělal jsem průzkum. Abych to vyložil jemně, viděl jsem vaši ženu a syna, pane Kressichu. Zajímá vás to?“

Přikývl, neschopný jiného pohybu. Opřel se o židli, snažil se nadechnout.

„Mají se dobře. Na stanici, jejíž jméno znám... kde jsem je viděl. Nebo snad touhle dobou už se přesunuli. Unie si uvědomila jejich možnou cenu, zná jméno muže, který reprezentuje tak impozantní množství lidí na Pellu. Počítačový průzkum je objevil, ale znovu se už neztratí. Viděl byste je rád znovu, pane Kressichu?“

„Co ode mě chcete?“

„Chvíli vašeho času. Malou přípravu pro budoucnost. Můžete chránit sebe, svoji rodinu, svoje voliče, kteří jsou párioové pod Mazianem. Jak vám může Mazian pomoci při hledání vaší rodiny? Nebo jak by vás k nim mohl dostat? A určitě jsou tu rozděleny další rodiny, kdo teď může litovat ukvapeného rozhodnutí, rozhodnutí, které je Mazian přinutil přijmout, kdo chápe... že skutečným zájmem jakéhokoli Hlubináře je samotná Hlubina.“

„Jste z Unie,“ řekl Kressich a nepochyboval o tom.

„Pane Kressichu, jsem Hlubinář. Vy ne?“

Posadil se na opěradlo židle, protože měl nejistá kolena. „Co po mně chcete?“

„V K je určitě nějaká mocenská struktura, něco, s čím jste dobře obeznámen. Muž jako vy je s ní jistě... v kontaktu.“

„Mám nějaké kontakty.“

„A vliv?“

„I vliv.“

„Dřív nebo později budete v rukou Unie; poznáte to... pokud Mazian nepodnikne nějaké opatření. Uvědomujete si, co by mohl udělat, jestli se rozhodne, že tu chce zůstat? Myslíte, že si nechá K kousek od svých lodí? Ne, pane Kressichu, na jedné straně jste laciná pracovní síla; na druhé straně zlořád. Záleží na situaci. Tak, jak se věci budou vyvíjet - velice brzy - budete pro něho přítěž. Jaké prostředky mohu použít, abych vás kontaktoval, pane Kressichu?“

„Kontaktoval jste mě i dnes.“

„Kde je vaše kancelář?“

„Oranžová devět 1001.“

„Je tam komlink?“

„Staniční. Ke mně projde jenom staniční volání. A je poruchový. Kdykoli chci volat, musím požádat ústřednu; je to tak zařízeno. Vy nemůžete - nemůžete volat přímo. A je to vždycky porouchané.“

„K je náchylná k rebeliím, že?“

Přikývl.

„Mohl by radní z K... jednu zařídit?“

Přikývl podruhé. Pot mu stékal po tváři, po těle.

„Můžete mě dostat z Pellu?“

„Až uděláte, co pro mě můžete udělat, zaručuji vám lístek ven, pane Kressichu. Shromáždíte svoje vojáky. Ani se nezeptám, kdo to je. Ale vy mě poznáte. Zpráva ode mě bude používat slovo Vasilij. To je všechno. Jenom tohle slovo. A kdyby takové zavolání přišlo, dohlédnete na to, aby se okamžitě a ve velkém měřítku rozšířily výtržnosti. A proto se můžete začít těšit na tu schůzku.“

„Kdo jste?“

„Teď už jděte. Nepřišel jste o víc než o deset minut svého času. Všechno stihnete. Já bych spěchal, pane Kressichu.“

Vstal, ohlédl se, spěšně odešel, vzduch v koridoru ho chladil v obličeji. Nikdo ho nezastavil, nikdo si ho nevšiml. Přizpůsobil se tempu v hlavním koridoru a rozhodl se, že jestli ho budou popotahovat kvůli času, tak mluvil s Konstantinem, mluvil s lidmi ve foyeru; že se mu udělalo špatně a zastavil se v odpočívárně. Konstantin sám by potvrdil, že odešel rozčilený. Přejel si rukou obličej, zrak se mu kalil, zahrnul za roh na zelený dok a šel dál, do modré, a k hranici.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Hale otevřel a Jon se napjatě otočil ze svého místa u kuchyňského baru, zhluboka si oddychl úlevou, když dovnitř vešel Jessad a dveře se za ním zavřely.

„Bez problémů,“ řekl Jessad. „Strhávají značení, chápete. Připravují se na akci uvnitř stanice. Trochu to ztěžuje orientaci.“

„Co Kressich, vem vás čert!“

„Bez problémů,“ Jessad si stáhl plášť a hodil ho Halovu muži Keiferovi, který se vynořil z ložnice. Keifer okamžitě nahmatl kapsu kabátu a vytáhl s pochopitelnou úlevou svoje doklady. „Nezastavili vás,“ řekl Keifer.

„Ne,“ usmál se Jessad. „Prostě jsem šel rovnou do tvého bytu, vešel jsem dovnitř, poslal tvého kolegu ven s kartou... všechno šlo hladce.“

„Souhlasil?“ zeptal se Jon.

„Jistěže souhlasil.“ Jessad byl v neobvyklé náladě, cítil doznívající vzrušení, jeho obvykle mdlé oči ožily dobrou náladou. Přešel k baru a nalil si sklenku.

„Moje šaty,“ namítal Keifer.

Jessad se zasmál, vypil drink, pak sklenku postavil a začal si svlékat košili. „Teď už je zpátky v K. A my to řídíme.“

II.

Unionistický nosič Jednota, uprostřed unionistické Flotily: hluboký vesmír

Ayres se posadil ke stolu v hlavním pokoji, nevšímal si stráží, vzal hlavu do dlaní a snažil se nabýt rovnováhu. Zůstal v této poloze, dokud se několikrát nenadechl, pak vstal a přešel k dávkovači vody ve stěně, nejistý na nohou. Navlhčil si prsty a omyl si obličej studenou vodou, vzal si papírový šálek a napil se, aby uklidnil žaludek.

Kdosi se k němu připojil. Podíval se, ihned se zamračil, protože to byl Dayin Jacoby, který se posadil u jediného stolu. Nebyl by se k němu vracel, ale nohy měl příliš slabé, aby vydržel dlouho stát. Skoky nesnášel dobře. Jacobymu se cestovalo lépe, a tuto svou výhodu taky použil proti němu.

„Je to blízko,“ řekl Jacoby. „Měl bych představu, kde jsme.“

Ayres se posadil, přinutil oči zaostřit. Drogy všechno vzdalovaly. „Měl byste být na sebe hrdý.“

„Bude tam... Mazian.“

„Mně nedůvěřují. Ale dává smysl, že by... Je tohle nahráváno?“

„Nemám představu. Co když je? Fakt je, pane Ayresi, že nemůžete udržet Pell pro Společnost, nemůžete ho chránit. Měl jste svou šanci, a ta je pryč. A Pell Maziana nechce. Lepší pořádek Unie než Mazianův.“

„Řekněte to mým společníkům.“

„Pell,“ řekl Jacoby a naklonil se dopředu, „si zaslouží něco lepšího, než mu může dát Společnost. Něco lepšího, než mu dá Mazian, to je jisté. Stojím za našimi zájmy, pane Ayresi, a jednáme tak, jak musíme.“

„Mohli jste jednat s námi.“

„To jsme dělali... staletí.“

Ayres se kousl do rtu, odmítal nechat se zatáhnout do téhle hádky. Drogy, které si vzal před skokem... mu zamlžily myšlení. Už promluvil, a rozhodl se mlčet. Něco po něm chtěli, jinak by ho nevyváděli z vazby a nenechali ho na tomto patře lodě. Opřel si bradu o ruku a snažil se překonat malátnost, dokud měl ještě čas.

„Jsme připraveni do toho jít.“ Přesvědčoval ho Jacoby. „To přece víte.“

Jacoby se ho snažil zastrašit. Během posledního manévru ho přemohla hrůza. Teď prošel skokem dvakrát, s pocitem, že jeho vnitřnosti se obrátily naruby. Odmítal pomýšlet na další.

„Myslím, že si s vámi promluví,“ řekl Jacoby, „o nějaké zprávě pro Pell, o něčem, co způsobilo, že Země podepsala dohodu; že Země podporuje právo občanů Pellu na výběr vlastní vlády. O něčem podobném.“

Hleděl na Jacobyho, poprvé pochyboval, kde je pravda a kde lež. Jacoby byl z Pellu. Ať byly zájmy Země jakékoli, těmhle zájmům nemohl sloužit nesympatický muž, který mohl, přes všechna přání o opaku, skončit vysoko ve vládě na Pellu.

„Snad vás budou zajímat,“ řekl Jacoby, „dohody týkající se přímo Pellu. Jestli Země nechce být odříznuta... a vy tvrdíte, že hledá obchod... obchod musí procházet přes Pell, pane Ayresi. Jsme pro vás důležití.“

„Tento fakt si velmi dobře uvědomuji. Promluvte se mnou, až budete představitelem Pellu vy. V téhle chvíli je představitelem Pellu Angelo Konstantin, a nemohu přehlédnout nic, co mluví o opaku.“

„Jedněte teď,“ řekl Jacoby, „můžete čekat souhlas. Strana, kterou představuji, vám může zaručit, že vaše zájmy budou splněny. My jsme odrazový bod, pane Ayresi, pro Zemi a domov. Tichý převrat na Pellu, tiché místo pro vás, zatímco budete čekat na své společníky, aby se k vám připojili na cestu domů v lodi, kterou lehce tady na Pellu najmete; nebo potíže... neustálé potíže, které vyplývají z dlouhého a dlouhého obléhání. Škody... možná zničení stanice. To nechci; vy myslím taky ne. Jste humánní člověk, pane Ayresi. A já vás prosím - usnadněte to Pellu. Prostě řekněte pravdu. Ujasněte jim, že existuje dohoda, že jejich volba musí být Unie. Že Země je nechala být.“

„Vy pracujete pro Unii. Dokonale.“

„Chci, aby moje stanice přežila, pane Ayresi. Tisíce a tisíce lidí... by mohly zemřít. Víte, co to je, když je Mazian používá jako štít? Může ji držet navždycky, ale může ji zničit.“ Ayres seděl a hleděl na svou ruku, věděl, že v tomhle stavu nemůže přesně uvažovat, věděl, že většina toho, co mu bylo řečeno během celého jeho pobytu mezi těmi lidmi, je lež. „Snad bychom měli pracovat společně, pane Jacoby, jestli to bude moci zaručit konec toho všeho bez dalšího krveprolévání.“ Jacoby zamrkal, možná překvapením.

„Pravděpodobně,“ řekl Ayres, „jsme oba realisté, pane Jacoby... podezírám vás z toho. Sebeurčení je krásný termín pro poslední možnou volbu, není-liž pravda? Chápu vaše argumenty. Pell nemá žádnou obranu. Staniční neutralita... znamená, že jdete s vítěznou stranou.“

„Pochopil jste dokonale, pane Ayresi.“

„Pořádek - v Hlubině - zlepšuje obchod, a to je v zájmu Společnosti. Bylo nevyhnutelné, že nezávislost vyjde tam odtud. Prostě přišla dřív, než byla Země připravena pochopit. Pochopila by už dávno, kdyby nebylo slepoty ideologií. Jasnější dny, pane Jacoby, se možná blíží. Možná se jich dožijeme.“

Dosud nevypustil z úst bezostyšnější lež. Opřel se v židli, útočila na něho nevolnost z následků skoku a z čirého strachu.

„Pane Ayresi?“

Ohlédl se ke dveřím. Byl to Azov. Unionistický důstojník vešel, zářil černí a stříbrem.

„Jsme monitorováni,“ zjistil Ayres hořce.

„Nebudu si dělat iluze o vašem nadšení, pane Ayresi. Jenom o zdravém rozumu.“

„Udělám pro vás záznam.“

Azov zavrtěl hlavou. „Už o nás vědí,“ řekl, „ale varovalo je něco jiného. Není žádná naděje, že Mazianovy lodě budou všechny dokovat. Vzali jsme vás s sebou hlavně kvůli mazianovcům; a potom proto, že při zabírání stanice Pell bude užitečné mít hlas bývalé authority.“

Unaveně přikývl na souhlas. „Jestli to zachrání životy, pane.“

Azov na něho jenom hleděl. Nakonec se zamračil. „Máte dost času, abyste získali rovnováhu, pánové. A abyste porozjímalí, co byste mohli udělat pro blaho Pellu.“

Ayres se podíval na Jacobyho, když Azov odešel, a uviděl, že Jacoby je také plný úzkosti. „Pochyby?“ zeptal se trpce.
„Mám na té stanici rodinu,“ řekl Jacoby.

Kniha čtvrtá

1

I.

Pell 10/10/52; 1100 hod.

Stanice byla klidnější. Na právní oddělení začaly docházet dotazy, a to bylo dobré znamení, že napětí na stanici polevuje. Vstupní soubor byl plný otázek na vojenské akce, ohrožených procesů, rozhorlených protestů od obchodníků na stanici, kteří se cítili poškozeni policejní hodinou v docích. Byly tu protesty od obchodní lodi Konec konečnosti, protože jí chyběl jeden mladík, a obchodníci se strachovali, že ho třeba zverbovala některá vojenská posádka. Ve skutečnosti byl ten mladík pravděpodobně v některé staniční noclehárně s nějakou momentální bláznivou láskou z jiné lodi. Počítač tiše zpracoval průzkum používání karet, což nebyla nijak snadná záležitost, protože obchodní propustky nebyly tak často používané jako staničářské karty.

Damon choval naději, že chlapce najde v bezpečí, a odmítal vyhlásit poplach, dokud nedokončí průzkum záznamů; viděl už příliš mnoho případů, které mu prošly přes stůl, jenom aby objevil mladého obchodníka, který se rozkmotřil s rodinou nebo příliš pil, než aby poslouchal video. Celá ta věc byla spíš problém ostrahy na příslušném patře, ale ostraha měla plné ruce práce, její muži a ženy drželi stráž s unavenýma očima a v krátkých intervalech. Právní mohlo aspoň zmáčknot pár knoflíků na počítači a udělat nějakou úřednickou práci. Další zabití v K. Bylo to deprimující, a nemohli s tím absolutně nic dělat, jenom to zaznamenat. Bylo tu hlášení o suspendo-

vaném strážném, obviněném z pašování dolanského vína do K. Nějaký důstojník rozhodl, že ten problém nemůže počkat, i když bylo pravděpodobné, že banální pašování se děje všude mezi obchodníky. Tento muž měl být exemplárně potrestán.

Odpoledne měl tři už jednou odložená soudní projednávání. Pravděpodobně budou odložena znovu, protože se scházela rada a jejími členy byli i soudci. Rozhodl se, že bude souhlasit s obhájcem, aby bylo jednání odročeno, a odeslal tu zprávu, místo toho si odpoledne vyhradil pro vyřizování dalších dotazů, které oddělení na nižších patrech nemohla zvládnout.

A když vše vyřídil, otočil se s židlí a ohlédl se na Joše, který seděl a pilně četl nějakou knihu na pomocné jednotce a snažil se nevypadat tak znuděně, jak určitě byl. „Hej,“ řekl Damon. Još se na něho podíval. „Co oběd? Můžeme jít dřív a protáhnout se v tělocvičně.“

„Dostaneme se tam?“

„Je otevřená.“

Još vypnul přístroj.

Damon vstal, všechno nechal stát, vzal si sako, a nahmátl karty a dokumenty, aby si byl úplně jistý. Mazianovi vojáci pořád tu a tam hlídali, stejně nesmlouvaví jako vždycky.

Još si také oblékl sako... měli podobnou velikost, a tak bylo půjčené. Půjčky Još přijal, pokud to nebyl dar, rozmnožoval si svůj malý šatník, aby mohl chodit do kanceláří bez nežádoucí pozornosti. Damon podržel knoflík dveří, instruoval úředníka venku, aby odkládal hovory o dvě hodiny.

„Zpátky jste v jednu,“ potvrdil tajemník a otočil se, aby vzal přicházející hovor. Damon postrčil Joše ven do vnějšího koridoru.

„Půl hodiny v tělocvičně,“ řekl Damon, „pak sendvič na promenádě. Mám hlad.“

„Fajn,“ řekl Još. Nervózně se rozhlédl. Damon se podíval taky, a cítil se stísněně. V koridorech bylo i teď velmi málo lidí. Lidé prostě nedůvěřovali situaci. Stáli tu nějakí vojáci, z dálky je bylo vidět.

„Vojáci by měli být všichni stažení,“ řekl Jošovi, „do konce tohoto týdne. Naše vlastní ostraha už přebírá dozor v bílé; v zelené možná během dvou dnů. Měj trpělivost. Pracujeme na tom.“

„Stejně si udělají, co budou chtít,“ řekl Još zachmuřeně.

„Hm. Udělala to Malloryová, když se to tak vezme?“

Jošuoovi přeběhl po tváři stín. „Nevím. Když o tom přemýšlím, pořád nevím.“

„Věř mi.“ Došli k výtahu, byli u něj sami. Voják stál na rohu dalšího koridoru, zaznamenali tu skutečnost koutkem oka, nic pozoruhodného. Navolil kód pro směr do jádra. „Dnes ráno jsem měl jednu dobrou zprávu. Bratr mi volal, říkal, že dole se všechno uklidňuje.“

„To jsem rád,“ zamumlal Još.

Voják se najednou pohnul. Přicházel k nim. Damon vzhlédl. Další vojáci v chodbě se dali do pohybu, všichni skoro běželi. „Zrušte to,“ vyštěkla první důstojnice, když je dostihla. Sama hmátla po panelu. „Máme pohotovost.“

„Můžu vám dát prioritu,“ řekl Damon - aby se jich zbavil. Ten rozruch naznačoval potíže; napadlo ho, jak pohánějí staničáře na ostatních patrech.

„Udělejte to.“

Vytáhl z kapsy kartu, strčil ji do zdířky a nakódoval svou prioritu; světla zčervenala. Zbytek vojáků doběhl zároveň s kabinou, a opancéřovaná ramena je odstrčila stranou, jak se všichni vojáci namáčkali dovnitř a je tam nechali. Kabina odsvištěla bez zastavení k cíli, který jí nakódovali zevnitř. V chodbě nezůstal ani jeden voják. Damon se podíval na Joše, který vypadal bledě a strhaně.

„Vezmeme si příští kabinu,“ řekl Damon a pokrčil rameny. Sám byl polekaný, ale klidně nakódoval modrou devět.

„Elene?“ zeptal se Još.

„Chci se dostat dolů,“ řekl. „Půjdeš se mnou. Jestli se tam něco děje, nejspíš to skončí u doků. Chci se dostat dolů.“

Kabina si dávala s příjezdem na čas. Čekal nějakou chvíli a nakonec podruhé použil svoji kartu, druhou prioritu; světla zčervenala, oznamovala kabinu na prioritní zavolání, pak zablikala, oznamovala, že žádná není k mání. Praštil pěstí do stěny a podruhé vrhl pohled na Joše. Pěšky to bylo daleko; snazší by bylo počkat, až se nějaká kabina uvolní... ale rychlejší by bylo tam doběhnout.

Přešel k nejbližšímu komlinku a vytůkal prioritu, zatímco Još čekal u dveří výtahu. „Zadrž kabinu, jestli přijede,“ řekl Jošovi a stiskl knoflík volání. „Ústředno, tady Damon Konstantin, nouzově. Vidíme tu vojáky, jak se v rychlosti stahují. Co se děje?“

Dlouhá odmlka. „Pane Konstantine,“ ozval se nějaký hlas, „tohle je veřejný komlink.“

„V téhle chvíli ne, ústředno. Co se děje?“

„Všeobecná pohotovost. Nouzové posty, prosím.“

„Co se děje?“

Komlink se odpojil. Rytmicky se rozhoukaly sirény. Nad hlavami začala pulsovat červená světla. Lidé vycházeli z kanceláří a dívali se po sobě v naději, že je to cvičný poplach nebo omyl. Jeho vlastní tajemník vyšel před dveře, viděli ho daleko v chodbě.

„Jděte dovnitř,“ zakřičel. „Zavřete ty dveře.“ Lidé se vraceli a stahovali se do kanceláří. Červené světlo u Jošova ramene stále blinkalo, ukazovalo, že žádná kabina není volná; všechny kabiny v systému určitě sjely dolů do doků.

„Jdeme,“ řekl Jošovi a pohnul se směrem ke konci chodby. Još vypadal zmateně, Damon vyrazil, chytil Joše za paži. „Jdeme.“

Dál v chodbě byli další lidé. Vyštěkl na ně rozkaz, rozebral je, aby se do něčeho nezapletli... nejen Konstantinové milovali jedince roztroušené po stanici, školní děti a sestry, lidi v nemocnici. Někdo běžel před nimi, odmítal poslouchat příkazy. Staniční ostraha zařvala další příkaz k zastavení; byl ignorován, ruka sklouzla na pistoli.

„Nechte je jít,“ štěkl Damon. „Nechte to být“

„Pane?“ Obličej policisty ztratil výraz paniky. „Pane, přes komlink nemůžu nic dostat.“

„Nechte pistoli v pouzdře. Naučil jste se tyhle reflexy od vojáků? Držte se na svém stanovišti. Uklidněte lidi. Pomozte jim, kde můžete. Je tam nějaká rvačka. Mohl by to být i cvičný poplach. Uklidněte se.“

„Pane.“

Šli dál k nouzové rampě, už tichou chodbou... neutíkali; žádný Konstantin nemohl utíkat, šířit poplach. Šel, snažil se od sebe zahnat paniku. „Není čas,“ řekl Još bez dechu. „Ve chvíli, kdy se sem poplach dostane, jsou už lodě tady. Jestli Maziana chytili v doku...“

„Dostal domobranu a dva nosiče ze stanice,“ řekl Damon a okamžitě si vzpomněl, kdo byl Još. Nadechl se, zoufale se na něho podíval a setkal se s tváří stejně ustaranou, jako byla jeho vlastní. „Jdeme,“ řekl.

Došli ke dveřím na nouzovou rampu, když je otevřeli, uslyšeli hlasitý křik. Po rampě běželi lidé a mířili z ostatních pater dolů.

„Zpomalte!“ zaječel Damon na ty, kdo ho mýjeli, a oni poslechli, několik otáček, ale z několika lidí se stal hlouček, a najednou se blížili další lidé, hluk rostl, další utíkající... přepravní systém byl všude přečpaný a ze všech pater tryskaly davy do spirálou obtočené studny. „Uklidněte se,“ křičel Damon, chytal je za ramena a snažil se je zpomalit, ale spěch narůstal, těla se mačkala, muži, ženy, a děti, teď už bylo nemožné se vůbec z toho dostat. Dveře byly plné lidí, kteří se snažili dostat se dolů.

„Doky!“ slyšel křik. Šířilo se to jako oheň, červená poplašná světla zářila nad hlavou, všechny ovládla domněnka, která kvasila na Pellu od chvíle, kdy vojáci přišli - že jednoho dne to přijde, že stanice je obětí útoku, že se chystá evakuace. Masa se tlačila dolů, a nic ji nemohlo zastavit.

II.

Norsko: 1105

CFX/RYTÍŘ/189-8989-687 / KLIDKLIDKLID / ŠKORPI-
ÓNDVANÁCT / NULANULANULA / KONEC

Signy potvrdila příjem a otočila se ke Graffovi s širokým máchnutím ruky. „Udeřit!“ odvysílal Graff, a JEDEM zaznělo celou lodí. Varovná světla zahořela, rozšířila se k doku. Vojáci venku dokončovali stahování spojovacích kabelů. „Nemůžeme je vzít,“ řekla Signy, když se z komlinku ustaraně ozval Di Janz. Dolehlo to na ni těžce, zbavovat se lidí. „Budou v pořádku.“

„Spojovací lana volná,“ zakřičel Graff mimo komlink. Byl to povel vyrazit jakmile-budete-připraveni z Evropy, která tu taky nechala svoje vojáky, přestože už odstartovala dřív. Pacifik startoval. Rider Tibetu pořád ještě mířil dovnitř, za původní zprávou a signalizoval svou přítomností to, co Tibet už odvysílal; a to, co se dělo na vnějších okrajích soustavy Pellu, bylo staré jako světelnou rychlostí svázaný signál, který to ohlašoval - směřují sem lodě, už víc než hodinu. Světla na hlavní palubě Norska blikala zeleně, stále čeření zelené, a Signy uvolnila stykovač a osvobodila Norsko s vojáky, kteří se stihli nalodit, aby zajistili bezpečnost lodě. Norsko se pohybovalo chvíli v nulovém gé, za jemného postrkování směrových a propouštěcích ventilů, pokračovalo v převalování kostry a naráz spustilo plný

tah, těsně se otřeli o průchod pro Austrálii a pravděpodobně způsobili poplach po celém Pellu. Získali pořádné géčko, vnitřní válec pod bojovou synchronizací se otáčel, aby kompenzoval tlaky: tíha tlačila dolů, povolila a znovu zabrala.

Přešli do kursu s klubkem obchodních lodí v nižší rovině; Evropa a Pacifik před nimi, Austrálie se za nimi teprve uvolňovala. Atlantik odstartuje každou vteřinou; Keu z Indie byl na stanici a mířil ke své lodi; Porey z Afriky byl dole na planetě. Afrika odstartuje pod velením poručíka a sejde se s Poreyem, který odletí v raketoplánu z Dolny, a přinejlepším bude držet zadní voj.

Čekalo je nevyhnutelné. Ten rider byl o několik minut za zprávou Tibetu, jako pojistka. Jeho zpráva je dostihla teď; a uslyšeli brebentění vzdálenějšího vysílání ze samotného Tibetu, přidal se hlas Severního pólu, zároveň s poplachem miličních lodí, které se bezmocně potácely v trase útoku. Tibet se už zapojil, snažil se přinutit blížící se flotilu, aby snížila rychlost, aby se s nimi utkal. Severní pól se pohnul. Obchodní plavidla sloužící jako domobrana Pellu měnila kurs, pomalé lodě, lodě na kratší trasy, stály na místě ve srovnání s rychlostí blížící se flotily. Mohli ji zastavit, kdyby měli ty nervy. Kdyby.

„Rider se otočil,“ ozval se jí v uchu skanovací operátor. Uviděla to na obrazovce. Rider obdržel jejich potvrzení před několika minutami a provedl obrátku; tenhle obraz skanu je dostihl až teď. Počítač dálkového skanování složil zbytek jeho oblouku dohromady a počítačový technik ostatní vysvětlil lidským rozumem... žlutá mlha vycházející z červené přibližovací linie byl odhad dálkového skaneru týkající se pozice rideru; starý odhad vybledl do bledě modré, změnil se v pouhé varování, nutnost případně sledovat linii přibližování. Mířili přímo dolů v takto dané rovině, zatímco přibližující se rider byl nucen jít do nejhlubšího bodu. A všichni letěli společně, přímo dolů po linii.

Signy se kousala do rtu, dávala pozor, aby skaner a komlinkový monitor držely krok s událostmi v celé okolní sféře, strachovala se, že Mazian je vyvedl ven jenom v jednom vektoru. Jedem, myslela si a v ústech měla pachut' jedné katastrofy, už žádný Viking. Dej nám na vybranou, člověče.

CFX/RYTÍŘ/189-9090/687/ DEVĚTDEVĚTDEVĚT / SFINGA /
DVADVADVA TROJICE / DVOJICE / ČTVEŘICE / HEJNO /
KONEC

Nové rozkazy. Opožděné lodě dostaly jiné vektory. Pacifik a Atlantik a Austrálie se pohnuly novými kursy, pomalým pohybem se rozdělily z formace do kytice, aby vykryly soustavu.

III.

Pell: kanceláře velitele stanice

OBCHODNÍ LOŽ KLADIVO BLÍZKÝM LODÍM SPOLEČNOSTI
ZEMĚ / MAYDAY MAYDAY MAYDAY / NOSIČE UNIE
V POHYBU / DVANÁCT NOSIČŮ V NAŠÍ BLÍZKOSTI / CHYS-
TAJÍ SE KE SKOKU / MAYDAY MAYDAY MAYDAY...
LABUTÍ OKO VŠEM LODÍM / ODLEŤTE ODLEŤTE ODLEŤ-
TE...
TIBET VŠEM LODÍM / PŘEDÁME DÁL...

Zpráva starší víc než hodinu se šířila vysílacím systémem přes komlinky každé lodě, která byla na příjmu, a nepřestávala, jako ozvěna v blázinci. Angelo se opřel o počítačovou konzolu a vyťukal spojení do doků, kde se posádky v šoku z masivního odletu stále ozývaly nouzovým voláním: vojenské posádky to zvládly svým vlastním způsobem, odstartovaly bez intervalů. Centrála byla v chaosu, hrozila gravitační krize, pokud se systémy nevyrovnají s mohutným kopancem. Nestabilita byla zřejmá. Komlink přetížený. A situace na okraji sluneční soustavy už skoro dvě hodiny postupovala dál, zatímco zprávy letěly světelnou rychlostí směrem k nim.

Na doku zůstali vojáci. Většina z nich se stihla nalodit, už byli v kajutách na lodi; některým se to nepodařilo, a kanály milice na stanici zněly nepochopitelnými zprávami, vzteklymi hlasy. Proč stahovali vojáky, proč nestihli nalodit ty, které mohli, když se blížil útok... v důsledku toho Flotila mohla od nich utéct. Mazianův příkaz...

Emilio, pomyslel si usouzeně. Schéma Dolny na levé stěnové obrazovce bylo ozářeno tečkou, což byl Poreyův raketoplán. Nemohl zavolat; nikdo nemohl - Mazianův rozkaz... komlinkové mlčení.

Udržujte formaci, vysílala letová kontrola obchodníkům na orbitě; to bylo vše, co mohli říct. Od obchodníků v doku proudily komlinkem žádosti rychleji, než jim operátoři stačili odpovídat prosbami o ticho.

Unie tohle musela udělat. Předvídané, ohlásil mu Mazian, takhle mu to přímo oznámil. Celé dny se kapitáni zdržovali u svých lodí - vojáci namačkaní nepohodlně na palubě - ne ze zdvořilosti ke stanicí; ne v odpověď na jejich žádosti, aby vojáci nebyli po chodbách.

Připravení ke startu. Přes všechny sliby, připravení ke startu.

Sáhl po komlinku, aby zavolal Alicii, která to asi sledovala na svých obrazovkách...

„Pane?“ V komlinku se ozval jeho tajemník Mills. „Ostraha žádá, abyste přišel do spojové centrály. Dole v zelené nastala zvláštní situace.“

„Jaká situace?“

„Davy, pane.“

Vyskočil od stolu, popadl kabát.

„Pane...“

Otočil se. Dveře jeho kanceláře se bez vyzvání otevřely, Mills chtěl zabránit Jonu Lukasovi a jeho společníkovi, aby vtrhli dovnitř. „Pane,“ řekl Mills. „Je mi líto. Pan Lukas na tom trval... Řekl jsem mu...“

Angelo se zamračil, rozčilený kvůli vyrušení a zároveň doufal v pomoc. Jon byl schopný člověk, když měl na věci osobní zájem. „Potřebuji pomoc,“ řekl a oči mu poplašeně blýskly, když ruka druhého muže lehce vklouzla pod kabát a náhle se zableskla ocel. Mills to nezahlédl... Angelo hlasitě vykřikl, muž sekl po Millsovi, Angelo uskočil zpět, když se útočník vrhl na něho. Hale: náhle poznal tu tvář.

Mills vykřikl, krvácel, klesl k zemi v otevřených dveřích; z vnější kanceláře se ozýval křik; pocítil náraz, omračující šok. Angelo hmátl po rozmáchlé ruce a narazil na zbraň, která pronikala jeho hrudí, nevěřícně hleděl na Jona... viděl nenávist. Ve dveřích se objevili další.

Zaplavil ho šok, stejně jako krev.

IV.

K

„Vasiliji,“ řekl hlas v komlinku. „Vasiliji, slyšíte mě?“

Kressich seděl u svého stolu jako ochromený. Coledy, jeden z těch, kdo seděli kolem něho, nahrbení a čekající, se natáhl za něho a stiskl knoflík. „Slyším,“ řekl Kressich přes knedlík v krku. Podíval se na Coledyho. V uších mu bzučely hlasy z doků, lidí už vydešených, hrozících vzpourou.

„Dohlédněte, ať je v bezpečí,“ řekl Coledy Jamesovi, který měl pod sebou pět dalších, ti čekali venku. „Pořádně na to dohlédněte.“

A Coledy šel. Museli čekat, museli se potloukat kolem komlinku, jeden z nich byl vždycky poblíž, klopýtali tady jeden přes druhého. Teď to bylo na nich. Po chvíli se hluk davu venku zvětšil a přešel v tupý, zvířecí zvuk, který otřásal stěnami.

Kressich zabořil obličej do dlaní, zůstal tak dlouhou dobu, nepřál si nic vědět.

„Dveře,“ slyšel nakonec křik zvenčí. „Dveře jsou otevřené!“

V.

Zelená devět

Utíkali, klopýtajíce a bez dechu, vráželi do jiných lidí v koridoru, moře zpanikařených lidí, rudě zabarvených poplašnými světly. Stále houkala siréna; gravitace byla nevyrovnaná, jak se staniční systémy snažily udržet se ve stabilitě. „Jsou to doky,“ vydechl Damon, pohled se mu zamlžil. Kdosi do něho vrazil a on to tělo odrazil, prodral se, s Jošem v závěsu, tam, kde se rampa otevírala na devítku. „Mazian se odpoutal.“ To jediné dávalo smysl.

Propukl křik a v davu nastala hromadná zpětná vlna, což způsobilo, že se tlak zastavil. Najednou se pustili jiným směrem, lidé se od čehosi odtahovali. Ozvaly se šílené výkřiky, těla se na ně mačkala.

„Damone!“ vykřikl zpoza něho Još. To nebylo dobré. Byli tlačeni zpátky, všichni, proti tlaku těl za nimi. Nad hlavami jim zaburácely výstřely, a celá namačkaná masa se zazmítala a rozječela. Damon před sebe dostal ruce, aby se uchránil před udušením... měl zmáčknutá žebra.

Pak se zadní část lisu otočila, utíkala v panice dolů stejnou cestou, jakou prchala; a tlačence se proměnila v ničivou záplavu. Snažil se v ní zůstat a dodržovat svůj vlastní směr. Nějaká ruka ho chytila za paži, Još se Damona chytil, potácel se, jak do něho dav vrážel, snažili se vzdorovat tomu proudu.

Další střelba. Nějaký muž upadl; nebyl jediný. Palba mířila do zástupu.

„Přestaňte střílet!“ zařval Damon, před sebou pořád stěnu lidí, stěnu řidnoucí jako pod kosou. „Zastavte střelbu!“

Kdosi ho zezadu popadl, táhl ho pryč, když střelba zástupem pronikla. Jedna kulka ho škrábala, trhl sebou bolestí, pokoušel se udržet rovnováhu, teď už utíkal - to Još byl s ním, táhl ho za sebou pryč. Před nimi na délku paže vybuchla záda nějakého člověka, padl k zemi mezi ostatní.

„Tudy!“ zaječel Još a postrčil ho do postranního koridoru, kam zahýbala část záplavy. Šel, tenhle směr byl dobrý jako každý jiný... uviděl dvojité průchod, zdvojnásobil úsilí dostat se do doků, utíkal změtí druhotných koridorů zpátky k devítce.

Podařilo se jim to po třech křižovatkách, všude, na každé křižovatce koridorů pobíhali vyděšení lidé a potáceli se v kolísající gravitaci. A v chodbách vpředu se znovu ozvaly výkřiky.

„Podívej se!“ zaječel Još a zadržoval ho. Lapal vzduch a otočil se, utíkal tam, kde se zakřivená vnitřní chodba zvedala nahoru až tam, kde se změnila ve slepou stěnu, přepážku mezi sektory.

Nebyla slepá. Byla tam cesta. Još ječel a snažil se ho zadržet, když uviděl tu slepou uličku. „Pojď“, vyštěkl a chytil Joše za rukáv, utíkal dál, když se stěna snížila na jejich horizont, snížila se, slepá stěna natřená, jako by byla z cihel, a vpravo těžké dveře průchodu pro Dolany.

Opřel se o stěnu, vytrhl kartu z kapsy, vrazil ji do štěrbiny. Průchod se otevřel, závan zkaženého vzduchu, a on vtáhl Joše dovnitř, do naprosté tmy, otupující zimy.

Dveře zapadly. Začala výměna vzduchu a Još se vyděšeně rozhlédl; Damon se natáhl pro masky ve výklenku, jednu hodil Jošovi, druhou si nasadil a ztěžka nasál vzduch, třásl se tak, že stěži dokázal přitáhnout si řemínek.

„Kam jdeme?“ zeptal se Još, hlas změněný maskou. „Co teď?“

Ve výklenku byla lampa. Vzal ji a palcem zapnul světlo. Sáhl po spínači vnitřních dveří, otevřel je, ten zvuk se rozléhal dál a dál. Paprsek nahnátl kočičí lávky. Byli na roštu, a žebřík vedl ještě dál, do kulatého tunelu. Gravitace se zmenšila, točila se jim z toho hlava. Chytil se zábradlí.

Elene... Elene bude v tom nejhorším; půjde situaci zachraňovat, zamykat dveře kanceláří - byla to její povinnost. On se tam nedokázal dostat; musel najít pomoc, doběhnout na místo, kde by se dostal k vojákům ostrahy. Nahoru. Proniknout do horních pater; to byl bílý sektor na druhé straně téhle zóny. Snažil se do ní najít přístup, ale paprsek neukázal žádnou cestu. Nebylo tu žádné přímé spojení ze sekce do sekce, až na doky, na úroveň číslo jedna, to si pamatoval - pouze komplikovaný systém komor... Dolané věděli, kde to je - on ne. Dostat se do centrály, pomyslel si; dostat se do horní chodby a dostat se ke komlinku. Všechno šlo špatně, gravitace nevyrovnaná - Flotila byla pryč; obchodníci možná taky, vyvedli je ze stability, a centrála to neopravovala. Nahore bylo cosi naprosto špatně.

Otočil se, zapotácel se, když gravitace opět nepříjemně zakolísala, popadl zábradlí vedoucí vzhůru, začal lézt.

Još ho následoval.

VI. Zelený dok

Z centrály nepřišla žádná odpověď; příruční komlink neustále odpovídal ZŮSTAŇTE NA PŘÍJMU, přerušovala ho statická elektřina. Elene ho vypnula a vrhla horečný pohled zpátky na řady vojáků, které držely vchod do zelené devítky. „Jeden posel,“ zavolala. Přiběhl k ní nějaký mladík. Byli odkázáni na tohle, když byl komlink zahlcený. „Utíkejte ke všem lodím okolo okraje, od jedné ke druhé, jak daleko dokážete běžet, a řekněte jim, aby poslali zprávu vlastním komlinkem, jestli můžou. Zůstaňte, kde jste, to jim řekněte. Řekněte jim..., však vy víte co. Řekněte jim, že venku jsou potíže a že vletí přímo do nich, jestli odletí. Běžte!“

Skan možná selhal. Měla za to, že je to vinou clony, kterou působila Flotila; ale Indie a Afrika byly pryč a nechaly vojáky, aby udrželi dok, vojáky, pro které už neměly místo; a signál byl pořád rušen. Nevěděla, jaké informace dostávají obchodníci, nebo jaké zprávy

vojáci mohli dostat svým vlastním komlinkem. Nevěděla, kdo velel opuštěným vojákům, jestli nějaký vyšší důstojník nebo třeba zoufalý a zmatený roťák. Tvořili zeď u vstupů do devítek modrých a zelených doků zeď vojáků, kteří hleděli k zakřiveným horizontům, jež oddělovaly doky od sebe, pušky připravené ke střelbě, neproniknutelně sevřené řady. Bála se jich stejně jako blížícího se nepřítele. Už stříleli, odvrátili jeden dav, zabili lidi; chvílemi se ozývala střelba. Měla v personálu dvanáct lidí a šest z nich scházelo... odříznuti díky zastínění komlinku. Ostatní řídili pokusy dokové posádky zamezit pomocí odhozených pomocných kabelů fatálnímu protržení uzávěry; celá sekce by měla být pod bezpečnostní uzávěrou - jestli se její lidé nahoře v modré mohli dostat až tam: měli umrtvující spínače, celý systém byl přetížený. Gravitace pořád chvílemi kolísala; tekutina v nádržích musela být odkloněná hned, jakmile mohla potrubím proudit jejich směrem, všechno z nádrží, aby dosáhli kompenzace; stanice měla ovladače polohy; mohli by je používat. Bylo to děsivé v prostoru mohutném jako doky, nárůst a pokles váhy, zneklidňující předtucha, že v každém momentu by mohli dostat nápor vyšší než kilo nebo dvě.

„Paní Quenová!“

Otočila se. Posel neprošel: některé hovado mezi vojáky ho muselo poslat zpátky. Spěchala k němu, i řadě, která se najednou, nevysvětlitelně zavlínila, otočila se k nim, pušky pozvednuté.

Za zády se jí rozlehl řev. Podívala se vzhůru k zatočenému obzoru a uviděla nezřetelné čelo vlny prchajících lidí mířících dolů k neústupné zdi vojáků, skryté za obloukem sekce. Vzpoura.

„Uzávěr!“ zakřičela do neužitečného příručního komlinku, který zůstával pořád hluchý. Vojáci se pohnuli; ocitla se mezi nimi a terči. Utíkala na vzdálenou stranu, ke změti konstrukcí, srdce jí bušilo, znovu se ohlédla, když vojáci postoupili, znovu sevřeli řadu, minuli ji, někteří z nich zaujali pozici ve skrytu konstrukcí. Zapojila příruční komlink a zoufale zkusila volat kancelář: „Zavřete to!“ - ale dav už byl za modrou kontrolou, možná byl u ní. Hluk davu bobtnal, příliv se valil k nim, zatímco další a další se stále objevovali na horizontu, byla jich nekonečná masa. Najednou si uvědomila výrazy vzdálených tváří, chování nebylo panické, ale nenávistné; a zbraně - trubky, klacky -

Vojáci vystřelili. Ozvaly se výkřiky, a první v řadě padli. Zůstala ohromeně stát, ani ne dvacet metrů za vojáky, viděla, jak další a další z davu překračují své padlé a blíží se k nim.

K.

K se provalila. Přišli, mávali zbraněmi a jejich křik se změnil ze vzdáleného hučení v ohlušující ryk, bylo jich zdánlivě nekonečné množství.

Otočila se, potácela se při kolísání gravitace, utíkala v patách svých vlastních dokových posádek a roztroušených Dolanů, kteří uviděli člověk-obtíže a hledali úkryt.

Hluk za ní sílil.

Zdvojnásobila rychlost, ruku na břicho, snažila se v běhu zmírnit šok. Za ní se ozvaly výkřiky, zanikaly v blížícím se řevu. Tyhle vojáky překonají taky, získají jejich pušky... projdou prostou vahou těl. Ohlédla se... uviděla, jak východ ze zelené devět zvrací roztroušené běžce, kteří se dostávají za vojáky. V jejich tvářích byla vidět panika. Lapala po vzduchu a neustávala v chůzi, bez ohledu na tupou bolest v pánvi, utíkala, když musela, vrávorala při náporech gravitace. Několik jedinců ji předběhlo, pak další, záplava na ni dorážela, když mýjela oblouk bílé sekce; a na horizontu vtrhl příliv do křižovatek, tisíce a tisíce po celém horizontu utíkaly k obchodním lodím, jakot se mísil s křikem vzadu, muži a ženy ječeli a vráželi do sebe.

Mýjel ji stále větší počet lidí... zkrvavených, páchnoucích, mávajících zbraněmi, křičících. Così ji udeřilo do zad, srazilo ji na kolena, ten muž se ani nezastavil. Další rána... zapotácela se, šla dál. Potácela se nahoru, paži znečitlivělou, snažila se dostat se ke kotvicím věžím, systémům udržujícím život a spojovacím kabelům... od vchodu do lodě jí nad hlavou zapraskaly výstřely.

„Quenová!“ zaječel kdosi. Nevěděla, kdo to byl, rozhlédla se, snažila se vzepřít se lidskému přívalu, potácela se v tom lisu.

„Quenová!“ Ohlédla se; nějaká ruka ji chytila za paži a táhla ji; kamsi za hlavu jí práskla puška. Další dvě ruce ji popadly, táhly ji tím lisem... úder do hlavy, zapotácela se, vrhla se plnou vahou za lidmi, kteří se jí snažili protáhnout mezi sítí kabelů a konstrukcí. Ozýval se křik a střelba; dostihli je další, chtěli se jich zachytit, a ona se napjala a bojovala, myslela, že je to dav, ale zeď těl ji vtáhla do sebe a muže s ní, byli to obchodníci. „Rychle zpátky,“ ječel kdosi. „Rychle zpátky. Prošli!“ Utíkali po rampě, do otevřeného poklopu,

studeného žebrovaného tunelu, zařícího žlutobíle, a pak je pohltit vstup do lodi.

„Já se nechci nalodit!“ křičela na protest, ale už jí nezbýval dech, aby protestovala proti čemukoliv, a už nebylo kam jít, pokud nechtěla do davu. Táhlí ji tunelem a ti, kdo museli držet vchod, se tlačili za nimi, když zavírali přechodovou komoru. Vmáčkli se dovnitř s posledními zoufalými běžci. Dveře zasyčely a zabouchly se, vrhla se stranou... jenom zázrakem dveře nikomu nic neusekly.

Vnitřní poklop je vyplivl do výtahového koridoru. Několik mohutných mužů tlačilo ostatní dál a dál, a podrželo ji na nohou, zatímco nějaký hlas duněl z komlinku rozkazy. Bolelo ji břicho; páli-la ji stehna; klesla u stěny a odpočívala tam, až se jí jeden z nich dotkl ramene, mohutný muž s jemnými rukama.

„Jsem v pořádku,“ řekla. „V pořádku.“

Napětí z běhu polevovalo... odrhnula si vlasy, podívala se na ty muže, na ty dva, kteří byli venku s ní, pronikli davem a odtlačovali jí povstalce z cesty; znala je, i tu domovenku, kterou nosili, černou, bez znaku. Byla to loď, která na stanici ztratila syna: Konec konečnosti; znala ty muže, jednala s nimi dnes ráno. Možná šli ke své lodi... a možná si zašli kvůli jednomu ze svých lidí, aby z davu vytáhli jednoho z Quenů. „Děkuju vám,“ vydechla. „Kapitán - prosím vás, musím s ním mluvit... rychle.“

Žádné námitky. Ten velký muž... Tom - vzpomněla si na jméno - ji vzal kolem ramen, pomohl jí v chůzi. Jeho bratranec otevřel výtahové dveře a stiskl uvnitř spínač. Vyšli znovu ven do centra s rovnými stěnami, v téhle chvíli přecpaného díky nedostatku rotace. Hlavní kabina a můstek byly nejniž, můstek vpředu, a ti dva ji vedli tím směrem... teď už to bylo lepší, mnohem lepší. Na můstek šla sama, mezi řady přístrojů a shromážděnou posádku. Neihartovi. Lodní rodina byli Neihartovi; základnu měli na Vikingovi. Senioři byli na můstku; někdo z mladší posádky... děti budou odehnány nahoru, pryč odsud. Poznala Wese Neiharta, kapitána rodiny, zjizveného a stříbrovlasého, měl smutnou tvář.

„Quenová,“ řekl.

„Pane.“ Přijala nabídnutou ruku, posadila se na nabídnutou židli, opřela se o opěradlo a podívala se na něho. „K se provalila; dostali se ven. Prosím vás... kontaktujte ostatní lodě... předejte vzkaz... nevíme, co se děje v centrále, ale Pell je ve strašných potížích.“

„Nebereme pasažéry,“ řekl Neihart. „Viděli jsme, jaké to má následky. Vy taky. Nežádejte to.“

„Poslouchejte mě. Venku je Unie. My jsme krunýř... kolem téhle stanice. Musíme zůstat na místě. Dáte mi komlink?“

Mluvila za Pell jako častokrát, k tomuto kapitánovi, ke všem ostatním; ale tohle byla jeho paluba, ne Pell, a ona byla žebrákem bez lodě.

„Privilegium velitelky doku,“ svolil náhle, mávl rukou k ovládacím pultům. „Komlink je váš.“

Vděčně přikývla, nechala je, aby ji dovedli k nejbližší desce, klesla do křesla s křečí v podbřišku - položila si tam ruku - dítě ne, modlila se. Necítila ruku ani záda, kam dostala ránu. Přístroje se jí rozmazaly před očima, když se natáhla po sluchátkách, zamrkala, aby zaostřila, snažila se rozjasnit myšlení stejně jako zrak. Přepnula na vysílání z lodě do lodě. „Všem lodím, zaznamenat a předat dál: tady doková kontrola Pellu, spolupracovnice Pellu Elene Quenová, na palubě Neihartova Konce konečnosti, bílý dok. Žádám, aby všechny dokující obchodní lodě uzavřely přechodové komory a nepouštěly, opakují, nepouštěly staničáře k lodím. Pell neevakuuje. Přepojte na vnější vysílání, pokud můžete zařídit vysílání z reproduktorů; staniční komlink je rušený. Dokující lodě, pokud můžete bezpečně oddělit dok od vnitřního uzávěru, udělejte to; ale neodpojujte se. Lodě, které jste ve formaci, udržujte ji; neporušujte formaci. Stanice bude kompenzovat a znovu získávat stabilitu. Opakují, Pell neevakuuje. V naší soustavě probíhá vojenská akce. Nebudeme ustupovat a stanici evakuovat. Následující pasáž prosím přehrajte do vnějších reproduktorů, pokud to bude možné: Pozor. Velitelka doku žádá, aby veškeré donucovací síly stanice udělaly všechno k nastolení pořádku ve všech oblastech, kde se nacházejí. Nepokoušejte se jít do centrály. Zůstaňte tam, kde jste. Občanům Pellu: jste vážně ohroženi vzpourou. Postavte barikády u všech vchodů do devítky a u všech hranic sekce a připravte se k jejich obraně, abyste zabránili pohybu ničivých davů. Karanténa se dostala ven. Jestli se v panice rozprchnete, vzpouře jenom prospějete a ohrozíte vlastní životy. Braňte barikády. Dokážete uhájit stanici po sekcích. Staniční komlink je nefunkční díky vojenskému zásahu, a kolísání gravitace způsobil nepovolený start vojenských lodí. Stabilita bude co nejrychleji obnovena. Všem uprchlíkům z karantény: apeluji na vás, abyste spolu s občany

Pellu přispěli svými silami k ustavení obranných linií a barikád. Stanice s vámi bude jednat s ohledem na vaši situaci; pokud v této krizi budete spolupracovat, bude vám Pell hluboce vděčný, a můžete být ujištěni, že vám to nezapomene, jakmile se situace stabilizuje. Zůstaňte prosím tam, kde jste, braňte svoje oblasti, a pamatujte, že stanice udržuje také vaše životy. Všem obchodníkům: spolupracujte prosím se mnou v tomto stavu ohrožení. Pokud získáte informace, předejte mi je na Konec konečnosti. Tato loď bude během stavu ohrožení sloužit jako ústředí doku. Přehrajte prosím záznam z lodě do lodě a vysilejte příslušné pasáže externími reproduktory. Zůstávám na příjmu.“

Okamžitě se ozvaly zprávy, překotné žádosti o další informace, drsné požadavky, vyhrožování, že doky okamžitě opustí. Kolem ní se všichni lidé z Konce konečnosti připravovali k letu.

Každou chvíli, doufala, každou chvíli, se může komlink pročistit, centrála stanice by se jasně a rozumně ozvala, získala by kontakt s velením - s Damonem, který mohl být v centrále a taky tam být nemusel. Není, jak doufala, v těch koridorech s šílenou K. Poledne hlavního dne - nejhorší ze všech denních dob - většina Pellu není v práci a v obchodech, všichni jsou v koridorech...

Jeho nouzové stanoviště byl modrý dok. Možná se pokusil tam dostat; pokusil by se. Zнала ho. Slzy jí zamžily oči. Sevřela pěst na opěradle židle a snažila se soustředěním zapudit bolest v břiše.

„Uzávěr bílé sekce právě aktivován.“ Zpráva přišla ze Sity, která měla výhodu. Z dalších lodí se ozývala hlášení o dalších fungujících uzávěrech; Pell se v obraně rozděloval do segmentů, první známka, že mu obranné reakce zůstaly.

„Na skanu něco je,“ ozvalo se za ní zděšeně. „Mohl by to být obchodník mimo formaci. Nedá se to určit.“ Otrhla si obličej a snažila se soustředit se na všechny hrozby, které se k ní hrnuly. „Jenom zůstaňte zapojení,“ řekla. „Jestli odpojíme kabely, zůstaneme hluchí. Provedte manuální uzávěru. Nepřerušujte, nepřerušujte to spojení.“

„To zabere čas,“ řekl kdosi. „Nemusíme to stihnout.“

„Tak začněte hned,“ poprosila je.

VII.

Pell: sektor modrá jedna: centrum velení

Červených světél, která zářila na ovládacích pultech, ubývalo. Jon Lukas rázoval od jednoho postu ke druhému a pozoroval ruce techniků, pozoroval skan, pozoroval aktivitu všude, kde ještě fungovalo monitorování. Hale stál na stráži za sklem komunikační ústředny spolu s Danielsem; byl tady Clay, stál na jedné straně místnosti, Lee Quale na druhé, a další z ostrahy Lukasovy Společnosti, nikdo ze staniční. Technici a ředitelé se na nic neptali a horečně zápasili s nouzovými situacemi, které se na ně hrnuly.

V místnosti vládl strach, větší než strach z útoku zvenčí. Přítomnost pušek, přetrvávající rušení... věděli, domyslel se Jon, dobře věděli, že za mlčením Angela Konstantina něco vězí, je přece nápadné, že se sem nedokázal dostat žádný z Konstantinů nebo jejich úředníků.

Technik mu podal zprávu a běžel zpátky na své místo, aniž se mu podíval do očí. Byl to opakovaný dotaz z hlavní základny na Dolně. Tímhle se zatím nemuseli zabývat. Pro tuto chvíli ovládali centrálu a kanceláře, a neměl v úmyslu na dotaz odpovídat. Nechal Emilia, aby si myslel, že staniční centrálu umlčel vojenský rozkaz.

Obrazovky skanu ukazovaly zlověstný klid. Venku se nic nehýbalo. Čekali. Znovu obešel místnost dokola a náhle vzhlédl, protože se otevřely dveře. Každý technik v místnosti zapomněl na povinnosti, ruce v půli pohybu, strnuli při pohledu na skupinu, která se tam objevila, byli to civilisté s namířenými zbraněmi, další jim byli v patách.

Jessad, dva z Halových mužů, a zakrvavený agent ostrahy, jeden z jejich lidí.

„Oblast je zabezpečená,“ ohlásil Jessad.

„Pane?“ Jeden ředitel povstal ze svého postu. „Radní Lukasi - co se děje?“

„Umlčte toho chlapa,“ štěkl Jessad, a ředitel sevřel opěradlo židle a vrhl na Jona pohled s hasnoucí nadějí.

„Angelo Konstantin je mrtev,“ řekl Jon a prohlížel si všechny ty polekané obličeje. „Byl zabit během povstání, včetně svého personálu. Vrahové napadli jeho kanceláře. Vraťte se k práci. Ještě to nemáme za sebou.“

Tváře se otočily, objevila se záda, technici se snažili být pilní a neviditelní. Nikdo nepromluvil. Taková poslušnost ho povzbudila. Opět obešel místnost, uprostřed se zastavil.

„Pracujte dál a poslouchajte mě,“ řekl silným hlasem. „Personál Lukasovy Společnosti udržuje tento sektor bezpečný. Všude vládne taková situace, jakou vidíte na obrazovkách. Obnovíme spojení pouze pro hlášení z této centrály, a pouze pro hlášení, která schválím. V této chvíli stanici nikdo nezastupuje kromě Lukasovy Společnosti, a pro ochranu stanice před poškozením zastřelím každého, koho budu muset. Pod svým velením mám muže, kteří to bez zaváhání udělají. Je to jasné?“

Neozval se žádný komentář, nikdo ani neotočil hlavu. Snad s tím prozatím souhlasili, když systémy Pellu byly rozkolísané a K řádí na docích.

Klidněji se nadechl a podíval se na Jessada, který spokojeně přikývl.

VIII.

Před nimi a za nimi se roztahovala síť žebříků, nad hlavou změť trubek, a byla tu hrozná zima. Damon posvítíl jedním směrem a pak druhým, sáhl po zábradlí, sestupoval po stupních, Još za ním, dýchání přes masky bylo hlasité, sípavé. Hlava Damonovi duněla. Trpěl nedostatkem vzduchu, dýchání nebylo dost rychlé pro takovou námahu; a ta spleť, ve které se ocitli... samé odbočky. Měly svou logiku: úhly byly přesné; byla to záležitost počítání. Snažil se udržet směr.

„Ztratili jsme se?“ zeptal se Još mezi lapáním po dechu.

Zavrtěl hlavou, obrátil proud světla nahoru směrem, kterým by měli jít. Bylo šílené zkoušet to, ale byli naživu a celí. „Další patro,“ řekl, „by měla být dvojka. Myslím... že půjdeme ven... podívat se, jak to venku vypadá.“

Još přikývl. Kolísání gravitace přestalo. Pořád slyšeli hluk, ale nebyli si v tomhle bludišti jistí, odkud přichází. Vzdálený křik. Jednou bouchnutí a otřesy, o kterých si myslel, že by to mohly být velké uzávěry. Zdálo se, že se situace lepší; zadoufal... vyrazil dál, kov zvonivě řinčel, znovu sáhl po zábradlí a začal lézt, čekal je poslední výstup. Přemáhala ho úzkost, kvůli Elene, kvůli všemu, od čeho se

odtrhl, když se vydal na tuhle cestu... Bez ohledu na riziko musí vyjít ven.

Ozvalo se zapraskání statické elektřiny. Rozlehlo se tunely a odeznělo.

„Komlink,“ řekl. Všechno se vzpamatovává, všechno.

„Všeobecné hlášení. Obnovujeme stabilitu G. Žádáme všechny obyvatele, aby zůstali na svých místech a nepokoušeli se překračovat hranice sekcí. Stále ještě nepřišla zpráva od Flotily, a žádnou už neočekáváme. Skan zůstává čistý. S největším zármutkem oznamujeme, že Angelo Konstantin zemřel rukou povstalců a ostatní členové rodiny ve zmatcích zmizeli. Pokud se někdo z nich dostal do bezpečí, ať se laskavě co nejdříve hlásí ve staniční centrále. Jakýkoli příbuzný Konstantinů nebo kdokoli, kdo ví, kde se nacházejí, nechť se laskavě okamžitě hlásí ve staniční centrále. V této krizi je úřadujícím velitelem stanice radní Jon Lukas. Laskavě spolupracujte s personálem Lukasovy Společnosti, který ve stavu ohrožení plní bezpečnostní povinnosti.“

Damon klesl na schody. Pronikl ho chlad mrazivější než studený kov. Nemohl dýchat. Uvědomil si, že pláče, slzy mu všechno před očima rozmazávaly, lapal po dechu.

„...oznámení,“ začal komlink opakovat. „Obnovujeme stabilitu G. Žádáme všechny obyvatele...“

Ucítil na rameni ruku, nutila ho, aby se otočil. „Damone?“ řekl Još do toho hluku.

Byl otupělý. Nic nedávalo smysl. „Mrtvý,“ řekl a otrásl se. „Ach Bože...“

Još se na něho chvíli díval, pak mu vzal z ruky lampu. Damon se vrhl do posledního výstupu, ke vchodu, o kterém věděl, že tam nahoře určitě je.

Još ho tvrdě přitáhl a opřel ho o pevnou stěnu. „Nechod,“ naléhal na něho Još. „Damone, teď tam nechod.“

Ty Jošovy paranoidní představy. Byly mu vidět na obličeji. Damon se opřel, myšlenky se mu rozbíhaly všemi směry, a žádný z nich nebyl jasný. Elene. „Otec... matka... to je modrá jedna. Naše strážé byly v modré jedna. Naše vlastní strážé.“

Još nic neřekl.

Snažil se přemýšlet. Všechno probíhalo špatně. Vojáci se dali do pohybu. Flotila se odpoutala. Nečekané vraždy... v nejbezpečnějším místě Pellu...

Otočil se opačným směrem, než kterým právě přišli, ruce se mu třáslly, takže stěží udržel ruku na zábradlí. Još na něho posvítíl a chytil ho za loket, aby ho zastavil. Pustil se ze schodů a podíval se do Jošovy zamaskované, světlem zrůzněné tváře.

„Kam?“ zeptal se Još.

„Nevím, kdo to tam ovládá. Říkají, že můj strýc. Nevím.“ Sáhl po lampě, aby si ji vzal. Još ji neochotně vydal a otočil se, Damon se pustil dolů po žebříku tak rychle, jak jen stačil klouzat. Još ho zoufale následoval.

Znovu se dostali na dno. Dolů to bylo snadné. Spěchal, co mu stačil dech a rovnováha, dokud se mu netočila hlava a paprsek světla šíleně nelétal po kostře a tunelech. Uklouzl, vzpamatoval se, letěl dál.

„Damone,“ protestoval Još.

Neměl dech, aby se mohl dohadovat. Pokračoval dál, dokud se mu nedostatkem kyslíku nezakalil zrak, klesl na stupně a snažil se nabrat přes masku dost vzduchu, aby neomdlel. Ucítil, jak se vedle něho naklání Još, slyšel, jak také lapá po dechu, nebyl na tom líp. „Doky,“ řekl Damon. „Dostat se tam dolů... k lodím. Elene by tam šla.“

„Nemůžeme projít.“

Podíval se na Joše, uvědomil si, že zatahuje cizí život do svého. Stejně neměl na vybranou. Vstal, znovu se pustil dolů, cítil ořesy Jošových kroků stále za sebou.

Lodě budou uzavřené. Elene by byla tam nebo zamčená v kanceláři. Nebo mrtvá. Kdyby ho vojáci zasáhli... z nějakého šíleného důvodu... stanice by byla proti vpádu Unie bezmocná...

Ale nahoře v centrále by měl být Jon Lukas.

Selhala nějaká akce? Zabránil Jon útoku na samotnou centrálu?

Ztratil pojem, kolikrát se zastavil k nadechnutí, kolik pater minuli. Dolů. Konečně dorazil na dno, rošt byl najednou širší, neuvědomil si, co to je, dokud prostor nepropátral světlem a žádné žebříky dolů nenašel. Prošel po roštu, uviděl slabou zář modrého světla, jaké bývá nad přístupovými dveřmi. Došel k nim, stiskl spínač; dveře se se zasyčením rozevřely a Još ho následoval do jasného světla pře-

chodové komory. Dveře se zavřely a začala výměna atmosféry. Strhl masku a zhluboka se nadechl studeného, jenom lehce zkaženého vzduchu. V hlavě mu hučelo. Neurčitě zaostřil na Jošův zpocený obličej, pomačkaný maskou, strhaný. „Zůstaň tady,“ řekl soucitně. „Zůstaň tady. Jestli to tam bude čisté, vrátím se; jestli ne - rozhodni se sám, co dělat.“

Još se opřel, v očích skelný výraz.

Damon obrátil pozornost ke dveřím, konečně už dýchal normálně, promnul si oči, aby se mu zjasnil zrak, nakonec stiskl knoflík a uvedl dveře do chodu. Světlo ho oslepilo; venku byl křik, jakot, pach kouře. Systémy zabezpečující životní funkce, pomyslel si a zamrazilo ho... otevřel do jedné z menších chodeb a vyrazil ven, začal utíkat, za sebou uslyšel zvuk běžících nohou a otočil se.

„Vrat' se,“ prosil Joše, „vrat' se tam.“

Neměl čas se s ním dohadovat. Utíkal chodbou dál... musel být v zeleném sektoru. Před sebou uviděl rvačku, lidé prchali chodbami všemi směry; a kdosi měl v ruce trubku a v chodbě leželo nějaké tělo... Vyhnul se mu a běžel dál. Povstalci, které viděl, nevypadali jako z Pellu... neoholení, zanedbaní... najednou věděl, co jsou, a všechno vložil do běhu, uháněl chodbou, zabočil, mířil co nejbliž k dokům, jak jen to šlo, aniž by šel hlavním koridorem. Nakonec do něho musel odbočit, vyhnul se skupinám utíkajících lidí. Na podlaze byla další těla, a olupovači mrtvol překotně prchali. Ocítl se těsně za muži, kteří svírali trubky a nože a někteří z nich pušky...

Průchod na dok byl neprodyšně uzavřený. Uviděl to, klopýtl stranou, protože nějaký lupič vyrazil proti němu a mával trubkou, jenom proto, že mu stál v cestě,

Útočník setrvačností letěl dál, opsal půloblouk a skončil na stěně zároveň s Jošem, který mu třískl hlavou o stěnu a pak vstal s trubkou v ruce.

Damon se bleskově otočil a utíkal k uzavěře... sáhl do kapsy pro kartu, aby zámek otevřel.

„Konstantine!“ zakřičel kdosi za ním.

Obrátil se, uviděl nějakého muže, pušku, mířící na něho. Odkudsi vylétla ulomená trubka a udeřila toho muže do hlavy, a lupiči se už rvali o pušku, všichni v jednom zmítajícím se klubku. V panice se otočil, vrazil kartu do zdířky; a dveře se rozevřely, za nimi obrovské doky, a další lupiči. Utíkal, lapal studený vzduch, utíkal dokem k

bílému sektoru, kde viděl další velké uzávěry, dokové uzávěry, přes dvě patra, vzduchotěsné. Klopýtl vyčerpáním, sebral se, uháněl ke křivce rampy před nimi, slyšel kohosi těsně za sebou a doufal, že je to Još. Bodání, které cítil v boku, nepozorovaně přešlo do pronikavé bolesti... Dál kolem vyrabovaných obchodů s tmavými, otevřenými dveřmi, a už byl u stěny s obrovskými uzávěry, zastavil se o zavřené dveře malé osobní přechodové komory, překotně vrazil kartu do zdířky.

Nefungovala. Žádná reakce. Zastrčil ji důrazněji, myslel, že třeba selhal kontakt, vložil ji tam podruhé. Byla odpojená. Aspoň by se měly rozsvítit knoflíky, dát mu možnost, aby předložil prioritní kód, nebo měl zablikat nouzový signál.

„Damone!“ ke dveřím vedle něho doběhl Još, chytil ho za rameno a otočil ho. Blížili se k nim lidé, bylo jich třicet, půl stovky, z doků všude kolem... ze zelené devítky, a stále jich přibývalo.

„Vědí, že jsi otevřel dveře,“ řekl Još. „Vědí, že máš takový druh přístupu.“

Hleděl na ně. Vytrhl kartu ze zdířky. Neužitečnou, vymazanou; kontrola jeho kartu vymazala.

„Damone.“

Hmátl po Jošovi a utíkal, a dav vyrazil s vytím vpřed. Běžel k otevřeným dveřím, k obchodům... do nejbližších tmavých dveří. Vrhł se dovnitř, zmáčkl knoflík, aby dveře zapadly. Aspoň tyhle fungovaly.

První z davu vrazil do dveří, bušil na ně. Zrůzněné tváře se tiskly na plastik, kusy trubek tloukly do dveří, zanechávaly škrábance; byl to bezpečnostní uzávěr, jako u všech obchodů vpředu v docích... odolný protitlaku, bez oken, speciálně vyrobený pro tenhle přelidněný okruh.

„Vydrží to,“ řekl Još.

„Myslím,“ řekl Damon, „že nemůžeme jít znovu ven. Myslím, že ven budeme moct, až pro nás přijdou.“

Još se na něho podíval od druhé strany dveří, bledý ve světle, které padalo dovnitř.

„Vymazali mi kartu,“ řekl Damon. „Přestala fungovat. Ten, kdo je ve staniční centrále, mi zarazil používání karty.“ Podíval se k plastiku, na kterém se prohlubovaly rýhy. „Myslím, že jsme vlezli do pasti.“

Bušení pokračovalo. Venku zuřilo šílenství, žádní atentátníci, žádný racionální impuls vzít si rukojmí, jenom zoufalí lidé, kteří si našli cíl svého zoufalství. Obyvatelé K mají dva staničáře na dosah. Rýhy v plastiku se prohlubovaly, skoro zakrývaly obličej a ruce a zbraně. Byla velmi malá možnost, že se útočníci dostanou dovnitř.

Kdyby se to stalo, nebudou už žádní najatí vrazi potřeba.

2

I.

Norsko: 1300 hod.

Ted' to byla hra na čekání, zkusit to a zmizet. Duchové. Ale dostatečně hmotní, byli tam venku, kdesi za hranicemi soustavy. Tibet a Severní pól ztratili kontakt s přibližujícím se nepřítelem; Unie se obrátila čelem vzad, za cenu jednoho rideru Tibetu... a za cenu jednoho z Unie. Ale zdaleka nebylo po všem. Komlink neumklal, přenášel klidný a tichý hovor z obou nosičů. Signy si kousala rty a hleděla na obrazovky před sebou, zatímco Graff se staral o operativu. Norsko udržovalo pozici se zbytkem Flotily - zpomalili, driftovali, stále ještě nebyli příliš vzdáleni od masy Pellu IV. a III. a od samotné hvězdy. Zmrtvěli. Odmítli nechat se vylákat. Využívali hmotu, aby je chránila před příliš blízkým nájezdem. Nebylo pravděpodobné, že Unie bude tak lehkomyšlná, aby pro vstup použila skok to nebyl jejich styl -, ale byli ostražití... takhle byli nehybnými cíli. Jestli budou čekat dost dlouho, tak i konzervativní velitelé Unie vyhmátnou jejich skanovací dosah, aby zjistili, na které frontě zaútočit, když už leccos vyzkoušeli; jako vlci kolem ohniště, a oni se snaží u toho ohně sedět, viditelní, nehybní a zranitelní. Unie tam venku měla prostor, měla dobrý rozběh, byla pro ně příliš rychlá, než aby jí stačili.

A už nějakou dobu z Pellu přicházely špatné zprávy, mlčení se prolomilo, doléhaly sem ozvěny vážných nepokojů.

Mazian... vytrvale mlčel, jeden z nich se odvážil ticho porušit a vyslal dotaz. Jedem, prosila Maziana, pusť někoho z nás na lov. Ridery visely vedle Norska do široka rozmístěné, podobně jako u ostatních lodí, dvacet sedm riderů, sedm nosičů; a třicet dva lodí domo-

brany, které se snažily zaplnit jejich formaci - některé z nich na dálkovém skaneru nerozeznatelné od riderů; dvě z nich od nosičů. Dokud Flotila seděla klidně, neprozrazovala se náhlými pohyby a rychlostí, pak se ten, kdo se podíval na svůj skan, musel ptát, jestli by některé z těch pomalých, klidných lodí nemohly být válečné lodí kryjící jejich přemísťování. Rider Tibetu se dostal zpátky k mateřské lodi; a Tibet a Severní pól měli ve své oblasti sedm riderů a jedenáct lodí domobrany, lodě na krátké trasy, neschopné utíkat, ukázaly se statečné, když bylo potřeba; nemohly uhnout z cesty... takže dělaly výplň obrazovky. Jako by se mohli spoléhat na to, že útok přijde z toho směru. Unie si je ohmatávala. Píchla do jejich těla a zmizela z dosahu. Tam venku byl pravděpodobně Azov. Patřil v Unii k nejstarším; k nejlepším. Dotyk lehký jako pírkó a pak lest. Zničil už nejednoho velmi dobrého velitele, který si takovou smrt nezasloužil.

Nervy pracovaly. Technici na můstku se na ni chvílemi podívali. Mlčení vládlo uvnitř i mezi loděmi, ten neklid byl nakažlivý.

Spojový technik přepojil na stanici, podíval se na ni. „Situace na Pellu se horší,“ řekl bez komlinku. Od ostatních postů se ozýval hovor.

„Soustředte se na svou práci,“ vyštěkla. „Může to přijít z kterékoli strany. Zapomeňte na Pell, nebo to dostaneme rovnou do ksichtu, slyšíte? Vyhodím přes palubu každého, kdo se bude oddávat snění.“

A Graffovi: „Pohotovostní režim.“

Nad hlavami se jim rozsvítilo modré světlo. To je probere. Na její ovládací desce se rozzářilo světlo, oznamovalo, že se rozzála deska počítače, armkomper a jeho pobočníci byli plně připravení.

Natáhla se k pultu počítače a namačkala kód vstupní instrukce. Vidoucí oko Norska začalo tázavě tékat směrem k referenční hvězdě, aby provedlo identifikace a zaměření. Pro každý případ. Pro případ, že by se stalo něco, s čím jejich plány nepočítaly, a Mazian, který pravděpodobně poslouchal to brebentění Pellu, by pomýšlel na útěk: jejich směrový snímávací paprsek se upíral k Evropě, a Evropa stále neměla co říct. Mazian přemýšlel; nebo se už rozmyslel a důvěřoval svým kapitánům, že udělají bezpečnostní opatření. Vyřukala signál na palubní desku skokového technika, protože už určitě přesun zaregistroval. Palubní deska ožila, energie byla zapojena do monitorů pro vytváření zaměřovacího terče, nabízely se jim teď i jiné možnosti než

pouhý reálný vesmír. Jestli se Flotila od Pellu odtrhne, možná nedoletí všichni na nejbližší nulový bod, jak zněla instrukce. Flotila možná zmizí, a mezi Unií a Solem nic nezůstane.

Informační proud z Pellu byl opravdu neutěšený.

II. Dolanský vstup

Muži-s-puškami. Ostrý sluch pořád ještě zachycoval křik zvenčí, strašné boje. Satén se zachvěla, když cosi udeřilo do stěny, trásla se, nepřišla na žádný důvod, proč se to všechno děje... ale to udělali Lukasové a Lukasové dávali rozkazy, byli u moci Nahoře. Modrý zub ji objal, šeptal jí, naléhal na ni a ona šla, stejně mlčky jako ostatní. Nad nimi a pod nimi se ozývalo šustění bosých nohou hisů. Pohybovali se ve tmě, stálým proudem. Neodvážili se svítit, protože by to mohlo lidi přivést k nim.

Někteří byli před nimi, někteří za nimi. Vedl je sám Stařešina, ten podivný hisa, který sešel dolů z vysokých míst, a velel jim, aniž jim pověděl proč. Někteří váhavě přešlapovali, báli se těch podivných hisů; ale vzadu byly pušky a šílení lidé, a ti by jim byli brzy v patách.

Daleko dole v tunelech zazvonil lidský hlas, ozýval se prostorem. Modrý zub zasyčel a zatlačil, lezl rychleji a Satén se ze všech sil snažila mu stačit, rozehrátá takovou námahou, srst jí zvlhla a ruce klouzaly po zábradlí tam, kde se ho dotkli jiní.

„Spěchejte,“ zašeptal hlas hisy na jednom patře, vysoko, vysoko v temných místech Nahoře, a ruce je poháněly, aby lezli dál, tam, kde svítilo kalné světlo, vykreslovalo siluety hisů, kteří tam čekali. Přechodová komora. Satén si přitiskla dýchací masku na obličej a vyškrábala se ke dveřím, chytila Modrého zuba za ruku, bála se, že ho ztratí tam, kam je Stařešina zavede.

Komora je přijala. Namačkali se s ostatními dovnitř, a vnitřní uzávěr propustil masu hnědých těl hisů; ruce, které se natahovaly a táhly je spěšně ven, další hisové, kteří stáli a hleděli ven, zakrývali jim výhled.

Měli zbraně, kusy trubek, jako lidé. Satén byla omámená, přitiskla se k Modrému zubovi, aby se ujistila, že je stále s ní v tomhle kypícím rozčileném zástupu, pod bílým světlem lidí. V této chodbě

byli jenom hisové. Zaplnili chodbu až po zavřené dveře na konci. Jednu stěnu třísnila krev, její pach k nim ale přes masky nedosáhl. Satén obrátila vyčerpaný pohled směrem, odkud přicházel tlak, ucítila měkkou ruku, která nepatřila Modrému zubovi, blízko u své ruky, a ruka ji vedla. Prošli dveřmi do lidských míst, rozlehlých, šerých, a dveře se zavřely, nastalo ticho.

„Pssst,“ řekli jejich vůdcové. V panice se rozhlédla, aby viděla, jestli je Modrý zub pořád s ní, a on se po ní natáhl, chytil ji za ruku. Šli nervózně ve společnosti svých starších vůdců, přes obrovský lidský prostor, ach, tak opatrně, ze strachu a z respektu před zbraněmi a zuřivostí venku. Další Stařešinové vstali ze stínů a setkali se s nimi. „Vypravěčko,“ obrátil se k ní Stařešina a dotkl se jí na uvítanou. Objaly ji paže; další vyšli z jasu, který se rozléval ze dveří, a objali ji a Modrého zuba, a ona byla omámená tou poctou, které se jí dostalo. „Pojď,“ řekli, vedli ji, a vešli do toho světla, do pokoje bez hranic, s bílou postelí, spícím člověkem, a velmi starou hisou, která se krčila u lože. Všude kolem byla tma a hvězdy, stěny, které byly a nebyly, a najednou do místnosti nakouklo velké Slunce a dívalo se na ně a na Snící.

„Ach,“ vydechla Satén vystrašeně, ale stará hisa vstala a na uvítanou vztáhla ruce. „Vypravěčka,“ říkal Stařešina a nejstarší ze všech na chvíli Snící opustila, aby ji objala. „Dobrá, dobrá,“ řekla Nejstarší něžně.

„Lily,“ řekla Snící a Nejstarší se otočila, poklesla u postele, aby snící upokojila a pohladila po šedivých vlasech. K hisům se otočily nádherné oči, živé v bílém a tichém obličejí, tělo Snící bylo zahalené v bílém, všechno bylo bílé, kromě hisy jménem Lily a tmy, která se rozpínala všude kolem nich, poprášená hvězdami. Slunce zmizelo. Byli tam jenom oni.

„Lily,“ řekla Snící znovu, „kdo je to?“

Snící se dívala na ni, na ni, a Lily jí pokynula. Satén poklekla, a Modrý zub vedle ní, hleděli s úctou do teplých očí Snící, Snící z Nahoře, družky velkého Slunce, které tančilo na jejích stěnách. „Miluji tě,“ zašeptala Satén. „Miluji tě, Slunce-její-přítel.“

„Miluji tě,“ odpověděla jí šeptem Snící. „Jaké je to venku? Je tam nebezpečí?“

„My udělat bezpečí,“ řekl Stařešina pevně. „Všichni, všichni hisa udělat toto místo bezpečí. Muži-s-puškami nedostat se sem.“

„Jsou mrtví.“ Nádherné oči, zaplněné slzami, hleděly k Lily. „Jonova práce. Angelo - Damon - Emilio, možná - ale já ne, ještě ne. Lily, neopouštěj mě.“

Lily přeoopatrně Snící objala, položila svou šedivějící tvář k šedivějícím vlasům Snící. „Ne,“ řekla Lily. „Miluji tě, nikdy opustit, ne, ne, ne. Snít oni pryč, muži-s-puškami. Dolané všichni být tvoje místo. Snít velké Slunce. My tvoje ruce a nohy, my mnoho, my silní, my rychlí.“

Stěny se proměnily. Teď se dívali na násilí, na lidi bojující s lidmi, a všichni se k sobě v děsu přitiskli. Pominulo to, a jenom Snící zůstala klidná.

„Lily. Je nebezpečí, že Nahoře zemře. Bude potřebovat hisy, až bude po boji, bude potřebovat vás, rozumíte? Buďte silní. Udržte tohle místo. Zůstaňte při mně.“

„My bojovat, bojovat, když člověkově přijít sem.“

„Žijte. Neodváží se vás zabít, rozumíte. Lidé potřebují hisy. Nepřijdou sem.“ Jasně oči potemněly vášní a znovu něhou. Slunce se vrátilo, jeho strašlivá tvář zaplnila celou stěnu, umlčelo zuřivost. Odráželo se v očích Snící, zalévalo přihlížející svou barvou.

„Ach,“ vydechla Satén, a kolébala se ze strany na stranu. Ostatní také, jeden hisa vedle ní tiše kvílel bázní.

„Ona Satén,“ řekl Starý Snící. „Modrý zub její přítel. Přítel Bennett-člověk, ona vidět on umřít.“

„Z Dolny,“ řekla Snící. „Emilio vás poslal Nahoru.“

„Konstantin-člověk tvůj přítel? Miluji ho, všichni, všichni Dolané. Bennett-člověk on přítel.“

„Ano. Byl.“

„Ona říci,“ řekl Stařešina, a v jazyce hisů pokračoval: „Vypravěčko, Nebe-ji-vidí, vyprávěj ten příběh Snící, rozjasni její oči a zahřej její sny; zazpívej Snící.“

Horkost jí stoupla do tváří a hrdlo se stáhlo strachem, protože nebyla velkým pěvcem, skládala jenom drobné písničky, a vyprávět příběh lidskými slovy... v přítomnosti Snící a velkého Slunce, se všemi těmi hvězdami kolem, stát se součástí Snu...

„Udělej to,“ naléhal na ni Modrý zub. Jeho důvěra posílila její srdce.

„Já Nebe-ji-vidí,“ začala, „přijít z Dolny, říci ti Bennett-člověk, říci ti Konstantin, zpívat ti hisa. Snít hisa, Slunce-její-přítel, jako

Bennett dělat sny. Dělat on žít, dělat on chodit s hisa, ach! Miluji tě, milovat on. Slunce usmívat na on. Dlouho, dlouho my snít hisa sny. Bennett udělat my vidět lidský sen, ukázat opravdové věci, říci my Slunce on má Nahoře, má celá Dolna v jeho ruce, a Nahoře ona široko ruce ke Slunce, říci my lodě přijít a jít, velké, velké přijít a jít, přivést člověky z daleko tma. My široko vidět, my široko snít, my široko snít stejně jako lidé, Slunce-její-přítel. Tato věc Bennett dát my; a on dát on život. On říci my dobré věci Nahoře, zahřát my oči s touha pro tyto dobré věci. My přijít. My vidět. Tak široká, tak velká tma, my vidět Slunce usmívat ve tma, dělat sen pro Dolnu, to modré nebe. Bennett udělat my vidět, udělat my přijít, udělat my nové sny.

Ach! Já Satén, já říci ti čas lidé přijít. Před lidé, žádný čas, jenom sen. My čekat a nevědět my čekat. My vidět lidi a my přijít do Nahoře. Ach! čas Bennett přijít studený čas, a stará řeka ona klidná...”

Tmavé, laskavé oči se na ni upíraly plné zájmu, zaujaté jejími slovy, jako by ovládala umění starých pěvců. Sprádala pravdu, jak nejlépe dovedla, tvořila tuhle pravdu, a ne ty strašlivé věci, které se děly jinde, tvořila ji pravdivější a pravdivější, aby se stala pravdou také pro Snící, aby se tato pravda mohla vrátit znovu, jako to dělají květiny a deště a všechno trvalé, jako se střídají roční období.

III.

Staniční centrála

Ovládací pulty se uklidnily. Staniční centrála se přizpůsobila panice jako trvalému stavu, který se projevoval horečnou pozorností k detailům a tím, že technici odmítali vzít na vědomí skutečnost, že do velitelského centra stále častěji přicházejí ozbrojení muži.

Jon přecházel mezi konzolami, mračil se na každý pohyb, který nebyl nezbytný. „Další volání z obchodní lodě Konec konečnosti,“ řekl mu technik, „Mluví Elene Quenová, požaduje informace.“

„Zamítnout.“

„Pane...”

„Zamítnout. Řekněte jim, aby seděli na místě a čekali. Žádné další neschválené hlášení. Čekáte, že budeme vysílat informace, které by mohl získat nepřítel?”

Technik se vrátil k práci, viditelně se snažil nevšímat si pušek.

Quenová. Damonova mladá žena, je s obchodníky, už dělá potíže, vznášá požadavky, odmítá vyjít ven. Informace se už rozšířila, a Flotila ji touhle dobou zachytí z obchodních lodí udržujících formaci kolem stanice. Mazian teď věděl, co se stalo. Quenová s obchodníky a Damon v zelené doku sekci; Dolané semknutí kolem Aliciiny postele blokují v té oblasti čtvrtou křižovatku. Jen ať si nechá svoji dolanskou stráž: dveře sekce byly zavřené. Složil ruce za zády a snažil se vypadat klidně.

Jeho oči zachytily pohyb blízko dveří. Jessad byl chvíli pryč a zase se vrátil, stál tam jako mlčenlivá výzva. Jon šel k němu, nelíbila se mu Jessadova zasmušilá věcnost.

„Nějaký pokrok?“ zeptal se Jessada a vyšel před dveře.

„Lokalizovali pana Kressicha,“ řekl Jessad. „Je tady s eskortou; žádá pohovor.“

Jon se zamračil a pohlédl halou dolů, kde čekal Kressich s hloučkem stráží kolem sebe a stejným počtem svých vlastních stráží.

„Situace v modré jedna čtyři je stejná,“ řekl Jessad. „Dolané ji pořád blokují. Dostali jsme dveře; mohli bychom dekompresovat.“

„Potřebujeme je,“ řekl Jon pevně. „Nechte to být.“

„Kvůli ní? Polovičaté opatření, pane Lukasi...“

„Potřebujeme Dolany; ona je má. Nechte to být, řekl jsem. Potíže dělají Damon a Quenová. Co s tím uděláte?“

„Na tu loď nemůžeme nikoho dostat; nevycházejí ven, neotvírají. Co se jeho týče, víme, kde je. Pracujeme na tom.“

„Co tím myslíte, že na tom pracujete?“

„Kressichovi lidé,“ zasyčel Jessad. „Potřebujeme se odtud dostat, chápete mě? Seberte se a promluvte s ním; slibte mu cokoli. Má ty davy ve svých rukou. Může tahat za nitky. Udělejte to.“

Jon se podíval na skupinku v chodbě, myšlenky roztržité, Kressich, Mazian, situace s obchodníky... Unie. Flotila Unie se určitě brzy pohne, musí se pohnout. „Co tím myslíte, že se potřebujeme odsud dostat? Víte, kde je, nebo to nevíte?“

„Ne tak docela,“ připustil Jessad. „Poštvali jsme na něho dav, k identifikaci toho moc nezbude. A my potřebujeme mít jistotu. Věřte mi. Promluvte s Kressichem. A pospěšte si, pane Lukasi.“

Vzhlédl, zachytil Kressichův pohled, přikývl, a skupina se přiblížila... Kressich vypadal šedivě a zuboženě, jako vždy. Ale ti kolem něho byli z jiného těsta: mladí, arogantní, pyšného držení těla.

„Radní vám chce sdělit tohle,“ řekl jeden, malý, tmavovlasý muž s jizvou na tváři.

„Mluvíte za něho?“

„Pan Nino Coledy,“ identifikoval ho Kressich, překvapil Jona přímou odpovědí a tvrdším pohledem, než Kressich kdykoli předtím v radě svedl. „Radím vám, abyste ho poslouchal, pane Lukasi, pane Jessade. Pan Coledy stojí v čele ostrahy K. Máme svoje vojsko a rozkazy budeme přijímat, až si o ně řekneme. Rozumíte?“

Jon stočil neklidný pohled na Jessada, ale nedočkal se ničeho; Jessad to nijak nekomentoval. „Jestli můžete zastavit ty davy - udělejte to.“

„Ano,“ řekl Jessad tiše. „V tomto stadiu potřebujeme klid. Vítejte v naší radě, pane Kressichu, pane Coledy.“

„Dejte mi komlink,“ řekl Coledy. „Všeobecný dosah.“

„Dejte mu ho,“ řekl Jessad.

Jon se zhluboka nadechl, najednou se mu rty chvěly otázkami, jakou hru to s ním Jessad hraje, když vecpal ty dva do užšího okruhu; má Jessad svoje lidi, jako on měl Hala? Polkl otázku, polkl vztek, měl na paměti, co se děje venku, jak je všechno křehké. „Pojďte se mnou,“ řekl, vedl je dovnitř a vzal Coledyho k nejbližší komlinkové desce. Byl odtud vidět skan, Mazian se držel stále v klidu. Marná naděje, že se Maziana lehce zbaví. Marná naděje, že to bude snadné. Flotila tu oblast měla pod kontrolou... Mazianovy lodě byly tu a tam roztroušené po mnohaúrovňovém halo, které znázorňovalo obchodnický orbit kolem Pellu.

„Pohyb,“ řekl technikovi, vystrčil ho, posadil Coledyho na jeho místo a sám přepojil na spojovou ústřednu. Na obrazovce se rozsvítil obličej Brana Hala. „Mám pro tebe hlášení, které se pošle ven,“ řekl Halovi. „Půjde to na všeobecné vysílání.“

„Dobře,“ řekl Hale.

„Pane Lukasi,“ zavolal kdosi a přerušil všeobecné mlčení v centrále. Rozhlédl se. Skanové obrazovky zářily protínajícími se se čarami.

„Kde to je?“ vykřikl. Skan neříkal nic určitého. Poprašek žlutého zákalu upozorňoval, že se cosi blíží, a to rychle. Počítač začal bzučet na poplach. Ozvaly se tlumené výkřiky, kletby, technici se rozbíhali k pultům.

„Pane Lukasi!“ křičel kdosi strašně naléhavě.

IV.

Konec konečnosti

„Skan,“ upozorňoval poplach. Elene uviděla to blikání a vrhla horečný pohled na Neiharta.

„Odpoutáme se,“ řekl Neihart a vyhnul se jejím očím. „Jedem!“

Ta zpráva proletěla z lodi do lodi. Elene se vzepřela proti trhavým otřesům... příliš pozdě utíkat na dok, bylo pozdě; spojovací kabely už byly dávno odhozeny, lodě držely jenom stykovače.

Další otřes. Byli volní, odloupli se od stanice, následovala je celá řada obchodních lodí, které do této chvíle dokovaly jako obranná zeď kolem okraje stanice; jakákoli chyba při vnitřním odpojení mohla znamenat přetržený spojovací kabel, celé sekce doku mohly být dekompresovány. Seděla tiše, cítila známé vjemy, o kterých si myslela, že už je nikdy nezakusí, cítila se volná, svobodná, jako loď, směřující pryč od toho, co se na ně řítilo; a zároveň měla pocit, jako by se z ní kus utrhl.

Proletěl druhý útočník... dosáhl zenitu a rozrušil skan, na palubě spustil poplach... byl pryč, na své cestě ke Flotile. Oni byli naživu, volně driftovali, bezmocně pomalí, odlétali v dohodnutém kursu, všichni, kdo se odpoutávali, driftovali stejně. Složila ruce na břicho a pozorovala obrazovky před sebou ve velitelské centrále Konečnosti, myslela na Damona, na všechny, kteří tam zůstali.

Možná byl mrtev; řekl, že Angelo je mrtvý; Alicia možná taky; možná Damon - možná... odháněla od sebe tu myšlenku, snažila se přijmout to rozumně, a kdyby to byla pravda, přemýšlela, jak by se mohla pomstít. Zhluboka dýchala, myslela na Estelle, na celou svou rodinu. Takže podruhé ušetřena. Talent vyhýbat se neštěstím. Měla v sobě život, který patřil Quenům a Konstantinům najednou, byla to jména, která v Hlubině něco znamenala; jména, která v budoucnu nebudou pro Unii pohodlná, už se postará o to, aby si je pamatovali.

„Dostaňte nás odtud,“ řekla Neihartovi, chladná a rozzuřená; a když se na ni podíval, vypadal, že ho taková změna názorů udivila: „Odlet'te pryč. Udělejte skok. Pošlete zprávu. Matteův bod. Pošlete zprávu po celé soustavě. Odlétáme, přímo přes Flotilu.“

Byla Quenová a Konstantinové, a Neihart se pohnul. Konec konečnosti přelétl stanici a uháněl dál, vysílal instrukci každému obchodníkovi, který byl nablízku i hluboko v soustavě. Mazian, Unie, Pell - nikdo je nemohl zastavit.

Přístroje se jí rozmazaly před očima, ale vyjasnily se, když zamrkala. „Za Matteovým,“ řekla Neihartovi, „skočíme znovu. Budou tam další... hlouběji. Dost lidí, kteří nepřišli na Pell. Najdeme je.“

„Není naděje, že by tam byli vaši, Quenová.“

„Ne,“ souhlasila a potřásla hlavou. „Naši ne. Jsou pryč. Ale znám koordináty. Ty známe všichni. Pomohla jsem vám, udržovala jsem vaše sklady plné a nikdy jsem nekontrolovala vaše hlášení.“

„Obchodníci to vědí.“

„Flotila ta místa taky bude znát. Semkneme se dohromady, kapitáne. Poletíme společně.“

Neihart se zamračil. Pro obchodníky to nebylo charakteristické... nepouštěli se společně do ničeho, kromě mejdanů na doku.

„Mám chlapce na jedné Mazianově lodi,“ řekl.

„Já mám manžela na Pellu,“ řekla. „Teď už zbývá jenom předložit účet.“

Neihart to chvíli zvažoval, nakonec přikývl. „Neihartovi budou při vás.“

Opřela se, hleděla na obrazovku před sebou. Byl tam obraz ze skanu, Unie v soustavě, duchové řítící se přes skan. Byla to noční můra. Jako Námořník, kde zahynula Estelle a všichni Quenové, zdrželi se na odsouzené stanici příliš dlouho... tam taky Flotile něco uniklo nebo ji něco odlákalo. Bylo to stejné... jenomže tentokrát obchodníci klidně nečekali.

Dívala se, rozhodnutá pozorovat skan do poslední chvíle, aby viděla všechno, dokud stanice nezemře nebo dokud nedosáhnou bodu skoku, ať se stane dřív cokoli.

Damone, pomyslela si a proklela Maziana, Maziana víc než Unii, protože on to všechno přivodil.

V. Zelený dok

Gravitace zakolísala podruhé. Damon polekaně hmátl po stěně a Još po něm, ale byl to menší nápor, přes všechny ty zpanikařené

výkřiky za poškrábanými dveřmi. Damon se otočil zády ke stěně a unaveně zavrtěl hlavou.

Još se na nic neptal. Nemusel. Ze zbývajících okraje se lodě odlouply. I tady slyšeli sirény... asi došlo k průlomu. Bylo povzbuzující, že mohli sirény slyšet. Venku na doku byl pořád vzduch.

„Odlétají,“ řekl Damon chraptivě. S těmi loděmi byla pryč i Elene; chtěl tomu věřit. Dávalo to smysl. Elene byla rozumná; měla přátele, lidi, kteří ji znali, oni jí pomohou, když on nemohl. Byla pryč... aby se vrátila, možná, až se věci usadí - jestli se usadí. Jestli zůstane naživu. Nemyslel, že přežije. Dolna snad byla v pořádku; Elene - snad na některé z lodí. Byly jeho naděje. Jestli se mýlil... nechtěl radši nic vědět.

Gravitace znovu zakolísala. Výkřiky a údery na dveře ztichly. Nebylo dobré zdržovat se v prostorném doku při gravitační krizi. Kdo měl rozum, hledal menší úkryt.

„Jestli obchodníci odrazili,“ řekl Još slabě, „něco uviděli... něco věděli. Myslím, že Mazian má nejspíš plné ruce práce.“

Damon se na něho podíval a myslel na lodě Unie, na Joše... byl jedním z nich. „Co se venku děje? Víš to aspoň ty?“

Još měl obličej zborcený potem, leskl se ve světle dopadajícím z poškrábaných dveří. Opřel se o stěnu, zvedl oči nahoru. „Mazian může udělat cokoli; to se nedá předvídat. Žádné procento pravděpodobnosti, že by Unie zničila tuhle stanici. Musíme se bát náhodného zásahu.“

„My můžeme absorbovat hodně zásahů. Můžeme odpojovat sekce, ale dokud máme hybnou energii a neporušený střed, můžeme škody zvládnout.“

„S uvolněnou K?“ zeptal se Još Suše.

Další náraz gé, až se jim zvedl žaludek. Damon polkl, začínalo mu být špatně. „Dokud se tohle děje, nemusíme se K bát. Teď máme šanci, můžeme zkusit dostat se z téhle pasti ven.“

„Kam chceš jít? Co chceš dělat?“

Hluboko z hrdla se mu vydral zvuk, byl otupělý, prostě otupělý. Čekal na další poryv gé; už nezabralo s bývalou silou. Znovu získávali rovnováhu. Týrané pumpy vydržely, stroje pracovaly. Nadechl se. „V jednom jsme na tom dobře. Už jsme se zbavili všech lodí, takže nám to nemůžou znovu provést. Nevím, kolik bychom ještě vydrželi.“

„Možná čekají venku,“ řekl Još.

Taky ho to napadlo. Natáhl ruku vzhůru a zmáčkl knoflík. Nic se nestalo. Zavřeno, dveře se zamkly. Vzal svoji kartu z kapsy, zaváhal, strčil ji do zdířky, ale knoflíky zůstávaly mrtvé. Jestli někdo v ústředí měl touhu zjistit, kde Damon je, právě mu podal informaci. Věděl to.

„Vypadá to, že tu zůstaneme,“ řekl Još.

Sirény zmlkly. Damon se naklonil, podíval se rychle do poškrábaného okna, snažil se proniknout pohledem opalizující řezy a světlené lomy. Něco se pohnulo, daleko na druhé straně doků, jedna kradmá postava, pak další. Komlink nad hlavou zapraskal, jako by se snažil probudit se, a znovu zmlkl.

VI. Norsko

Frachtáky domobrany se rozprchly, takže noční můra staničářů se stala skutečností. Jeden z nich vybuchl jako malé slunce, zazářil na videu a odumřel, zatímco z komlinku se ozýval praskot statické elektřiny. V cestě Norska žhnulo krupobití úlomků, některé větší zazvonily o trup, hmota je s jekotem mýjela.

Žádná radost: znehybnělé terče a armkomper do nich řeže. Rider Unie vylétl z trasy, kterou letěl obchodník, a čtyři ridery Norska obrátily, vklouzly do vektoru sladěného s Norskem a zahájily palbu, neustávající palebnou přehradu, která pokropila unionistický nosič, jenž se viditelně na okamžik pohyboval rovnoběžně s nimi.

„Za ním!“ zaječela Signy na svého armkompera, když palba ustala; palba zaduněla znovu, přehlušila její slova, a vyrazili na místo, které chtěl uhánějící nosič zaujmout. Nutili Unii manévrovat a snížit gé, pokud chtěla přežít. Ozval se radostný jásot, ale pohltily ho sirény, když jim kormidlo vypovědělo kontrolu a uvrhlo masu lodě do náhlého obratu; počítač reagoval rychleji než to v takovém tempu dokázali lidé... strhl loď zpátky a srovnal se s kořistí. Armkomper zahájil další palbu přímo pod břicho, a ať tam bylo co bylo, skan začal ukazovat pole poprášené mráčky.

„Dobře!“ zakřičel zaměřovač z břicha lodě do všeobecného komlinku. „Dobrý zásah...“

Ozvalo se kvílení, když se Norsko napůl otočilo a svištělo do další křivky. Kolem nich se protáhli obchodníci, mířili ven, vypadali jako fotografie zmrazená v prostoru: to oni se pohybovali, prosmýkli se mezerami mezi hlemýždími loděmi a pustili se za loděmi Unie, nutili je křížovat, nedovolili jim získat prostor pro útek.

Polechtat a zaútočit: tak zahajovali... jedna loď, aby je vylákala, a útok z jiného vektoru. Tibet a Severní pól je chtěly odříznout, přibližovaly se od první chvíle, když je dostihl obraz ze skanu: dálkový skan právě opravil jejich pozici, dostal je co nejbliž, počítali, ze půjdou na maximum.

Unie se pohnula. Na skanu to uviděli okamžitě; vektor odkloněný přímo do palby, kterou zahájili Norsko, Atlantik, Austrálie... Unie ztratila ridery, utrpěla škody, šla na ostří bez ohledu na palbu, šla po Tibetu a Severním pólu. V komlinku burácely kletby, Mazianův hlas chrtil proud obscénností. Ze čtrnácti nosičů zbylo dvanáct, mrak riderů a stíhaček mířil pryč od stanice, k jejich dvěma uprchlíkům, kteří se příliš vzdalovali, až zůstali osamělí.

„Napálíme jim to do zadku!“ ozval se Poreyův hluboký hlas.

„Zamítám, zamítám,“ odsekl Mazian. „Udržujte pozice.“ Počítač je pořád držel v synchronizaci; velitelský signál Evropy je táhl, ať chtěli nebo ne, s Mazianem. Pozorovali unionistickou flotilu, jak se dostává z jejich dostřelu a míří k Tibetu a Severnímu pólu. Zezadu je dostihl výbuch energie: uvolněná statická elektřina... „Mám ho!“ ozvalo se z komlinku. Pacifik musel před několika minutami dostat ten poškozený nosič Unie. Na druhé straně soustavy mohl být ještě někdo, jehož stopu ztratili. Mohli přijít o Pell. Vyřídil by ho jediný zásah, pokud to Unie měla v úmyslu.

Signy povolila sevření ruky, otřela si obličej, zavolala Graffovi, a on okamžitě převzal řízení - znovu snižovali rychlost a prováděli manévry v souladu s Mazianem. V komlinku se ozývaly protesty. „Zamítám,“ opakoval Mazian. V celém Norsku vládlo ticho.

„Nemají šanci,“ zamumlal Graff příliš slyšitelně. „Měli vyrazit dřív... měli...“

„Teď se nám to dobře mluví, pane Graffe. Ber to, jak to je.“ Signy se napojila na všeobecný komlink. „Nemůžeme se odtud hnout. Jestli je to finta, mohla by přiletět jediná loď a Pell zrušit. Nemůžeme jim pomoci... nemůžeme riskovat další lodě kromě těch,

které už stejně ztratíme. Měli na vybranou... pořád mají dost místa na útěk.“

Mohli by, myslela si, mohli by v okamžik, kdy je jejich skan zaměřil, a dálkový skan začal ukazovat, k čemu se chystali... udělat obrátku a skok. Kdyby skanoví technici na Tibetu a Severním pólu nakrmili dálkový skan správnými údaji, kdyby jejich obrazovky neukazovaly Maziana a pomoc, která vpadá Unii přímo do týla, kdyby si manévry nevyložili špatně a nečekali manévry další...

Flotila dál zpomalila. Skan ukazoval, že obchodníci mizí, jejich pomalý let už dosáhl skokového limitu. Odtékali pryč, život Pellu, driftovali do hlubin.

Přibližně odhadovala časové faktory. Rychlost Unie, šíření jejich obrazu, příští rychlost Tibetu a Severního pólu. Asi teď, asi teď by to Tibet měl mít vypočítané, měl by si uvědomit, že Unie je za nimi. Jestli jim jejich skan říkal pravdu...

Jejich vlastní skan ještě chvíli ukazoval, co se děje, pak ztuhl, znehybněl, dálkovému skaneru došly spekulace. Boj zblízka, žluté zamlžení, zatímco červené linky pročesávaly mlhu, to byl reálný obraz, který dostávali.

Blíž. Červená linka dosáhla kritické hranice - pokračovala dál. Mířila vpřed. Signy seděla a dívala se, všichni se museli dívat. Pěst měla zaťatou a musela se držet, aby do něčeho neudeřila, do palubní desky, polstrování, čehokoliv.

Stalo se to; sledovali, jak se děje to, co se už vlastně stalo dávno, marná obrana, všepohlcující útok. Dva nosiče. Sedm riderů, do posledního muže. Za více než čtyřicet let Flotila neztratila loď tak ubožáckým způsobem.

Tibet prorazil... Kant strhl svůj nosič do skoku blízko masy nepřátel a poslal své vlastní ridery a nosič Unie do zapomnění... ve skanu se najednou objevila mezera... měli z toho pochmurnou radost; a znovu, když Severní pól a jeho ridery prosvištěly středem Unionistů...

Skoro se jim to Kantovou dírou podařilo. Pak se obraz rozdrobil. Počítačový signál Severního pólu, který začal vysílat..., najednou zmizel.

Signy nejásala, jenom pomalu kývla, nikomu určitému, vzpomínala na muže a ženy na palubě, znala je jménem... vysmáli se situaci, které byli vydáni v šanc. Dálkový skan se vzpamatoval, otázka

byla zodpovězena. Přezívající obrazy, které představovaly Unii, letěly dál, strhly se do skoku, zmizely z obrazovky. Unionisté se nakonec vrátí, posílení, prostě si přivolají další lodě. Flotila vyhrála, vydržela, ale teď jich bylo sedm; sedm lodí.

A stane se to zas a znova. Unie mohla lodě obětovat. Lodě Unie číhaly na okrajích soustavy a oni se neodvážili je pronásledovat. Jsme ztracení, říkala Mazianovi v duchu. Víš to? Jsme ztracení.

„Na Pellu,“ ozval se v komlinku klidný Mazianův hlas, „řadí vzpoura. Neznáme tamější situaci. Musíme to tam dát do pořádku. Udržujte formaci. Nemůžeme zvládnout další útok.“

Ale najednou se na ovládacích pultech Norska rozsvítila světla; celému sektoru byla opět obnovena nezávislost. Norsko bylo propuštěno z počítačové synchronizace. Na obrazovce zářily příkazy, odeslané počítačem.

..ZABEZPEČIT ZÁKLADNU.

Byla volná. Afrika taky. Uvolnil dvě lodě, aby se vrátily a zabraly neklidnou stanici, zatímco ostatní budou udržovat hranice a prostor pro manévry.

Zmáčkla všeobecný komlink. „Di, zbraň a oblek. Musíme si zabrat kotviště, každý voják, kterého máme, nastoupí. Připrav alterdnovou posádku, aby střežila doky. Nejdřív tam pošleme vojáky, pak půjdeme my.“

Z linky se ozval mnohohlasý řev vzteklých, frustrovaných vojáků, které konečně zase potřebovali na práci, do které byli žhaví.

„Graffe,“ řekla.

Přešli na červenou bez ohledu na vojáky, kteří se dole připravovali, zvýšili tah a zamířili přímo na stanici. V patách jí z formace vyklouzla Poreyova Afrika.

VII.

Centrála Pellu

„...povolte dokování,“ ozval se v komlinku hlas Malloryové, „a umožněte přístup do centrály, nebo začneme stanici rozebírat po sekcích.“

Kolize, svítilo na obrazovkách. Bledí technici seděli na svých místech a Jon u komlinku sevřel opěradlo židle, ochromený zjištěním, že se nosiče vrhly přímo ke středu Pellu.

„Pane!“ křičel kdosi.

Lodě zachytilo video, zářící masy zaplnily všechny obrazovky, monstra se na ně snášela, proměnila se v temnou stěnu, která se nakonec rozdvojila a těsně minula kamery nad a pod stanicí. Ovládací pulty prskaly elektřinou a sirény kvílely, když nosiče těsně míjely jejich povrch. Jedno video zhaslo, rozječel se hlásič škod, kvílení poplachu oznamovalo snížení tlaku vzduchu.

Jon se bleskově otočil a pohledem hledal Jessada, který stál poblíž dveří. Teď tam byl jenom Kressich, stál v rozječených sirénách s ústy dokořán.

„Čekáme na odpověď,“ ozval se z komlinku další, hlubší hlas.

Jessad byl pryč. Jessad nebo někdo jiný selhal na Námořníkovi a stanice zahynula. „Najděte Jessada!“ zařval Jon na jednoho z Halo-vých mužů. „Chyťte ho! Přiveďte ho!“

„Znovu se přibližují!“ křičel nějaký technik.

Jon se obrátil, hleděl na obrazovky, snažil se promluvit a divoce gestikuloval. „Komlink,“ zařval, a technik mu podal mikrofon. Polkl a hleděl na blížící se behemoty na videu. „Máte volno,“ zařval do mikrofonu a snažil se ovládat hlas. „Opakuju: tady je velitel stanice Pell Lukas. Máte volný přístup.“

„Opakujte,“ ozval se hlas Malloryové. „Kdo jste?“

„Jon Lukas, úřadující velitel stanice. Angelo Konstantin je mrtvý. Prosím o pomoc.“

Na druhé straně bylo ticho. Skan se začal měnit, velké lodě se odchylovaly z kolizního kursu, viditelně snižovaly rychlost.

„Naše ridery budou dokovat první,“ prohlásila Malloryová. „Rozumíte, stanice Pell? Ridery budou dokovat napřed, aby sloužily jako dokové posádky pro nosič. Budete jim při tom asistovat a pak jim půjdete z cesty, jinak vás čeká střelba. Jestli narazíme na jakékoli potíže, vypálíme do vás díru.“

„Na stanici máme vzpouru,“ naléhal Jon. „Karanténa překročila vymezený prostor.“

„Rozumíte mým instrukcím, pane Lukasi?“

„Pell rozumí. Chápete naše problémy? Nemůžeme zaručit, že nebudete mít potíže. Některé naše doky jsou uzavřené. Přijímáme vaše vojáky na pomoc. Jsme zdevastováni vzpourou. Budeme s vámi spolupracovat.“

Dlouhé váhání. Na skanu se objevily další body, ridery, které provázely nosiče. „Rozumíme,“ řekla Malloryová. „Vylodíme se s vojáky. Budete spolupracovat na bezpečném dokování mého rideru číslo jedna, jinak si vojáci prostřílí přístup a odpálíme jednu sekci po druhé. Nikdo nepřežije. Máte na vybranou.“

„Rozumíme.“ Jon si otřel obličej. Sirény zmlkly. Ve velitelském centru bylo mrtvé ticho. „Dejte mi čas, abych zjistil, kolik ostrahy můžu rozestavit do nejbezpečnějších doků. Přepínám.“

„Máte půl hodiny, pane Lukasi.“

Otočil se od komlinku a mávl rukou, aby přivolal jednoho strážce, který stál u dveří. „Pell rozumí. Půl hodiny. Vyčistíme vám dok.“

„Modrý a zelený, pane Lukasi. Dohlédněte na to.“

„Modrý a zelený dok,“ opakoval, v ústech mu vyschlo. „Uděláme, co budeme moci.“

Malloryová se odpojila. Stiskl knoflík, aby se spojil s hlavní komunikační ústřednou. „Hale,“ vykřikl. „Hale.“

Objevila se Halova tvář.

„Všeobecné vysílání. Celá ostraha do doků. Vyčistit modrý a zelený dok pro provoz.“

„Rozumím,“ řekl Hale a odpojil se.

Jon rázně přešel ke dveřím, kde pořád stál Kressich. „Vraťte se ke komlinku. Zapojte se a řekněte těm lidem, že žádáte, aby zachovali klid. Slyšíte?“

Kressich přikývl. V očích měl šílený strach, cosi skoro nepřítelného. Jon mu sevřel paži a táhl ho k pultu s komlinkem, technik se jim klidil z cesty. Posadil Kressicha, dal mu mikrofon, stál a poslouchal, zatímco Kressich se obracel na své důstojníky jménem, vyzýval je, aby vyčistili dotyčné doky. V koridorech, kde ještě měli kamery, trvala panika. V zelené devět byly vidět kypící davy a dým; a jestli něco vyčistí, zpanikařené davy se tam nahrnou jako vzduch do vakua.

„Všeobecná pohotovost,“ řekl Jon vedoucí na postu jedna. „Ohlaste poplach na nulové gé.“

Ta žena se otočila, otevřela bezpečnostní skříňku, stiskla skrytý knoflík. Rozezněl se bzučák, odlišný a naléhavější než všechny ostatní poplachu, které kvílely v koridorech Pellu. „Najděte si bezpečné místo,“ přerušoval ho hlas v pravidelných intervalech. „Vyhý-

bejte se rozlehlým otevřených prostorům. Jděte do nejbližšího bytu a vyhledejte nouzová madla. Očekáváme extrémní pokles gravitace, pamatujte na orientační šipky a pozorujte je, až se stanice stabilizuje... Vyhledejte bezpečné místo...”

Chodbami se střemhlav rozběhly zpanikařené davy, narážely do dveří, ječely.

„Ubrat gé,“ ohlásil Jon operačnímu koordinátorovi. „Pořádnou odchylku, ať ji tam venku pocítí.“

Zazněly příkazy. Potřetí byla stanice destabilizována. Bylo vidět, že se koridor v zelené devět začíná čistit, lidé utíkali do menších prostor i do užších koridorů. Jon přepojil znovu k Halovi. „Pošli tam vojáky. Ať ty doky vyklidí; dal jsem ti šanci, dělej, co umíš.“

„Rozumím,“ řekl Hale a znovu zmizel. Jon se obrátil o třistašedesát stupňů a díval se vystrašeně na techniky, na Leea Quala, který se lepil na madlo u dveří. Kývl na Quala, když přišel, chytil ho za rukáv a přitáhl si ho blíž. „Nedokončená práce,“ řekl, „dole na zeleném doku. Jdi tam a dodělej to, rozumíš? Dodělej to.“

„Ano, pane,“ vydechl Quale a zmizel... určitě měl dost rozumu, aby věděl, že na tom závisí jejich životy.

Unie by mohla vyhrát. Do té doby, než vyhlásí staniční neutralitu, budou držet všechno, co se dá. Jon chodil uličkou, při silnějších poryvech se chytal židlí a pultů, snažil se udržet centrálu bez paniky. Měl Pell. Už měl to, co mu Unie slíbila, a bude to mít pod Mazianem i pod Unií, jestli bude opatrný; a to on byl, daleko víc, než mu Jessad nařídil. V Angelově kanceláři nebyli ponecháni naživu žádní svědci, stejně jako v právním oddělení, i když tam se ten nájezd úplně nezdařil. Jenom Alicia... která nic nevěděla, která nikomu neublížila, která nic neznamenala, a její synové...

Damon byl nebezpečný. Damon a jeho žena. Nad Quenovou neměl kontrolu... ale jestli mladý Damon začne vydávat rozkazy -

Vrhl pohled přes rameno, najednou postrádal Kressicha, Kressicha a ty dva, kteří ho měli hlídat. Dezerce jeho vlastních lidí ho rozzuřila, Kressichova - ta mu ulevila. Kressich zmizí zpátky v horách z K, vystrašený a nedosažitelný.

Jenom Jessad... kdyby ho nedostali, kdyby unikl on, málem životně důležitý...

Na skanu byly vidět přibližující se ridery. Pell měl ještě trochu času, než Mazianovi vojáci udeří. Jeden technik mu podal pozitivní

identifikaci lodí, které čekaly venku; Malloryová a Porey, dva Mazzianova kati. Byli známí, jeden svou bezohledností a druhý tím, jak se v bezohlednosti vyžíval. Ten druhý byl Porey. To nebyly dobré zprávy.

Stál, potil se a čekal.

VIII. Zelený dok

Venku se něco dělo. Damon přešel v ztemnělém obchodě po podlaze plné odpadků, opřel se vedle dveří a snažil se znovu vyhlédnout ven z poškrábaného okna; trhl sebou, když se ve škrábancích roztříštila červená exploze výstřelu. Ozval se jekot smíšený se skřipem strojů.

„Venku někdo je, jdou sem a mají zbraně.“ Odtáhl se od dveří, ve sníženém gé se musel pohybovat opatrně. Još se zastavil, zdvihl kus trubky, která se tu s dalšími věcmi povalovala, a podal mu ji. Damon si ji vzala Još si našel další. Pohnul se ke dveřím a Još se postavil z druhé strany, zády ke stěně. Nablízku se nic neozývalo, v dálce se rozléhal křik. Damon se odvážil vyhlédnout, z druhé strany padalo světlo, ucukl zpátky, když poblíž poškrábaného okna zahlédl lidské stíny.

Dveře se rozletěly, otevřené kartou zvenku, kdosi měl prioritu. Dovnitř vtrhli dva muži, pistole v rukou. Damon jednoho přetáhl po hlavě ocelovou trubkou, oči měl z toho hrůzou rozostřené, a Još udeřil z druhé strany. Muži se v nízkém gé podivně hroutili, jedna pistole plavně odletěla. Još po ní hmátl, dvakrát vystřelil, pro jistotu, jeden muž sebou trhl a zemřel. „Vezmi tu pistoli,“ štěkl Još, a Damon se sklonil a úzkostně do těla strčil, nahmatat neznámý plastik rukojeti pistole, která uvízla v mrtvé ruce. Još klečel a obracel druhé tělo, začal je svlékat. „Šaty,“ řekl Još. „Karty. Průkazy, které fungují.“

Damon položil pistoli a znechuceně polkl, svlékl bezvládné tělo, stáhl si svůj oblek, nacpal se do krvavé kombinězy... v koridorech bude spousta zakrvácených lidí. Hledal po kapsách kartu, našel tam dokumenty, kartu našel ležet tam, kde ji upustila levá ruka mrtvého. Přistrčil průkaz blíž ke světlu. Lee Anton Quale... Lukasova Společnost...

Quale. Quale, ze vzpoury na Dolně... a zaměstnanec Jona Luke; v Jonových službách, a Jon měl počítač pod kontrolou - zrovna když se K náhodou podařilo otevřít uzávěr, když byli Konstantinové náhodou zavražděni v nejhledanějším místě Pellu... a když jeho karta přestala fungovat a vrazi věděli, jak ho lokalizovat - nahoře byl Jon.

Ruka mu sevřela rameno. „Jdeme, Damone.“

Vstal, trhl sebou, když Još vystřelil, aby spálil Qualův obličej k nepoznání, totéž provedl s druhou mrtvolou. Jošův obličej se ve světle padajícím ze dveří leskl potem, ztuhlý hrůzou, ale reakce měl správné, byl to člověk, jehož instinkty věděly, co je třeba udělat. Zamířil do doku a Damon utíkal s ním, ven do světla, ihned zpomalili, protože doky byly prakticky prázdné. Uzávěr bílého doku byl na místě; uzávěr zeleného doku byl schovaný za horizontem. Pružně prošli kolem mohutného uzávěru bílé, mířili mezi konstrukcemi věží na druhou stranu doku, šli v jejich skrytu, zatímco horizont se otvíral, na něm se objevila skupina mužů, kteří pracovali na dokových strojích, pohybovali se ve zmenšeném gé pomalu a opatrně. Všude v docích ležely poházené mrtvoly a papíry a úlomky, bylo to otevřené prostranství, kam bude obtížné dojít, aniž by je někdo zahlédl. „Leží tam dost karet,“ řekl Još, „aby nám daly dost jmen.“

„Pro každý zámek, který nereaguje na hlas,“ zamumlal Damon. Nespouštěl oči z mužů, kteří pracovali a kteří stáli na stráží dole u vchodu do zelené devítky, viděli je z místa, kde stáli - a vyšli opatrně k nejbližšímu ležícímu tělu, doufali, že to je mrtvola, a ne někdo omráčený nebo kdo se přetvařuje. Damon si klekl, stále pozoroval dělníky, prohledal kapsy a vstal s kartou a osobními papíry. Strčil je do kapsy a šel k dalšímu, zatímco Još šacoval ostatní. Pak ho nervy zradily a musel se rychle schovat, a Još se k němu hned přidal. Pokračovali dál dokem vzhůru.

„Modrý uzávěr je otevřený,“ řekl, když se nad horizontem objevil oblouk uzávěru. Zažil divokou, chvilkovou naději, že se schová, dostane se do modrého sektoru, až se ruch v koridoru vrátí k normálu, projde nahoru do modré jedna a někomu položí pár otázek s namířenou pistolí. Byla to fantazie. Tak dlouho žít nebudou. Nepočítal s tím.

„Damone.“

Podíval se, sledoval směr, kterým ukazoval Još, nahoru přes pomocné kabely na první kotviště v zelené: zelené světlo. Blížila se

nějaká loď, jestli Mazianova nebo Unie, to se nedalo říct. Zaduněl komlink, ozvaly se instrukce, nesly se prázdnotou. Loď se přibližovala k dokovacímu trychtýři, pohybovala se rychle. „Jdeme,“ zasyčel na něho Još, táhl ho za paži, chtěl se dostat do zelené devět.

„Gé nefunguje,“ zamumlal, vzpíral se Jošovu naléhání. „Neví-
díš, že je to lest? Centrála vyčistila koridory, aby se sem mohli dostat
její vlastní vojáci. Tyhle lodě nežadokují, když gé takhle lítá; s vel-
kou lodí to vůbec nebudou riskovat. Stačí drobný poryv, aby roze-
hnali vzpouru. A čisté to tady nezůstane. Jestli budeme utíkat do ko-
ridorů, vletíme jim přímo do náruče. Ne. Zůstaň tady.“

„LSZ501,“ uslyšel pak z reproduktorů, a srdce mu poskočilo.

„Jeden z riderů Malloryové,“ zamumlal vedle něho Još. „Mal-
loryová. Unie se stáhla.“

Podíval se na Joše, uviděl nenávist, která spalovala ten anděl-
ský, vyčerpaný obličej... úplně bez naděje.

Míjely minuty. Loď se zasunula dovnitř. Posádka doku utíkala
zabezpečit kabely a zasouvala spoje. Blok přístupu zapadl do zámku
se zasyčením, které bylo slyšet přes celé prázdné prostranství. Stroje
kvílely a rachotily, přechodová komora byla v chodu, a doková četa
se dala do běhu.

Z temného okraje kotvicí věže vytryskla hrstka mužů, bez pan-
círů... dva utíkali na vzdálenou stranu, aby zaujali pozice s
pozvednutými puškami. Bylo slyšet, jak utíkají další, a znovu zazněl
komlink, upozorňoval, že se blíží samotné Norsko.

„Drž hlavu dole,“ zasyčel Još, a Damon se pomalu pohnul,
klekl si vedle vzpěry jedné pohyblivé nádrže, u které se Još schoval,
snažil se uvidět, co se bude dít dál, ale tím směrem byla spleť kabelů.
Malloryová používala svoje lidi jako dokové čtyry; ale nahoře v cent-
rále je určitě u velení Jon Lukas, určitě s Mazianem spolupracuje, a
pod tlakem Unie bude Mazian efektivně vykonávat spravedlnost.
Dostat se ven, přiblížit se k ozbrojeným a nervózním vojákům Spo-
lečnosti, zahájit trestní řízení kvůli vraždě a spiknutí, zatímco Jon
Lukas fyzicky ovládá centrálu a stanici, a Mazian myslí jenom na
Unii?

„Mohl bych vyjít,“ řekl, nebyl si svými závěry jist.

„Sežerou tě zaživa,“ řekl Još. „Nemůžeš jim nabídnout vůbec
nic.“

Podíval se Jošovi do tváře. Adjustace udělala z jemného muže..., nic nezbylo, snad jenom bolest. Posadit ho k palubnímu počítači, řekl kdysi Još, možná by si vzpomněl na počítače; poslat ho do války - a už měl jiné instinkty. Jošovy jemné ruce svíraly mezi koleny pistoli a jeho oči se upíraly na dok, kam klesalo Norsko. Nenávist. Jeho obličej byl bledý a napjatý. Mohl udělat cokoli. Damon pravou rukou nahmatl rukojeť pistole, přešel po ní, přesunul ukazovák na spoušť. Adjustovaný unionista... jehož Adjustace se ukázala neúplná, unionista, který nenáviděl, který mohl postupně úplně selhat. Byl to den vražd, kdy mrtvých bylo příliš mnoho, aby je někdo počítal, kdy nezůstala žádná pravidla, žádné svazky, rodinné ani přátelské. Válka přišla na Pell, a Damon byl celý život naivní. Još byl nebezpečný - byl na to trénovaný, aby byl nebezpečný - a nic, co udělali s jeho myslí, ho nezměnilo.

Komlink oznamoval přilet; ozvalo se zadunění, jak loď dosedala. Još viditelně polkl, oči měl upřené před sebe. Damon natáhl levou ruku a chytil Joše za paži. „Nedělej to. Nic nedělej, slyšíš mě? Nemůžeš ji dostat.“

„To nemám v úmyslu,“ řekl Još, aniž se na něho podíval. „Jenom aby tys měl dost zdravého rozumu.“

Nechal pistoli po boku, prst pomalu odsunul ze spouště, v ústech pachů žluče. Norsko už sedělo pevně, další třesk uzávěrů a přípojek, stykovače zasyčely, když se spojily.

Na dok se vyhrnuli vojáci, seřadili se, křik a rozkazy, zaujali pozice, střídali ozbrojenou posádku, obrněné postavy, všechny stejné a nesmiřitelné. A najednou se nahoře na křivce objevila další postava, výkřik, a další vojáci vyšli z výklenků obchodů a kanceláří, kam až dohlédli, z barů a nocleháren, vojáci, které tu nechali, připojili se ke svým kamarádům z Flotily, nesli s sebou své zraněné nebo mrtvé. Znovu se spojili, rozruch v disciplinovaných řadách, které je přijaly, všichni se objímali a zdravili. Damon se tiskl ke stínícímu stroji co nejvíc, a Još se krčil vedle něho.

Nějaký důstojník zakřičel rozkaz a vojáci se začali pohybovat uspořádaně, vycházeli z doků směrem ke vchodu do zelené devěti, a zatímco někteří vchod hlídali s pozvednutými puškami, jiní vcházeli dovnitř.

Damon se stahoval dál a dál do stínů a Još se pohyboval s ním. Ozval se dunivý hlas reproduktorů: Vykliďte koridor. Najednou se

ozval křik, a řev a střelba. Damon si opřel čelo o kovovou vzpěru a naslouchal, oči zavřené, jednou, dvakrát ucítil, jak sebou Još trhl při těch teď už známých zvucích, a nevěděl, jestli to udělal taky.

Je to umírání, pomyslel sis vyčerpaným klidem a ucítil, jak mu z očí vytryskly slzy. Nakonec se otřásl. Říkejte si tomu jak chcete, Mazian nevyhrál; nebylo naprosto možné, aby Společnost s takovým nedostatkem lodí definitivně porazila Unii. Byla to jenom šarvátka, odložené rozhodnutí. Dojde k dalším, dokud Flotila a Společnost nezaniknou, a potom osud Pellu bude spočívat v jiných rukou. Díky skoku přišly velké hvězdné stanice z módy. Byly tu teď planety, a pořádek a priorita věcí se změnila. Armáda to viděla. Jenom Konstantinové ne. Neviděl to ani jeho otec, který nevěřil svým způsobem ani Společnosti, ani Unii, ale jen Pellu - to udržovalo ten svět, aby dál v sebedůvěře kroužil, přezíral bezpečnostní opatření, cenil si důvěry nad bezpečnost, snažil se lhát si a věřil, že hodnoty Pellu mohou v takových časech přežít.

Byli tu takoví, kteří mohli přecházet z jedné strany na druhou, hrát jakoukoli potřebnou politiku. Jon Lukas to dovedl; bylo to vidět. Jestli Mazian umí posuzovat lidi, určitě uvidí, co je Jon Lukas zač, a ocení ho, jak si zaslouží. Mazian nepotřeboval čestné lidi, jenom lidi, kteří ho budou poslouchat a budou prosazovat Mazianovy zákony.

A Jon to přežije, na kterékoli straně. Byla to tvrdohlavost Damonovy matky, to odmítání zemřít; a možná jeho vlastní tvrdohlavost, protože nehledal cestu ke svému strýci, ať dělal cokoli. Pell možná v těchhle pozdních dnech potřeboval vládce, který se dokázal měnit a přežít, prodat všechno, co se prodat muselo.

Jenomže to on nedovedl. Kdyby teď měl Jona před sebou - cítil by nenávist... jeho novou zkušeností byla nenávist k tomuto pořádku. Bezmocná nenávist... jako Jošova... ale zbývala pomsta, jestli bude žít. Ne aby ublížil Pellu. Ale zařídit to tak, aby Jon Lukas nespal příliš klidně. Dokud bude na svobodě jediný Konstantin, žádný držitel Pellu se nebude cítit v bezpečí. Mazian, Unie, Jon Lukas - nikdo z nich nebude vlastnit Pell, dokud ho nedostanou; a on jim to ztíží, jak to jenom bude možné.

Hlavní základna na Dolně; 1300 hod.; místní noc

Pořád žádná odpověď. Emilio si přitiskl ruku Miliko k rameni a dál se skláněl nad Ernstem u komlinku, zatímco ostatní personál se tísnil kolem. Ani slovo ze stanice; ani slovo z Flotily; Porey a všichni jeho vojáci spěšně z planety odletěli a propadli se do mlčení, které trvalo už další hodinu.

„Vzdej to,“ řekl Ernstovi a otočil se, když se mezi ostatními ozvalo reptání: „Ani nevíme, kdo to tam ovládá. Žádnou paniku, slyšíte? Žádné takové nesmysly nechci. Jestli chcete zůstat poblíž hlavní základny a čekat, až přistane Unie, dobře. Nemám námitek. Ale my nic nevíme. Jestli Mazian prohraje, mohl by si tady zchladit žáhu, rozumíte? Mohl by prostě chtít zničit to tady, aby to nebylo k použití. Sed'te si tady, jestli chcete. Já mám jiný nápad.“

„Nemůžeme utéct dost daleko,“ řekla nějaká žena. „Nemůžeme žít tam venku.“

„Naše šance tady taky nejsou valné,“ řekla Miliko.

Reptání přerůstalo v paniku.

„Poslouchejte mě,“ řekl Emilio. „Poslouchejte. Myslím, že přistání v buši není pro ně tak snadné, pokud nemají vybavení, o kterém jsme se nedozvěděli. Možná že se pokusí vyhodit to tady do vzduchu; ale i kdyby se k tomu třeba nechystali, radši bych se někam schoval. Miliko a já se dáme na cestu. Nebudeme pracovat pro Unii, jestli se sem chystá. Nebo zůstaňte tady a jednejte s Poreyem, až se vrátí.“

Tentokrát reptání nebylo tak silné, spíš ustrašené než panické. „Pane,“ řekl Jim Ernst, „chcete, abych zůstal u komlinku?“

„A ty tu chceš zůstat?“

„Ne,“ řekl Ernst.

Emilio pomalu přikývl a rozhlédl se po všech okolo. „Můžeme vzít přenosné kompresory, polní hangáry... zakopat se, až se dostaneme na bezpečné místo. Můžeme venku přežít. Naše nové základny to tak dělají. Dokážeme to.“

Hlavy omámeně přikývly. Bylo příliš těžké uvědomit si, co je čeká. On sám si to neuvědomoval, a věděl to.

„Zahlaste to do ostatních základěn,“ řekl. „Sbalit operativu nebo zůstat, jak si vyberou. Nebudu nikoho nutit, aby šel do buše, když si myslí, že to nedokáže. Jednu věc už jsme viděli, že Unie nebude sahat na Dolany. Takže teď se pojistíme, aby nesahali ani na nás. Vezmeme si potraviny z nouzových skladů, o kterých jsme Poreyovi neřekli; vezmeme přenosný komlink; vezmeme nějaké základní jednotky ze strojů, které můžeme vzít s sebou... a pak prostě půjdeme pořád dál do lesa, kam až se nákladáky dostanou, potom schováme těžký náklad do skryše, přenášet ho budeme do nového hangáru kousek po kousku. Možná rozbijí cestu a nákladáky, ale jakákoli další odplata jim zabere spoustu času. Jestli někdo chce zůstat tady a pracovat pro nové zřízení... nebo pro Poreye, jestli se znovu ukáže, tak mu nebudu bránit. Nemůžu vás nutit a nemám na tom zájem.“

Bylo skoro ticho. Pak se kdosi ze skupiny oddělil a začal si sbírat osobní věci. Přidávali se další a další. Srdce mu bušilo. Tlačil Miliko k jejich ubytovně, aby si sebrali těch pár věcí, které mohli pobrat. Mohlo to vzít jiný obrat. Mohlo mezi nimi něco začít. Mohli jeho i Miliko vydat novým vlastníkům, jestli se to mělo stát, získat tak u opozice body. Mohli to udělat. Bylo tady dost takových... a K, a dělníci venku...

O jeho rodině... ani slovo. Otec by poslal nějakou zprávu, kdyby mohl. Kdyby mohl.

„Pospěš si,“ řekl Miliko. „Zpráva se odsud roznese všemi cestami.“ Navlékl si nejtěžší kabát a do kapsy si strčil jednu z mála pistolí, které na základně byly; vzal plnou krabici filtrů pro masky, plní misku a sekýru s krátkým topůrkem. Miliko vzala nůž a několik smotaných pokrývek a vyšli zase ven, tam vládl zmatek, na podlaze se balila krycí plachta. Překročili ji. „Vypněte pumpu,“ řekl jednomu muži. „Odstraňte z ní konektor.“ Vydal další instrukce a muži a ženy se pohnuli, někteří k nákladákům a další provádět sabotáže. „Dělejte,“ zakřičel za nimi. „Odjedeme za čtvrt hodiny.“

„K,“ řekla Miliko. „Co uděláme s nimi?“

„Dáme jim na vybranou, stejně jako ostatním. Řekneme to postupně všem, i dělníkům, jestli se o tom ještě nedoslechli.“ Prošli přechodovou komorou, pak druhou a nahoru po dřevěných schodech do nočního zmatku, lidé se pohybovali jak nejrychleji mohli, jak jen omezený přísun vzduchu dovoloval. Ozval se zvuk startovaného pásáku. „Buď opatrná,“ zakřičel na Miliko, když se jejich cesty rozděli-

ly. Mířil dolů přes hrbolatou kamenitou stezku, dolů a zase nahoru na hřbet kopce K, kde svým plastikem propouštěl bledě žluté světlo záplatovaný, nepravidelný hangár, lidé z K byli venku, oblečení, vy-
padali, jako by té noci nespali o nic víc než ostatní.

„Konstantin,“ zaječel jeden a probral ostatní, zpráva se zanesla do hangáru s rychlostí prásknutí dveří. Šel dál, mezi ně, srdce až v krku. „Dělejte, všichni ven!“ zaječel a oni začali proudit ven, reptání rostlo, spěšně natahovali kabáty a připevňovali masky. Plachta hangáru se prohnula a komora vydechla vzduch, ucítil závan tepla; ob-
stoupil ho zástup lidí. Byli všechno, jenom ne klidní, ale zatím se ozývalo jen brumlání, nic víc; mlčení ho neupokojovalo. „Jdeme odsud pryč,“ řekl. „Nemáme ze stanice žádnou zprávu a je možné, že to nahoře ovládla Unie; nic nevíme.“ Ozvaly se zděšené výkřiky, někteří volali po tichu. „Nic nevím, jak říkám. Máme větší štěstí než stanice; máme pod nohama pevnou zem, máme potravu; a jestli bu-
deme opatrní... vzduch k dýchání... dokonce i na otevřeném prostranství. Máte na výběr stejně jako my. Zůstat tady a pracovat pro Unii, nebo se s námi vydat na cestu. Nebude to venku snadné, a nedoporučil bych to starším a nejmladším, ale nejsem si jist, jestli to tu zůstane bezpečné. Venku máme šanci, protože si budou myslet, že máme příliš mnoho starostí, než abychom to zvládli. Tak to je. Nesabotujeme žádné stroje, které potřebujete k životu. Základna tady je vaše, jestli ji chcete; ale jste nám vítáni. Jdeme... nezáleží na tom, kam; pokud jdete s námi. A jestli půjdete, tak musíte zároveň s námi. Teď hned. Okamžitě.“

Rozhostilo se naprosté ticho. Polekal se. Byl blázen, že přišel mezi ně sám. Celý tábor by je nezastavil, kdyby zpanikařili.

Kdosi vzadu otevřel dveře do hangáru, a najednou se ozvalo brebentění hlasů, všichni se hrnuli dovnitř, kdosi křičel, že budou potřebovat příkrývky, že budou potřebovat všechny filtry, nějaká žena naříkala, že nemůže chodit. Stál tam, zatímco všichni z K od-
spěchali dovnitř, otočil se na svahu a díval se na další hangáry, kde muži a ženy vycházeli z ubytoven, zaměstnaně a spěšně, nosili deky a další potřeby, většinou mířili všichni dolů k průrvě mezi kopci, kde kvílely motory a svítily reflektory. Nákladáky měli připravené. Vy-
dal se dolů, rychleji a rychleji, vstoupil do zmatku, který vládl kolem vozidel. Nakládali polní hangáry a nějaké náhradní plastické plach-
ty; osobář mu ukázal seznam tak důkladný, jako by připravovali re-

gulérní náklad zásob. Někteří lidé zkoušeli naložit na vozy svoje osobní věci a zaměstnanci se s nimi hádali, a už se blížili lidé z K, někteří nesli víc, než budou na Dolně potřebovat.

„Nákladáky jsou pro základní materiál,“ zakřičel Emilio. „Všichni schopní půjdou pěšky; kdo je příliš starý nebo příliš nemocný, může si sednout na zavazadla, a jestli zbude místo, můžete si naložit těžké věci... ale podělíte se o náklady, slyšíte? Nikdo nepůjde nalehko. Kdo nemůže chodit?“

Z K se ozvaly výkřiky od těch, kdo to zaslechli, a postrčili dopředu některé menší děti a staré lidi. Křičeli, že jdou ještě další, v tom křiku se ozýval tón paniky.

„Klid! Všechny je nabereme. Nepůjdeme rychle. Kilometr po cestě, tam začíná les, do něj za námi ozbrojení vojáci nejspíš nepůjdou.“

Došla k němu Miliko. Ucítil na rameni její ruku a vzal ji kolem pasu, přitiskl ji k sobě. Zůstával lehce otupělý; člověk má právo být, i když jeho svět končí. Nahoře na stanici byli vězni. Nebo mrtví. Začal o této možnosti taky přemýšlet, nutil se tím zabývat. Bylo mu špatně od žaludku a třásl se zlostí, která ho udržovala v tom otupělém stavu, daleko od přemýšlení. Toužil někoho udeřit... a nikdo vhodný nebyl po ruce.

Přinesli komlink. Ernst dohlížel na jeho nakládání na korbu, mezi nouzovou baterii a přenosný generátor, které s sebou brali kvůli informaci... jestli nějaká přijde.

Naposledy lidé, kteří se povevou, zbylo ještě dost místa pro matrace a pytle, z nich uspořádali ochranné hnízdo. Lidé běhali, lapali po dechu, ale zdálo se, že paniky ubylo; zbývaly ještě dvě hodiny do úsvitu. Světla byla stále zapnutá, běžela na akumulovanou energii, hangáry stále žlutě zářily. Ale chyběl tu jeden zvuk, v celém tom hluku strojů. Kompresory mlčely. Pulsování ztichlo.

„Tak jedem,“ zakřičel, když se zdálo, že už je všechno v pořádku, a vozidla se pohnula, začala se trpělivě sunout po silnici.

Opozдили se, kolona se roztáhla do délky po cestě, která vedla podle řeky. Minuli mlýn a vešli do lesa, po pravé straně se v noční krajině objevily kopce a stromy. Celý ten pochod měl příchut' nesku-tečna, světlomety nákladáků osvětlovaly rákosí a vršky drnů a úbočí kopců a kmeny stromů, se siluetami plahočících se lidí, se syčením a šuměním masek v podivném unisonu, uprostřed skřípání strojů. Ni-

kdo si nestěžoval, to bylo nejpodivnější, žádné námitky, jako by všechny popadlo šílenství a všichni se shodli. Ochutnali už Mazianovu vládu.

Tráva vedle cesty se pohnula, po pás vysoké rákosí se hadovitě zavlnilo. Vedle cesty směrem ke kopcům se pohnulo listí mezi křovím. Miliko si toho všimla, jiní to taky uviděli, ukazovali si a v obavách si mumlali.

Emiliovi poskočilo srdce. Sáhl Miliko po ruce a stiskl ji, pustil ji a vyšel do porostu a pod stromy, zatímco nákladňáky a kolona pokračovaly. „Hisa!“ zavolal hlasitě. „Hisa, tady je Emilio Konstantin! Vidíte nás?“

Přišli, byla jich hrstka, stydlivě vstupovali do světla. Jeden přišel se vztaženými rukama, a on gesto opakoval. Dolan došel k němu a nadšeně ho objal. „Miluji tě,“ řekl mladý muž. „Vy jít procházka, Konstantin-člověk?“

„Hromotluk? Je to Hromotluk?“

„Já Hromotluk, Konstantin-člověk.“ Zastíněný obličej vzhlédl k němu, kalné světlo z už stojících nákladňáků odráželo ostré zašklebení. „Já utíkat, utíkat, utíkat zpátky znovu sledovat tě. My všichni oči na vy, dělat vy bezpečí.“

„Miluji tě, Hromotluku, miluji tě.“

Hisa se potěšeně zakolébal, skoro zatančil. „Vyjít procházka?“

„Utíkáme pryč. Nahoře jsou potíže, Hromotluku, muži-spuškami. Možná přijdou na Dolnu. Utíkáme jako hisové, staří, mladí, někteří z nás nejsou silní, Hromotluku. Hledáme bezpečné místo.“

Hromotluk se otočil ke svým společníkům, zabublal cosi, co proběhlo nahoru a dolů celou škálou a zaštěbetal zpátky ke stromům a do větví nahoře. A Hromotlukova zvláštní, silná ruka vzala jeho ruku, a hisa ho začal odvádět zpátky na cestu, kde se celá kolona zastavila, ti nejvíc vzadu se tlačili dopředu, aby viděli.

„Pane Konstantine,“ zavolal kdosi ze sedadla spolujezdce jednoho nákladňáku, nervozitu v hlase, „oni jdou s námi?“

„To je v pořádku,“ řekl. A ostatním: „Buďte rádi, že jsou tady. Hisové se vrátili. Dolané vědí, kdo je na Dolně vítaný a kdo ne, že? Pozorovali nás celou dobu, čekali, aby viděli, jestli jsme v pořádku. Lidi,“ zavolal hlasitěji k neviditelným masám vzadu, „oni se vrátili k nám, chápete? Hisové znají všechna místa, kam bychom mohli utéct, a chtějí nám pomoci, slyšíte to?“

Ozvalo se ustrašené reptání.

„Žádný Dolan nikdy člověku neublížil,“ zakřičel do tmy, přes trpělivé předení motorů. Pevněji sevřel Hromotlukovu ruku, procházel mezi lidmi, a Miliko se do něj zavěsila na druhé straně. Nákladňáky znovu vyjely, a oni šli, stejným pomalým tempem. Hisové se začali připojovat ke koloně, šli rákosím vedle cesty. Někteří lidé se jich báli. Jiní tolerovali stydlivý dotek nabídnuté ruky, dokonce i lidé z K následovali příkladu starších zaměstnanců, které to méně vyvádělo z míry.

„Jsou prima,“ slyšel jednoho dělníka volat na ostatní. „Nechte je jít, kam chtějí.“

„Hromotluku,“ řekl, „chceme nějaké bezpečné místo... najdi všechny lidi ze všech táborů, zaveď je na hodně bezpečných míst.“

„Ty chtít bezpečí, chtít pomoc; jít, jít.“

Ta silná ruka zůstávala s jeho, malá, jako by byli otec a syn; ale přes všechno mládí a velikost to bylo naopak... teď lidé byli dětmi, šli po lidem známé cestě na lidem známé místo, ale už se neměli vrátit, možná nikdy - to si uvědomil - možná už nikdy se nevrátí.

„Jít my místo,“ řekl Hromotluk. „Vy dělat my bezpečí; my snít zlí člověkově pryč a oni jít; a vy teď přijít, my jít snít. Ne hisa sen, ne lidé sen; společně sen. Jít na sen místo.“

Nerozuměl tomu brebentění. Existovala tu místa, kam lidé nikdy mezi hisy nevkočili. Snová místa... už tohle byl sen, tenhle společný útěk lidí a hisů, ve tmě, kdy se obracelo všechno, co bývalo Dolnou.

Zachránili Dolany; a v dlouhých letech vlády Unie, až přijdou lidé, kteří se o hisy nebudou starat... mezi hisy budou lidé, kteří je dokážou varovat a chránit je. Jenom tolik se dalo dělat.

„Jednoho dne přijdou,“ řekl k Miliko, „a budou chtít kácet stromy a stavět továrny a přehradit řeku a to všechno ostatní. Tak to dopadne, ne? Jestli jim dovolíme, aby jim to prošlo.“ Houpal Hromotlukovou rukou a podíval se dolů na malý napjatý obličej po svém boku. „Jdeme varovat další tábory, chceme přivést všechny lidi do lesa za námi, jdeme na dlouhou, dlouhou procházku. Potřebujeme dobrou vodu, dobrou potravu.“

„Hisa najít,“ zazubil se Hromotluk, připadalo mu, že se chystá velkolepá švanda, na které se podílejí lidé i hisové. „Ne schovat dobré vy potravu.“

Nemohli tu ideu uhájit nadlouho... jak někteří neustále tvrdili. Možná je hra přestane bavit, až lidé nebudou mít další dary na rozdávání. Možná ztratí úctu před lidmi a rozprchnou se za svými záležitostmi. Možná ne. Hisové nebyli stejní jako v době, kdy přišli lidé. Však lidé taky ne, tady na Dolně.

4

Obchodní loď Kladivo: hluboký vesmír; 1900 hod.

Vittorio si nalil sklenku, svou druhou od chvíle, kdy vesmír kolem nich najednou zaplnila bitvou pochroumaná flotila. Věci nešly tak, jak měly. V Kladivu se rozhostilo ticho, bylo to trpké mlčení posádky, která cítila mezi sebou nepřítel, svědka jejich národní pohany. Nedíval se nikomu do očí, nevyslovoval žádné názory... měl jedinou touhu, co nejrychleji se umrtvit, aby ho nemohli zatáhnout do nějakých politických debat. Netoužil rozdávat rady nebo názory.

Byl prostě rukojmí; jeho otec to tak zařídil. A nemohlo ho napadnout, že jeho otec možná všechny přelstil, že teď už je možná něčím horším než neužitečným rukojmím... že je teď možná na řadě jeho karta.

Otec mě nenávidí, snažil se jim vysvětlit; ale oni to odsunuli stranou jako bezvýznamné. Oni tu nerozhodovali. To obstaral ten Jessad. A kde byl Jessad teď?

Cestou do lodě se měl setkat s nějakým návštěvníkem, s nějakou důležitou osobou.

Byl to sám Jessad, aby ohlásil prohru a zbavil se neužitečného lidského zavazadla?

Stačil dopít dřív, než v posádce nastal rozruch a Vittorio pocítil konečný náraz trupu, který znamenal kontakt. Ozval se mohutný rachot strojů, hluk rozjíždějícího se výtahu, třesk klece synchronizované s rotací válce. Někdo přicházel nahoru. Seděl tiše se sklenkou před sebou a přál si, aby byl opilejší, než byl. Stoupající křivka paluby zakrývala východ z výtahu za můstkem. Neviděl, co se stalo, jenom si všiml, že posádka Kladiva zmizela ze svých postů. Polekaně

vzhlédl, když zaslechl, jak někdo přichází do hlavní kabiny z druhé strany, za jeho zády, přes oddělení pro posádku.

Blass z Kladiva. Dva členové posádky. Za nimi neznámí vojáci, někteří bez uniformy. Vittorio se rozťreseně postavil na nohy a hleděl na ně. Šedovlasý důstojník, rejuvenilovaný, lesknoucí se stříbrem a epoletami. A Dayin. Dayin Jacoby.

„Vittorio Lukas,“ označil ho Blass. „Kapitán Seb Azov, velitel flotily; pan Jacoby z vaší stanice; a pan Segust Ayres ze Společnosti Země.“

„Z Rady bezpečnosti,“ opravil ho dotyčný.

Azov se posadil ke stolu a ostatní si našli místa na lavicích kolem. Vittorio se znovu posadil, prsty mu znehybněly na desce stolu. Byl obklopený mrakem alkoholu, který se převaloval sem a tam. Snažil se sedět přirozeně. Přišli ho navštívit... jeho... a nebyla tu žádná možnost, jak by mohl být jim nebo komukoliv jinému k užtku.

„Operace začala, pane Lukasi,“ řekl Azov. „Zničili jsme dvě Mazianovy lodě. Jen těžko se dostanou ven; potulují se v blízkosti stanice. Poslali jsme pro další lodě; ale všechna dálková obchodní plavidla před námi uprchla. Ta, která zůstala na Pellu, mají krátký dosah, slouží jako kamufláž.“

„Co se mnou chcete dělat?“ zeptal se Vittorio. „Pane Lukasi, znáte se s obchodníky, kteří kotví u stanice - přece jste řídil Lukasovu Společnost, aspoň do určité míry - a ty lodě znáte.“

Chápavě přikývl.

„Vaše loď Kladivo, pane Lukasi, se vrací na doslech Pellu, a když zpozoruje obchodníky, budete komunikační operátor Kladiva... ne pod vaším pravým jménem, ne, uděláme vám záznam do rodiny Kladiva, tu si pořádně prostudujete. Budete odpovídat jako jeden z nich. Ale pokud by Kladivo vyzvala k identifikaci obchodnická milice nebo Mazian, bude váš život záviset na vaší vynalézavosti. Kladivo bude předstírat ostatním obchodníkům, že to nejlepší, co mohou pro přežití udělat, je dostat se na hranici soustavy a vůbec se do téhle záležitosti neplést, jít naprosto z cesty a přerušit obchodování s Pellem. Chceme, aby ty lodě šly z cesty, pane Lukasi; a vůbec by nebylo prozíravé nějak dát obchodníkům najevo, že za Kladivem a Labutím okem jsme my. Nemáme v úmyslu rozhlašovat to, rozumíte mi?“

Posádky těch lodí, pomyslel si, nikdy nepropustí na svobodu, aspoň ne bez Adjustace. Napadlo ho, že jeho vlastní paměť je vydána

Unii napospas, protože by nebylo prozíravé informovat obchodníky o tom, že Unie znásilnila obchodnickou neutralitu, takový hřích prý mohl spáchat jenom Mazian. Že zkonfiskovala nejenom personál, ale celé lodě, a jména... většinu těch jmen, důvěru, osobnosti těch lidí. Hrál si s prázdnou sklenkou, uvědomil si, co dělá, a hned přestal, snažil se vypadat střízlivě a rozumně. „Mám stejný zájem,“ řekl. „Moje budoucnost na Pellu vůbec není jistá.“

„Jak to, pane Lukasi?“

„Mám jakousi naději, že bych mohl uspět v Unii, kapitáne Azove.“ Zvedl oči k zachmuřenému Azovovi, doufal, že to znělo tak klidně, jak klidný se snažil být. „Vztahy mezi mnou a mým otcem... nejsou vřelé, takže mě hodil vám do náručí docela rád. Měl jsem čas na přemýšlení. Spoustu času. Raději se s Unií dohovořím sám.“

„Pellu se začíná nedostávat přátel,“ pronesl Azov tiše s pohledem na smutně se tvářícího pana Ayrese. „Už ho opouštějí i bezvýznamní lidé. Vůle ovládaných, pane Velvyslanče.“

Ayresovy oči se po straně stočily k Azovovi. „Smířili jsme se se situací. Moje mise nikdy neměla za cíl bránit vůli lidí obývajících tuto oblast. Jenom se obávám o bezpečnost stanice Pell. Mluvíme o tisících životů, pane.“

„Zahájíme obléhání, pane Ayresi. Odřízneme je od zásob a budeme narušovat jejich operace tak dlouho, dokud nezneklidní.“ Azov otočil tvář k Vittoriovi a chvíli na něho hleděl. „Pane Lukasi - musíme jim zabránit v přístupu ke zdrojům v dolech a na samotnou Dolnu. Zaútočit na ni... by bylo možné, ale vojensky příliš náročné, a také nákladné vzhledem k předpokládaným výsledkům. Takže budeme pokračovat postupně. Mazian má Pell ve smrtelném sevření; nechá po sobě ruiny, jestli prohraje, rozbombarduje Dolnu a stanici vyhodí do vzduchu, stáhne se k Zadním Hvězdám... k Zemi. Chcete, aby byla vaše vzácná mateřská planeta využívána jako základna mazianovců, pane Ayresi?“

Ayres na něho vrhl ustaraný pohled.

„Ach, on je toho schopný,“ řekl Azov a nespouštěl oči z Vittoria, měl studený, pronikavý pohled. „Pane Lukasi, takové jsou vaše povinnosti. Shromažďovat informace... odrazovat obchodníky od obchodování. Rozumíte? Myslíte, že to zvládnete?“

„Ano, pane.“

Azov přikývl. „Pochopíte, pane Lukasi, když vás v této chvíli s panem Jacobym omluvíme.“

Zaváhal, trochu omámený, uvědomil si neurčitě, že to je rozkaz a že Azovův šedivý pohled nepřipouští žádné protinávrhy. Vstal od stolu. Dayin vedle Ayrese se taky omluvil, a tak na poradě zůstali Ayres, Blass a Azov. Kapitán Kladiva se připravoval provést rozkazy, jejich obsah by si Vittorio velmi přál znát.

Ztratili lodě. Azov neřekl celou pravdu. Slyšel, jak o tom posádka mluví. Chyběly celé nosiče. Do toho je posílali.

Zastavil se v místě, kde zatačka zakrývala místo schůzky, ohlédl se na Dayina, a klesl na lavici u stolu v tomhle oddělení určeném pro posádku. „Jste v pořádku?“ zeptal se Dayina, kterého nikdy neměl zvlášť v lásce; ale na tomhle studeném místě, za těchto okolností uvítal jakoukoli tvář, kterou znal z domova.

Dayin přikývl. „A ty?“ To byla větší zdvořilost, než které se kdy od strýce Dayina dočkal.

„Fajn.“ Dayin si sedl naproti němu.

„Pravdu,“ požádal ho Vittorio. „Jaké měli ztráty tam venku?“

„Utrpěli těžké škody,“ řekl Dayin. „Počítám, že Mazian jim to osladil. Víím, že chybějí nějaké lodě... myslím, že přišli o nosiče Vítězství a Vytrvalost.“

„Ale Unie může postavit další. Přivolávají je sem. Jak dlouho tohle celé bude trvat?“

Dayin zavrtěl hlavou, významně obrátil pohled vzhůru. Větráky hučely, umožňovaly konverzaci určitých místech, ale nekryly před monitorováním. „Zahnali ho do rohu,“ řekl pak Dayin. „A Unie může zásoby dostávat donekonečna, kdežto Mazian je v úzkých. Co řekl Azov, byla pravda. Osladil jim to pořádně, ale oni mu to osladili ještě víc.“

„A co bude s námi?“

„Radši jsem tady než na Pellu, abych byl upřímný.“

Vittorio se trpce zasmál. Oči se mu zamžily, pocítil náhlou bolest v hrdle, bolest, která nikdy opravdu nepominula, a zavrtěl hlavou. „Myslel jsem to vážně,“ řekl těm, kteří je možná odposlouchávali. „Dám Unii to nejlepší, co mám; oni jsou to nejlepší, co mě zatím potkalo.“

Dayin si ho podivně prohlížel, zamračil se a možná pochopil, jak to myslí. Poprvé ve svých pětadvaceti letech cítil, že je s někým

spřízněný. Že by to měl být Dayin, který byl o tři desítky let starší a měl úplně jiné zážitky... to ho překvapilo. Ale nedlouhá doba strávená v kosmu mohla udělat kamarády z nejméně pravděpodobných lidí, a snad, pomyslel si, snad se Dayin takhle rozhodl dávno, a Pell už pro žádného z nich nebyl více domovem.

5

I.

Pell: Zelený dok; 2000 hod hl.d.; 0800 a.

Do stěny se zaryly kulky. Damon se vtiskl hlouběji do rohu, ve kterém se schovávali, půl vteřiny odolával, když ho Još sevřel, pak vyskočil a dal se do běhu, za nimi, vrhl se mezi zpanikařený a ječící dav, který se vléval zpátky ze zelené devět na doky. Kdosi to dostal, zhroutil se na palubu u jejich nohou, a oni to tělo přeskakovali a utíkali dál směrem, kterým je vojáci hnali.

Obyvatelé stanice, uprchlíci z K... nebyl v tom žádný rozdíl. Utíkali, střelba kropila podpěry a průčelí obchodů, exploze skoro zanikly ve zmateném řevu, střelba mířila na vnitřní zařízení a ne na zranitelný plášť stanice. Teď jim kulky svištěly nad hlavou, dav se pohyboval a oni utíkali, dokud nejslabší nezačali padat. Damon zpomalil stejně jako Još, zjistili, že jsou v bílém doku, dva z nich se prolétali prořídłym davem, který stále ještě v panice běžel, poslední z nich byli tak vystrašení, jako by mysleli, že střelba ještě nepřestala. Mezi obchody u vnitřní stěny uviděl úkryt, vyrazil tím směrem a Još za ním, do výklenku barových dveří, které byly uzavřené proti povstalcům, tam se dalo tiše sedět, bez nebezpečí náhodného zásahu.

Před nimi na doku leželo několik těl, stará nebo čerstvá, to nebylo jisté. V posledních hodinách už to byl obvyklý pohled. Zatímco seděli u dveří, občas zahlédli různé potyčky... rvačky mezi staničáři a těmi, kdo mohli být z K. Většinou se lidé jen tak potulovali, někdy vyvolávali jména, rodiče hledali děti, přátelé nebo druhové se sháněli navzájem. Občas došlo k setkání plnému úlevy... a jednou, jedinkrát nějaký muž poznal jakéhosi mrtvého a rozvzlykal se. Damon si opřel hlavu o složené ruce. Konečně nějací lidé

hlavu o složené ruce. Konečně nějací lidé naříkajícího muže odtáhli pryč.

A nakonec do této oblasti poslalo vojsko vyčleněné oddíly ozbrojených vojáků, kteří obklopili pracovní čety, nařídili jim sebrat mrtvé a vyhodit je ven. Damon a Još se vmáčkli hlouběji do dveří a vyhnuli se té povinnosti; vojáci nahnali do práce aktivní a nepokojné jedince.

Poslední ze všech vyšli ze skrytu Dolané, plaše, s měkkým našlapováním a ustrašeným rozhlížením. Ujali se úklidu doků, začali odstraňovat stopy smrti, věrní svým obvyklým povinnostem týkajícím se čistoty a pořádku. Damon se na ně podíval s jakousi nadějí, byla to první dobrá věc, kterou po mnoha hodinách viděl, jemné Dolany, kteří se vrátili do služby Pellu.

Trochu spal, podobně jako jiní, kteří seděli kolem v dokovém areálu, stejně jako Još vedle něho, schoulený u rámu dveří. Čas od času se probudil do komlinkových oznámení o obnovených harmogramech nebo do slibů, že do všech areálů dopraví potravu.

Jídlo. Začal být tou myšlenkou posedlý. Nemluvil o něm, objímal si rukama kolena a končetiny měl slabé hladem; přemýšlel o té slabosti, litoval nedbalé snídaně, neměl žádný oběd, žádnou večeři... nebyl zvyklý hladovět. Jednou hlad pocítil, tehdy po dni plném těžké práce zmeškal jídlo. Tehdy to pocíťoval jako nepohodlí. Nelibost. Tohle začínalo být něco jiného. Dávalo to jakémukoli odporu novou příchut'; zahrávalo si to s jeho myslí; předjímallo úplně nové rozměry blížící se mizérie. Jestli je někdo chytí a pozná, pravděpodobně k tomu dojde v nějaké frontě na jídlo; ale oni se museli odvážit vzít si jídlo nebo hladovět. To, co jim zbývalo, bylo stále zřejmější, když se po docích rozšířila vůně jídla a ostatní se zvedali, když kolem projížděly vozíky, tlačené Dolany. Lidé vozíky obklopovali, začali chňapat po balíčcích a pokřikovat; ale vojáci takové nedočkavce eskortovali, a to všechny rychle uklidnilo. Potravinové vozíky, už s menšími zásobami, se přiblížily k nim. Vstali, opřeli se o stěnu.

„Jdu ven,“ řekl konečně Još. „Zůstaň vzadu. Řeknu, že jsi zraněný. Vezmu dost pro oba.“

Damon zavrtěl hlavou. Byla to zvrácená odvaha, zkoušet přežít, upocení, nečesání, ve špinavých, zakrvavených kombinézách. Jestli nedokáže přejít dok ze strachu z atentátu nebo z toho, že ho vojáci poznají, brzo se zblázní. Aspoň že se nezdálo, že po nich bu-

dou chtít průkazy, než dostanou jídlo. Měl průkazy tři, kromě svého vlastního, který se neodvažoval použít; Još měl dva cizí a svůj, ale samozřejmě nesouhlasily fotografie.

Jednoduchá záležitost, vyjít ven pod dohledem stráže, vzít si studený sendvič a kelímek vlažného ovocného nápoje, a vrátit se zpátky; ale vrátil se do úkrytu před obchodem s pocitem obrovského vítězství, schoulil se tam, aby se najedl, a Još se k němu připojil... jedli a pili, měli pocit, že tímto světským aktem pominula velká část noční mûry, a jako by ho lapila nějaká nová podivná realita, kde nejsou žádoucí lidské pocity, jenom animální obezřelost.

A pak ostré zabřebentění v dolanském jazyce, jeden Dolan s jídelním vozíkem mluvil přes dok s ostatními příslušníky své rasy. Damona to překvapilo; Dolané byli obecně stydliví, když kolem nich bylo ticho; také eskortujícího vojáka to překvapilo, strhl pušku a rozhlédl se kolem. Ale nic tam nebylo, jenom tiší, polekaní lidé a vážné kulaté oči Dolanů, kteří se na chvílku zarazili a pak šli po své práci. Damon dojídal sendvič, když okolo nich projížděl vozík vzhůru po zatáčejícím doku směrem k zelené.

Přišel k nim nějaký Dolan, táhl krabici, do které sbíral plastické nádoby. Još vypadal úzkostně, když Dolan natáhl ruku, pak obaly odložil; Damon svůj kelímek taky hodil do krabice a poděšeně vzhlédl, když mu Dolan položil jemně ruku na rameno. „Ty Konstantin-člověk.“

„Jdi pryč,“ zašeptal chraptivě. „Dolane, neříkej moje jméno. Zabijí mě, jestli mě uvidí. Buď zticha a rychle jdi pryč.“

„Já Modrý zub. Modrý zub, Konstantin-člověk.“

„Modrý zub.“ Vzpomněl si. Tunely; ten Dolan, který byl postřelen. Silné Dolanovy prsty se sevřely pevněji.

„Dolanka jméno Lily poslat od Slunce-její-přítel, vy říkat ‘Licia. Ona poslat my, udělat Lukasové klid, nepřijít v její místo. Miluji tě, Konstantin-člověk. ‘Licia ona bezpečí, Dolané všichni kolem ona, dělat ona pořád bezpečí. My přivést tě, ty chtít?’“

Chvilku nemohl popadnout dech. „Žije? Ona žije?“

„‘Licia ona bezpečí. Poslat ty přijít, dělat ty bezpečí s ona.’“

Snažil se přemýšlet, mačkal osrstěnou ruku a hleděl do kulatých hnědých očí, přál si vědět daleko víc, než dokázal Dolan říct. Zavrtěl hlavou. „Ne. Ne. Je to pro ni nebezpečné, jestli tam přijdu. Muži-s-puškami, rozumíš, Modrý zube? Muži mě hledají. Řekni jí

řekni jí, že jsem v bezpečí. Řekni jí, že se dobře schovám, řekni jí, že Elene se dostala pryč s loděmi. Jsme v pořádku. Potřebuje mě, Modrý zube? Potřebuje mě?“

„Bezpečí ona tam. Dolané sedět s ona, všichni Dolané Nahoře. Lily s ona. Satén s ona. Všichni. Všichni.“

„Řekni jí - řekni jí, že ji miluji. Řekni jí, že jsem. v pořádku a Elene taky. Miluji tě, Modrý zube.“

Hnědé paže ho objaly. Vřele mu vrátil objetí, Dolan ho pustil a vyklouzl jako stín, rychle se začal obírat sbíráním smetí kousek od nich, odbloumal pryč. Damon se rozhlédl ve strachu, že mohli být zpozorováni, ale uviděl jenom Jošův zvědavý pohled. Odvrátil se a otřel si oči do rukávu na paži, kterou měl položenou na koleni. Otupělost zmizela; začal se znovu strachovat, měl něco, o co se mohl strachovat, někoho, komu stále mohlo být ublíženo.

„Tvoje matka,“ řekl Još. „To mluvil o ní?“

Přikývl, nic neřekl.

„Jsem rád,“ řekl Još upřímně.

Přikývl podruhé. Zamrkal, snažil se myslet, měl pocit, že jeho mozek je vystavený jednomu nárazu za druhým, dokud z něho nebude vytřesen poslední zbytek rozumu.

„Damone.“

Vzhlédl, sledoval Jošův pohled. Čety vojáků scházely z horizontu, ze zeleného doku, formovaly se a věštily nepříjemnosti. Klidně, nenuceně vstal, oprášil se, otočil se zády do doku, aby kryl vstávajícího Joše. Velice lhostejně se vydali opačným směrem.

„Vypadají, jako by to tam chtěli organizovat,“ řekl Još.

„S námi je všechno v pořádku,“ tvrdil. Nebyli jediní, kteří se pohybovali. Chodba devítky do bílé nebyla daleko. Svezli se s ostatními, kteří vypadali, že mají stejný motiv, najít veřejnou umývárnu u nějakého baru, který se nacházel v rohu bílé devět; Još tam zabočil a on šel za ním. Oba ji použili a znovu vyšli ven, normálním tempem. Stráže stály na křižovatkách koridorů s dokem, ale nic nedělaly, jenom pozorovaly. Šel devítkou dál, zastavil se u veřejného komlinku.

„Kryj mě,“ řekl, a Još se ochotně opřel o stěnu mezi ně a výhled do devítky, kde stály stráže. „Podívám se, jaké máme karty, kolik kreditů, kam patřili původní vlastníci. Na to nepotřebuju svoji prioritu, jenom číslo záznamu.“

„Jednu věc vím,“ řekl Još sníženým hlasem. „Nevypadám jako občan Pellu. A tvůj obličej...”

„Nikdo si mě nebude chtít všimnout; nikdo nás nemůže vydat, pokud nechce, aby si všimli i jeho. V tom je pro nás největší naděje; nikdo nechce být podezřelý.“ Vložil do zdířky první kartu a namačkal identifikaci. Alterner, Leslie: v počítači 789,90 kreditů; ženatý, jedno dítě. Úředník, oděvní koncese. Tuhle si dal do levé kapsy, nechtěl ji použít, nechtěl ji ukrást pozůstalým. Lee Anton Quale, svobodný, zaměstnanecká karta Lukasovy Společnosti, omezená propustka, 8 967,89 kreditů... úžasná částka na takového člověka. William Teal, ženatý, žádné děti, nákladový šéf, 4 565,67 kreditů, výdej ve skladu.

„Podívám se na tvoje,“ řekl Jošovi. Još mu je podal všechny najednou, vložil dovnitř první, horečně spěchal, uvažoval, jestli tolik zjišťování za sebou ve veřejném terminálu neupoutalo pozornost centrálního počítače. Cecil Sazon, svobodný, 456,78 kreditů, strojník a někdy nákladový dělník, kasárenské oprávnění; Louis Diban, pětileté dočasné manželství, bez závazků, 3 421,56, předák dokové čety. Strčil karty do kapes a vyrazil, Još za ním, za roh do příčné chodby, a kolem dalšího rohu doprava. Tam byl sklad; u centrálních koridorů byly všechny doky zrcadlovým obrazem jediného, musel tam být skladovací prostor pro zdejší údržbu. Našel příslušné, neoznačené dveře, použil předákovu kartu, aby je otevřel, a rozsvítil. Byla tam ventilace, sklad papíru a čisticích prostředků a náradí. Vstoupil dovnitř s Jošem v patách a zavřel dveře. „Naše doupe,“ řekl a vložil do kapsy kartu, kterou použil, považoval ji za nejlepší klíč, který měli. „Odsedíme to tady, nějaký den budeme vycházet s alterdnovou směnou. Dvě z našich karet jsou od alterdnových lidí, svobodných, se vstupem na doky. Sedni si. Za chvíli se tu zhasne. Nemůžeme nechat svítit... počítač najde rozsvícené světlo ve skladu a zhasne nám; velmi ekonomické.“

„Jsme tady v bezpečí?“

Hořce se zasmál, složil se u stěny, nohy pokrčené v tom stísněném prostoru, aby se Još mohl posadit naproti němu. Nahmatal pistolí v kapse, aby se ujistil, že tam je. Nadechl se. „Nikde není bezpečno.“ Byl unavený, ten andělský obličej, umazaný, vlasy rozčuchané. Još vypadal vystrašeně, i když to byly Jošovy instinkty, které je zachránily. Oni dva, přičemž jeden znal přístupy a druhý měl správné

reflexy, tvořili pro Maziana tvrdý oříšek. „Kdysi jsi byl postřelen,“ řekl. „Ne přímo na lodi... blízko. Víš to?“

„Nepamatuju se.“

„Ne?“

„Říkám, že ne.“

„Znám stanici. Každou díрку, každou chodbu; a jestli se rake-toplány zase dají do pohybu, jestli nějaké lodi začnou létat k dolům, prostě použijeme ty karty, dostaneme se dost blízko k dokům, zamícháme se do nákladové čety, vejdemo na loď...“

„Kam potom poletíme?“

„Na Dolnu. Nebo do nějakých dolů. Jinde se nebudou na nic ptát.“ Byl to sen. Vymyslel si ho, aby oba uklidnil. „Nebo možná se Mazian rozhodne, že to tu nemůže držet. Možná prostě odrazí.“

„Potom to tu zničí. Vyhodí stanici do vzduchu, a s ní zařízení na Dolně. Nechal by Unii základnu, aby ji mohla použít proti němu, jestli se stáhne?“

Damon se zamračil, když uslyšel tu pravdu, kterou sám znal. „Máš lepší nápad, co bychom měli dělat?“

„Ne.“

„Mohl bych se jim vydat sám, vyjednávat, abych se dostal zpátky k velení, evakuovat stanici...“

„Tomu věříš?“

„Ne,“ řekl. Tenhle závěr si už taky spočítal. „Ne.“ Světla zhasla. Počítač je odřízl. Jenom ventilace fungovala dál.

II.

Pell: staniční centrála; 2130 hod. hl. d.; 0930 hod. a.

„Ale to není potřeba,“ řekl Porey tiše, jeho tmavý, zjizvený obličej byl neproniknutelný, „vaše přítomnost už není nezbytná, pane Lukasi. Splnil jste svou občanskou povinnost. Teď se vraťte do svého oddělení. Můj člověk dohlédne, abyste se tam dostal bezpečně.“

Jon se rozhlédl po centrále, uviděl několik vojáků, kteří tam stáli se zbraněmi odjištěnými, s očima upřenými na čerstvou směnu techniků, kteří se zabývali řízením, ostatní byli na noc pod ostrahou. Sebral se, aby vydal rozkazy počítačovému šéfovi, ztuhl, když voják udělal drobný pohyb, duté zaškrábání pancíře, namířená puška. „Pane Lukasi,“ řekl Porey, „za neuposlechnutí rozkazu se střílí.“

„Jsem unavený,“ řekl nervózně. „Jsem rád, že můžu jít, pane. Nepotřebuju doprovod.“

Porey mávl rukou. Jeden z vojáků u dveří řízně ustoupil stranou a čekal. Jon vyšel ven, voják mu šel nejdřív v patách a potom vedle něho, nechtěný společník. Míjeli další vojáky, kteří stáli na stráž v pokojné, pošramocené modré jedničce.

Dokovali tu další z Flotily. Stáhli se do menších rozestupů a nakonec se rozhodli dokovat, což mu připadalo jako vojenské šílenství, riziko, které nechápal. Mazianovo riziko. Teď už jeho. Riziko Pellu, protože Mazian se vrátil.

Je možné - sotva na to dokázal pomyslet -, že Unie byla těžce poražena. Možná se některé věci tajily. Možná se Unie se zábořem zpozdí. Dělal mu starosti, to pomyšlení, že Mazianova vláda by mohla být dlouhá.

Najednou do modré jedna z výtahu před nimi vyšli vojáci, vojáci s odlišnými znaky. Zastoupili mu cestu a vykázkali se jeho eskortě kusem papíru.

„Jdete s námi,“ rozkázal jeden.

„Kapitán Porey mi říkal...,“ namítal, ale jiný do něho strčil hlavní a popohnal ho k výtahu. Evropa, ohlašovaly jejich odznaky. Vojáci z Evropy. Mazian přišel.

„Kam jdeme?“ zeptal se v záchvatu paniky. Vojáka z Afriky nechali vzadu. „Kam jdeme?“

Žádná odpověď. Bylo to úmyslné zastrašování. Věděl, kam jdou... jeho podezření se potvrdilo, když ho po sestupu výtahem vedli do koridoru modré devítky, ven na doky, k zářicímu přístupovému tunelu dokující lodě.

Dosud nikdy nebyl na palubě válečné lodě. Přes svoji vnější velikost byla uvnitř stísněná jako frachták. Působilo to na něho klaustrofobicky. Zbraně vojáků, které mu mířily na záda, ho taky neuklidňovaly, a kdykoli zaváhal, při zahýbání vlevo, vstupování do výtahu, strčili do něho hlavními. Bylo mu špatně strachem.

Vědí to, honilo se mu v hlavě. Pořád se snažil přesvědčit sám sebe, že je to vojenská zdvořilost, že Mazian se rozhodl setkat se s ním jako s novým velitelem stanice, že Mazian chce jenom blufovat nebo zastrašovat. Ale z tohoto místa mohli dělat, co se jim zlíbilo. Mohli ho vyhodit ven odpadovou výpustí a nikdo ho nerozezná od

stovek dalších mrtvol, které teď pluly, zmrzlé, už jen svinstvo kolem stanice, které sběrače zmrazí dohromady a odpálí pryč. Žádný rozdíl. Snažil se vzít rozum do hrsti, domyslel se, že jestli teď přežije, má vyhráno.

Vyvedli ho z výtahu do chodby s vojáky stojícími na stráži, do kabiny širší než většina ostatních, s prázdným kulatým stolem. Posadili ho na jednu židli. Stáli a čekali s puškami na ramenou.

Mazian vstoupil, oblečený v prosté a tmavé modři, se strhaným obličejem. Jon uctivě vstal; Konrád Mazian mu pokynul, aby si zase sedl. Vešli další, zaujali svoje místa u stolu, důstojníci Evropy, nikdo z kapitánů. Jon vrhal pohledy z jednoho na druhého.

„Úřadující veliteli stanice,“ řekl Mazian klidně. „Pane Lukasi, co se stalo Angelovi Konstantinovi?“

„Je mrtev,“ řekl Jon; snažil se potlačit všechny reakce, kromě naprosto nevinných. „Povstalci vtrhli do staničních kanceláří. Zabili ho a všechny jeho lidi.“

Mazian na něho beze slova hleděl, naprosto nehybný. Potil se.

„Myslíme,“ říkal Jon dál, odhadoval kapitánovy myšlenky, „že to možná bylo spiknutí - ten útok na kanceláře, otevření dveří do K, takové načasování. Vyšetřujeme to.“

„Co jste zjistili?“

„Zatím nic. Máme podezření, že se na stanici zároveň s uprchlíky nějak vetřeli agenti Unie. Někteří prošli, možná měli v K přátele nebo příbuzné. Až do téhle chvíle je pro nás hádankou, kudy kontakty vedly. Máme podezření, že bariérové stráže nebyly dost bdělé... že šlo o spojení černého trhu.“

„Ale nic jste nezjistili.“

„Ještě ne.“

„A tak rychle nezjistíte, pane Lukasi, že?“

Srdce se mu rozběhlo. Ovládl se, neprojevil paniku; doufal, že se mu to podařilo. „Omlouvám se za tu situaci, kapitáne, ale měli jsme hodně práce, museli jsme zvládnout povstání, opravit škody na stanici... v poslední době pracujeme podle rozkazů vašich kapitánů Malloryové a...“

„Ano. Dobrý tah, ty prostředky, které jste použili k vyklizení chodeb od povstalců; ale od té doby se už trochu uklidnili, ne? Vyrozuměl jsem, že do centrály byli vpuštěni obyvatelé K.“

Jonovi se začalo ztěžka dýchat. Ticho se prodlužovalo. Nemohl nic vymyslet. Mazian dal znamení jednomu strážnému u dveří.

„Byli jsme v krizi,“ řekl Jon, aby nějak zaplnil to strašné mlčení. „Možná jsem mohl jednat šikovněji, ale naskytla se nám příležitost zvládnout nebezpečnou situaci. Ano, jednal jsem s radním z té oblasti, který, myslím, nebyl do té situace zapleten, ale byl uklidňujícím prvkem... nebyl tu nikdo jiný v...“

„Kde je váš syn, pane Lukasi?“

Nehybně zíral.

„Kde je váš syn?“

„Venku u dolů. Poslal jsem ho na malé lodi na obhlídku dolů. Je v pořádku? Máte o něm zprávu?“

„Proč jste ho tam poslal, pane Lukasi?“

„Upřímně řečeno, abych ho dostal ze stanice.“

„Proč?“

„Protože v poslední době začínal ovládat staniční kanceláře, zatímco já jsme byl na Dolně. Po třech letech tam jsem nějak začal pochybovat o loajalitě a představenstvu a komunikačních kanálech v kancelářích společnosti tady. Myslel jsem, že jeho kratší nepřítomnost by mohla věci napravit, a chtěl jsem někoho poslat ven do důlních kanceláří, kdo by to tam mohl převzít, kdyby komunikace byla přerušena. Taktický tah. Z interních a bezpečnostních důvodů.“

„Neudělal jste to jako vyrovnaní toho, že na stanici byl přítomen muž jménem Jessad?“

Srdce se mu málem zastavilo. Zavrtěl klidně hlavou. „Nevím, o čem mluvíte, kapitáne Maziane. Byl byste tak laskav a řekl mi, odkud vaše informace...“

Mazian pokynul rukou a kdosi vstoupil do místnosti. Jon se podíval a uviděl Brana Hala, který se vyhnul jeho očím.

„Znáte se?“ zeptal se Mazian.

„Tenhle člověk,“ řekl Jon, „byl odvolán z Dolny pro nekvalitní práci a vzpouru. Vzal jsem v úvahu předchozí záznamy a najal ho. Obávám se, že moje důvěra možná nebyla na místě.“

„Pan Hale přišel na Afriku s úmyslem nalodit se... prohlásil, že má určité informace. Ale vy naprosto popíráte, že znáte muže jménem Jessad.“

„Ať pan Hale mluví o svých známých. To je výmysl.“

„A nějaký Kressich, radní z K?“

„Pan Kressich byl, jak jsem vysvětlil, v řídící centrále.“

„Stejně jako Jessad.“

„Mohl to být jeden ze strážců Kressicha. Neptal jsem se jich na jména.“

„Pane Hale?“

Bran Hale nasadil vážný výraz. „Trvám na tom, co jsem řekl, pane.“

Mazian pomalu kývl, pečlivě vytáhl pistoli. Jon vyskočil od stolu, muži za ním ho srazili zpátky na židli. Ochromeně zíral na pistoli.

„Kde je Jessad? Jak jste s ním navázal kontakt? Kam odešel?“

„Ten Halův výmysl...“

Pojistka pistole slyšitelně cvakla.

„Vyhrožoval mi,“ vydechl Jon. „Donutil mě ke spolupráci. Zajali člena mé rodiny.“

„Takže jste jim dal svého syna.“

„Neměl jsem na vybranou.“

„Hale,“ řekl Mazian, „vy a vaši společníci a pan Lukas můžete jít do vedlejšího oddělení. A vaše jednání budeme nahrávat. Dovolíme vám a panu Lukasovi, abyste si tohle nedorozumění v soukromí vysvětlili, a až to vyřešíte, přiveďte ho zpátky.“

„Ne,“ řekl Jon. „Ne. Dám vám tu informaci, všechno, co vím.“

Mazian mávl odmítavě rukou. Jon se přidržel desky stolu. Muži za ním ho donutili postavit se na nohy. Bránil se, ale táhli ho ven ze dveří, do koridoru. Venku byla celá Halova četa.

„Poslouží vám stejně dobře,“ zakřičel Jon zpátky do místnosti, kde důstojníci z Evropy mlčky seděli. „Přiberte ho a on vám poslouží stejně. Lže!“

Hale ho chytil za rameno a postrčil ho do místnosti, která na ně čekala. Ostatní se hrnuli za nimi. Dveře se zavřely.

„Jsi blázen,“ sykl Jon. „Jsi blázen, Hale.“

„Jsme ztracení,“ řekl Hale.

III.

Obchodní loď Konec konečnosti: hluboký vesmír; 2200 hod. hl. d.; 1000 hod. a.

Světla blikala, hluk ventilátorů, občasné zašvehlení komlinku z jiných lodí - to všechno bylo přízračně známé, jako by Pell nikdy neexistoval, jako by to byla znovu Estelle a lidé kolem ní se mohli změnit a ukázat známé tváře, známé od dětství. Elene se protahovala rušným řídicím centrem Konce konečnosti a přitiskla se do výklenku přečnávající konzoly, aby viděla na skan. Její smysly byly pořád omámené drogami. Tiskla si ruku na břicho, cítila nezvyklou nevolnost. Skok dítěti neublížil... neublíží. Obchodníci to dokázali tentokrát a dokážou to znovu, obchodnické ženy měly silnou konstituci a dlouhodobý návyk na stresy; devět případů z deseti dopadlo dobře, a drogy nebyly tak silné. Nepotrátí, nebude na to ani myslet. Časem se jí puls po krátké procházce z hlavní kabiny znovu usadil, návaly nevolnosti ustoupily. Pozorovala, jak skan ukázal další tečku. Obchodníci driftovali do nulového bodu, cestou, kterou opustili Pell, horečně nabírali veškerou reálnou rychlost, kterou mohli získat, aby se udrželi na čele stále dalších přilétajících lodí, které se valily jako příliv na pláž. Stačilo, aby někdo překročil minimum, někdo netrpělivý, kdo by se vynořoval do reálného vesmíru příliš blízko k určenému bodu, a oni i nedočkavec by přestali existovat v jakémkoli racionálním smyslu, rozprášilo by je to do všech stran. Vždycky to považovala za obzvlášť ošklivý osud. Ještě několik dalších minut letu, během kterých bude takový konec velmi pravděpodobný.

Ale přilétali ve stále větším a větším počtu a nacházeli si cestu do tohoto úkrytu v rozumnějším pořádku. V bitevní zóně možná ztratili nějaké přechody; nemohla to odhadnout.

Znovu ji zaplavila nevolnost. Přišla a ustoupila. Několikrát polkla, klidně odhodlaná nevšímat si jí a otočila tvrdý pohled na Neiharta, který přenechal řízení lodi synovi a přišel se na ni podívat.

„Mám návrh,“ řekla mezi polykáním. „Znovu mi přenecháte komlink. Nebudeme odsud utíkat. Podívejte se na to, co je za nimi, kapitáne. Většina obchodníků, kteří kdy dělali pro stanice Společnosti. Je nás hodně, ne? A jestli budeme chtít, můžeme hodně dokázat.“

„Co máte na mysli?“

„Že budeme hájit svoje zájmy. Že si položíme důležité otázky, než se odsud rozprchneme. Ztratili jsme stanice, kterým jsme sloužili. Takže necháme Unii, aby nás spolkla, diktovala nám... jelikož vedle jejích čist'ouнкých, nejnovějších lodí nebudeme na výši? A je by to mohlo napadnout, jestli k nim přijdeme prosit o licence, abychom sloužili jejich stanicím. Ale dokud není nic jistého, tak něco znamenáme, a vsadila bych se, že někteří z takzvaných unionistických obchodníků dobře vidí, stejně jasně jako my, co je čeká. Můžeme zastavit obchod - se všemi planetami, všemi stanicemi - můžeme je odříznout. Půl století nás strkali sem a tam, Neiharte, půl století jsme byli terčem pro každou válečnou loď, která neměla náladu uznávat naši neutralitu. A co dostaneme my, až to armáda všechno spolkne? Dáte mi přístup ke komlinku?“

Neihart dlouho uvažoval. „Jestli se věci vyvinou špatně, Queenová, roznese se daleko široko, která loď promluvila. To by nám nebylo milé.“

„Já vím,“ řekla Elene chraptivě. „Ale přesto vás o to žádám.“

„Můžete dostat komlink, jestli chcete.“

IV.

Pell: modrý dok; paluba Norska; 2400 hod hl.d.; 1200 hod. a.

Signy se nepokojně otočila a narazila na spící tělo, rameno, ne-tečné rameno. Chvilku si nemohla vzpomenout, kdo to je, ve zmatku polospánku. Graff, dospěla nakonec k závěru, Graff. Znovu se pohodlně uvelebila, blízko něho. Šli ze služby společně. Chvilí nechala otevřené oči hledět na tmavou stěnu, na řadu šatníků, ve slabém světle nad hlavou - nelíbily se jí obrazy, které viděla pod víčky, pamatovala se na pach umírání v nose, který nemohla koupelí spláchnout.

Měli Pell. Atlantik a Pacifik vykonávaly osamělou hlídku, se všemi ridery ve flotile, aby se mohli odvážit spát. Upřímně si přála, aby na hlídce bylo Norsko. Ubohý Di Janz byl převelený na doky, spal v předním vstupu, když si konečně mohl odpočinout. Její vojáci byli roztroušení po celých docích, měli pořádně nebezpečnou náladu. Sedmnáct zraněných a devět zabitých při průlomu K jejich rozpoložení nevylepšilo. Budou stát na stráží jednu směnu, druhou budou mít volno a tak pořád dokola. Na pozdější dobu si nedělala plány. Až loď Unie přijdou, tak přijdou, a Flotila zareaguje, jako vždycky na

takhle „nevýhodných místech“ pálit na blízké terče a zadní vrátka udržet otevřená co nejdéle. Mazianovo rozhodnutí, ne její.

Nakonec zavřela oči a rozvážně a klidně se nadechla. Graff se zavrtěl, uklidnil se, cítila ve tmě jeho přátelskou přítomnost.

V.

Pell: sektor modrá jedna, číslo 0475; 2400 hod, hl. d.;
1200 hod. a.

„Ona spát,“ řekla Lily. Satén se nadechla a položila si ruce kolem kolen. Potěšily Slunce-její-přítel; Snící plakala radostí, když slyšela novinky, které přinesl Modrý zub, Konstantin-člověk a jeho přítelkyně jsou v bezpečí... byl to hrozný, hrozný pohled na slzy, stékající po nehybném obličejí. Všechny hisy bolela srdce, dokud nepochopili, že je to štěstí... a teplo se usadilo v tmavých a živých očích, když se namačkali kolem ní, aby viděli. Miluji vás, zašeptala Snící, miluji vás všechny. Ať je v bezpečí.

Pak se konečně usmála, a zavřela oči.

„Slunce-prosvítá-mraky,“ šťouchla do Modrého zuba a on, který se horlivě upravoval - marně se pokoušel dát si srst do pořádku, z úcty k tomuto místu -, se na ni podíval. „Jdi zpátky, jdi a sám dohlédni na toho mladého Konstantina-člověka. Hisa Nahoře jsou jedna věc; ale ty jsi velmi rychlý, velmi chytrý dolanský lovec. Dej na něho pozor, jdi.“

Modrý zub vrhl nejistý pohled na Stařešinu a Lily. „Dobře,“ řekla Lily. „Dobré, silné ruce. Jdi.“

Stydlivě se upravoval, byl mladý muž, ale ostatní mu udělali místo; Satén ho s pýchou pozorovala, dokonce staří cizinci ho uznávali. A opravdu: její přítel měl bystrý, zdravý rozum. Dotkl se Stařešinů a dotkl se i jí, pak tiše zmizel ze shromáždění.

A Snící spala, bezpečná v jejich středu, ačkoli už podruhé lidé bojovali s lidmi a bezpečný svět Nahoře se kolébal jako list na hladině řeky. Slunce na ni shlíželo, a hvězdy klidně hořely kolem nich.

Dolna: 10/11/52; místní den

Nákladňáky dojely přes mýtinu na místo plné nepořádku, byly tam opuštěné, zplihlé hangáry, prázdné přístřešky, a k tomu všemu zmlklé kompresory; všechno nasvědčovalo tomu, že lidé odešli. Základna jedna. Po hlavní základně první tábor. Dveře komor se v lehkém větru volně pohupovaly, nebyly zajištěné. Unavená kolona se teď rozdrobila, všichni se dívali na tu opuštěnost, a Emilia bodlo u srdce, protože to tady pomáhal budovat. Žádná známka, že by někdo zůstal. Přemýšlel, jak daleko byli na cestě, a jak cestovali. „Hisové pozorují tady taky?“ zeptal se Hromotluka, který, skoro jediný z hisů, zůstal s kolonou, vedle něho a Miliko. „My oči vidět,“ odpověděl Hromotluk, čímž řekl méně než chtěl.

„Pane Konstantine.“ Zezadu se přiblížil nějaký muž a s ním jeden z dělníků z K. „Pane Konstantine, potřebujeme si odpočinout.“

„Za táborem,“ slíbil. „Nezůstaneme na otevřeném prostranství déle, než budeme muset, jasné? Za táborem.“

Muž zůstal stát a nechal kolonu minout, až ho přibrala jeho skupina. Emilio unaveně poklepal Miliko po rameni a zrychlil krok, aby doběhl dva pásáky vpředu; jeden na mýtině minul a když se dostali dál na cestu, předběhl druhý, upoutal řidičovu pozornost a dal mu znamení, aby po půl kilometru zastavil. Pak zůstal stát a nechal kolonu přecházet, dokud zase nebyl s Miliko. Počítal, že někteří starší dělníci a děti jsou už možná u konce sil. Jenom chůze s maskami byla na hranici námahy, kterou mohli tolik hodin podstupovat. Neustále se zastavovali, aby si odpočinuli, a žádosti o utáboření byly stále častější.

Začali se opožďovat jako předtím, někteří zůstávali čím dál víc pozadu. Stáhl Miliko stranou a pozoroval míjející řady. „Vpředu si odpočineme,“ říkal každé skupině, která je míjela. „Vydržte, už tam budeme.“ Časem se v dohledu objevil zadní voj kolony, roztahaná šňůra chodců. Starší lidé, trpělivi a zarputile odhodlaní, a pár zaměstnanců, kteří šli úplně poslední. „Zbývá někdo?“ zeptal se, a oni zavrtěli hlavou.

A najednou se z druhého konce kolony blížil jeden jejich zaměstnanec, popobíhal, vrážel do ostatních, a řady ožily otázkami. Emilio se rozběhl, Miliko v patách, a dostihl toho muže.

„Ozval se komlink,“ lapal běžec po dechu, a Emilio se v běhu nezastavil, utíkal po šikmých okrajích cesty podél větrolamů, dokud neuviděl nákladáky a lidi namačkané kolem nich. Proletěl mezi stromy a prodral se zástupem, který se před ním rozestupoval, k prvnímu nákladáku, na kterém s komlinkem a generátorem seděl Jim Ernst. Vyškrábal se na korbu, mezi zavazadla a žoky a starší lidi, kteří nešli pěšky, prodral se na místo, kde seděl Ernst, zůstal tiše stát, když se k němu Ernst otočil, jednou rukou si tiskl sluchátko k uchu a podíval se mu do očí pohledem, který nesliboval nic dobrého, jen bolest.

„Je mrtvý,“ řekl Ernst. „Váš otec... povstání na stanici.“

„A matka a bratr?“

„Žádné zprávy. Žádné zprávy o dalších obětech. Vysílala armáda. Mazianova flotila. Chce s námi kontakt. Mám odpovědět?“

Byl otřesený, nadechl se, uvědomil si, že okolostojící lidé mlčí, hledí na něho, hrstka starých obyvatel K na nákladáku, hledí na něho očima tak vážnými, jako na obrazech hisů.

Ještě někdo se vydrápal na korbu a prodíral se k němu, položil mu paži kolem pasu. Miliko. Byl jí vděčný... lehce se třásl vyčerpáním a opožděným šokem. Předvídal to. Tohle jenom potvrdilo jeho domněnky.

„Ne,“ řekl. „Neodpovídejte.“ V zástupu se ozvalo mručení; otočil se k nim. „Žádná zpráva o dalších obětech,“ zakřičel a spěšně je přehlušil. „Ernste, řekněte jim, co jste zachytil.“

Ernst vstal a pověděl jim to. Přitiskl Miliko k sobě. Tam nahoře byli rodiče Miliko a sestra, bratrance, strýcové a tety. Deeové možná přežili, ale stejně tak je možné, že zemřeli a dispečeri si jich nevšimli: Deeové měli větší naději. Nebyli takovými terči jako Konstantinové.

Flotila převzala kontrolu, nastolila vojenské právo, K - Ernst zaváhal a úporně pokračoval, přede všemi těmi vzhůru obrácenými obličejí pod ním, K povstala a dostala se přes linii, všude ničení a ztráty na životech, jak u staničářů, tak v K.

Jeden ze starých obyvatel K plakal. Možná, uvědomil si Emilio bolestně, možná tam taky měli někoho, o koho se báli.

Podíval se dolů na řady vážných tváří, své vlastní lidi, dělníky, K, roztroušené hisy. Nikdo se nehýbal. Nikdo nic neřekl. Byl tu jenom vítr v listí nad hlavou a šumění řeky za stromy.

„Takže sem přijdou,“ řekl, snažil se udržet hlas v klidu, „vrátí se a budou po nás chtít, abychom pro ně zvýšili výnosy a pracovali ve mlýnech a studnách; a Společnost a Unie budou bojovat sem a tam, ale Pell už není, v jejich rukou to není Pell, když to, co my vy-pěstujeme, nám seberou, aby si zaplnili svoje sklady. Jestli sem dolů přiletí naše vlastní Flotila a bude nás nutit puškami... co když po nich přijde Unie? Co když budou chtít víc a víc práce, a nikdo z nás už nebude mít co mluvit do toho, co se stane s Dolnou? Vraťte se, jestli chcete; pracujte pro Poreye, dokud se sem nedostane Unie. Ale já jdu dál.“

„Kam, pane?“ To byl ten chlapec - zapomněl jeho jméno -, ten, kterého Hale tehdy při vzpouře vystrašil. Jeho matka byla s ním, ob-jímal ji kolem ramen. Nevysmíval se, prostě se ptal.

„Nevím,“ připustil. „Tam, kam nás hisové zavedou a kde to bude bezpečné, jestli tady takové místo existuje. Abychom tam žili. Zakopali se a žili. Pěstovali úrodu pro sebe.“

Zvedlo se reptání. Strach... byl vždycky v pozadí u všech, kdo neznali Dolnu, strach z planety, z míst, kde člověk byl v menšině. Lidé, které nevzrušovali hisové na stanici, se jich začínali v otevřené krajině bát, protože tam byli lidé cizinci a hisové doma. Ztracená maska, její selhání... Na Dolně se na takové věci umíralo. Hřbitov za hlavní základnou se rozrůstal zároveň s táborem.

„Žádný hisa,“ opakoval, „nikdy člověku neublížil. A to přes to, co jsme jim udělali, přestože jsme tady vetřelci.“ Slezl z náklad'áku, skočil na zbrázděnou cestu, zvedl ruku k Miliko, věděl, že aspoň ona je při něm. Seskočila, na nic se neptala. „Můžeme vás umístit v táboře vzadu, který jsme minuli,“ řekl. „Uděláme pro vás aspoň tolik, pro ty z vás, kteří chtějí zkusit štěstí s Poreyem. Dáme vám do provozu kompresory.“

„Pane Konstantine.“

Vzhlédl. Byla to jedna z nejstarších žen, na korbě náklad'áku.

„Pane Konstantine, jsem příliš stará, abych pracovala jako tam. Nechci, abyste mě tu nechali.“

„Jde nás hodně,“ řekl mužský hlas.

„Vrací se někdo?“ zeptal se jeden z předáků z K. „Máme s někým posílat nákladák zpátky?“

Ticho. Vrtěli hlavou. Emilio hleděl na to množství, byl prostě unavený. „Hromotluku,“ řekl, hleděl na jednoho hisu, který čekal na kraji lesa. „Kde je Hromotluk? Potřebuju ho.“

Hromotluk přišel z lesa na svahu kopce. „Vy přijít,“ zakřičel Hromotluk dolů a mával ke kopci a stromům. „Všichni přijít teď.“

„Hromotluku, jsme unavení. A potřebujeme věci na nákladá-cích. Jestli půjdeme tamtudy, auta za námi neprojedou a někteří z nás nemůžou chodit. Někdo je nemocný, Hromotluku.“

„My nést nemocní, hodně, hodně hisa. My ukrást dobré věci na auta, učit my dobře, Konstantin-člověk. My ukrást pro vás. Vy přijít.“

Ohlédl se po ostatních, na polekané a pochybovačné tváře.

Hisové ho obklopili. Další a další vycházeli z lesa, dokonce s mladými, které vídali lidi jen zřídka. Byl to projev důvěry, že i takoví přišli mezi ně. Asi to cítili všichni, protože se neozvaly žádné protesty. Pomáhali starým a nemocným z nákladáků. Silní mladí hisové jim dělali z paží sedačky; další stahovali zásoby a výstroj.

„A co když nás budou skanovat?“ zamumlala Miliko nešťastně. „Musíme se dostat do hlubokého úkrytu, rychle.“

„To chce citlivý skan, aby se rozeznal člověk od hisy. Možná zjistí, že se nevyplatí po nás jít... zatím.“

Došel k němu Hromotluk, vzal ho za ruku a nakrčil čenich v hisovském úsměvu. „Vy přijít.“

Nebyli v kondici pro dlouhou chůzi, jakkoli je novinky povzbudily. Chvilé šplhání do kopce, pak dolů lesem a kapradím, všichni funěli a někteří se nechali nést, i když zpočátku šli pěšky. O chvilku později začali zpomalovat i samotní hisové. A posléze, kdy počet lidí, které museli nést, vzrostl natolik, že je nemohli zvládnout, se zastavili a natáhli se, aby se v kapradí vyspali.

„Najdi skryš,“ naléhal Emilio na Hromotluka. „Lodě nás uvidí, to není dobré, Hromotluku.“

„Teď spát,“ řekl Hromotluk, schoulil se a nic by s ním nepohnulo, ani s ostatními. Emilio seděl a bezmocně se na něho díval, přehlížel celé úbočí kopce, zatímco lidé a hisové se ukládali tam, kde pustili zavazadla, někteří se zachumlali do příkryvek, jiní byli příliš

unavení, aby je rozkládali. On svou deku použil jako polštář, položil se na deku Miliko, přitiskl ji k sobě, tančilo po nich slunce, které pronikalo listím. Hromotluk se k nim přitulil a položil přes ně ruku. Uvolnil se, usnul unaveným, zdravým spánkem.

Zdálo se mu, že se hned probudil, Hromotluk jím třásl a Miliko dřepěla, ruce kolem kolenou, lehká mlha navlhčila listí, už bylo pozdě, den pokročil, a valily se mraky, hrozil déšť. „Emilio. Myslím, že by ses měl probudit. Myslím, že je tady nějaký velmi důležitý hisa.“

Překulil se, vyškrábal se na kolena a pokradmu se rozhlížel do studené mlhy, zatímco všude kolem něho se probouzeli lidé. Z lesa vyšli tři Stařešinové, hisové s hojně postříbřenou srstí. Vstal a uklonil se jim, což mu připadalo správné, v jejich zemi a v jejich lesích.

Hromotluk se uklonil a zakolébala vypadal teď vážněji než obvykle. „Oni nemluvit lidská řeč,“ řekl Hromotluk. „Oni říkat jít s oni.“

„Půjdem,“ řekl. „Miliko, vzbud’ ostatní.“

Šla, tiše promluvila k několika lidem, kteří ještě spali, a mezi všemi, kteří leželi na kopci, se ta zpráva rozletěla, a unavení, provlhlí lidé sbírali zavazadla a sebe sama. Přicházeli další hisové. Zdálo se, že lesy jimi ožily, jakoby za každým kmenem se míhalo hnědé tělo.

Stařešinové splynuli s lesem. Hromotluk se zdržel, dokud nebyli všichni připravení, a pak vyrazil, a Emilio vzal složenou deku Miliko na rameno a šel za ním.

Při jakémkoli náznaku, že nějaký člověk kulhá, když se prodírali mokrým listím a větvemi, ze kterých odkapávala vlhkost, přiskočili hisové na pomoc, vzali je za ruku a soucitně zaštěbetali, dokonce i ti, kteří nerozuměli lidské řeči; za nimi šli další, hisovští zloději, nesli nafukovací hangár, kompresory a generátory a jídlo a všechno, co mohli stáhnout z nákladů jako hnědá horda mravenců odklizející zbytky, ať už chápali nebo nechápali užitečnost těch předmětů.

Padla na ně noc, a většinu z ní prochodili, odpočívali, když museli, táhli se lesem, ale hisové je vedli tak, aby nikdo nemohl zabloudit, a když se lidé zastavili, stahovali se blízko k nim, aby zmírnili noční chlad.

A najednou z nebe zaduněl hrom, který neměl s deštěm nic společného.

„Přistávají,“ putovalo od úst k ústům. Hisové se na nic neptali. Jejich ostrý sluch to možná zachytil už dávno.

Porey se vrátil. Pravděpodobně to bude Porey. Chvíli budou zkoumat vyrabovanou základnu a pošlou rozzuřenou zprávu Mazianovi. Budou muset počkat na skanovou informaci, podle které se rozhodnou, co udělají, a jak se rozhodne Mazian... čas pracuje pro uprchlíky.

Odpočinout si a jít, odpočinout si a jít, a kdykoli zakolísali, byli tu jemní Dolané, aby se člověka dotkli, povzbudili ho, uklidnili. Byla zima, když se zastavili, a vlhko, i když nezapršelo; a byli rádi, že je ráno, první známky světla prosakovaly mezi stromy, a Dolané je přivítali trylkováním a štěbetáním, znovu propadli nadšení.

A najednou vybíhali z lesa, denní světlo jasnělo a jasnělo, ocitli se na svahu přecházejícím v širou pláň. Když přešli hřeben malého výběžku, prostíral se před nimi daleký výhled, hisové se nezastavovali, vyšli z lesa do toho širokého údolí., to je svatyně, uvědomil si Emilio náhle znepokojeně, oblast, kterou si hisové vyměnili jen pro sebe, aby zůstala bez lidí, aby obrovské otevřené prostranství bylo jenom jejich, navždycky.

„Ne,“ protestoval Emilio, rozhlížel se po Hromotlukovi. Udělal k němu prosebné gesto, ale ten se vedle něho kolébal radostným krokem. „Ne. Hromotluku, my nesmíme sejít na to otevřené prostranství. Nesmíme. Nemůžeme, slyšíš? Muži-s-puškami přijdou v lodích; jejich oči nás uvidí.“

„Stařešinové říci přijít,“ prohlásil Hromotluk a nedal se vyrušit z tempa, jako by tím skončily veškeré dohady. Už začali sestupovat, hisové se valili z lesa jako hnědý příliv, nesli lidi a lidská zavazadla, následovali je další a další lidé, vstříc pláni, zalité bledým sluncem.

„Hromotluku!“ Emilio se zastavil, Miliko po boku. „Muži-s-puškami nás najdou. Rozumíš, Hromotluku?“

„Já rozumět. Vidět my všichni, hisa, lidé. My vidět oni taky.“

„My tam nemůžeme jít. Oni nás zabijí, slyšíš mě?“

„Oni říct přijít.“

Stařešinové. Hromotluk se od něho odvrátil a pokračoval v sestupu, za chůze se otočila pokynul jemu i Miliko.

Udělal krok, a další, věděl, že je to šílenství, že hisové řeší věci jedním způsobem a druhým způsobem je řeší zase lidé. Hisové nikdy nezvedli ruku proti těm, kdo vtrhli do jejich světa, jenom seděli, pozorovali, a totéž budou dělat i teď. Lidé požádali hisy o pomoc a hisové jim nabídli tu svou. „Promluvím s nimi,“ řekl k Miliko. „Pro-

mluvím se Stařešiny, vysvětlím jim to. Nemůžeme je urazit, ale vyslechnou mě - Hromotluku, Hromotluku, počkej.“

Ale Hromotluk se nezastavoval. Hisové šli dál, proudili dolů po širokém travnatém svahu na pláň. V jejím středu, kde se zdálo, že proudí potok, bylo cosi jako vzhůru vystrčená kamenná pěst a kolem ní udusaný kruh, nějaký stín, ve kterém nakonec rozeznal kruh živých těl, která byla shromážděna okolo.

„Tam na řece musí být všichni hisové,“ řekla Miliko. „Je to jakési schůzovní místo nebo svatyně.“

„Mazian to nebude respektovat; Unie nejspíš taky ne.“ Předvídal masakr, katastrofu, hisové budou bezmocně sedět, zatímco se bude chystat útok. Byli to Dolané, pomyslel si, sami Dolané, jejichž jemné způsoby udělaly z Pellu to, čím je. Kdysi se lidé ještě na Zemi vylekali při zprávě o cizí formě života. Tehdy se mluvilo o koloniích, které se rozpadaly ze strachu z dalších objevů... ale na Dolně nebyl žádný strach, tady nikdy, protože hisové vyšli lidem vstříc s prázdnýma rukama, a nakazili lidi svou důvěřivostí.

„Zkusím je přesvědčit, že se musíme odsud dostat,“ řekl.

„Jdu s tebou,“ kývla Miliko.

„Pomoc tobě?“ zeptal se nějaký hisa a dotkl se ruky Miliko, protože zakolísala, když se o Emilia opírala. Oba zavrtěli hlavou a dál šli spolu, teď v posledním voji, protože většina už byla napřed, zachvácená všeobecným šílenstvím, dokonce i stan, které nesli hisové na rukou.

Při dlouhém sestupu si odpočinuli, zatímco slunce minulo zenit, šli a odpočívali a zase šli, zatímco slunce sklouzlo po nebi dolů a svítilo za nízkými oblými kopci. Vypověděl mu filtr v masce, zničila ho vlhkost a lesní plísň, špatné znamení pro ostatní. Ze všech sil lapal po dechu, šmátral po dalším filtru, zadržel dech, filtr vyměnil a nasadil si masku znovu. Šli dál, teď už pomalu, na pláň.

V dálce se z moře těl hisů zvedala masa ve tvaru zřetelné pěsti, nepravidelný pilíř... a nejen hisů. Byli tam lidé, kteří vstali z míst, kde seděli, a šli je přivítat. Byla tu Ito ze základny dvě, se svými zaměstnanci a dělníky, a Jones z jedničky, taky se svými, potřásali jim rukama, všichni vypadali vyděšeně. „Řekli, abychom přišli sem,“ řekla Ito. „Řekli, že přijdete.“

„Stanice padla,“ řekl; a proud se valil dál, procházeli ke středu, hisové na něho naléhali, nejvíc na něho a na Miliko. „Nemáme na

vybranou, Ito. Mazian je u moci... tenhle týden. Co bude příští týden, to nemůžu říct.“

Ito se opozdila, i Jones, který zůstal se svými lidmi; a byli tam další lidé, tísnily se jich tam stovky a stovky, stáli nehybně, jakoby otupěle. Potkal Deacona z čtyř vrtařů; a Macdonalda ze základny tři; Heberta a Tausche ze čtyřky; ale hisové ho táhli dál a on držel Miliko za ruku, aby se v tom obrovském shromáždění nerozdělili. Teď byli kolem nich hisové, jenom hisové. Pilíř se tyčil blíž a blíž, a nebyl to pilíř, ale sousoší, podobné sochám, které hisové dali stanici, příkrčená, zakulacená těla, a nad nimi byla vyšší těla s mnoha hisovskými obličejí, překvapenými ústy a širokýma očima, které navěky hleděly k nebi.

Tu sochu vytvořili hisové, a byla velmi stará. Padla na něho posvátná bázeň. Miliko zpomalila, hleděla vzhůru, on také, a kolem byli všude hisové, cítili se ztracení a malí a cizí před tím tyčícím se, prastarým kamenem.

„Vy přijít,“ vyzval ho hlas hisy. Byl to Hromotluk, kdo ho vzal za ruku, a vedl je k patě sochy.

Tam seděli Stařešinové, nejstarší hisové ze všech, jejich tváře a ramena byly stříbrné, kolem nich byly do země zaražené malé kolíky s vyřezanými tvářemi, ověšené korálky. Emilio zaváhal, nechtělo se mu vstupovat do toho kruhu; ale Hromotluk ho tam vedl, až těsně před Stařešiny.

„Sedět,“ pobídl je Hromotluk. Emilio se uklonil, Miliko taky, a usadili se se zkříženými nohama před čtyřmi staršími. Hromotluk promluvil v štěbetavém jazyce hisů, odpověděl mu nejkřehčí z těch čtyř.

Pak se tento Stařešina opatrně natáhl, opřel se o jednu ruku a dotkl se nejdřív Miliko a pak jeho, jako by jim žehnal.

„Vy dobré přijít sem,“ řekl Hromotluk, asi překládal. „Vy teplo přijít sem.“

„Hromotluku, poděkuj jim. Mnohokrát jim poděkuj. Ale řekni jim, že z Nahoře hrozí nebezpečí. Že oči Nahoře se na tohle místo dívají a že muži-s-puškami sem možná přijdou a budou ubližovat.“

Hromotluk promluvil. Čtyři páry věkovitých očí je pozorovaly s nezmenšeným klidem. Jeden odpověděl. „Lod' přijít Nahoře my hlavy tady,“ řekl Hromotluk. „Přijít, podívat, odejít.“

„Jste v nebezpečí. Prosím tě, vysvětli jim to.“ Hromotluk překládal. Nejstarší zvedl ruku k sochám, které se nad nimi tyčily, a odpověděl. „Hisa místo. Noc přijít. My spát, snít oni jít, snít oni jít.“

Druhý ze starších promluvil. Z jeho úst se ozvalo lidské jméno: Bennett; a další: Lukas. „Bennett,“ opakovali ozvěnou nejbližší okolo sedící. „Bennett, Bennett, Bennett.“

Mumlání přesáhlo kruh, pohybovalo se rozsáhlým shromážděním jako vítr.

„My ukrást jídlo,“ řekl Hromotluk s hisovským úšklebkem. „My naučit krást dobře. My ukrást vy, vy bezpečí.“

„Pušky,“ protestovala Miliko. „Pušky, Hromotluku.“

„Vy bezpečí.“ Hromotluk se odmlčel, aby zachytil něco, co řekl jeden ze Stařešinů. „Udělat vy jména: říkat ty On-přijít-znovu; říkat ty Ona-natahovat-ruce. To-he-me; Mihan-tisar. Vy duch dobrý. Vy bezpečí jít sem. Miluji vás. Bennett-člověk, on učit my snít lidské sny; teď vy přijít my učit vy hisa sny. My milovat vy, milovat vy, To-he-me, Mihan-tisar.“

Nevěděl, co říct, jenom se díval nahoru na obrovské sochy, které hleděly kulatýma očima do nebes, díval se kolem sebe na shromáždění, připadalo mu, že se táhne po celém horizontu, a na chvíli uvěřil, že je to možné, že tohle místo, které jim nahání hrůzu, by mohlo zastrašit nepřítele, který sem přijde.

Stařešinové začali zpívat, melodie přeskočila na nejbližší, a pak do vzdálenějších a vzdálenějších řad. Těla se začala kolébat, poddávala se rytmu.

„Bennett...,“ ozývalo se zas a znovu.

„On učit my snít lidské sny... říkat ti On-znovu-přijít.“

Emilio se zachvěl, položil Miliko ruku kolem ramen, utápěli se v otupujícím ševelení, které znělo jako lehké dotyky kladiva na bronzu, jako vzdychání nějakého obrovského nástroje, které zaplňovalo celá zšeřelá nebesa.

Slunce se nachýlilo. S hasnoucím světlem přišel chlad a píseň přerušil vzdech z nespočetných hrdel. S příchodem hvězd si hisové začali ukazovat po nebi, ozývaly se tiché výkřiky radosti.

„Říkat ona Ona-přijít-první,“ řekl jim Hromotluk, a jmenoval jim okolní hvězdy, jak je bystré oči hisů zahlédly a oni je zdravili jako vracející se přátele. Jít-společně; Přijít-v-jaro; Ona-pořádtančit...

Zpěv znovu šeptem ožil, teď v moll, a těla se kolébala.

Dolehlo na ně vyčerpání. Miliko měla skelný zrak; snažil se ji držet a sám zůstat vzhůru, ale hisové klímbali taky, a Hromotluk je pohladil, dal jim najevo, že mohou odpočívat.

Usnul, po nějaké době se probudil, a vedle nich bylo položené jídlo a pití. Posunoval si masku, aby se najedl a napil, střídavě jedl a dýchal. Mezi množstvím spáčů se místy zavrtělo několik probuzených a v té hodině snění a míru uspokojovalo normální potřeby. Také pocítil nutkání, a proklouzl rozsáhlým ležením na okraj, kde spali další lidé, za kterými hisové vykopali úzké sanitární jámy. Chvilí postál na okraji tábora, dokud nepřišli další a dokud si neuvědomil čas, protože se dlouho díval na sochy, na hvězdnaté nebe a na spící ležení.

To byla hisovská odpověď. Byli tady, seděli pod nebesy, říkali nebi a svým bohům... podívejte se na nás... Máme naději. Věděl, že se chová jako blázen; ale přestal se o sebe bát, dokonce i o Miliko. Čekali na sen, všichni; a jestli lidé obrátí pušky na něžné snílky z Dolny, pak už nezůstane vůbec žádná naděje. Tak je, na počátku hisové odzbrojili... prázdnýma rukama. Vrátil se k Miliko, Hromotlukovi a Stařešinům, podivně věřil, že jsou v bezpečí, zcela mimo život a smrt, že tahle socha tady byla po věky a čekala tu dávno předtím, než přišli lidé, a hleděla do nebes.

Usadil se vedle Miliko, lehl si a díval se na hvězdy, přemýšlel, co mají na vybranou.

A ráno přistála loď.

Mezi desítkami tisíc hisů nenastala žádná panika. Nenastala ani mezi lidmi, kteří mezi hisy seděli. Emilio vstal, ruku v ruce s Miliko, a pozoroval dosedání lodi, přistávací sondu, daleko na druhé straně údolí, kde mohla najít prázdné místo.

„Měl bych si jít s nimi promluvit,“ řekl přes Hromotluka Stařešinům.

„Ne mluvit,“ odpověděl zprostředkovaně Nejstarší. „Čekat. Snít.“

„Zajímá mě,“ řekla Miliko, „jestli opravdu chtějí strhnout i Dolnu do situace, která je na stanici.“

Vstali další lidé. Emilio s Miliko se posadili a celé shromáždění se zase začalo usazovat, aby čekali.

A po dlouhé době se ozval vzdálený hlas reproduktoru.

„Tady jsou lidé,“ zaduněl kovový hlas přes pláň. Jsme z nosiče Afrika. Ten, kdo velí, ať laskavě předstoupí a prohlásí se.“

„Nedělej to,“ prosila ho Miliko, když se pohnul, že vstane. „Mohli by střílet.“

„Mohli by střílet, kdybych s nimi nešel promluvit. Přímo do tohoto zástupu. Mají nás v hrsti.“

„Je tam Emilio Konstantin? Mám pro něho zprávu.“

„My víme, jaké jsou to zprávy,“ zamumlal, a když Miliko začala taky vstávat, chytil ji za ruce. „Miliko - chci tě o něco požádat.“

„Zůstaň tady. Já půjdu; chtějí jedno - aby základna znovu fungovala. Nechám tady ty, kteří kvůli Poreyovi neodejdou; je to většina. Potřebuju tě tady, abys na ně dohlédla.“

„To jsou výmluvy.“

„Ne. Ano. Abys je vedla. Bojovala ve válce, jestli na ni dojde. Abys zůstala s hisy a varovala je a nepouštěla do tohoto světa cizince. Komu jinému bych mohl důvěřovat, že to dokáže? Komu jinému budou hisové rozumět, jako rozumějí mně a tobě? Ostatním zaměstnancům?“ Zavrtěl hlavou, hleděl do jejích tmavých očí. „Je to způsob, jak bojovat. Jako to dělají hisové. A já se vrátím, jestli to chtějí. Myslíš, že tě chci opustit? Ale kdo jiný to má udělat? Uděláš to pro mě?“

„Rozumím ti,“ řekla chraptivě. Vstal. Ona taky, objala ho a políbila tak dlouze, že teď pro něj bylo daleko těžší odejít, než před chvílí. Ale nakonec od něj ustoupila. Vytáhl z kapsy pistoli a podal ji Miliko. Znovu zaslechl hluk reproduktorů. Vyzývali je, zpráva se opakovala. „Štáb!“ zakřičel přes shromáždění. „Rozkřikněte to. Chci nějaké dobrovolníky.“

Ozval se křik. Přišli, prodírali se z nejvzdálenějšího okraje shromáždění, z jednoho velitelství základny a z dalšího, i z hlavní základny. Chvíli to trvalo. Vojáci, kteří během výzvy postoupili dopředu, počkali, protože ten pohyb určitě zahlédli, čas a síla byly na jejich straně.

Přiměl štáb, aby se k vojákům obrátili zády, a zástup se uzavřel, počítali, že by mohli být zaměřeni skopy. Hisové nablízku vzhledli, kulaté oči plné zájmu.

„Chtějí lidi,“ řekl potichu. „Opravit sabotáže. Kvůli ničemu jinému tady být nemůžou. Potřebují silné zázemí. Postarat se o zásoby.

Možná že je zajímavá jenom hlavní základna, protože ostatní nemůžou používat. Myslím, že po K nemůžeme žádat, aby se vrátili a snesli víc, než co zkusili od Poreye předtím. Je to otázka času, vydržet, mít dost lidí, abychom mohli zastavit nějaké akce proti Dolně - nebo možná prostě přežít. Rozumíte mi. Podle mého odhadu chtějí mít dobře zásobené lodě a stanici, a když to dostanou - my něco ušetříme. Počkáme, až se věci na stanici vyjasní, a zachráníme, co se dá. Z každé jednotky chci nejsilnější, největší chlapy, kteří můžou dělat nejvíc, nejvíc snesou a dovedou se ovládat... polní práce, nevím, co ještě. Možná verbování. Nevíme. Potřebujeme asi šedesát lidí z každé základny, myslím, že asi tolik můžou nabrat.“

„Ty jdeš?“

Přikývl. Jones a další ze štábu taky neochotně kývli. „Já půjdu,“ řekla Ito; všichni ostatní správci základen se dobrovolně přihlásili. Zavrtěl hlavou. „Radši ne,“ řekl. „Všechny ženy zůstanou tady pod velením Miliko. Všechny. Žádné dohadování. Vyklouzni ven a rozhlas to. Asi šedesát dobrovolníků z každé základny. Pospěšte si. Nebudou tam čekat věčně.“

Rozběhli se.

„Konstantine,“ řekl znovu kovový hlas. Podíval se tím směrem a daleko za usazeným shromážděním rozeznal ozbrojené postavy. Uvědomil si, že přece jenom mají skopy a vidí ho jako na dlani. „Dochází nám trpělivost.“

Zdržel se, aby ještě jednou políbil Miliko, a uslyšel, jak Hromotluk vedle něho cosi dlouze překládá Stařešinům. Vyrazil táborem k vojákům. Mezi usazenými hisy se začali proplétat další lidé, aby se k němu připojili.

A nebyl to jenom štáb a dělníci. Přišli lidé z K, ve stejném počtu jako ostatní. Došel na okraj shromáždění a zjistil, že je za ním Hromotluk, s množstvím nejstatnějších hisovských mužů.

„Vy s námi nemusíte chodit,“ řekl jim.

„Přítel,“ řekl Hromotluk. Muži z K neřekli nic, ale nedávali najevo, že by se chtěli vrátit.

„Díky,“ řekl.

Už byli vojákům jasně na dohled, na samém okraji shromáždění. Opravdu to byli vojáci z Afriky; rozeznal nápis. „Konstantine,“ řekl důstojník přes mikrofon. „Kdo sabotoval základnu?“

„Já jsem to nařídil,“ zakřičel. „Jak jsem měl vědět, že sem nepřijde Unie? Dá se to spravit. Máme součástky. Vezmu je, jestli nás chcete zpátky.“

„Co se to tu děje, Konstantine?“

„Posvátné místo. Svatyně. Zjistíte, že na mapách je to označeno jako Zakázané území. Dal jsem dohromady četu. Jsme připraveni se vrátit a opravit stroje. Naše nemocné necháme s hisy. Dáme do provozu hlavní základnu, až se dozvíme, že hrozba útoku nahoře určitě pominula. Další základny jsou experimentální a zemědělské a nevyrábějí pro vás nic užitečného. Tahle četa stačí na to, aby uvedla do provozu hlavní základnu.“

„Už zase si kladeš podmínky, Konstantine?“

„Převezete nás zpátky na základnu a připravíte seznam zásob; postaráme se, abyste dostali, co potřebujete, rychle a beze zmatku. Naše ani vaše zájmy nebudou poškozeny. Hisovští dělníci budou s námi spolupracovat. Dostanete všechno, co chcete...“

Na druhé straně se rozhostilo mlčení. Chvíli se nikdo nepohnul.

„Vezměte ty chybějící součástky, pane Konstantine.“

Otočil se, pokynul rukou. Jeden z jeho štábu, Haynes, se vrátil a vzal s sebou čtyři lidi.

„Jestli vám něco bude chybět, nehledejte to příliš dlouho, pane Konstantine.“

Nehýbal se. Jeho lidé to slyšeli. To stačilo. Stál a pozoroval podrobnosti - vojáků bylo deset, měli pušky - a za nimi seděla přistávací sonda, ježila se zbraněmi, některé mířily jejich směrem; v otevřeném poklopu stáli další vojáci. Mlčení se protahovalo. Snad předpokládali, že se teď zeptá na ty novinky a propadne šoku, až se dozví o vraždě, o smrti své rodiny. Toužil to vědět, a nezeptal se. Neudělal žádný pohyb.

„Pane Konstantine, váš otec je mrtev; váš bratr je považován za mrtvého; vaše matka zůstala naživu v bezpečně uzavřené oblasti pod ochranným dohledem. Kapitán Mazian vám vyslovuje soustrast.“

Vztek mu rozpálil tváře, takové mučení ho rozzuřilo. Požadoval, aby ti, kdo půjdou s ním, se uměli ovládat. Zůstal klidný jako kámen, čekal, až se vrátí Haynes a ostatní.

„Rozuměl jste mi, pane Konstantine?“

„Že se poroučím,“ řekl, „kapitánovi Mazianovi a kapitánovi Poreyovi.“

Pak nastalo ticho. Čekali. Nakonec se Haynes se svými lidmi vrátil, nesli velkou část výstroje. „Hromotluku,“ řekl potichu, a podíval se na hisu, který stál se svými kamarády nablízku. „Bylo by lepší, kdybys šel na základnu pěšky, jestli budeš chtít přijít. Lidé poletí na lodi, rozumíš. Jsou tam muži-s-puškami. Hisové můžou jít pěšky.“

„Jít rychle,“ souhlasil Hromotluk. „Vystupte dopředu, pane Konstantine.“

Vystoupil klidně před ostatní. Vojáci ukročili stranou a sledovali jejich postup s nachystanými zbraněmi. A ze zástupu kolem pilíře se tiše, zpočátku jako vánek, pozvedlo broukání a pak zpěv.

Narůstal, dokud neotřásal vzduchem. Emilio se ohlédl, bál se reakce vojáků. Stáli vedle nich, nehybní, pušky v rukou. Museli cítit, jak jich je najednou málo, přes všechnu výzbroj a pancíře.

Zpěv sílil, už to byla hysterie, živel. Při té písni se kolébaly tisíce hisovských těl, jako předtím se kolébala pod nočním nebem.

On-přijít-zpátky. On-přijít-zpátky.

Slyšeli to, jak se blížili k lodi, k zejícímu nákladovému prostoru, kde je obklopili další vojáci. Byl to zvuk, který mohl zatřást i Nahoře, byla to zpráva, kterou noví vlastníci nemohli slyšet rádi. Ta síla ho unášela, myslel na Miliko, na svou zavražděnou rodinu... Co měl, to ztratil, a šel s prázdnýma rukama, jako hisové, k útočníkům.

Kniha pátá

1

Pell: modrý dok: na palubě LSZ 1 Evropa;11/29/52

Signy se opřela v křesle u poradního stolu Evropy, zavřela na chvíli oči a položila si nohy na sedadlo vedle sebe. Klid měl krátké trvání. Ukázal se Tom Edger s Edem Poreyem, sedli si ke stolu. Otevřela jedno oko a pak druhé, paže pořád založené. Edger se posadil za jejími zády, Porey na sedadlo, které jí vzal zpod nohou. Unaveně se zmohla na zdvořilé gesto, shodila nohy na podlahu a opřela se o stůl, tupě hleděla na protější stěnu, vzdálena jakékoli konverzace. Vešel Keu a posadil se, v patách za ním Mika Kreshov, posadil se mezi ni a Poreye. Sungův Pacifik byl pořád venku na patrole, nešťastní kapitáni riderů ze všech lodí byli pod jeho velením a v nepřetržité službě, ve směnách dokovali kvůli střídání posádek. Neopustí stráž, ať bude obléhání jakkoli dlouhé. Po lodích Unie ani slechu, i když věděli, že tam venku jsou. Byla tam jenom jedna loď, drobeček jménem Kladivo, obchodní plavidlo, o kterém si byli jisti, že vůbec obchodní není, potloukalo se na okraji soustavy a vysílalo propagandu... a byla to dálková loď, mohla skočit rychleji, než by ji dostali na dostřel. Pozorovatel. Věděli to. Možná tu byl ještě jeden špión, loď jménem Labutí oko, obchodní jako Kladivo, které vůbec neobchodovalo, a ještě jedna loď, jejíž jméno vůbec neznali, duch, který se na dálkovém skanu střídavě ukazoval a zase mizel, to by mohla docela dobře být válečná loď Unie - možná víc než jedna. Malé lodě, které zůstaly v soustavě, udržovaly doly v chodu a držely se daleko od Pellu a od toho, co se dělo na okrajích, zoufalí obchodníci si hleděli

svého bez ohledu na celou tu ponurou záležitost, bez ohledu na nepřítomnost dálkových lodí, na flotilu, která se zjevovala kolem okraje soustavy, na hlídkující loď, které z nich nespouštěly oči.

Stejně tak stanice, která se snažila některé sekce normalizovat, mezi obyvateli se pohybovali službu konající vojáci a vojáci s propustkami. Velení Flotily muselo propustky vydávat. Neexistovalo, aby vojáky nebo posádky měsíce drželi v doku, když životní prostor na nosičích byl spartánsky stísněný a luxus Pellu na dosah.

A to mělo své specifické problémy.

Vešel Mazian, bez poskvrnky jako vždycky. Posadil se. Rozprostřel na stole před sebou papíry... rozhlédl se. Naposled a nejdéle jeho pohled prodléval na Signy. „Kapitánko Malloryová. Myslím, že bude nejlépe, když jako první přijde na řadu vaše hlášení.“

Nespěchavě sáhla po papírech před sebou, vstala, k tomu se sama rozhodla. „11/28/52 ve 2314 hodiny jsem na této stanici vstoupila do čísla 0878 modrá, obytné číslo v omezené sekci, jednala jsem na základě oznámení, které mi přišlo na stůl, měla jsem s sebou svého velitele, majora Disona Janze, a pod svým velením dvacet ozbrojených vojáků. Na místě jsem objevila poručíka Benjamina Gofortha, seržanta Bila Mysose, oba z Evropy, a dalších čtrnáct lidí z vojska, kteří obývali tento čtyřpokojový byt. Zjistili jsme drogy a tvrdý alkohol. Vojáci a důstojníci v bytě proti našemu vstupu a zásahu slovně protestovali, ale vojíní Mila Erton a Tomas Centia byli opilí do takové míry, že nebyli schopni rozeznat své nadřízené. Nařídila jsem prohlídku celého místa, během níž byli objeveni další čtyři lidé, muž ve věku dvacet čtyři let; muž ve věku třicet jedna let; muž ve věku dvacet devět let; žena ve věku devatenáct let, civilisté; nebyli oblečeni a vykazovali známky popálenin a dalšího násilí, byli zamčení v jednom pokoji. V druhém pokoji byly bedny, které obsahovaly tvrdý alkohol a léky, které pocházely ze staniční lékárny a byly tak označeny; dále tam byla krabice, obsahující sto třináct kusů šperků, další obsahovala jedno sto padesát osm souprav civilních průkazů Pellu a kreditních karet. Byl tam taky písemný záznam, který jsem připojila k hlášení, obsahuje seznam cenných položek a jména dvaapadesáti vojáků a členů posádek Flotily, kromě přítomných v bytě, ke jménům byly připojeny cenné položky. S těmito nálezy jsem konfrontovala poručíka Benjamina Gofortha a požádala ho o vysvětlení. Jeho slova byla: Jestli se chceš šábnout, není potřeba dělat rozruch. Jaký

podíl bereš? Já: Pane Goforth, jste zatčen; vy a vaši společníci budete předvedeni ke svým kapitánům, aby vás potrestali; je pořizován záznam a bude použit při trestním řízení. Poručík Goforth: Zasraná svině. Zasraná zkurvená svině. Řekni, kolik chceš. V té chvíli jsem se s poručíkem Goforthem přestala dohadovat a střelila ho do břicha. Záznam ukáže, že ve stejné chvíli stížnosti jeho společníků ustaly. Moji vojáci je pozatýkali bez dalších incidentů a vrátili je na nosič Evropa, kde zůstali pod dohledem. Poručík Goforth zemřel na místě poté, co se podrobně vyzpovídal, záznam je připojen. Nařídila jsem věci z bytu doručit na Evropu, což se stalo. Nařídila jsem civilistům z Pellu, aby odešli, když jsme důkladně prověřili jejich identifikace a důrazně je varovali, že budou zatčeni, jestliže se jakékoli podrobnosti o této záležitosti objeví na veřejnosti. Vrátila jsem byt do staničních záznamů, jakmile byl kompletně vyklizen. Konec hlášení. Dodatky jsou připojeny.“

Mazian se nepřestal mračit. „Vy jste pozorovala, že poručík Goforth byl opilý?“

„Podle mě pil.“

Lehce mávl rukou, naznačil jí, aby si sedla. Udělala to, se zamračením se opřela o opěradlo. „Opomněla jste uvést, jaké přesně důvody vás vedly k té exekuci. Bylo by vhodné, kdybyste se k nim vyjádřila, v zájmu vyjasnění celé záležitosti.“

„Odmítl uznat, že je zatčen, a to nejen majorem, ale i kapitánem Flotily. Jednal tak veřejně. Moje reakce byla přiměřená.“

Mazian pomalu přikývl, stále byl zachmuřený. „Cenil jsem si poručíka Gofortha; a ve Flotile je běžná praxe, kapitánko Malloryová, že máme určité pochopení pro to, aby vojáci nebyli podrobeni tak přísné kázni jako posádka. Tahle... exekuce, kapitánko, vkládá těžké břemeno na ostatní kapitány, kteří jsou nuceni k tomu, aby rozhodovali podobně extrémně. Nutíte je, aby byli stejně tvrdí vůči svým vojákům a posádce... nebo aby otevřeně projevíli s vámi nesouhlas tím, že vojáký propustí s důtkou, kterou by si takové jednání normálně zasluhovalo; a v tom případě by se zdálo, že jsou nemístně shovívaví.“

„Jde o neuposlechnutí rozkazu.“

„Tak zní záznam a tak bude stížnost předložena. Vojáci, kteří půjdou před vojenský soud za to, že neuposlechli rozkazu, dostanou

nejpřísnější tresty; přihlížející budou obviněni z menších poklesků a budou propuštěni.“

„Budou obviněni z úmyslného a vědomého narušování bezpečnosti a z toho, že přispívali k nebezpečné situaci. Zavádím nový systém karet, pane, ale ty staré jsou pořád ještě ve velkých oblastech stanice platné, a personál v tom bytě byl přímo zapojen do černého trhu s průkazy, což moji operativu poškozovalo.“

Ostatní zamumlali na protest a Mazian se zamračil ještě víc. „Ocitla jste se v situaci, na kterou se možná nedalo bezprostředně reagovat jinak, než se stalo. Ale upozorňuji vás, kapitánko Malloryová, že se objevily jiné výklady, které poškozují morálku ve Flotile: fakt, že se tam nezatýkali žádní lidé z Norska a nikdo z nich nebyl na tom neblahém seznamu. Někdo by mohl poukazovat na to, že se jednalo o neoficiální oznámení, které se k vám doneslo díky rivalitě mezi vašimi vojáky.“

„Nikdo z personálu Norska neměl s tou věcí nic společného.“

„Jednala jste mimo rámec své pravomoci. Vnitřní bezpečnost je v pravomoci kapitána Keua. Proč nebyl o razii předem informován?“

„Protože se netýkala vojáků Indie.“ Podívala se přímo do zamračeného obličeje Keua a na ostatní, a zpátky na Maziana. „Nevypadalo to na velkou operaci.“

„Přesto vaši vojáci ze sítě unikli.“

„Nebyli do ní zapleteni, pane.“

Chvilí bylo třeskuté ticho. „Jste velmi spravedlivá, vidíte?“

Naklonila se dopředu, dlaně na stole, a hleděla Mazianovi tvrdě do očí. „Nedovolím svým vojákům přespávat na stanici a udržuju si přesný přehled o tom, co kde dělají. Vím, kde byli. A žádný personál z Norska nebyl do toho obchodu zatažený. Když už mám skládat účty, ráda bych zdůraznila: neschvalovala jsem všeobecné propustky, když se navrhovaly poprvé, a byla bych ráda, kdyby se toto rozhodnutí revidovalo. Vojáci pod disciplínou jsou na jedné straně přetěžování a na druhé straně příliš uvolňování - necháme je stát, dokud nepadají únavou, a pouštíme je, dokud nepadají chlastem - to je současná politika, kterou jsem svému personálu nedovolila. Hlídky jsou rozvržené na rozumnější hodiny a propustky jsou omezené na úzký rozsah doků pod přímým dohledem mých důstojníků, a vojáci mají

povolený jenom velmi krátký čas. Personál Norska s touto situací nemá nic společného.“

Mazian ji probodával očima. Pozorovala, jak se mu nadouvá chřípí. „Čeká nás dlouhá cesta zpátky, Malloryová. Vždycky jste byla tyran se zakrvavenýma rukama. Tak se vám říká. Víte to?“

„To je docela možné.“

„Na Eridu jste zastřelila jednoho vlastního vojáka. Na dalšího jste nařídila jedné jednotce zahájit palbu.“

„Norsko má svoje standardy.“

Mazian nabral dech. „Ostatní lodě taky, kapitánko. Vaše způsoby možná fungují na Norsku, ale naše jednotlivá velení mají odlišné požadavky. Pracovat nezávisle je něco, v čem vynikáme; dělali jsme to příliš dlouho. Teď já odpovídám za stmelení Flotily a za to, že bude znovu akceschopná. Objevilo se šílenství nezávislosti, které vyhnalo Tibet a Severní pól ven, místo aby se pohybovaly směrem, který jsem jim určil. Dvě lodi jsou mrtvé, Malloryová. Teď jste mi předvedla situaci, kdy se jedna loď odliší od ostatních a pak provede nezávislou akci na potlačení nepochybně nezákonné činnosti, do které jsou zapleteny všechny ostatní posádky Flotily. Povídá se, že ten seznam měl ještě jednu stranu, víte to? A ta že byla zničena. To kazí morálku. Uznáváte to?“

„Chápu ten problém; lituji toho; popírám, že někdo zničil další stránku a odmítám vývody, že moje vojáky k ohlášení situace motivovala žárlivost. Vrhá to na ně špatné světlo, což odmítám.“

„Vojáci Norska budou mít stejný harmonogram jako zbytek Flotily.“

Pevně se opřela o stůl. „Takový režim podle mě plodí vzpoury, a teď mi nařizujete, abych ho napodobila?“

„Při práci v této společnosti, Malloryová, není destruktivním prvkem ten zanedbatelný černý obchod, o který šlo, a který reálně probíhá vždycky, když se vojáci dostanou ven z lodi, ale závěr, že si jeden důstojník a jedna loď dělají, co chtějí, a jednájí proti ostatním lodím. Rozvratnická činnost. To si nemůžeme dovolit, Malloryová, a to nebudu tolerovat, ať tomu říkáte, jak chcete. Flotila má jenom jednoho velitele... nebo máte jiný názor?“

„Přijímám rozkaz,“ zamumlala. Mazianova pýcha, vždycky tak citlivá Mazianova pýcha. Došli na hranici, která nesměla být překro-

čena, když jeho oči dostaly takový výraz. Bylo jí špatně od žaludku, vřela v ní touha něco rozbít. Mlčky se posadila.

„Problém morálky existuje,“ pokračoval Mazian klidněji, sám se usazoval s jedním z těch uvolněných, teatrálních gest, která používal, když opouštěl téma, o kterém se rozhodl, že se o něm nebude dál dohadovat. „Není fér nechat to jenom na Norsku. Odpuštěte mi to. Je mi jasné, že máte kus pravdy... ale všichni pracujeme v obtížné situaci. Venku je Unie. Víme to. Pell to ví. Vojáci to taky určitě vědí, ale nevědí všechno, co víme my, a to jim ničí nervy. Užívají si, co můžou. Na stanici vidí špatnou situaci: nedostatkové zboží, černý trh bují - a civilisté jsou nepřátelští, to je nejhorší. Nemají pochopení pro operace, které podnikáme k jejich záchraně. A i kdyby pochopení měli, je tu pořád flotila Unie, která sedí tam venku a čeká na svou chvíli, kdy zaútočí; je tam ten známý hlídač Unie, se kterým nemůžeme nic dělat. Ani s normalizací dokování na stanici. Začínáme si jít vzájemně po krku... a copak přesně v tohle Unie nedoufá, protože jenom tím, že nás tu bude držet bez možnosti uniknout, vyhnijeme? Nechtějí se s námi utkat v otevřeném konfliktu; to by je přišlo draho, dokonce i kdyby nás vylákali. A oni nechtějí riskovat, že se jim rozprchneme a vrátíme se jako gerila... protože je tu Cyteen, že; je tu jejich kapitál, příliš zranitelný, jestliže se jeden z nás rozhodne napadnout ho. Vědí, co mají v rukou, jestliže odsud vyklouzneme. Tak zůstávají sedět na místě. Udržují nás v nejistotě. Doufají, že tu zůstaneme s falešnou nadějí a oni nám poskytnou dost klidu, aby nám stálo za to ani se nehnout. Hrají hazard; pravděpodobně sbírají síly, když teď vědí, kde jsme. A mají pravdu... potřebujeme si odpočinout, mít útočiště. To je pro vojáky nejhorší, ale jak jinak to zvládneme? Máme problém. A já navrhuji dát našim chybujícím vojákům ochutnat nějaké potíže, něco, co by je probralo a nás přesvědčilo, že jsou pořád pohotová k akci. Potřebujeme nějaké zásoby, kterých má Pell nedostatek. Malé lodě nám z opatrnosti nelezou do cesty... nemůžou utíkat ani rychle, ani daleko. A doly mají další věci, zásoby, kterými lodě podporují. Pošleme na hlídku ještě jeden nosič.“

„Po tom, co se stalo Severnímu pólu -,“ zamumlal Kreshov.

„S odpovídajícími bezpečnostními opatřeními. Na stanici budeme ostatní nosiče udržovat v pohotovosti a nebudeme odbočovat příliš daleko ze zákrytu. Je tu kurs, který může nosič zavést blízko k dolům a nezavádět ho daleko od úkrytu. Kreshove, vy máte obdivu-

hodný smysl pro opatrnost, tak to bude váš úkol. Získáte zásoby, které potřebujeme, a udělíte jim tam pár lekcí, jestli to bude nezbytné. Malé agresivní akce z naší strany uspokojí vojáky a vzpruží morálku.“

Signy si kousala ret, nakonec se naklonila dopředu. „Já se na to hlásím dobrovolně. Nechte Kreshova sedět tady.“

„Ne,“ řekl Mazian a rychle zvedl ruku, aby ji uklidnil. „Ne že bych vás odmítal, to zdaleka ne. Ale vaše práce tady je životně důležitá a odvádíte ji skvěle. Atlantik je na hlídce. Shání do řady nějaké nákladní lodě a obnovuje staniční dopravu. Nějakého odstřel, jestli budeš muset, Miko. Ty tomu rozumíš. A zaplat' jim certifikáty Společnosti.“

Všichni se zasmáli. Signy zůstala vážná. „Kapitánko Malloryová,“ řekl Mazian, „vypadáte nespokojeně.“

„Střílení mě deprimuje,“ řekla cynicky. „Stejně jako pirátství.“

„Další zásadní debata.“

„Než podnikneme takové rozsáhlé operace, ráda bych viděla, že se snažíme povolat do služby všechny malé lodě, než abychom je odstřelovali. Stojí s námi proti Unii.“

„Takhle to nemůžete brát. V tom je velký rozdíl, Malloryová.“

„Na to by se mělo pamatovat... který z nich byl venku s námi. K těm lodím by se mělo přistupovat jinak.“

Mazian neměl náladu poslouchat její důvody, dnes ne. Tváře mu hořely a oči měl temné. „Dovolte, abych vydal rozkazy, drahá přítelkyně. Vezmeme to v úvahu. Každý obchodník v této kategorii dostane zvláštní privilegia, když bude dokovat na stanici; a my předpokládáme, že žádný obchodník z této kategorie nebude mezi těmi, kteří odmítají přiblížit se na naši výzvu.“

Přikývla, pečlivě z tváře vymazala odmítavý výraz. Bylo nebezpečné Maziana dráždit. Byl ohromně ješitný. Občas to převažovalo jeho lepší stránky. Udělá, co je rozumné. Vždycky to udělal. Ale vztek zůstával - dlouho.

„Rád bych zdůraznil jedno,“ ozval se hluboký hlas Poreye, „na rozdíl od očekávání kapitánky Malloryové, týkajícího se místní pomoci, máme problémy v operativě na Dolně. Emilio Konstantin luskne prsty a od svých dělníků dostane, co chce. Dává nám zásoby, které potřebujeme, a my se s tím spokojíme. Ale on čeká; jenom čeká; a ví, že zrovna teď je nepostradatelný. Jestli dostaneme ty malé

lodě na stanici, dostaneme další schopné lidi Konstantinova typu, jenomže budou s námi přímo tady, budou kotvit hned vedle našich lodí.“

„Není pravděpodobné, že Pellu uškodí,“ řekl Keu.

„A co když je někdo z nich unionista? Víme zcela jistě, že pronikli mezi obchodníky.“

„Tento bod stojí za úvahu,“ řekl Mazian. „Už jsem o tom přemýšlel... což je jeden důvod, kapitánko Malloryová, proč jen nerad podnikám tvrdé kroky při rekvirování nákladních lodí. Skrývají se v tom problémy. Ale potřebujeme zásoby, a některé nejsou běžně k dostání. Uděláme to, co budeme muset.“

„Tak jim dáme výstražný příklad,“ řekl Kreshov. „Zastřelíme toho bastarda. Je jenom otázkou času, kdy začne dělat potíže.“

„V současné době,“ řekl Porey pomalu, „Konstantin a jeho lidi pracují osmnáct hodin denně... efektivně, rychle, zručně, bez potíží. Jinými metodami bychom toho nedosáhli. Dá se o něm jednat, až to dokážeme bez něho.“

„Ví to?“

Porey pokrčil rameny. „Řeknu vám, čím držíme pana Emilia Konstantina v hrsti. Našli jsme místo, kde je soustředěná spousta Dolanů a zbytek lidských osídlenců. Tvoří jediný velký terč. A on to ví.“

Mazian přikývl. „Konstantin představuje minimální problém. Máme horší starosti. A to je druhá záležitost, kterou máme na stole. Jestli si dokážeme odpustit další razie na vlastní vojáky... radši bych se soustředil na záležitosti kolem zdejších rozvrtných živlů a staničního personálu, který se schovává.“

Signy zahořela tvář. Udržela hlas v klidu. „Nový systém se zavádí tak rychle, jak je to jenom možné. Pak Lukas spolupracuje. Do dnešního rána jsme identifikovali a kartami vybavili 14 947 lidí. Všichni podléhají naprosto novému systému karet, mají nové individuální kódy a na některých zařízeních hlasové zámky. Bylo by mi milejší udělat to důkladněji, ale Pell na to není vybavený. Kdyby byl, tak hlavně potom bychom neměli tyhle bezpečnostní problémy.“

„A možnost, že jste mohli dát kartu tomu Jessadovi?“

„Ne. Žádná rozumná možnost. Většina nebo všichni ti, kdo se schovávají, se stahují do bezkartových oblastí, kde jejich kradené karty pořád ještě fungují... prozatím. Najdeme je. Máme Jessadův

identifikační portrét a fotografie ostatních. Odhaduji, že bude trvat další týden nebo dva, než by mohl začít poslední záťah.“

„Ale všechny operační oblasti jsou prověřené?“

„Bezpečnostní opatření pro centrálu Pellu jsou k smíchu. Doporučila jsem rekonstrukci.“

Mazian přikývl. „Až stáhneme dělníky z oprav škod. Osobní bezpečnost?“

„Nejnápadnější výjimka je přítomnost Dolanů v uzavřené oblasti modré jedna čtyři. Vdova po Konstantinovi. Lukasova sestra. Je bezmocná, invalidní, a Dolané spolupracují ve všem, co jí slouží k dobru.“

„To je slabina,“ řekl Mazian.

„Mám k ní komlink. Plně spolupracuje při přidělování Dolanů do potřebných oblastí. Momentálně je užitečná, stejně jako její bratr.“

„Na chvíli,“ řekl Mazian. „Jsou ve stejné situaci.“

Další podrobnosti, statistiky, únavné záležitosti, které mohly být vyřízeny přes počítač. Signy se nepřestávala tvářit zachmuřeně, snažila se zvládnout bolest hlavy a krevní tlak, který jí roztáhl žíly v rukou, zatímco dělala puntičkářské poznámky a dělila se s ostatními o své statistiky.

Potraviny; voda; strojové součástky... nabírali plný náklad, každá loď, aby byli schopni ihned vyrazit, kdyby to bylo nutné. Opravit větší škody a začít s menšími opravami, které byly během operací směřujících k rozhodujícímu úderu dlouho odkládané. Dát loď naprosto do pořádku, ale zároveň Flotilu udržovat co nejpohyblivější.

Zásoby byly krušný problém. Týden za týdnem mizela naděje, že si některá odvážnější dálková loď troufne blíž. Měli sedm nosičů, obsadili stanici a planetu, ale pro zásobování měli jenom malé lodě s krátkým doletem, ony byly jediným zdrojem některých strojních zařízení - měly zásoby, které Flotila potřebovala, ale měli jich málo, jen pro svoje vlastní použití.

Byli tu namačkaní, v obležení, bez obchodníků, kteří by jim pomohli, bez dálkových lodí, které i v nejhorším období války létaly sem a tam. Teď nemohli doufat, že dosáhnou stanic u Zadních Hvězd... ze kterých zbylo jenom hodně málo, byly zakonzervované, obrané, některé pravděpodobně nestabilní dlouho, dlouho bez regula-

ce. Samotné válečné lodě nemohly podniknout skok s těžkým nákladem, který vyžaduje silnější konstrukce. Bez dálkových obchodníků byl Pell jedinou fungující stanicí, která jim zbyla, kromě samotného Solu.

Napadaly ji nepříjemné myšlenky, zatímco tam seděla, napadaly ji pravidelně od chvíle, kdy se operace na Pellu přestaly dařit. Chvillemi se podívala na Maziana, na drobný, přepracovaný obličej Toma Edgera. Edgerova Austrálie byla partnerem Evropy častěji než kdokoli jiný... tvořili starý, velmi starý tým. Edger byl druhý nejstarší, ona třetí; ale mezi druhým a třetím byla hluboká propast. Edger nikdy na radě nemluvil. Nikdy neměl co říct. Edger mluvil s Mazianem soukromě, podílel se na náplni porad, byl šedá eminence; dávno ho podezírala, že to tak je. Jestli v téhle kabině někdo opravdu věděl, co si Mazian myslí, byl to Edger.

Poslední stanice, pak už jenom Sol.

Takže byli tři, kdo věděli, uvažovala zachmuřeně, a neřekla k tomu ani slovo. Urazili dlouhou cestu... od Flotily Společnosti k tomuhle. Bude to ohromné překvapení pro ty bastardy ze Společnosti na Zemi a stanici Sol, že se jim válka přestěhovala těsně za dveře... že zabrali Zemi stejně jako Pell. A sedm nosičů to mohlo podniknout, proti planetě, která se vzdala hvězdných letů, která, jako Pell, měla jenom malé lodě na krátké tratě a pod svým velením několik bojových plavidel uvnitř soustavy... a s Uníí, která by jim byla v patách. Byl to skleník, Země. Nemohla bojovat... a vyhrát.

Tohle jí spánek neukrádalo. Ani by to nepřipustila. Víc a víc byla přesvědčena, že celá operace Pell byla obchod, že Mazian možná dělal přesně to, co mu celou dobu radila, zaměstnával vojáky, zaměstnával dokonce svoji posádku a kapitány, zatímco skutečná operace tady se týkala Dolny a toho, co navrhoval provést s doly a malými loděmi, shromažďování zásob, oprav, třídění staničního personálu pro identifikace a pochytní těch, kdo se schovávali, kteří mohli vyplout na hladinu a mohli snadno a lehce přejít k Unii. Její práce.

Jenomže tu nebyli žádní obchodníci, kteří by se dali nutit do povinné dopravy, a žádný nosič nenechal ze sebe udělat uprchlickou loď. Nemohl. Neměl místo. Nebylo divu, že Mazian nemluvil, že odmítal říct cokoli o kontingenčních plánech, které, pod početnými záminkami, se už dostávaly do operativy. Scénář se rýsoval: staniční počítač bude k ničemu, protože všichni budou mít nové počítačové

klíče; základnu na Dolně uvrhnou do chaosu odstraněním jediného člověka, který ji držel pohromadě, a pak bude následovat poprava všech těch shromážděných lidí a Dolanů, takže Dolané už nikdy nebudou pro lidi pracovat; stanici navedou na sestupný orbit; a oni sami budou uhánět, ke skokovému bodu kryti malými loděmi, které mohly sloužit jenom jako navigační riziko. Skok k Zadním Hvězdám, a v rychlém sledu další skok, k samotnému Solu...

Zatím se Unie bude muset rozhodnout, jestli zachránit stanici plnou lidí a základnu a potlačit chaos na Dolně, který by mohl vyhladovět stanici včetně zachránců... nebo nechat Pell zemřít a jít do útoku nezatížená, za zády by jí nezůstala žádná základna bližší než Viking... ten je velmi, velmi daleko od Země.

Bastarde, uctila Maziana v duchu, s pohledem zpod obočí. Pro Maziana bylo typické, že myslel o několik tahů dopředu a myslel na nemyslitelné. Byl nejlepší. Vždycky byl. Usmála se na něho, když je krmil suchými, přesnými rozkazy o katalogizaci, a cítila uspokojení, že vidí velkého Maziana, jak na chvíli ztratil nit svých myšlenek. Vzpamatoval se, pokračoval, chvílemi se na ni nejistě podívala pak pokračoval srdečněji.

Takže teď už jistě byli tři, kdo věděli.

„Budu k vám upřímná,“ řekla mužům a ženám, kteří klečeli a postávali ve zbrojnici na spodní palubě, jediném místě na Norsku, kam mohla svolat většinu vojáků bez toho, aby si překáželi ve výhledu, namačkaní rameno na rameni. „Nejsou z nás moc nadšení. Mazian sám není nadšený způsobem, jakým řídím tuhle loď. Zdá se, že nikdo z vás není na seznamu. Zdá se, že nikdo z nás není zatažený do černého trhu. Zdá se, že ostatní posádky mají na vás i na mě dopal, a povídá se cosi o čachrování se seznamem, že to bylo účelové vytipování, které způsobila nějaká rivalita v černém trhu mezi Norskem a ostatními loděmi... Ticho! Takže mám rozkazy shora. Dostanete propustky, podle stejného harmonogramu a za stejných podmínek jako ostatní vojáci; dostanete podle jejich harmonogramu také povinnosti. Nebudu to komentovat, jenom chci ocenit, že jste odvedli skvělou práci; a řeknu vám ještě dvě věci: jsem hrdá na celou loď, protože do toho bordelu v modré sekci nebylo zapleteno žádné jméno z Norska; a druhá věc... požádám vás, abyste se vyhnuli hádkám s jinými jednotkami, ať se povídá co chce a ať vás provokují jak chtějí. Zjevně se

tu objevily nějaké silné tlaky, které se týkají mě osobně. Zjevně... no, nebudu to říkat nahlas. Otázky?“

Naprosté ticho. Nikdo se nepohnul.

„Věřím, že tuhle zprávu sdělíte střídajícím hlídkám dřív, než jim to budu moci říct osobně. Omlouvám se, osobně se omlouvám za to, že někdo podsouvá takové špinavosti lidem pod mým velením. Rozchod.“

Pořád se nikdo nepohnul. Otočila se na podpatku, šla pryč k výtahu, na hlavní patro a do svého oddělení.

„Hodit je přes palubu,“ zamumlal jí jakýsi hlas v patách. Na místě ztuhla.

„Norsko!“ zakřičel kdosi; a další; „Signy!“ Ve chvíli burácela celá loď.

Znovu vykročila k otevřenému výtahu, zhluboka a spokojeně se nadechla, přestože nepatrně zakolísala v kroku. Správně, hodit ho přes palubu, pokud Konrád Mazian bude chtít vztáhnout ruku na Norsko. Začala s vojáky; Di Janz jim také bude mít co říct. To co ohrožovalo morálku Norska, ohrožovalo životy, ohrožovalo reflexy, které pěstovali po léta.

A její hrdost. Tu taky. Hořela ve tváři, když vpochodovala do výtahu a stiskla knoflík. Výkřiky ozývající se koridory byly balzámem na její hrdost, která byla, jak připustila, stejně obrovská jako Mazianova. Poslouchat rozkazy, jistě; ale vypočítala si to tak, aby na vojáky a na svou posádku udělala dojem; a nikdo jí nemohl dávat rozkazy a vědět přitom, co se děje přímo v Norsku. Ani Mazian to nevěděl.

2

I.

Pell: sektor zelená devět; 1/6/53

Dolan byl znovu s ním, malý hnědý stín, v ruchu devítky nijak nápadný. Još se zastavil ve vzpourou poznamenaném koridoru, položil si nohu na výstupek, předstíral, že si upravuje vršek boty. Dolan

se dotkl jeho paže, nakrčil nos, když se sklonil, a hleděl mu vzhůru do tváře. „Konstantin-člověk v pořádku?“

„V pořádku,“ řekl. Byl to ten, kterému se říkalo Modrý zub, byl jim teď v patách skoro každý den, dařilo se mu nosit zprávy Damonově matce. „Máme teď dobrý úkryt. Už žádné problémy. Damon je v bezpečí a ten člověk už nedělá potíže.“

Silná ruka porostlá srstí našla jeho ruku a vtiskla do ní nějaký předmět. „Ty vzít pro Konstantin-člověk? Ona dát, říkat potřebovat.“

Dolan vyklouzl mezi kolemjdoucí stejně rychle, jako přišel. Još se narovnal a odolával pokušení rozhlédnout se nebo podívat se na kovový předmět, dokud neprošel koridorem o kousek dál. Ukázalo se, že je to brož, z kovu, který mohl být pravým zlatem. Strčil ji do kapsy jako poklad, kterým pro ně opravdu byla, dala se prodat na trhu, věc, která nepotřebovala kartu, která podplatí někoho, kdo je jinými prostředky nepodplatitelný... jako třeba vlastníka jejich současných bytů. Zlato mělo jiné použití než šperky: vzácné kovy měly cenu života - takový byl momentální kurs. A blížil se den, kdy bude potřeba silnějšího přesvědčování, aby udrželi Damona v tajnosti. Žena, které to ohromně dobře myslí, Damonova matka. Měla oči a uši v každém Dolanovi, který proklouzl bezpečně koridory, a ona věděla, v jak zoufalé jsou situaci - stále nabízela úkryt, který Damon nepřijme, protože hlavně nechce přivolat na dolanský systém vyšetřování.

Sít' se kolem nich stahovala. Oblast použitelných koridorů se stále zmenšovala. Instaloval se nový systém, nové karty, a sekce, které vojáci vyčistili, zůstaly čisté. Ti, kteří v sekci zůstali, když ji vojáci uzavřeli, byli sehnáni dohromady, zkontrolováni podle zatykačů, a dostali nové průkazy... většina z nich. Někteří mizeli, občas. A nový systém karet dopadal na trh tvrději a tvrději, čím blíže se dostával. Hodnota karet i papírů střemhlav klesala, protože budou platit jenom do té doby, než výměna skončí, a lidé se už styděli brát ty staré. V počítači se znovu a znovu ozýval neslyšný poplach; a vojáci přicházeli na určitá místa a začali pátrat po určité hledané osobě... jako by většina lidí v neprověřených sekcích používala svoje vlastní karty. Ale vojáci se vyptávali a kontrolovali průkazy, když je něco vyburcovalo - nechávali si areály otevřené pro svoje razie, dál terorizovali obyvatele, kteří podezřívali jeden druhého, a to Mazianovi vyhovovalo.

Dávalo jim to taky živobytí. Byla to jejich stálá zásobárna, jeho a Damonova, prověřování karet. To byla hodnota, kterou nabízeli černému trhu. Kupec chtěl zkontrolovat hodnotu ukradené karty, nový zákazník si chtěl být jist, že karta nevyhlásí poplach v počítači, někdo chtěl číslo bankovního kódu, aby se dostal ke vkladům... v barech a noclehárnách u doků se obličeje na průkazech v žádném případě neshodovaly s držiteli. Damon měl přístupová čísla, aby to napravil. On je to taky naučil, takže pracovali jako partneři a nikdo z nich se nemusel odvažovat do koridorů příliš pravidelně. Dotáhli to na úplnou vědu... používání dolanských tunelů a dokonce překračování sekčních bariér - Modrý zub jim ukázal jak -, takže žádný jednotlivý počítačový terminál nezachytil sérii dotazů. Nikdy nespustil poplach, i když některé karty byly nebezpečně horké. Byli dobří; měli obchod - ironicky Mazianovo dílo -, který je krmil a ubytoval a skrýval je a poskytoval veškerou ochranu, kterou trh mohl nabídnout svým cenným operátorům. V téhle chvíli měl Još plnou kapsu karet a u každé znal hodnotu podle úrovně prověření a kolik má na kreditovém účtě. To druhé nebylo ve většině případů nic moc. Rodiny pohřešovaných osob rychle zmoudřely, a staniční počítač začal vyřizovat žádosti rodin tak, že účet zmrazil a žádné číslo nemělo do něho přístup... to se říkalo, a byla to pravděpodobně pravda. Většina karet teď byla problematická. V té hromadě měl jenom několik použitelných, a sbírku kódových čísel. Vyhovovaly už jenom karty, které patřily svobodným osobám nebo šlo o nezávislé účty.

Ale objevily se známky rychlejších změn. Snad to byla jeho představitost, ale koridory na všech patrech zelené vypadaly dneska víc zalidněné. Mohlo to být dobře. Ti, kdo se neodvážili podrobit se identifikaci a získat novou kartu, se tísnili na menších a menších prostorech... zelená a bílá sekce zůstávaly otevřené, ale on osobně začal být nervózní kvůli bílé, nechťel do ní chodit na delší dobu, než musel... sám se nic nedoslechl, ale něco viselo ve vzduchu, něco, co naznačovalo, že bude uzavřena další oblast... a bílá byla nejpravděpodobnější.

Zelená byla sekce s velkými promenádami a několika obtížnými zúženými místy, která by se dala hájit, z místnosti do místnosti a z chodby do chodby - kdyby došlo na boj. Spíš si představoval, že skončí jinak, že až Mazian všechny problémy, které má na Pellu, úhledně nažene do jediné, poslední sekce, jednoduše ji odpálí, nechá

sekcí vyvětrat s dveřmi dokořán, a oni zemřou bez odvolání a bez šance.

Několik poblázněných duší si sehnalo tlakové obleky, největší hit na černém trhu, a zdržovalo se stále poblíž nich, byli ozbrojení a měli vytřeštěné oči, doufali, že proti vši logice přežijí. Většina z nich prostě čekala na smrt. V celé zelené byla zoufalá atmosféra, zatímco ti, kteří se smířili s tím, že budou chyceni, dobrovolně přešli do bílé. Zelená a bílá byly čím dál podivnější, stěny pomalované graffiti s bizarními slogany, některé obscéní, některé náboženské, některé patetické. Žili jsme tady, oznamoval jeden. To bylo všechno.

Světla v koridorech až na několik málo byla rozbitá, takže všechno bylo utopené v šeru, a stanice už netlumila světla podle směn hlavního dne a alterdne; nastala by nebezpečná tma. Bylo tu několik pobočných koridorů, kde byla rozbitá všechna světla, a nikdo do těch doupat nechodil, pokud tam nepatřil - nebo nebyl do nich s ječením zatažen. Organizovaly se tam gangy, které mezi sebou bojovaly o moc. Slabší povahy se k nim připojovaly, platily veškerými svými zdroji, aby jim nebylo ublíženo, a snad aby měly možnost ublížit jiným. Některé gangy začaly v K. Některé pocházely z Pellu, utvořily se pro obranu a podnikaly jiné riskantní obchodní podniky. Báł se všech stejně, ze všeho nejvíc se báł jejich nesmyslného násilí. Nechal si narůst vousy a vlasy, chodil shrbeně a nalepil na sebe co nejvíc špíny, líčidly si trochu změnil obličej... tohle zboží se na trhu taky drazě prodávalo. Jestli se na tomhle ponurém místě odehrávala nějaká komedie, spočívala v tom, že většina zdejších lidí se chovala naprosto stejně, tahle sekce totiž byla plná mužů a žen, kteří zoufale nechtěli být poznáni a kteří se vyhýbali pohledům do očí a bez ustání sebou trhali, když procházeli chodbami... někteří si pyšně vykračovali a snažili se vyhrožovat, pokud nebyli nablízku vojáci... další lidé přelétali chodbami jako duchové a choulili se ve zřejmé naději, že na ně nezačne nikdo hulákat a křičet.

Snad si svůj vzhled změnil natolik, že ho nikdo nepoznal. Ještě nikdo na něho nebo na Damona veřejně neukázal prstem. Na Pellu zbyla nějaká slušnost, snad - nebo je chránilo to, že se zapojili do trhu, nebo ti, kdo je znali, byli prostě příliš vyčerpáni, než, aby něco začínali. Některé gangy byly na trh napojené.

Občas chodbami procházeli vojáci, byli stejně všedním zjevem jako Dolané, zabývající se svou prací. Zelený dok byl až po bílý dok

pořád otevřený; a první dvě přistaviště zelené zabírala Afrika a občas Atlantik nebo Pacifik, zatímco ostatní lodě kotvily v modrém doku, a vojáci volně procházeli osobními průchody vedle sekčních uzávěrů na této straně zelené. Vojáci vstupovali do zelené a bílé na propustku nebo služebně, mísili se s odsouzenci... a odsouzenci věděli, že všechno, co jim zbývá, aby unikli, je jít k těm vojákům nebo k přístupu do prověřených oblastí a vzdát se. Někteří nevěřili, že mazianovci budou sekci dekompresovat, prostě kvůli tomuhle těsnému a téměř přátelskému spojení. Vojáci chodili na vycházky bez pancířů, se smíchem se procházeli a byli lidštití, potulovali se po barech... na několika místech patrolovali, to byla pravda... ale v dalších barech se vmísili mezi místní a nad trhem se občas benevolentně pousmáli.

Je snazší takhle zacházet s obětmi, dokud nepřijde rozkaz, domyslel se Još. Pořád měli na vybranou, hráli s vojáky hru, skrývali se a bojovali... ale stačilo zmáčkнуть knoflík někde v centrále - žádný osobní kontakt, žádné sledování obličejů umírajících. Všechno klinicky a na dálku.

On a Damon spřádali divoké a beznadějně plány. Říkalo se, že Damonův bratr žije. Mluvili o tom, že se ukryjí na některém raketoplánu, ovládnou ho, dostanou se na Dolnu a do buše. Měli stejné šance ukrást raketoplán ozbrojeným vojákům jako jít na Dolnu pěšky, ale plánování jim zaměstnávalo mozek a dávalo naději.

A reálněji... mohli by se pokusit projít uzávěry do prověřených sekcí, a zkusit přechytračit přístup opatřený poplašným zařízením, sešněrovanou ostrahu, kontrolní stanoviště na každém rohu, kde se karta používá při každém pohybu... tak se tam žilo. Dílo Malloryové. Pořád to prověřovali. Příliš mnoho muži-s-puškami, znělo varování Modrého zuba. Studené oni oči.

Vskutku studené.

A prozatím tu byl trh a bar U Ngoa.

Blížil se k baru po zelené devět, nikoli tunelovými cestami, které ústily do koridoru před zadními dveřmi Ngoa, protože ty sloužily pro nouzové případy a Ngo neměl rád, když někdo používal zadní dveře bez příčiny... nechtěl v hlavní místnosti nikoho, kdo nepřišel předními dveřmi, a nechtěl, aby v počítači vznikaly nějaké přístupové popluchy. U Ngoa se dobře dařilo obchodům, a zároveň se snažil být čistší než většina, jeden z řádky barů a zábavních koncesí na zeleném doku a přístupu do devítky, které kdysi vzkvétaly

díky návalům obchodníků... byla to řada nocleháren, videodivadel, salónů a restaurací a přehlídku zábavních podniků nezvykle uzavírala kaple. Většina barů byla otevřená; divadla a kaple a některé noclehárny se změnily ve vypálené skořepiny, ale bary fungovaly, podobně jako U Ngoa, stejně tak restaurace, kanály, kterými stanice stále krmila obyvatele, a černý trh s potravinami rozmnožoval to, čím je stanice zásobovala.

Opatrně se rozhlédl na jednu a na druhou stranu, když se přiblížil k předním a vždy dokořán otevřeným dveřím Ngoa, žádné rozhlížení na místě, ale pěkně za chůze, a přitom vypadat jako člověk, který se prostě rozhoduje, do kterého baru se mu chce.

Náhle ho upoutal jeden obličej, až se mu zastavilo srdce. Zarázil se na půl vteřiny a podíval se k Mascarimu, na druhou stranu koridoru vyprazdňující se devítky. Vysoký muž, který tam stál, se na jednu pohnul a vešel k Mascarimu.

Zatmělo se mu před očima, zasáhl ho záblesk vzpomínky tak živé, že se zapotácela zapomněl se ovládat. Na chvíli byl zranitelný, zpanikařil... slepě se otočil ke Ngoovým dveřím a vešel do kalného světla a dunící hudby a pachu alkoholu a jídla a nemytých zákazníků.

Bar obsluhoval sám starý muž. Još šel k pultu a opřel se tam, aby požádal o láhev. Ngo mu ji dal, nechťel jeho kartu. To se vzdýcky vyřídilo později, v zadní místnosti. Ale ruka se mu třásla, když láhev bral, a Ngo jej rychlým hmatem chytil za zápěstí. „Problém?“

„Ani ne,“ zalhal... a snad ani nelhal. „Dostal jsem se sem bez potíží. Měl jsem něco s jedním gangem. Nestarej se. Nikdo mě nesledoval. Nic oficiálního.“

„Radil bych ti, abys to věděl určitě.“

„Žádný problém. Nervy. To jsou nervy.“ Sevřel pevně láhev a šel dozadu, zastavil se na chvíli u zadních dveří, které vedly do kuchyně, a čekal, až si byl jistý, že jeho odchod nikdo nepozoruje.

Možná to byl mazianovec. Srdce mu z toho setkání pořád bušilo. Někdo od Ngoa je pod dohledem. Ne. Jeho představitivost. Mazianovci nepotřebovali být tak rafinovaní. Odzátkoval láhev a napil se, dolanské víno, levné sedativum. Podruhé se zhluboka napil a začal se cítit lépe. Nezažíval takové záblesky... příliš často. Vždycky to bylo špatné. Mohlo je spustit cokoli, obyčejné malé a hloupé věci, pach, zvuk, že na chvíli viděl známé věci nebo obyčejné lidi jako hrozné... Že se to mohlo stát na veřejnosti - to ho zneklidňovalo nejvíc. Mohlo

to přitahovat pozornost. Možná se už stalo. Rozhodl se, že dnes už ven nepůjde. Co se týče zítřka, nebyl si jistý. Potřetí se napil a naposledy se rozhlédl po štamgastech u tuctu stolů, pak vklouzl do kuchyně, kde Ngoova žena a syn vařili objednaná jídla. Věnoval jim letmý pohled, oplatili mu nevlídným zamračením, a prošel do skladu.

Strčil do dveří, aby ručně otevřel. „Damone,“ řekl a závěs vzhledu se odhrnul. Damon vyšel a posadil se mezi kanystry, které jim nahrazovaly nábytek, při světle baterky, kterou používali k odvrácení pozornosti hospodárního počítače a jeho neselhávající paměti. Přišel a unaveně se posadil, podal Damonovi láhev a Damon se napil. Neholení, oba, se vzezřením nemytých, skleslých desperátů, kteří se tu scházeli.

„Jdeš pozdě,“ řekl Damon. „Chceš, abych dostal žaludeční vředy?“

Vylovil karty z kapsy, po paměti je rozdělil a rychle udělal poznámky měkkou tužkou, dřív než je zapomene. Damon mu dal papír a on připsal ke každé kartě podrobnosti; Damon na něho chvíli nemluvil.

Skončil, jeho paměť splnila svou povinnost, a on položil dávku karet na víko vedlejšího kanystru a sáhl po láhvi vína. Napil se a položil ji. „Potkal jsem Modrého zuba. Říkal, že tvé matce se daří dobře. Posílá ti tohle.“ Vytáhl z kapsy brož a sledoval, jak ji Damon bere s melancholickým pohledem do rukou, který Jošovi napověděl, že brož má možná jiný význam než jenom cenu zlata. Damon pochmurně kývl a schoval ji do kapsy; nemluvil příliš o členech své rodiny, ať živých či mrtvých, ani se nezmínil.

„Ona ví,“ řekl Damon, „ví, co se chystá. Vidí to na obrazovkách, slyší to od Dolanů... Říkal Modrý zub něco zvláštního?“

„Jenom že tvoje matka si myslí, že to budeme potřebovat.“

„Nic o mém bratrovi?“

„Na to nepřišla řeč. Tam, kde jsme byli, jsme nemohli mluvit, ten Dolan a já.“

Damon přikývl, zhluboka se nadechl a opřel lokty o kolena, hlavu skloněnou. Damon žil jen pro takové novinky. Když ho zklamaly, nálada mu poklesla, a to bolelo. Bolelo to oba. Měl pocit, jako by se dotkl rány.

„Venku se to přiosťruje,“ řekl Još. „Napětí je čím dál větší. Po cestě jsem se trochu zdržel, poslouchal jsem, ale nic nového; každý se bojí, ale nikdo neví čeho.“

Damon zvedl hlavu, vzal láhev, vypil polovinu zbývajícího vína, stěží doušek. „Jestli něco uděláme, musíme to udělat brzo. Buď odejít do prověřených sekcí... nebo zkusit ten raketoplán. Tady už nemůžeme zůstat. - Nebo bychom se mohli vypařit do tunelů,“ řekl. V jeho výpočtech to byl jediný realistický nápad. Většina lidí se tunelů patologicky bála. Těch pár lidí, kteří by se za nimi pustili... možná by je odrazili. Měli pistole. Možná by tam dokázali žít. Ale už skoro nezbýval čas... na jakékoli volby. Nebyla to existence, na kterou by se člověk těšil. A možná budeme mít štěstí, pomyslel si zuboženě, s pohledem na Damona, který se díval na podlahu, ztracený ve svých myšlenkách. Možná tu oblast prostě odpálí.

Dveře skladu se otevřely. Ngo přišel za nimi, sebral karty, přečetl si poznámky, stiskl svá vrásčitá ústa a zamračil se. „Víš to určitě?“

„Žádný omyl.“

Ngo nešťastně bručel nad kvalitou zboží, jako by to byla jejich chyba, a chystal se odejít.

„Ngo,“ řekl Damon, „zaslechl jsem, že někdo z trhu si půjde pro nové papíry. Je to tak?“

„Kde jsi to slyšel?“

Damon pokrčil rameny. „Dva muži vpředu o tom mluvili. Je to pravda, Ngo?“

„Něco se jim zdálo. Až vykoumáš, jak se dostat do toho nového systému, řekni mi.“

„Přemýšlím o tom.“

Ngo pro sebe cosi zabručel a odešel.

„Je to tak?“ zeptal se Još.

Damon zavrtěl hlavou. „Myslel jsem, že z něho takhle něco vytřesu. Buď s Ngoem nic nepohne, nebo nikdo nic neví.“

„Vsadil bych si na to druhé.“

„Já taky.“ Damon položil ruce na kolena a vzdychl, zvedl hlavu. „Co takhle jít ven a sehnat něco k jídlu? Venku snad není nikdo podezřelý, nebo je?“

Vzpomínka, která ho už opustila, se vrátila s hrozivou silou. Otevřel ústa, aby něco řekl, a náhle se ozval rachot, který otřásl podlahou, rána a třesk, který přehlušil výkřiky zvenčí.

„Uzávěry,“ vykřikl Damon a vyskočil na nohy. Křik pokračoval, divoké ječení, převrácení židlí v přední místnosti. Damon spěchal ke dveřím skladu a Još utíkal s ním, ven k zadním dveřím, kde se soukali ven Ngo a jeho žena a syn, Ngo se svými trhovými záznaky v ruce.

„Ne,“ vykřikl Još, „počkej... to byly dveře do bílé... zavřeli nás - ale nahoře v devět dva byli vojáci - neměli by tu vojáky, kdyby se chystali zmáčknout knoflík...“

„Komlink,“ zakřičela Ngoova žena. V přední místnosti na videu běželo oznámení. Utíkali tím směrem, do restaurační místnosti, kde se kolem videa mačkala hrstka lidí a rabovači měli plno práce se shrabováním lahví z baru do náruče. „Hej!“ zakřičel Ngo zuřivě, a muž popadl ještě dvě a utekl.

Na obrazovce byl Jon Lukas. Bylo to tak vždycky, když Mazi-an chtěl něco stanici oficiálně sdělit. Z toho muže se stala kostra, politováníhodná kostra se zastřenýma očima. „... byla uzavřena,“ říkal Lukas. „Obyvatelé bílé oblasti a další, kteří si přejí odejít, budou moci sekci opustit. Jděte k přístupu do zeleného doku a bude vám dovoleno projít.“

„Naháněj sem všechny nežádoucí,“ řekl Ngo. Na vrásčitém obličejí mu stál pot. „A co s námi, kteří tady pracujem, pane veliteli stanice Lukasi? Co my, poctiví lidi, kteří jsme tady uvízlí?“

Lukas opakoval celé oznámení. Byl to pravděpodobně záznam; dalo se pochybovat o tom, jestli toho člověka nechali někdy vysílat živě.

„Jdeme,“ řekl Damon a chytil Joše za loket. Vyšli ze dveří a za roh na zelený dok, šli po stoupající křivce, kde se shromáždila velká masa lidí a mířila k bílé. Nebyli jediní. Byli tam vojáci, pohybovali se podél vzdálené stěny, kolem přístavišť a můstků.

„Bude se střílet,“ zamumlal Još. „Damone, pojd’me odtud.“

„Podívej se na dveře. Podívej se na ty dveře.“

Podíval se. Masivní záklopy byly pevně spojené. Osobní vstup na této straně nebyl otevřený. Dveře se neotevřely.

„Oni je nepustí ven,“ řekl Damon. „Byla to lež...aby dostali uprchlíky tamhle na doky.“

„Vrat'me se,“ prosil ho Još.

Kdosi vystřelil; z jejich strany, vojáci - jako přehrada - přešli nad jejich hlavami a před průčelí obchodů. Lidé vykřikli a rozprchli se, a oni utíkali s nimi, dolů po doku, do devítky, do dveří u Ngoa, a dav se valil kolem a chodbou dolů. Několik dalších se pokusilo vlézt za nimi, ale Ngo vyrazil s holí a odehnal je, celou dobu vykřikoval kletby na adresu jich dvou, protože mu znovu způsobili malér.

Podářiło se jim dveře zavřít, ale zástup venku se víc zajímal o útěk, poslední možnost odporu. Světla v místnosti se naplno rozsvítila, v místnosti plné převrácených židlí a rozházeného jídla.

V nastalém tichu začali Ngo a jeho rodina uklízet. „Tady,“ řekl Ngo Jošovi a hodil mu mokrý hadr ušpiněný zbytky. Ngo stočil zamračený pohled na Damona, ale nic neporoučel: Konstantin měl stále nějaké výsady. Ale Damon začal sbírat talíře a rovnat židle a utírat zbytek.

Venku se znovu všechno utiřilo, jen občas se ozvalo zabuření na dveře. Plastikovým oknem na ně hleděly tváře, lidé prostě chtěli dovnitř, vyčerpaní a vystrašení lidé, chtěli využít služeb tohoto místa.

Ngo otevřel dveře, zaklel a zařval, pustil je dovnitř, usadil se za barem a začal přidělovat pití, pro tuto chvíli bez ohledu na kredity. „Zaplatíte,“ varoval všechny dohromady. „Jenom si sedněte a my vyrobíme lístky.“ Někteří odešli bez placení; jiní si sedli. Damon vzal láhev vína a přitáhl Joše k pultu v nejvzdálenějším rohu, kde byl malý stolek. To bylo jejich obvyklé místo, odkud měli výhled na přední dveře a volný přístup ke kuchyni a skříši. Z komlinku se znovu ozval hudební kanál, vyhrával cosi nostalgicky uklidňujícího a romantického.

Još si opřel hlavu o ruce a přál si, aby se odvážil být opilý. Nemohl. Byly tu sny. Damon pil. Občas se zdálo, že dost, protože Damonovy zastřené oči měly ten umrtvený závoj, který mu záviděl.

„Zítřa jdu ven,“ řekl Damon. „Už jsem seděl v téhle díře dost dlouho... Jdu ven, možná pohovořím s několika lidmi, pokusím se získat kontakty. Musí tu být někdo, koho ještě ze zelené nevypudili. Někdo, kdo mé rodině dluží nějakou laskavost.“

Už to zkoušel dřív. „Promluvíme si o tom,“ řekl Još.

Ngoův syn jim přinesl večeři, nastavovaný guláš. Još usrkl plnou lžící a dloubl do Damona nohou. Damon vzal svou lžící a jedl, ale zdálo se, že myšlenkami je pořád jinde.

Snad u Elene. Damon ve spánku někdy vyslovil její jméno. Někdy bratrovo. Nebo možná přemýšlel o jiných věcech, ztracených přátelích. Lidech pravděpodobně mrtvých. Nechystal se mluvit; Još to věděl. Strávili dlouhé hodiny v mlčení, každý ve své minulosti. Myslel na své vlastní, šťastnější sny, na příjemná místa, sluncem zalitou cestu, prašná obilná pole na Cyteenu, lidi, kteří ho milovali, tváře, které znával, dávné přátele, dávné kamarády, daleko odsud. Ty hodiny tím byly zaplněny, dlouhé, osamělé hodiny, které každý z nich trávil ve skrýši, noci s hudbou z Ngoovy přední místnosti, která otřásala stěnami většinu hodin hlavního dne a alterdne, otupující, neustálá, nebo nasládlá a pronikavá. Ukrádali spánek v tichých chvílích, v těch ostatních leželi apaticky. Nerušil Damonovy představy ani Damon jeho. Nikdy nepopíral jejich důležitost, protože byly největším luxusem, který tady měli.

O jedné věci už neuvažoval, totiž jestli se někdo z nich vzdá. Před sebou měli Lukasův obličej, to varování s hlavou smrtky, které bylo ukázkou, jak Mazian zachází se svými loutkami. Jestli byl Emilio Konstantin stále naživu, jak se říkalo... soukromě Još přemýšlel, jestli je to dobrá zpráva nebo špatná. A to taky neříkal.

„Slyšel jsem,“ řekl konečně Damon, „že někdo z mazianovské posádky je možná na zátahu. Zajímalo by mě, jestli by se dali podplatit i v tomhle. Jestli jsou v jejich novém systému nějaké díry.“

„To je bláznovství. Není to v jejich zájmu. Nemluvíš o pytlí mouky. Polož jim takovouhle otázku, a skočí po nás.“

„Asi máš pravdu.“

Još odstrčil miskou a hleděl na její okraj. Lhůta končila, to bylo všechno. Když byla uzavřena bílá... byli uzavřeni taky. Teď stačilo jenom udělat zátah, který by začínal od doku nebo od zelené jedna, kontrolovat ty, kteří se chtěli vzdát, a zastřelit ty, kteří nechtěli.

Až budou mít v rozkazu bílou... přijde to. A vedle už to začínalo. Už to bylo na cestě.

„Budu se muset přiblížit ke Flotile,“ řekl Još nakonec. „Vojáci poznají spíš tebe než mě. Dokud se budu držet dál od vojáků Norska...“

Damon byl chvíli zticha, snad zvažoval rizika. „Já zkusím něco jiného. Nech mě o tom přemýšlet. Musí tu být způsob, jak se dostat na raketoplány. Obhlédnu si dokové čety a zjistím, kdo tam pracuje.“

Nebude to fungovat. Vždycky to byl bláznivý nápad.

II.

Obchodní loď Konec konečnosti: hluboký vesmír; 1/6/53

Další obchodní loď. Přílety nebyly neobvyklé. Elene uslyšela hlášení a vstala z pohovky, prošla úzkými prostory Konečnosti, aby viděla, co má Wes Neihart na skanu.

„Co se tu děje?“ zeptal se slabý hlas po chvíli. Fracht'ák skočil v uctivé vzdálenosti, byl velmi opatrný; zabere mu pořádnou chvíli, než se dostane ze skokového okruhu. Elene se posadila na druhé sedadlo u skanu, potřebovala si sednout. Plnější postava jí podvědomě vadila; byla to obtíž, se kterou se naučila žít. Dítě kopalo, stálý a nevyzpytatelný společník. Ticho, pomyslela na ně, trhla sebou a soustředila se na skan. Další Neihartové se přišli podívat.

„Odpoví mi někdo?“ zeptal se nově příchozí, teď mnohem blíže.

„Identifikuj se,“ řekl hlas z další lodě. „Tohle je Medvídek, obchodní loď. Kdo jste vy? Leťte dál; jenom se nám identifikujte.“

Čas potřebný k odpovědi minul, teď už byl stále kratší; a další obchodníci se pohnuli. Na můstku Konečnosti byl shluk pozorovatelů.

„Tenhle se mi nelíbí,“ zamumlal kdosi.

„Je to Jenovéfa ze strany Unie, ze Vzdálené. Rozneslo se, že tu něco máme. Jaká je situace?“

„Nechte to na mně,“ vtrhl další hlas. „Jenovéfo, tohle je Pixie II. Dovol mi promluvit se staroušem, jo, mladíku?“

Mlčení se táhlo déle, než mělo. Elenino srdce začalo pumpovat, otočila se s neohrabaným a horečným mávnutím na Neiharta, ale všichni už zbystřili pozornost, Neihart posílal signál počítačem svému synovci.

„Tady Sam Denton z Jenovéfy,“ ozval se hlas.

„Same, jak se jmenuju?“

„Jsou tu vojáci,“ vychrlila Jenovéfa a hlas okamžitě zmlkl. Elene překotně sáhla po komlinku, všechny komunikační kanály prskaly příkazy zůstat na místě, jinak že bude zahájena palba.

„Jenovéfo, Jenovéfo, tady je Quenová z Estelly. Odpověz.“

Nikdo nevystřelil. Na skanu byly lodě, stovky lodí driftovaly v nulovém rozpětí, přichystané sevřít vetřelce.

„Tady je poručík Unie Marn Oborsk,“ ozval se konečně hlas. „Na palubě Jenovéfy. Než bude tahle loď zajata, bude střílet. Na palubě jsou Dentonové. Potvrďte svou identitu. Quenové jsou mrtví. Estelle je mrtvá loď. Jakou loď máte vy?“

„Jenovéfo, nejste v pozici, ve které byste si mohli klást požadavky. Vysaďte Dentony z lodě.“

Znovu dlouhá pauza. „Chci vědět, s kým mluvím.“

Chvilí nechala plynout ticho. Kolem ní vládla na můstku horečná aktivita. Cítila se děla, počítala se relativní pozice pro rychlost, driftování, a pravděpodobné částečné použití dokových trysek, aby rychlost vzrostla. „Tady Quenová. Požadujeme, abyste Dentony vysadili z lodě. Říkáme vám tohle: jestli Unie vloží ruce na dalšího obchodníka, tak se rozpoutá peklo. Mateřský přístav každé lodě, která bude útočit nebo si přivlastňovat obchodní plavidlo, se stane cílem veškerých sankcí ze strany naší aliance. Takhle se jmenujeme. Dobře se podívejte do záznamů, poručíku Oborsku. Je nás stále víc. Máme početní převahu nad vašimi loděmi. Jestli chcete někam převézt jediné kilo nějakého zboží, od této chvíle máte co dělat s námi.“

„Která loď mluví?“

Místo povídání mohli začít střílet. Umlčet je; uklidnit je. Otréla si obličej a pohlédla na Neiharta, který přikývl: už je mají vypočítané. „Quenová, víc nepotřebujete vědět poručíku. Je nás daleko víc. Jak jste tohle místo našel? Dostal jste to z Dentonů? Nebo vás prostě kontaktovala nesprávná loď? Něco vám řeknu: obchodnická aliance bude jednat jako jednotka. A jestli opravdu chcete potíže, pane, jenom sáhněte na další obchodnické plavidlo. Vy a Mazianova flotila si můžete navzájem provádět, co chcete. My nepatříme Společnosti ani Unii. Jsme třetí strana trojúhelníku a odteďka jednáme vlastním jménem.“

„Co se tu děje?“

„Jste schopný jednat nebo převážet zprávy?“ Dlouhá prodleva.

„Poručíku,“ nepopřála mu klidu, „až se k nám budou chtít přiblížit oprávnění vyjednávači, budeme plně připraveni jednat. Zatím Dentony propusťte. Jestli jste ochotní mluvit rozumně, zjistíte, že jsme docela milí; jestli ale... ublížíte nějakému obchodníkovi, budou učiněna odvetná opatření. A to slibuji.“

Nezbytná odmlka. „Tady je Sam Denton,“ řekl konečně jiný hlas. „Dostal jsem příkaz, abych vám řekl, že tahle loď má vyletět do

vzduchu a že na palubě je nálož. Mám tu celou rodinu, Quenová. To je taky pravda.“

Najednou byli přerušeni. Pohlédla na obrazovku a telemetrii, uviděla, že registrují záblesk, který náhle vzrostl, stal se záplavou, nebylo pochyby ani na videu. Žaludek se jí stáhl a dítě se pohnulo... položila na ně ruku a hleděla na obrazovky, chvíle nevolnosti, zatímco praskání statické elektřiny neustávalo.

Na rameno jí klesla ruka, Neihartova.

„Kdo vystřelil?“ zeptala se.

„Tady Pixy II,“ ozval se hlas, drsný a zastřený. „Přibližovali se v zenitu k díře; stroje se zažehly. Odesli by příliš mnoho.“

„Rozumíme, Pixy.“

„Jdeme na to,“ ozvala se další loď. „Prohledáme to tam.“

Byla aspoň možnost, že zůstala kapsle... že Unie možná dovolila Dentonovým dětem schovat se tam, do bezpečí. Nebyla velká naděje, že kapsle tohle přežije.

Jako Estelle na Námořníkovi. Taky takhle. Nenajdou nic.

Objevovaly se další tečky, jako duchové v bezeslunné tmě tohoto bodu, označené jenom tečkami na skanu, nebo nějakým zábleskem světél nebo stínů na videu, díky odraženým paprskům hvězd. Byli přátelé, stovky lodí se pohnuly do prohledávané oblasti. „Tak jsme v tom,“ zamumlal Neihart; „Unie nebude odpočívát.“ Ale to už všichni věděli, od chvíle, kdy byla odeslána zpráva, od chvíle, kdy obchodníci začali předávat obchodníkům zprávu, aby přišli, zároveň se jménem, které je svolává... mrtvá loď, a mrtvé jméno - po neštěstí, které všichni znali. Unie se o tom nevyhnutelně musela doslechnout; touhle dobou si Unie určitě povšimla podivné nepřítomnosti lodí na svých stanicích, obchodníků, kteří nepřiletěli podle harmonogramu. Možná propadali panice, povšimli si zmizení v zónách, kde nemohla být žádná vojenská akce, když je Mazian připoutaný k Pellu. Unie si přivlastňovala lodě - to právě dokázala -, a než tahle loď přišla, mohla sdělit svůj kurs ostatním. Dalším krokem bude válečná loď... jestli Unie může jednu u Pellu postrádat.

A ta zpráva neuháněla jenom prostorem Unie. Dostala se na Sol - protože Winifred si vzpomněla na svoje pozemské závazky, zbavila se nákladu, zbavila se hmotnosti, aby skočila co nejdál... podstoupila tak dlouhou a nejistou pouť a nevěděla, jaké uvítání ji čeká. Řekněte jim o Námořníkovi. Žádala je Elene. A o Russellu a

Vikingovi a Pellu. Ať to pochopí. Udělali to svědomitě, protože kdy-
si patřili Zemi. Ale bylo to jenom gesto. Žádná odpověď nepřišla.

Kapsli nenašli, jenom tříšť a vraky.

III.

Dolna: hisovská svatyně 1/6/53; místní noc

Od začátku hisové přicházeli a odcházeli, tiše se přemísťovali
sem a tam ve shromáždění u paty sochy, pohybovali se mlčenlivě a
vážně, chodili po jednom nebo po dvou, důstojně, v úctě ke snícím,
kteří se tam v tisících shromáždili. Přicházeli ve dne i v noci,
přinášeli vodu a jídlo, dělali všechny ty drobné a nezbytné práce.

Pro lidi už tu byly hangáry, zákopy vyhloubené dolanskýma
rukama, a kompresory duněly pulsem života, hrubé, záplatované
hangáry, nehezké... ale poskytlý úkryt starým a dětem, a všem zbýva-
jícím, když se krátké léto měnilo v podzim, když se nebe zatahovalo
a dny plné slunce a noci plné hvězd byly řidší.

Přelétaly je lodě, raketoplány přiletěly a odletěly; byli na to
zvyklí, a už je to neděsilo.

Vy se nesmíte shromažďovat ani v lese, vysvětlila Miliko Sta-
řešinům prostřednictvím tlumočnicků. Jejich oči vidí teplé věci, do-
konce přes stromy. Hisy může schovat hluboká zem, ach, velmi hlu-
boká. Ale oni vidí, i když Slunce nesvítí.

Z té informace byly dolanské oči ještě kulatější. Mluvili mezi
sebou. Lukasové, mumlali. Ale zdálo se, že pochopili.

Den za dnem mluvila se Stařešiny, mluvila, dokud neochraptě-
la a nevyčerpala své tlumočníky, snažila se, aby pochopili, proti če-
mu stojí, a když se unavila, cizí ruce ji poplácaly po pažích a obličej
a kulaté hisovské oči se na ni dívaly s hlubokou něhou, někdy to bylo
všechno, co mohli dělat.

A lidé... v noci za nimi chodila. Byla tam Ito a Ernst a další,
stále trudnomyslnější - Ito proto, že všichni ostatní důstojníci odešli s
Emiliem; a Ernst, kterého pro malý vzrůst nevybrali; a jeden z nejsil-
nějších mužů z táborů, Ned Cox, který se hned nepřihlásil jako dob-
rovolník... začal se stydět. Šířila se mezi nimi nějaká nákaza, snad
stud, když uslyšeli novinky z hlavní základny, které nesdělovaly nic,
jenom mizérii. Asi stovka jich seděla před hangáry, dávali přednost
studenému počasí a spoléhání na masku, jako by si odmítáním po-

hodlí něco vzájemně i sobě dokazovali. Byli stále tišší, a jejich oči byly, jak Dolané říkali, jasné a studené. Den a noc... ve svatyni, s hisovskou sochou... seděli před hangáry, ve kterých jiní žili, jiní byli příliš dychtiví, než na ně přijde řada - dovnitř se nemohli dostat všichni najednou. Zůstávali, protože museli; jakákoli dezerce by byla z nebe zpozorována. Vybrali si svatyni, a nezbývalo nic jiného než sedět a myslet na ostatní. Přemýšleli. Zpytovali sebe sama.

Snění, tak tomu říkali hisové. To přišli dělat hisové.

Používejte mozek, řekla jim Miliko první dny, kdy byli nejvíce neklidní a divoce mluvili o akci. Máme čekat.

Na co čekat? zeptal se Cox, a to ji začalo pronásledovat ve snech.

Tuhle noc scházeli ze svahu hisové, ti, pro které poslali... před mnoha dny. Tuhle noc seděla s ostatními a pozorovala je, jak přicházejí, ruce v klíně, pozorovala malá, vzdálená těla, pohybující se v bezhvězdné tmě pláně, seděla s podivným napětím v břiše a sevřeným hrdlem. Hisové... aby doplnili počet lidí, aby ti, kdo skanovali tábor, nezjistili, že obyvatel ubývá. Nosila pistoli ve vodotěsném váčku; teple se oblékala; přesto se chvěla nejistotou. Starost o hisy: ta ji trápila; ale jít, řekli jí sami hisové. Ty srdce bolet. Ty oči chladné jako oni.

Jít nebo ztratit lidi, kterým velela. Nemohla je jinak déle udržet.

Budete se bát, když tu zůstanete? ptala se lidí, kteří tu zůstali, tichých, odpočívajících, starých, dětí, těch mužů a žen, na rozdíl od jiných, kdo seděli venku - rodiny a lidé, kteří někoho milovali a kteří snad byli rozumnější. Cítila se vůči nim provinile. Měla je chránit, a to nemohla; nemohla ani vést jejich skupinu ven - prostě jenom utíkala v čele. Hodně z těch, kteří zůstanou, bylo z K, uprchlíci, kteří už viděli příliš mnoho hrůz, byli příliš unavení a nikdy nežádali, aby se tady dole ocitli. Myslela, že se určitě bojí. Stařešinové hisů uměli být podivně cizí, a zatímco lidé z Pellu byli na hisy zvyklí, tihle byli lidem pořád cizí. Ne, řekla jedna stará žena. Poprvé od dob Námořníka se nebojím. Tady jsme v bezpečí. Možná ne před zbraněmi, ale před strachem. A další hlavy přikývly, a oči na ni hleděly s trpělivostí hisovské sochy.

Ted' se blízko místa, kde seděli, pohnul hisa... malá skupina hisů, kteří přišli nejdřív za ní a za Ito; vstaly a ohlédly se na ostatní, kteří čekali.

„Na shledanou,“ řekla Miliko, a hlavy přikývly, mlčky.

Vybrali několik dalších, hisové je odváděli s sebou, a pomalu, ve tmě, šli stezkou nahoru po svahu, a jiní hisové půjdou dolů v malých skupinách. Tuhle noc půjde jedno sto a dvacet tři lidí; a stejně tolik hisů přijde do tábora na jejich místo. Doufala, že hisové porozuměli. Zdálo se, že rozuměli, nakonec, oči jim svítily radostí z toho žertu, který provedou lidem, jež je shora špehovali.

Šli nejrychlejší cestou, míjeli jiné hisy na cestě dolů, kteří na ně radostně volali... a ona šla nejrychlejším lidským tempem, lapala po dechu, točila se jí hlava, byla odhodlaná neodpočívát, protože hisové odpočívát nebudou; v tom se všichni shodli. Potácela se, když vylézala na poslední svah k okraji lesa, pomáhala jí jedna z mladých hisovských žen, které kolem nich pobíhaly... Jedna byla Ona-jít-daleko a druhá Vítr-v-lese, a další, jejichž jména nemohla docela pochopit nebo hisové vysvětlit. Rychlá noha, pojmenovala si jednu, a Šepot druhou, protože měli velkou zásobu lidských jmen. Zkusila jména, kterými si říkali sami, aby je v chůzi potěšila, ale její jazyk je nezvládl a její snahy vyvolaly jenom bouře smíchu plné nakrčených nosů.

Odpočinuli si do východu slunce, mezi stromy a v kapradí, pod kamennou římsou. Za denního světla se vydali znovu na cestu, ona, Ito, Ernst a hisové, kteří je vedli, stejně jako jiní hisové ted' vedli další lidi do lesa, jinou cestou. Hisové se pohybovali, jako by na celé planetě nebylo nepřátel, prováděli si různé lumpárny, a jednou si na lidi počíhali v záloze, až se jim zastavila srdce... vtip vymyslela Rychlá noha. Miliko se zamračila, a když to udělali i ostatní lidé, hisové pochopili náladu a ztišili se, vypadali překvapeně. Miliko chytila Šepot za ruku a snažila se jí poctivě a ještě jednou všechno vysvětlit, jí, která znala lidskou řeč méně než hisové, na které byli zvyklí.

„Podívej.“ Nakonec si zoufala, chytila klacek a sklonila se, vytrhala živé a uschlé kapradiny, aby získala kousek čistého místa. Zabodla klacek do země. „Tábor Konstantin-člověk.“ Vyryla čáru. „Řeka.“ Nebylo pravděpodobné, jak tvrdili poučení lidé, že by nějaký nakreslený symbol pronikl do představivosti hisů; neshodovalo se

to s jejich přístupem k věcem, čáry a značky, které neměly žádný vztah ke skutečnému předmětu. „My udělat kruh, tak, my oči pozorovat lidský tábor. Vidět Konstantin. Vidět Hromotluk.“

Šepot přikývla, najednou nadšená, rychle pohupovala celým tělem v kyčlích. Ukázala zpátky směrem k pláni. „Oni... oni... oni,“ řekla, chytila klacek a mávla k nebi nejbližší věci, kterou se dalo hrozit, což u hisů nikdy neviděla. „Oni zlí,“ řekla; vyhodila klacek do nebe, několikrát poskočila, zatleskala a přitiskla si dlaně k hrudi. „Já přítel Hromotluk.“

Hromotlukova družka. Miliko hleděla na napjatý výraz mladé ženy, najednou pochopila, a Šepot jí stiskla ruku, poplácala ji. Také Rychlá noha ji poplácala. Mezi všemi hisy se ozvalo rychlé brebenění, a najednou se zdálo, že dospěli k nějakému rozhodnutí, rozdělili se do párů a každý vzal jednoho člověka za ruku.

„Miliko,“ protestovala Ito.

„Věř jim; jdi s nimi. Hisové se neztratí; budou mezi námi udržovat spojení a dostanou nás zpátky, když to bude nutné. Pošlu ti zprávu. Čekej na ni.“

Hisové úzkostně naléhali, aby se rozdělili, každý aby šel zvláštní cestou. „Bud' opatrná,“ řekl Ernst, ohlížeje se; a už mezi nimi byly stromy. Ona, Ernst a Ito měli pistole, polovinu pistolí, které byly na Dolně, kromě vojáků a dalších tří lidí, kteří šli lesem za nimi. Šest pistolí a trocha trhaviny pro trhání pařezů - to byl celý jejich arzenál. Jen jít tiše, držet se pohromadě nanejvýš po třech, naléhala na hisy stále, snažila se, aby jejich přesuny vypadaly na skanu normálně; a hisové je vzali po třech, v duchu své podivné logiky: ona, Šepot a Rychlá noha, tři lidé a šest hisů, až teď najednou spěšně vznikly tři jednotky po třech.

Už žádné vtipkování. Náhle byly Rychlá noha a Šepot velmi vážné, klouzaly křovím a tentokrát ji upozorňovaly, když podle jejich citlivých uší dělala příliš velký hluk. Syčení masky nemohla zabránit, ale dávala pozor, aby nelámala větve, napodobovala hisovské klouzavé kroky, rychle jako oni se zastavovala a vyrážela, jako by - napadlo ji konečně - jako by oni učili ji.

Odpočívala, když musela, a jenom tehdy; jednou upadla, tvrdě, protože šla příliš dlouho, a hisy přiskočily, aby ji zvedly a pohladily ji po tváři a po vlasech. Přitiskly se k ní, zalévaly ji svým teplem, protože nebe se mračilo a vítr byl studený. Začalo pršet.

Vstala, jakmile mohla, neslevovala z tempa. „Dobrá, dobrá,“ řekly. „Ty dobrá.“ A odpoledne je potkaly další skupiny, několik žen a dva muži. Nebylo po nich ani vidu a v příští chvíli je uviděli scházet z malého kopce v lese, mezi stromy a listím se v mlžném dešti mihali jako hnědé stíny, voda se třpytila jako drahokamy na jejich kožiších. Šepot a Rychlá noha s nimi promluvily, držely ji kolem pasu, a dostalo se jim odpovědi.

„Říct... daleko jít oni místo. Slyšet, přijít. Hodně přijít. Oni oči teplé vidět tebe, Mihan-tisar.“

Bylo jich jenom dvanáct. Jeden po druhém přišli a dotkli se ruky Miliko, objali ji, pokývali se a uklonili ve vážné zdvořilosti. To, co Šepot řekla, bylo dlouhé, a každý dlouze odpovídal.

„Oni vidět,“ řekla Rychlá noha, poslouchala, zatímco šepot mluvila. „Oni vidět lidské místo. Hisa tam bolet. Lidé bolet.“

„Musíme tam jít,“ řekla Miliko a sáhla si k srdci. „Všichni moji lidé, jít tam, sedět na kopcích, dívat se. Vy rozumět? Slyšet dobře?“

„Slyšet,“ řekla Rychlá noha a zdálo se, že překládá.

Ostatní vyrazili, vedli je; co udělají, až se tam dostanou, to nevěděla. Itina posedlost, i posedlost ostatních, ji děsila. Šest pistolí nemohlo dostat raketoplán, ani s pomocí ostatních, až přijdou... neozbrojení a neschopní jakkoli se postavit obrněným, těžce ozbrojeným vojákům. Mohli se jenom dívat, být tam, a doufat.

Šli celý den, déšť studeně profukoval listím a vítr na ně setřásal kapky, když doopravdy nepršelo. Potoky se zvedly, volně bublaly; procházeli do divočejší a divočejší houštiny.

„Lidské místo,“ připomněla jim nakonec zoufale. „Musíme jít do lidského tábora.“

„Jít lidské místo,“ potvrdila jí Šepot, a v příští chvíli byla pryč, proklouzla mlázím takovou rychlostí, až nevěřila svým očím.

„Utíkat dobře,“ ujistila ji Rychlá noha. „Udělat Hromotluk muset jít daleko dostat ona. Hodně on padat, ona pořád jít.“

Miliko se zmařčila, překvapená, stejně tak bylo překvapivé štěbetání hisů. Ale jak se zdálo, Šepot už zmizela za nějakou vážnou záležitostí, a ona se snažila jít dál.

Konečně za dlouhou dobu uviděla mezeru mezi stromy, potácela se k ní s posledními zbytky sil, protože tam byl kouř, kouř z mlýnů, a brzo potom mohla rozeznat světélkování hangáru. Klesla na kolena na okraji lesa, chvíli jí trvalo, než si uvědomila, kde je. Nikdy

z tohoto úhlu tábor neviděla, byli vysoko v kopcích. Opřela se tam s Rychlou nohou, která ji hladila po rameni, protože lapala po dechu a oči se jí zamlžily. Sáhla po třech náhradních filtrech, které měla v levé kapse, a doufala, že nezničila ten v masce. Počítala, že by tady mohli žít několik týdnů; nebudou je přetěžovat takovým způsobem.

Slunce odcházelo. Viděla, jak se v táboře rozsvěcejí lampy, a když se propracovala na okraj drolicího se převisu, uviděla postavy, které se pod světly pohybovaly sem a tam, řadu pachtící se s nákladem tam a zpět, tam a zpět mezi mlýnem a cestou.

„Ona přijít,“ řekla jí Rychlá noha najednou; Miliko se ohlédla, najednou postrádala ostatní, kteří byli za nimi mezi stromy a teď nebyli nikde vidět; znovu zamrkala, když se křoví rozdělilo a Šepot s lapáním po dechu klesla na bobek.

„Hromotluk,“ vydechla Šepot, kývala se v rytmu dýchání. „On bolet, on bolet práce moc. Konstantin člověk bolet. Dát, dát, tobě.“

V mokré, osrstěné pěsti svírala kousek papíru. Miliko ho vzala, uhladila přeopatrně promočený útržek, mrhlení ho čerstvě promáčelo a tím se stal ještě jemnější. Musela se sklonit velmi blízko a natočit ho, aby v šeru mohla číst... naškrábaná, špatně čitelná slova.

„Je to tady... hodně špatné. Nebudu předstírat, že ne. Zůstaňte venku. Nechod'te sem. Prosím. Řekl jsem ti, co dělat. Rozprchněte se a nepadněte jim do rukou... strach... možná nebudou... chtít... chtít další dělníky... Já jsem v pořádku. Prosím... vraťte se... vyhybejte se potíším.“

Obě hisy se na ni dívaly, tmavé oči překvapené. Značky na papíře - to je mátlo. „Viděl tě někdo?“ zeptala se. „Člověk vidět ty?“

Šepot stáhla rty. „Já Dolanka,“ řekla opovržlivě. „Hodně Dolan přijít sem. Nést pytel, Dolan. Přinést mlýn, Dolan. Hromotluk tam, člověk vidět jít, nevidět. Kdo já? Já Dolanka. Hromotluk říci ty přítel bolet práce moc; lidé zabít lidi; on říci miluji tě.“

„Miluji ho taky.“ Zastrčila vzácný vzkaz do kabátu, skrčila se pod listím, čapku si stáhla do čela a ruku držela v kapse na pažbě pistole.

Nebyla žádná akce, kterou by mohli podniknout, aniž by všechno jenom nezhoršili... aniž by neohrozili životy těch dole. I kdyby se jim podařilo vzít jednu loď... jenom by to přivodilo represi na ty dole. Mohutný útok. Tady. Zpětný úder na svatyni. Život za

život. Emilio tam pracoval, aby zachránil Dolnu... aby zachránil, co mohl. A to poslední, co chtěl, byl nějaký donkichotský čin.

„Rychlá noha,“ řekla, „ty utíkat, najít Dolany, najít všechny lidi se mnou, rozumíš. Říci jim... Miliko mluví s Konstantinem-člověkem; řekni všichni čekat, čekat, dělat ne potíže.“

Rychlá noha se to pokusila opakovat, popletla to, neznala všechna slova. Tiše a trpělivě to Miliko zkusila znovu... a nakonec se Rychlá noha zakývala souhlasným přizvukováním. „Říci oni sedět,“ řekla Rychlá noha vzrušeně. „Ty mluvit Konstantin-člověk.“

„Ano,“ řekla. „Ano.“ A Rychlá noha zmizela.

Dolané mohou přicházet a odcházet, jak chtějí. Mazianovi lidé, jak řekla Šepot, je nerozeznávali, neviděli mezi nimi žádný rozdíl. A to byla jediná naděje, kterou měli, udržet mezi sebou komunikaci, dát lidem tam dole vědět, že nejsou sami. Emilio věděl, že je tady. Možná že ho to trochu povzbudilo, i když si přál, aby byla jinde.

3

I.

Pell: zelený sektor devět; 1/8/53; 1800 hod.

Po celé zelené letěly fámy, ale žádná známka po uzavírání, žádné prohlídky, žádná bezprostředně hrozící krize. Vojáci chodili obvyklými trasami. Bary u doků duněly hlasitou hudbou a vojáci na propustce relaxovali, pili, někteří byli dokonce zjevně opilí. Još se opatrně podíval ze dveří Ngoova bary a zacouval zpátky, protože chodbou mířila četa několika spěchajících vojáků, obrněných, vážných, měli určitý cíl. Trochu ho to znervóznilo, stejně jako všechny podobné přesuny, když neměl Damona na očích. Čekal dál ve skrytu, byla na něm řada, aby propotil den ve skladišti u Ngoa, navštěvoval přední místnost jenom v době jídla... ale byla doba večeře, bylo pozdě, a on se začal opravdu strachovat. Damon trval na tom, že půjde, včera i dnes, že obhlédne tipy, sežene kontakt - bude mluvit s lidmi a riskovat problémy.

Još chodil sem a tam a strachoval se, uvědomil si, že přechází a že Ngo se na něho od baru mračí. Pokusil se uklidnit, nakonec nená-

padně zašel zpátky do alkovny, strčil hlavu do kuchyně a požádal Ngoova syna o večeři.

„Kolik?“ zeptal se chlapec.

„Jednu,“ řekl. Potřeboval výmluvu, aby mohl zůstat v přední místnosti. Počítal, že až se Damon vrátí, bude si moci doobjednat další porci. Jejich kredit byl dost vysoký, což bylo jediné pohodlí jejich existence. Ngoův syn na něho mávl lžící, aby odešel.

Šel k svému stolu a posadil se, znovu se podíval ke dveřím. Dovnitř vešli dva muži, nebylo to nic neobvyklého. Ale příliš se rozhlíželi kolem a postupovali pořád blíž. Sklopil hlavu a snažil se schovat ve stínu; trhovci, snad... nějací Ngoovi přátelé - ale ten pohyb ho vyburcoval. A zastavili se u jeho stolu, odsunuli židli. V předtuše vzhlédl, zatímco jeden z nich se posadil a ten druhý zůstal stát.

„Talley,“ řekl usazený muž, mladý, tvrdě řezaný obličej s hořící jizvou přes čelist. „Vy jste Talley, že?“

„Žádného Talleye neznám. Spletli jste se.“

„Chceme, abyste na chvíli šel ven. Jenom ke dveřím.“

„Kdo jste?“

„Míří na vás pistole. Doporučuji, abyste poslechl.“

Bylo to naplnění dlouho očekávané noční můry. Napadlo ho, že ať udělá cokoliv, přivodí to střelbu. Lidé v zelené umírali každý den a nebylo tu žádného zákona kromě vojáků, které stejně nepotřeboval. Tohle nebyli mazianovci. Byl to někdo jiný.

„Hni se.“

Vstal, šel těsně kolem stolu. Druhý muž ho vzal za paži a vedl ho ke dveřím, do jasného světla zvenčí.

„Podívej se tamhle,“ řekl mu muž za zády. „Podívej se do těch dveří přímo přes koridor. Řekni mi, jestli mám nesprávného člověka.“

Podíval se. Byl to ten muž, kterého už dřív viděl, ten, který ho pozoroval. Zrak se mu zamlžil a zachvátila ho nevolnost, podmíněný reflex.

Znal toho muže. Nevzpomínal si na jméno, ale znal ho. Eskorta ho vzala za loket a šla s ním tím směrem, přes koridor, a když ten druhý zašel dovnitř, vzali ho do temného interiéru baru U Mascariho, do smíšených výparů alkoholu a potu a hudby, která otřásala stěnami. Hlavy těch u baru se otočily, viděli ho lépe než on je, jeho oči si ještě nepřivykly, a zpanikařil, nebyl sám, kdo byl poznán, ale věděl,

že tady je cosi, co on poznal, přitom by neměl z Pellu nic znát, ne teď, ne za propastí, kterou překročil.

Tlačili ho do levého rohu místnosti, do jednoho odděleného boxu. Stáli tam dva muži, jeden nevýrazný typ středního věku, který v něm žádný poplach nevyvolal... a ten druhý... ten druhý...

Udělalo se mu špatně, byl to podmíněný reflex. Hmátl po opěradle laciné plastické židle a opřel se.

„Věděl jsem, že jsi to ty,“ řekl ten muž. „Joši? Jsi to ty, že?“

„Gabriel.“ To jméno vystřelilo z jeho blokované minulosti a celá stavba se zapotácěla. Naklonil se nad židli, znovu viděl svou loď... svou loď, své přátele... a tohoto muže... toho muže mezi nimi...

„Jessad,“ opravil ho Gabriel, vzal ho za paži a podivně se na něho požíval. „Joši, jak jsi se sem dostal?“

„Mazianovci.“ Táhl ho do zakryté alkovny, kde bylo trochu soukromí, možná to byla past. Napůl se otočil, zjistil, že ostatní mu zastoupili cestu, a ve stínu, když se ohlédl, stěží rozeznal Gabrielův obličej... tak vypadal v době, kdy se rozdělili - když poslal Gabriela z jejich lodě k Blassovi na Kladio, nedaleko Námořníka. Gabrielova ruka měkce spočinula na jeho rameni a zatlačila ho do židle u malého kulatého stolku. Gabriel se posadil naproti němu a naklonil se dopředu.

„Tady se jmenuju Jessad. Tihle pánové jsou pan Coledy a pan Kressich - pan Kressich byl radním na téhle stanici, když tu ještě byla rada. Omluvíte nás, pánové. Chci mluvit se svým přítelem. Počkejte venku. Dohlédněte, aby nás nikdo nerušil.“

Ostatní se stáhli, a oni osaměli v kalném světle tlumené žárovky. Nechtěl být s tímhle mužem o samotě. Ale zvědavost ho držela na místě víc, než strach z Coledyovy pistole čekající venku, zvědavost s předtuchou bolesti, strach ze zranění.

„Joši?“ zeptal se Gabriel - Jessad. „Jsme partneři, že?“

Mohla to být lest, mohla to být pravda. Zavrtěl bezmocně hlavou. „Prodělal jsem výmaz mozku. Moje paměť...“

Gabriel svažil obličej, jako by ho to zabolalo, natáhl ruku a chytil ho za paži. „Joši... přišel jsi sem, že? Pokusil ses o zajištění. Kladio mě dostalo ven, když se to pokazilo. Ale to jsi nevěděl, že? Šel jsi do toho s Luňákem a oni tě dostali. Výmaz mozku... Joši, kde jsou ostatní? Kde je náš zbytek, Kitha a -?“

Zavrtěl hlavou, uvnitř jako led, prázdný. „Mrtví. Nevzpomínám si přesně. Je to pryč.“ Jednu chvíli málem začal zvracet, uvolnil si ruku a dal si ji před ústa, naklonil se nad stůl, snažil se ovládnout reakce.

„Viděl jsem tě,“ řekl Gabriel, „v koridoru. Nevěřil jsem tomu. Ale začal jsem se vyptávat. Ngo neřekne, s kým jsi... ale oni kryjí někoho jiného, že? Máš tu přátele. Je to přítel. Že? Není to žádný z našich lidí... je to někdo jiný. Že?“

Nemohl přemýšlet. Stará a nová přátelství se mísila jedno s druhým. Břicho se mu svíjelo. Strach o Pell... to do něho vložili. A ničení stanic... to byla Gabrielova funkce. Gabriel byl tady, stejně jako na Námořníkově...

Elene a Estelle. Estelle zahynula na Námořníkově.

„Tak co?“

Otřásl se, zamžikal na Gabriela.

„Potřebuju tě,“ zasyčel Gabriel. „Tvou pomoc. Tvé umění...“

„Nebyl jsem nic zvláštního,“ řekl. Podezření, že mu lhali, stále sílilo. Ten muž ho znal a prohlašoval věci, které se nestaly, nikdy se nestaly. „Nevím, o čem mluvíš.“

„Byli jsme tým, Joši.“

„Byl jsem armkomper na průzkumné lodi...“

„Hloubková výuka.“ Gabriel mu sevřel zápěstí a silně s ním zatřásl. „Jsi Jošua Talley, zvláštní služby. Jsi proto hloubkově vyškolený. Vyšel jsi z laboratoří na Cyteenu...“

„Měl jsem matku, otce. Na Cyteenu jsem žil se svou tetou. Jmenovala se...“

„Vyšel jsi z laboratoře, Joši. Školili tě na všech úrovních. Dali ti falešné pásky, fikci, padělek... něco, abys navenek mohl lhát, lži, které jsi mohl říkat a přesvědčovat o nich, když jsi musel. A ony jsou jenom na povrchu, že? Všechno překrývají.“

„Měl jsem rodinu. Miloval jsem je...“

„Jsi můj partner, Joši. Vyšli jsme ze stejného programu. Byli jsme vyrobeni pro stejnou práci. Jsi můj záložník. Pracovali jsme spolu, stanici za stanicí, vždycky seznámení s terénem a pak akce.“

Vyprostil se z Gabrielova sevření, mžikal, mžikal pod záplavou slz. Začalo se to trhat na kousky, nezvratně, ta farma, prosluněná krajina, dětství...

„Jsme vypěstovaní v laboratořích,“ pokračoval Gabriel. „Oba dva. Všechno ostatní... jakákoli jiná vzpomínka... nahráli ji do nás a příště můžou nahrát něco jiného. Cyteen byl reálný; já jsem reálný... dokud nezmění pásky. Dokud se nestanu něčím jiným. Udělali ti v mozku bordel, Joši. Pohřbili jedinou věc, která je reálná. Dal jsi jim tu lež a ona se spláchla přímo do tvé paměti. Ale ta lež je pravda. Znáš počítače. Tady jsi přežil. A znáš tuhle stanici.“

Seděl tiše, rty tiskl ke hřbetu ruky, slzy se mu kutálely po tvářích, ale neplakal. Byl otupělý, slzy nepřestávaly téct. „Co chceš, abych udělal?“

„Co můžeš udělat? Jaké máš kontakty? Co mezi mazianovci?“

„Nic.“

„Tak kdo?“

Chvilí seděl, ani se nepohnul. Slzy se zastavily, studna kdesi uvnitř vyschla. Celá jeho paměť mu připadala pustá, staniční vězení a nějaká vzdálená místa se pletla dohromady, bílé cely, uniformovaní příchozí, a konečně věděl, že ve vězení byl šťastný, protože to byl domov, univerzální instituce, stejná na obou stranách politiky a války. Domov. „Dejme tomu, že to zmáknou sám,“ řekl. „Dejme tomu, že promluvím se svým kontaktem, jasné? Mohl bych sehnat nějakou pomoc. Něco tě to bude stát.“

„Co přesně?“

Opřel se o stůl a kývl směrem ven z boxu, kde čekali Coledy a Kressich. „Máš svoji protekci, že? Dejme tomu, že přispěju svým dílem. Co máš? Dejme tomu, že bych mohl pro tebe dostat většinu z toho, co je na téhle stanici k dostání... A nemám lidi, abych to zvládl.“

„Já je mám,“ řekl Gabriel.

„Já mám to druhé. Jenom je tu jedna akce, kterou nezvládnou bez lidí. Raketoplán. Let na Dolnu, až na to přijde.“

Gabriel chvilí mlčky seděl. „Co je to za taktiku?“

„Řekl jsem ti, že mám přítele. A já chci pryč.“

„Ty a já bychom se takhle mohli rozhodnout.“

„A ten můj přítel.“

„Ten, se kterým provozujete trh?“

„Spekulace, jakých se ti zachce. Dám ti jakékoli přístupy, které potřebuješ. Uděláš plán, jak nás z téhle stanice dostat.“

Gabriel pomalu přikývl.

„Musím se vrátit,“ řekl Još. „Pusť se do toho. Není moc času.“

„Raketoplány teď dokují v červeném sektoru.“

„Můžu tě tam dostat. Můžu tě dostat, kam chceš. My potřebujeme dost lidí, abychom loď zabrali, až se k ní dostaneme.“

„Dokud mají mazianovci dost práce?“

„Dokud mají dost práce. Jsou tu cesty.“ Chvilí hleděl na Gabriela. „Ty tuhle stanici vyhodíš do vzduchu. Kdy?“

Zdálo se, že Gabriel zvažuje, jestli vůbec odpovědět. „Nemám sebevražedné sklony. Chci se odtud dostat pryč stejně jako každý jiný a není naděje, že se k nám tentokrát dostane Kladivo. Nějaký raketoplán, kapsli, cokoliv, co má šanci dost dlouho vydržet na slušném orbitu...“

„Dobře,“ řekl Još. „Víš, kde mě najdeš.“

„Dokuje tam teď nějaký raketoplán?“

„Prověřím to,“ řekl, vstal, protáhl se pod stinnou klenbou a vyšel ven do hlučného baru, kde od nedalekého stolku ve zlé předtuše vstali Coledy a jeho člověk a Kressich; ale Gabriel vyšel za ním. Nechali Joše projít. Proplétal se mezi stolky, kolem hlav, které zůstávaly sklopené nad sklenicemi a večerem, kolem ramen, která zůstávala shrbená.

Venkovní vzduch do něj udeřil jako stěna z chladu a světla. Nadýchl se, snažil se pročistit hlavu, na podlaze se dál objevovalo mřížování stínů, tu a tam záblesky, pravda a nepravda.

Cyteen byla lež. On taky. Část jeho těla fungovala jako automat, jako takový byl vytvořen... projevoval instinkty, kterým nikdy nedůvěřoval, nevěděl, proč je má - znovu se nadechl a snažil se přemýšlet, zatímco jeho tělo zamířilo přes koridor a hledalo skryš.

Až když se dostal zpátky ke studené večeři u zadního stolu u Ngoa, když znovu seděl na tom známém místě, zády do rohu, a u baru před ním realita Pellu přicházela a odcházela, otupělost ho začínala opouštět. Vzpomněl si na Damona, jeden život, možná bylo v jeho moci zachránit jeden život.

Zabil. K tomu byl stvořen. Proto takový jako on a Gabriel existovali. Jošua a Gabriel. Porozuměl tomu ironickému humoru jejich jmen, polkl knedlík v krku. Laboratoře. To byla ta bílá prázdnota, ve které žil, běloba jeho snů. Pečlivě izolovat od lidství. Vyučování přehráváním pásků... dali mu znalosti; dali mu lži, které měl říkat - aby byl jako člověk.

Jenomže ty lži měly slabinu... že byly nácpaný do lidského masa s lidskými instinkty, a že on ty lži miloval.

A žil je ve svých snech.

Snědl večeri, která mu vážla v krku, spláchl ji studenou kávou a nalil si další šálek z termálního džbánu.

Mohl dostat Damona pryč. Ostatní by zahynuli. Aby dostal Damona pryč, musel zůstat zticha, a Gabriel by musel svést ze stopy ostatní, kteří ho sledovali, všem slíbit život, slíbit jim pomoc, která nikdy nepřijde. A oni všichni zemřou, až na něho a Gabriela a Damona. Přemýšlel, jak by přesvědčil Damona, aby odešel... jestli by to vůbec dokázal. Jestli bude muset použít důvody... jaké důvody?

Alicia Lukasová-Konstantinová. Vzpomněl si na ženu, která mu pomáhala při ukrývání Damona. Ona nikdy nebude moci odejít. A strážce, které mu daly v nemocnici peníze; a ten Dolan, který je provázel a dával na ně pozor; a lidé, kteří přežili peklo těch lodí z K; a muži a ženy a děti...

Rozplakal se, opřený o ruce, zatímco kdesi uvnitř hluboko byly instinkty, které pracovaly chladně a inteligentně, věděly, jak zničit stanici jako Pell, věděly, že je to jediný důvod, proč Još existuje.

Už jim nevěřil. Otřel si oči, napil se kávy, seděl a čekal.

II.

Nosič Unie Jednota: hluboký vesmír; 1/8/53

Kostka se překulila, vyšla dvojka, a Ayres nevrle pokrčil rameny, zatímco Dayin Jacoby zaznamenal další součet bodů a Azov zahájil nové kolo. Dva strážníci, kteří vždycky byli přidělení do hlavní kabiny na nižší palubě, seděli a pozorovali je z lavic u stěny, mladé a nezávadné tváře zcela bez zájmu. On a Jacoby, a zřídka Azov, hráli o imaginární body, zastavovali reálné kredity, až společně dosáhnou nějakého civilizovaného místa; a to, pomyslel si Ayres, záviselo na náhodě stejně jako vrhání kostek.

V současné chvíli byla jediným nepřítelem nuda. Azov se stal společenským, seděl černě oděný a zachmuřený u stolu, hrál s nimi, protože by se nesnížil k tomu, aby hrál s posádkou. Snad se manekýni bavili sami někde jinde. Ayres si to ani nedovedl představit. Nic se jich netklo, nic neozářilo ty prázdné, nenáviděné oči. Jenom Azov... čas od času se k nim připojil, když seděli v hlavní místnosti, prosedě-

li osm až devět hodin nudného dne, protože nebylo co dělat, žádné cvičení. Většinou seděli v té jediné kabině, kterou měli volně k používání, a povídali si... nakonec si povídali.

Jacoby neměl při hovoru žádné zábrany; ten muž chrлил zповědi svého života, svých lásek, názorů. Ayres odolával Jacobyho a Azovovým pokusům vytáhnout z něho něco o jeho domovské planetě. Bylo to nebezpečné. Ale stejně mluvil... o svých dojmech z lodí, o současné situaci, o čemkoli a o všem, o čem měl pocit, že je to neškodné; o abstraktech právní a ekonomické teorie, ve které Jacoby a sám Azov byli trochu odborníci... lehce žertoval o měně, kterou by měli platit své sázky; Azov se chechtal nepokrytě. Byla to nevyjádřitelná úleva, mít s kým promluvit, a vyměňovat si zdvořilosti. S Jacobym ho vázalo pouto... jako příbuzenství, nevybrané, ale nevyhnutelné. Byli si navzájem zárukou udržení zdravého rozumu. Nakonec si začal tvořit takové pouto i k Azovovi, zjistil, že je sympatický a má smysl pro humor. Skrývalo se v tom nebezpečí, a on to věděl.

Jacoby vyhrál další kolo. Azov trpělivě zapsal body a otočil se k manekýnům. „Julesi. Přines další láhev, ano?“

Jeden voják vstal a šel to obstarat. „Byl bych radši, kdybyste je počítal,“ řekl Ayres pro sebe; už jednu láhev měli. A pak zalitoval té upřímnosti.

„Unie má spoustu možností, které si neuvědomujete,“ řekl Azov. „Ale můžete dostat šanci.“

Ayres se zasmál, a najednou pocítil v bříše led. Jak? uvízlo mu v krku. Příliš mnoho pili. Azov nikdy nepřiznal své národní ambice, žádné plány kromě Pellu. Jeho výraz se vždy tak lehce změnil, a v téhle chvíli to Azov udělal... oboustranný zmatek, chvíle, která trvala příliš dlouho, pomalé pohyby, ztěžklé alkoholem, Jacoby jako třetí nedobrovolný účastník.

Ayres se znovu zasmál, násilně, snažil se nedat najevo svou vinu, opřel se dozadu a hleděl na Azova. „Cože, oni taky hrají?“ zeptal se, snažil se zmást význam toho, co řekl.

Azov stiskl rty do úzké linky, podíval se na něho zpod jednoho stříbrného obočí, povinně se usmál.

Já se domů nevrátím, pomyslel si Ayres zoufale. Žádné varování nebude. Takhle to myslel.

III.

Pell: dolanské tunely; 1/8/53; 1830 hod.

Byla tu tma a míhala se tu spousta těl. Damon poslouchal, trhl sebou, když slyšel, že se jedno pohybuje blízko něho, a znovu, když se v černotě tunelu nějaká ruka dotkla jeho paže. Namířil tím směrem lampu, chvěje se zimou.

„Já Modrý zub,“ zašeptal známý hlas. „Ty přijít vidět ona?“

Damon váhal, dlouho, díval se k žebříkům, které se rozpínaly jako pavučina daleko mimo dosah lampy. „Ne,“ řekl lítostivě. „Ne. Jenom procházím. Byl jsem v bílé sekci. Jenom chci projít.“

„Ona žádat ty přijít. Žádat. Žádat pořád.“

„Ne,“ zašeptal chraptivě, myslel na to, že času stále ubývá a brzo nebude mít vůbec žádnou možnost. „Ne, Modrý zube. Já ji miluji a nepůjdu. Copak nevíš, že by to bylo pro ni nebezpečné, kdybych tam šel? Muži-s-puškami by přišli. Nemůžu. Nemůžu, i kdybych strašně chtěl.“

Dolanova teplá ruka poplácala jeho, spočinula na chvíli. „Ty říci dobrá věc.“

Byl překvapen. Dolan uvažoval, a i když Damon věděl, že Dolané umějí uvažovat, překvapilo ho, když slyšel, jak řetěz myšlenek sledoval lidské. Vzal Dolanovu ruku a stiskl ji, vděčný za to, že tu Modrý zub je v takové hodině, kdy se mu dostávalo jen málo jiného uklidnění. Klesl na kovové stupně, klidně se nadechl přes masku... udělal si pohodlí tam, kde musel, seděl chvíli v bezpečí před nepřátelskými zraky, s tím, kdo se přes všechny odlišnosti stal přítelem. Hisa si sedl na bobek na plošinu před něho, tmavé oči mu blyštěly v nepřímém osvětlení, poplácával ho po koleně, prostě dával najevo družnost.

„Ty na mě dáváš pozor,“ řekl Damon, „celou dobu.“

Modrý zub se lehce zhoupl na souhlas.

„Hisové jsou velmi laskaví,“ řekl Damon, „velmi dobří.“

Modrý zub nachýlil hlavu a sraštil obočí. „Ona ty mimi.“ Rodina byla pro hisy velmi obtížný pojem. „Ty ‘Licia mimi.“

„Byl jsem, ano.“

„Ona ty matka.“

„Ano, je.“

„‘Milio ona mimi.“

„Ano.“

„Miluji mimi“

Damon se bolestně usmál. „Ty nebereš nic polovičatě, vid', Modrý zube? Všechno nebo nic. Jsi dobrý kamarád. Kolik toho hisové vědí? Znají jiné lidi... nebo jenom Konstantiny? Myslím, že všichni moji přátelé jsou mrtví, Modrý zube. Zkoušel jsem je najít. A buď se schovávají, nebo jsou mrtví.“

„Dělat moje oči smutné, Damone-člověče. Možná hisa najít, říci oni jméno.“

„Někoho z Deeů. Nebo Ushantů. Mullerů.“

„Já zeptat. Někdo možná vědět.“ Modrý zub si položil prst na plochý nos. „Najít oni.“

„Tímhle?“

Modrý zub natáhl váhavou ruku a pohladil mu strnisko na tváři. „Ty tvář jako hisa, ty vonět stejně člověk.“

Damon se zazubil, přes veškerou depresi ho to pobavilo. „Kéž bych vypadal jako hisa. Pak bych mohl chodit všude, jak bych chtěl. Tentokrát mě skoro chytili.“

„Ty přijít sem bát se,“ řekl Modrý zub.

„Cítíš strach?“

„Vidím ty oči. Hodně bolest. Cítit krev, cítit utíkat hodně.“

Damon otočil zadní stranu lokte ke světlu, látka byla protržená, odřenina bolela. Krvácelo to. „Narazil jsem do dveří,“ řekl.

Modrý zub se naklonil dopředu. „Já zastavit bolest.“

Připomněl si, jak hisové ošetřují svoje zranění, a zavrtěl hlavou. „Ne. Ale pamatuješ si jména, která jsem ti říkal?“

„Dee. Ushant. Mul-ler.“

„Najdeš je?“

„Zkusit,“ řekl Modrý zub. „Přivést oni?“

„Přijď pro mě, zavedeš mě k nim. Muži-s-puškami uzavírají tunel do bílé, víš to?“

„Vědět tak. My Dolané, my chodit ve velké tunely venku. Kdo dívat na my?“

Damon se zhluboka v masce nadechl, postavil se na křehké schůdky, jednou paží k sobě přitiskl hisu a zvedl lampu. „Miluji tě,“ zabručel.

„Miluji tě,“ řekl Modrý zub a odspěchal do tmy, lehký pohyb, chvění na kovových schodech.

Damon si prohmatával svou další cestu, počítal odbočky a patra. Jen žádnou unáhlenost. Musel se dostat dost blízko, snažil se vstoupit do bílé. Tam v bílé spustil poplach. Dělo se mu špatně hrůzou, že tím mohl přivést pátrání do tunelů, způsobit potíže Dolanům, své matce, všem. Pořád cítil, jak se mu chvějí kolena, ačkoli neváhal strážce, když musel; strážce na neobrněného strážce; možná ho zabil; to chtěl.

Z toho poznání se mu dělalo zle.

A přesto doufal, že ten poplach nesouvisí s jeho jménem. Že svědek je mrtvý.

Stále se třásl, když došel k přístupu do koridoru před Ngoovým barem. Vstoupil do úzké komory, stáhl si masku, použil bezpečně prověřenou kartu, kterou si schovával jenom na nejvyšší nouzi. Otevřela se bez poplachu. Spěchal úzkou, pustou chodbou, použil manuální klíč, aby otevřel přímo zadní dveře.

Ngoova žena se otočila od kuchyňského pultu, zadívala se na něho a pak vyrazila ven do hlavní místnosti. Damon nechal dveře za sebou zapadnout, otevřel dveře skladu a hodil dovnitř dýchací masku. V panice na ni zapomněl, přinesl ji s sebou. Jednal už na hranici zdravého rozumu. Šel ke kuchyňskému dřezu a umyl si ruce a obličej, snažil se smýt pach krve a strachu a vzpomínku.

„Damone.“

Otočil unavený pohled ke dveřím do přední místnosti, osušil si obličej ručníkem, který visel vedle. „Problém.“ Šel za Jošem do přední místnosti, šel k baru a opřel se o pult. „Láhev,“ požádal Ngoa.

„Zase jsi přišel těma dveřma,“ zasyčel Ngo nešťastně.

„Nouzová situace,“ řekl Damon. Još ho ze strany jemně chytil za paži.

„Zapomeň chvíli na pití,“ řekl Još. „Damone. Pojď tamhle. Chci s tebou mluvit.“

Šel zpátky do alkovny, která byla jejich teritoriem. Još ho zatláčel do kouta, pryč z dohledu ostatních stálých zákazníků, kteří tam jedli. V kuchyni, kam se vrátila Ngoova žena se synem, se ozýval cinkot talířů. Místnost voněla po Ngoově nevyhnutelném guláši. „Poslouchej,“ řekl Još, když se posadili. „Chci, abys šel se mnou naproti přes koridor. Našel jsem kontakt, který nám myslím pomůže.“

Slyšel to, ale chvíli mu trvalo, než mu to došlo. „S kým jsi mluvil? Někdo tady tě zná?“

„Mě ne. Někdo poznal tebe. Chce tvoji pomoc. Neznám všechny okolnosti. Někdo z tvých přátel. Mají nějakou organizaci... sahá mezi lidi K a na Pell. Spousta lidí, kteří vědí, že bys jim mohl pomoci.“

Snažil se to vstřebat. „Víš, jakou mizivou šanci máme s davem z K - proti vojákům? - a proč šli za tebou? Proč zrovna ty, Joši? Možná se bojím, že znám obličej a něco vím. Nelíbí se mi to.“

„Damone. Kolik času máme? Je to šance. Teď už je všechno riskantní. Pojď se mnou. Prosím tě, pojď se mnou.“

„Budou kontrolovat všechny v bílé. Vletěl jsem tam do poplachu... možná jsem někoho zabil. Bude rozruch, budou hledat někoho, kdo používá přístupy...“

„Takže kolik času nám zbývá, abychom si to rozmysleli? Jestli to neuděláme...“ Zmlkl, podíval se ostře na Ngoovu ženu, která jim přinesla misky guláše a položila je na stůl. „Někam jdeme. Ohřejte nám to potom.“

Tmavé oči na oba hleděly. Klidně, jako všechno kolem té ženy bylo klidné, sebrala misky a postavila je na jiný stůl.

„Zjistit se to dá za chvíli,“ řekl Još. „Damone. Prosím tě.“

„Co říkali, že chtějí dělat? Vtrhnout do centrály?“

„Způsobit problémy. Dostat se do raketoplánu. Zorganizovat odpor na Dolně... je nás málo. Damone, všechno to závisí na tvých vědomostech. Tvých zkušenostech s počítačem, a znalosti průcho-
dů.“

„Mají pilota?“

„Myslím, že někdo z nich je pilot.“

Snažil se vzít rozum do hrsti. Zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Jak to myslíš, ne? Ty jsi mluvil o raketoplánu. Ty jsi to plánoval.“

„Ne proto, aby na stanici bylo další povstání. Aby byli zabíjeni další lidé, podle plánu, který stejně nikdy nevyjde...“

„Pojď a promluvíš s nimi. Pojď se mnou. Nebo mi nevěříš? Damone, jak dlouho můžeme čekat na příležitost? Ani sis to neposlechl.“

Vydechl. „Přijdu,“ řekl. „Obávám se, že v zelené dost brzo začne kontrolování průkazů. Promluvím s nimi. Možná, že znám lepší způsob. Klidnější. Jak je to daleko?“

„U Mascariho.“

„Naproti přes koridor.“

„Ano. Pojd’.“

Šel ven, proplétal se mezi stolky, kolem baru.

„Vy,“ řekl Ngo ostře, když ho mýjeli. Zastavil se. „Nevracejte se zpátky, jestli se dostanete do průseru. Slyšíte? Pomohl jsem vám. Nechci na to nijak doplatit. Slyšíte mě?“

„Slyším,“ řekl Damon. Nebyl čas ho uklidňovat. Još čekal u předních dveří. Vyšel ven, připojil se k němu, podíval se vlevo a vpravo a přešli koridor do hlučnějšího a tmavšího doupěte Mascariho.

Nějaký muž vlevo u vchodu vstal a připojil se k nim. „Tudy,“ řekl, a protože Još šel bez ptaní, Damon polkl protesty a šel s nimi do vzdálenější místnosti, která byla tak tmavá, že bylo těžké vyhýbat se židlím.

V zastřeném výklenku hořelo tlumené světlo. Šli dovnitř, on a Još, ale jejich průvodce zmizel.

A v příští chvíli se jim za zády objevil druhý muž, mladý a se zjizveným obličejem. Damon ho neznal. „Už jdou,“ řekl mladý muž a závěsy se rychle znovu pohnuly, vpustily do alkovny další dva.

„Kressich,“ zamumlal Damon. Toho druhého neznal.

„Znáte pana Kressicha?“ zeptal se nově příchozí. „Jenom od vidění. Kdo jste vy?“

„Jmenuji se Jessad... Pan Konstantin, ano? Mladší Konstantin?“

Kdykoli ho někdo poznal, znervóznilo ho to. Podíval se na Joše, něco mu nehrálo, polekalo ho to. Bylo mu řečeno, že ho budou znát. Ten muž by neměl být překvapený.

„Damone,“ řekl Još, „tenhle člověk je z K. Probereme podrobnosti. Posad’ se.“

Poslechl, sedl si k malému stolu, nejistý a podezřívavý, když si ostatní sedali s ním. Podruhé se podíval na Joše. Jošovi věřil. Věřil mu až za hrob. Na požádání mu vložil do rukou svůj život, protože pro něj neměl lepší použití. A Još mu lhal. Všechno, co o tom muži věděl, křičelo, že Još lže.

Hrozí nám něco? Uvažoval překotně a pátral po nějaké příčině téhle šarády. „O jakém návrhu mluvíme,“ zeptal se a přál si jenom, aby se odtud dostal, aby dostal ven Joše, a to v pořádku.

„Když Još řekl, že má kontakty,“ řekl Jessad pomalu, „neměl jsem ponětí, kdo to je. Vy jste zdaleka ten nejlepší, v koho jsem doufal.“

„Opravdu?“ Odolal pokušení podívat se znovu směrem k Jošovi. „V co přesně doufáte, pane Jessade z K?“

„Još vám nic neříkal?“

„Još řekl, že s vámi budeme mít o čem mluvit.“

„O nalezení způsobu, jak dostat tuhle stanici zpátky do vašich rukou?“

Nezměnil výraz ani v nejmenším. „Vy si myslíte, že máte prostředky, abyste to udělal?“

„Mám lidi,“ vložil se Kressich. „Coledy je má. Během pěti minut můžeme sebrat tisíc mužů.“

„Víte, co by se pak stalo,“ řekl Damon. „Jsme až po krk mezi vojáky. Mrtvol v koridorech, pokud by nás rovnou nevyhodili ven.“

„Víte,“ řekl Jessad klidně, „že celá stanice je jejich. Můžou si dělat, co chtějí. Kromě vás tu není žádná autorita, aby mluvila za starý Pell. Lukas... je odepsaný. Říká jenom to, co mu Mazian naservíruje, aby přečetl. Všude kolem sebe má strážce. Jedna možnost jsou mrtvol v koridorech, pravda. Druhá je to, co dali Lukasovi, ne? Dali mu připravené proslovy, aby je přečetl. Nechali by vás alternovat s Lukase, nebo by se vás rovnou zbavili. Koneckonců, mají přece Lukase, a on poslouchá rozkazy... ne?“

„Chápete to přesně, pane Jessade.“ A co raketoplán? pomyslel si, opřel se. Podíval se na Joše, který se na něho díval ustaraným pohledem. Znovu pohlédl zpátky. „Jaké máte návrhy?“

„Dáte nám přístup do centrály. O zbytek se postaráme.“

„To nebude k ničemu,“ řekl Damon. „Venku jsou válečné lodě. Nemůžete je zadržet tím, že ovládnete centrálu. Vyhodili by nás do vzduchu; nepočítáte s tím?“

„Mám prostředky, jak zajistit, aby to fungovalo.“

„Tak si je mějte. Přednesli jste svůj návrh, je jasný, a teď mi nechte noc na rozmyšlenou.“

„Chcete, abychom vás pustili, když znáte jména a obličeje?“

„Vy znáte můj obličej,“ připomněl Jessadovi, a dostalo se mu lehkého blýsknutí očí.

„Důvěřuj mu,“ řekl Još. „Půjde to.“

Venku cosi třesklo, přehlušilo to i muziku. Závěs se vchlípl dovnitř zároveň s Coledym, který přistál na stole s dírou vypálenou do čela. Kressich vyskočil s vystrašeným ječením. Damon se vrhl zpátky, narazil do stěny, Još vedle něho, a Jessad hmatl po kapse. Křik venku přerušoval hudbu, a vstup do alkovny zaplnili ozbrojení vojáci s pozvednutými puškami.

„Ani hnout!“ přikázal jeden.

Jessad vytrhl pistoli. Puška vypálila, a pak ucítili zápach spáleniny, Jessad dopadl v křečích na podlahu. Damon hleděl na vojáky a na namířené pušky omámený hrůzou. Još vedle něho se nepohnul.

Nějaký voják přitáhl za límec dalšího muže - Ngoa, který uhýbal před Damonovým pohledem a zdálo se, že bude zvracet.

„Jsou to oni?“ zeptal se voják.

Ngo přikývl. „Donutili mě, abych je schoval. Vyhrožovali mi. Vyhrožovali mojí rodině. Chceme přejít do bílé. Všichni.“

„Kdo je tenhle?“ Voják kývl ke Kressichovi.

„Nevím,“ řekl Ngo. „Neznám ho. Ty ostatní neznám.“

„Odveďte je,“ řekl důstojník. „Prohledat. Mrtvé taky.“

Bylo po všem. Stovka myšlenek vířila Damonovi hlavou. .. sáhnout pro pistoli v kapse - utíkat tak daleko, dokud ho nezastřelí.

A Još... a jeho matka a bratr...

Pevně ho chytili, otočili ho proti stěně a donutili ho roztáhnout končetiny, stejně jako Joše a Kressicha. Prohledali mu kapsy a vzali karty a pistoli, která sama stačila, aby ho zastřelili na místě.

Znovu ho otočili, zády ke stěně, a podívali se na něho pozorněji.

„Vy jste Konstantin?“

Neodpověděl. Jeden ho praštil do břicha, až se složil, a Damon se vrhl na toho muže ramenem, udeřil nízko, srazil ho a vklouzl pod stůl. Do zad ho kopl bota, dupali po něm ve rvačce, která nad ním propukla. Odtrhl se od muže, kterého omráčil, snažil se vylézt a u hrany stolu se postavit na nohy, a kolem ramene mu šlehl výstřel, Kressich to dostal do žaludku.

Udeřila ho pažba. Kolena mu povolila, odmítala ho udržet; druhý úder, do paže natažené ke stolu. Poroučel se, zkroucený, na-

kopla ho bota, znovu se zkroutil proti úderům, dokud ho nesrazili k zemi napůl v bezvědomí. Pak ho trhnutím postavili mezi sebe: „Još,“ zablábolil, „Joši?“

Joše taky zvedli, vzali mezi sebe, třáslí s ním, aby ho probrali k životu, až se mu podařilo postavit se. Hlava se mu opile kývala. Krvácel ze spánku. U Kressicha nějaké pobízení nemělo smyslu; ještě se hýbal, střelený do břicha, ale hodně krvácel. Nechali ho tam.

Damon se rozhlédl, když je vedli ven do hlavní místnosti. Ngo utekl nebo ho odvedli. Stálí zákazníci utekli. Byly tam jenom roztroušené mrtvoly a několik vojáků stálo s puškami na stráži.

Vojáci je s Jošem vyvlekli ven, do koridoru. Pár lidí stálo před Ngoovým barem a hledělo, když je odváděli, a Damon odvracel tvář, styděl se, že takhle veřejně musí pochodovat do vězení.

Myslel, že je vezmou do lodí na druhé straně doků. A pak za-bočili na doky a zamířili vlevo, a on si uvědomil, že to bude jinak. Byl tam bar, který si vojáci zabrali pro sebe, ústředí, místo, kterému se civilové vyhýbali.

Hudba, drogy, alkohol - všechno, co mohl civilní sektor nabídnout -, Damon tupě hleděl, když je vlekli dovnitř, do nízko se vznášejícího dýmu a dunění hudby. Byl tam stůl, neuvěřitelně rozlehlý, náznak oficiálnosti. Vojáci je přivedli k němu a jakýsi muž se sklenkou v ruce se posadil a prohlédl si je. „Něco tu máme,“ řekl vedoucí skupiny, která je sem přivedla. „Flotila tyhle dva hledá. Konstantina, to je tenhle. A máme tady unionistu. Adjustovaný, jak se říká... ale tu Adjustaci udělal Pell.“

„Unionista.“ Seržant u stolu se podíval mimo Damona, nepřijemně se na Joše zašklebil. „A jak se takoví jako ty dostali na Pell? Máš pro nás nějaký dobrý vtip, unionisto?“

Još nic neřekl.

„Já mám,“ řekl drsný hlas od dveří, který mohl otřást stěnami. „Je majetkem Norska.“

Smích a hovor utichl, i když hudba ne. Nově příchozí, na rozdíl od většiny přítomných pořádně obrnění, přišli s rázností, která ostatní překvapila. „Norsko,“ zamumlal kdosi. „Vypadněte odsud, bastardi z Norska.“

„Vaše jméno?“ zaburácel příchozí.

„Nebo nás všechny postřílíte?“ řekl kdosi další.

Nevysoký muž s mohutným hlasem stiskl knoflík komlinku na rameni a říkal cosi, co hudba utopila, otočil se a mávl rukou na tucet vojáků, kteří vyklouzli ven. Podíval se na ostatní a pomalu obkroužil místnost pohledem. „Žádný z vás není zrovna v kondici. Uklid'te tady ten brloh. Kdyby se tu objevil někdo z našich lidí, stáhl bych z něho kůži. Je tu někdo od nás?“

„Táhněte o dům dál,“ zakřičel kdosi. „Tohle je území Austrálie. Norsko nemá žádné právo stavět nás do latě.“

„Vydejte vězně,“ řekl malý důstojník. Nikdo se nepohnul. Zbraně vojáků Norska se pozvedly, mezi vojáky Austrálie se ozvaly šokované výkřiky vzteku. Damon stál, pohled se mu kalil, dva z místních je s Jošem postrčili, pravou paží mu hrubě sevřela něčí ruka a vytrhla ho z jiné ruky, která ho dosud držela, a už ho vlekli ke dveřím. Još šel bez vzpírání. On taky. Dokud byli spolu... to bylo jediné, co jim zůstalo.

„Odvést,“ zakřičel malý muž na své vojáky. Vystrčili je spěšně ven; v baru zůstali se svým důstojníkem dva vojáci. Ještě nemíjeli devátý koridor, když je doběhli další vojáci z Norska.

„Běžte do velitelství Austrálie,“ zaječel jeden voják na ostatní, byl to ženský hlas. „McCarthyovci. Di je všechny drží na mušce. Potřebuje tam nějaké lidi, rychle.“

Vojáci se kolem nich rozběhli. Čtyři z eskorty je drželi, vedli je k přístupovým dveřím modrého doku, kde stála stráž.

„Pust'te nás,“ požadoval důstojník jejich eskorty. „Máme tam situaci, která zavání vzpourou.“

Stráže byly z Austrálie. Nápis a znak to hlásaly. Četa neochotně otevřela nouzové dveře a pustila je do průchodu.

Pak tam byl modrý dok, kde Norsko obývalo přístaviště vedle Indie, Austrálie a Evropy. Damon začínal pociťovat šok ze zranění, nebo bolest. Bylo tu jenom vojsko, vojáci přicházeli a odcházeli, vojenské posádky v pracovních službách nakládaly žoky se zásobami.

Před nimi se otevíral přístupový tunel Norska. Šli po rampě do průchodu a prošli jeho chladem do přechodové komory. Potkávali je jiní lidé, všichni vojáci se znakem Norska.

„Talley,“ řekl jeden s překvapeným úšklebkem. „Vítej zpátky, Talley.“

Još se rozběhl. Dostal se až do poloviny přístupového tunelu, než ho chytili.

IV.

Pell: Norsko; modrý dok; 1/8/53; 1930 hod.

Signy zvedla hlavu od stolu a chvíli zkoumala hluk komlinku, hlášení jejích vojáků na docích a jinde. Podivně se usmála na strážce a na Talleye. Unavený vypadal o hodně hůř... neoholený, špinavý, zakrvavený. Čelist mu otékala.

„Přišel jsi na návštěvu?“ škádlila ho. „To jsem si nemyslela, že přijdeš žádat znovu.“

„Damon Konstantin... přivedli ho na palubu. Vojáci ho dostali. Myslel jsem, že s ním budete chtít mluvit.“

Překvapil ji. „Ty se ho snažíš vydat, že?“

„Je tady. Oba jsme tady. Dostaňte ho odsud.“

Opřela se o křeslo, zvědavě se na něho dívala. „Takže mluvíš logicky,“ řekla. „Nikdy jsi tak nemluvil.“

Ted' nevěděl, co říct.

„Zahrávali si s tvým mozkem,“ poznamenala. „A ted' jsi přítel Konstantinů, že?“

„Naléhavě vás prosím,“ řekl slabým hlasem.

„Na základě čeho?“

„Rozumu. Je pro vás užitečný. A oni ho zabijí.“

Pozorovala je zpod přivřených očí. „Jsi rád, že jsi zpátky, že?“ Volací světélko zamrkalo, bylo to něco, co komlink zřejmě nemohl zvládnout.

Vytočila hlasitost a komlink propojila. „Vypukla rvačka,“ uslyšela. „u McCarthyho.“

„Je tam Di?“ zeptala se. „Dejte mi Di.“

„Nemá čas,“ uslyšela. Mávla rukou na strážce, Talleyovu záležitost vypustila. Další světlo zazářilo.

„Malloryová!“ zakřičel na ni Talley, když ho táhli ke dveřím.

„Evropa vás chce,“ řekl operátor. „Na drátě Mazian.“

Propojila se. Vytáhli Talleye ven, aby ho někde zamkli, jak zadoufala.

„Tady Malloryová, Evropo.“

„Co se to tam děje?“

„Mám potíže na doku, pane. Janz potřebuje instrukce, s vaším dovolením.“ Odpojila se. „Padl,“ slyšela na dalším kanále. „Kapitánko, Di dostal zásah.“

Sevrěla pěst a zadržela ji těsně nad vysílačkou. „Dostaňte ho ven, dostaňte ho ven, se kterým důstojníkem hovořím?“

„Tady je Uthupová,“ ozval se ženský hlas. „Jeden z Austrálie střelil Di.“

Stiskla další knoflík. „Dejte mi Edgera. Rychle!“

„Prošli jsme dveřmi,“ slyšela Uthupovou. „Máme Di.“

„Vojáci Norska, všeobecná pohotovost. Máme problém na doku. Vypadněte odtud!“

„Tady Edger,“ uslyšela. „Malloryová, odvolej ty svoje vlčáky.“

„Ty odvolej svoje, Edgere, nebo je budu střílet na potkání. Zastřelili Di Janze.“

„Zarazím to,“ řekl a odpojil se. POHOTOVOST houkala po koridorech Norska, chrčivý klakson, modrá světla blýskala. Ovládací desky a obrazovky v její kabině ožívaly, jak se loď uváděla do nouzové pohotovosti.

„Už se blížíme,“ ozval se hlas Uthupové. „Ještě je při vědomí, kapitánko.“

„Přineste ho dovnitř, Uthupová, přineste ho dovnitř.“

„Jdu dolů, kapitánko.“ To byl Graff, mířil na dok. Začala mačkat knoflíky, zuřivě přepínala na vizuální a proklínala techniky; někdo by to měl mít na videu. Našla to, skupinu, která se blížila, nesla víc než jednoho padlého, vojáci Norska proudili spěšně na dok a zaujímali pozice kolem spojovacích kabelů a přístupů. „Sežeňte komlinkem doktora,“ nařídila.

„Připraven,“ uslyšela lékařův hlas a pozorovala známou postavu, která dostihla vojáky a přejímala velení. Graff byl venku. Teď se mohla trochu volněji nadechnout.

„Evropa stále na drátě,“ informoval ji operátor. Zmáčkla ten kanál.

„Kapitánko Malloryová! Jakou válku to tam vedete?“

„Ještě nevím, pane. Zjistím to, jakmile dostanu svoje vojáky na palubu.“

„Máte vězně z Austrálie. Proč?“

„Jeden je Damon Konstantin, pane. Budu na spojení, jakmile dostanu hlášení od Janze. S vaším svolením, pane.“

„Malloryová.“

„Pane?“

„Austrálie má dvě oběti. Chci hlášení.“

„Podám vám je, až se dozvím, co se stalo, pane. Mezitím posílám vojáky do zeleného doku, než tam budeme mít nějaké potíže s civily.“

„Indie tam přemísťuje své vojáky. Nechte to být, Malloryová, a nepouštějte tam svoje lidi. Pryč z doků. Všechny je stáhněte. Chci vás co nejdřív vidět, slyšíte?“

„S hlášením, pane. S vaším svolením, pane.“ Světlo a spojení odumřelo. Praštila pěstí do konzoly a odkopla židli, zamířila do kumbálu chirurgie, půl koridoru od hlavního výtahu nahore.

Nebylo to tak zlé, jak se bála. Di měl pod lékařskou péčí klidný puls, nijak nedával najevo, že by je opouštěl. Zranění hrudníku, několik spálenin. Spousta krve, ale už viděla daleko horší. Náhodná střela, do spoje pancíře. Přešla ke dveřím, kde stála Uthupová, zmazaná krví od hlavy až k patě. „Vypadněte odsud, vy špíny,“ řekla a vyhnala je do koridoru. „Tady to bude sterilní. Kdo střílel první?“

„Australský hajzl, opilý a drzý.“

„Kapitánko.“

„Kapitánko,“ řekla Uthupová slabě.

„Jste zraněna, Uthupová?“

„Jenom spáleniny, kapitánko. Nechám se prohlédnout, až budou hotoví s majorem a ostatními, s vaším dovolením.“

„Řekla jsem vám, abyste do toho teritoria nechodili.“

„Slyšela jsem komlinkem, že sebrali Konstantina a Talleye, kapitánko. Velel nějaký seržant, všichni byli opilí jako obchodníci. Major vešel dovnitř a oni řekli, že tam nemáme přístup.“

„Řekla jste dost,“ zamumlala. „Chci hlášení, Uthupová, podržím vás v tom. Stáhla bych z vás kůži, kdybyste těm Edgerovým parchantům ustoupili. Můžete mě citovat, kde chcete.“ Odešla mezi vojáky v koridoru. „Je to dobré, Di se z toho dostane. Vypadněte odsud a nechte doktory pracovat. Vraťte se na oddělení. Promluvím si s Edgerem, ale jestli někdo z vás nebo někdo jiný zabrousí na doky, zastřelím ho vlastní rukou. Moje slovo. Jděte dolů!“

Rozprchli se. Šla k můstku, rozhlédla se po posádce, která se dostala na svá stanoviště. Byl tam Graff, sám hojně zakrvácený.

„Umyj se,“ řekla. „Hleďte si svých stanovišť. Morio, vraťte se a promluďte s vojínkou Uthupovou a s někým jiným z té jednotky; chci jména a identifikace těch vojáků z Austrálie. Chci formální stížnost a chci ji hned.“

„Kapitánko,“ Morio přijal rozkaz.

Spěšně odešel; stála na můstku a rozhlížela se, dokud se hlavy nesklonily k práci. Graff odešel, aby se dal do pořádku. Nepřestávala přecházet uličkou, dokud si neuvědomila, že to dělá, a pak zůstala stát klidně.

Měla se ukázat na Mazianově palubě. Na uniformě měla krev, krev Di. Nakonec se rozhodla, že půjde tak, jak je, žádné mytí.

„Velí Graff,“ řekla bryskně. „MacFarlane. Potřebuju eskortu k Evropě. Zaříd'te to.“

Vyšla k výtahu, slyšela, jak se rozkaz rozléhá koridorem. Vojáci ji potkali u východového koridoru, bylo jich patnáct, v plné zbroji. Prošla mezi vojáky, kteří střežili přístupovou rampu na doky. Neměla pancíř. Byl to prověřený dok a nepředpokládala, že bude nějaký potřebovat, ale v té chvíli by se cítila bezpečněji, kdyby šla po zeleném doku nahá.

V.

Pell: Evropa; modrý dok; 1/8/53; 2015 hod.

Mazian na sebe s příchodem nenechal čekat, tentokrát ne. Byla to audience pro dva, pro ni, a Toma Edgera, a Edger se tam dostal první. Tohle si mohla myslet.

„Posad'te se,“ řekl jí Mazian. Vzala si židli na opačné straně konferenčního stolu než Edger. Mazian měl svoji včele stolu, opřel se o složené ruce a zlobně na ni upíral zrak. „No? Kde je hlášení?“

„Je na cestě,“ řekla. „Právě se dělají pohovory a sbírají se pozitivní identifikace. Di si vzal jména a čísla, než ho postřelili.“

„On tam šel na váš rozkaz?“

„Moje rozkazy vojákům znějí, aby necouvali před problémy, jestliže jsou před nějaké postavení. Pane, moji lidé jsou od toho incidentu s Goforthem neustále znepokojováni. Já jsem toho člověka zastřelila, a moji lidé jsou obtěžováni, pořád do nich někdo rýpe, samé maličkosti, až se někdo opil tak, že nevěděl, jaký je rozdíl mezi obtěžováním a přímou vzpourou. Nějakou vojákyni požádali o číslo

a ona výslovně odmítla. Zatkli ji a ona vytáhla pistoli a začala na zatýkajícího důstojníka střílet.“

Mazian se podíval na Edgera a znovu zpátky. „Slyšel jsem něco jiného. Že vaši vojáci jsou podporováni, aby se drželi při sobě. Že jsou stále pod vaším velením, dokonce i při takzvané propustce. Že chodí v četách a s důstojníky a tyranizují doky. Že celá operativa vojáků a personálu Norska je insubordinace a provokace, přímý výsměch mým rozkazům.“

„Svým vojákům jsem nedávala žádné rozkazy, když byli na propustce. Jestli chodí ve skupinách, je to kvůli sebeobraně. Útočí na ně v barech, které jsou otevřené pro všechny kromě personálu Norska. Takovéhle chování se podporuje v jiných posádkách. Na stole máte mou stížnost na takové chování, už z minulého týdne.“

Mazian seděl a chvíli se jen díval, poklepával prsty po stole, pomalu, bylo to nervózní gesto. Nakonec se podíval na Edgera.

„Nechtěl jsem vznášet protest,“ řekl Edger. „Ale venku se tvoří špatná atmosféra. Zjevně existuje rozdíl v názoru na řízení Flotily. Loajality lodí - loajality jednotlivým kapitánům - v některých oddílech podporují, z důvodů, které si nechci domýšlet, určití kapitáni.“

Signy se nadechla a chytila se pevně stolu, jenom nevyletět ze židle, než se jí zchladí mozek. A to o hodně zchladí. Edger a Mazian si byli vždycky blízcí... velmi blízcí, jak už dlouho měla podezření, způsobem, do kterého nemínila zasahovat. Zklidnila dech, opřela se, dívala se jenom na Maziana. Byla to válka; bylo to úzké koryto, jakým Norsko ujíždělo, úžinami Mazianovy a Edgerovy ctižádosti.

„Něco tady neklape,“ řekla, „když začneme střílet jeden na druhého. S vaším svolením... jsme nejstarší ve Flotile, přežili jsme nejdéle. A řeknu vám rovnou, že vím, co chystáte, a já jsem hrála tu vaši šarádu, zaměstnávala jsem se organizováním stanice, což nebude vůbec důležité, až se Flotila pohne. Dělal jsem vaše zaměstnávající operace a udělala jsem je dobře. O tom, co vím, jsem vojákům nebo posádce neřekla ani slovo; a pochopila jsem, o co jde, když se vojákům dovoluje, aby si na téhle stanici dělali, co chtějí, protože v delším výhledu na tom nezáleží. Protože na Pellu přestalo záležet, a jeho přežití je teď v rozporu s našimi zájmy. Teď míříme někam jinam. Nebo jsme mířili vždycky, a vy jste nás k tomu posunovali postupně, aby to s námi příliš neotřásl, až nám nakonec navrhnete, co opravdu máte na mysli, jedinou možnost, kterou jste nám nechali.

Sol, že? Země. A bude to dlouhá cesta, nebezpečná, s množstvím potíží, až se tam dostaneme. Flotila - zabere Společnost. Takže možná máte pravdu. Možná že je to jediné, co se dá dělat. Možná to dává smysl a začalo to dávat smysl už dávno, když nás Společnost přestala krýt. Ale my se tam vůbec nedostaneme, jestli nám Pell zničí disciplínu, na které tahle Flotila fungovala desetiletí. Nedostaneme se tam, jestli její jednotky budete sjednocovat do něčeho, co nemůže fungovat samostatně. A přesně tohle má toto obtěžování za následek. Říká se mi, jak řídit Norsko. Jakmile se s tímhle začne, jde všechno do háje. Vezmete vojákům jejich odznaky a označení, jejich identifikaci a ducha a bude po všem, po všem... a říkejte tomu jak chcete, tohle se tam venku právě děje, když nutíte loď, aby se přizpůsobila standardu proti každému pravidlu, které kdy znali, kdy kapitáni ve Flotile nenápadně podporují své vojáky, aby obtěžovali moje vojáky, a oni to dělají, když není jiný nepřítel po ruce. Flotila jako celek neexistovala celá desetiletí, ale v tom byla naše síla... ve volnosti dělat, co musí být uděláno, bez ohledu na celou tu velkou vzdálenost, která mezi námi byla. Sjednot'te nás a naše jednání se bude moct předvídat. A když je nás tak málo... tak jsme skončili.“

„Úžasně,“ řekl Mazian tiše, „jak vy končíte debatu o separaci posádek, že zrovna vy si stěžujete na nedostatek disciplíny. Jste úžasná sofistka.“

„Nařizujete mi, abych zapadla do řady, přizpůsobila vám každý postup a rozkaz, který je zavedený na mé lodi. Moji vojáci v tom vidí urážku Norska, a cítí odpor. Co jiného jste čekal, pane?“

„Přístup vojáků poněkud obráží přístup pověřených důstojníků a kapitánky, že? Možná jste to podpořila.“

„A možná to, co se stalo v baru, bylo vyprovokováno.“

„Pane.“

„Se vší úctou - pane.“

„Vaši lidé vtrhli dovnitř a odebrali vězně z péče vojáků, kteří je zatkli. Vypadá to jako rvačka o kredity, ne?“

„Odňali jsme vězně opilým vojákům, kteří byli v baru na propustce.“

„Ve velitelství doků,“ zamumlal Edger. „Řekněte to jasně, Malloryová.“

„Vojáci v tom vašem velitelství byli opilí a dělali výtržnosti, a jeden z vězňů, kterých se to týkalo, byl majetkem Norska. V tom

velitelství nebyl žádný pověřený důstojník. A druhý vězeň byl cenný, díky mé práci jsme zjistili, že je užitečný. Otázka je, proč byl vězeň vůbec přiveden do toho takzvaného velitelství, místo aby ho zařadili do modrého doku nebo do nejbližší lodě, což byla Afrika.“

„Zatýkající vojáci se hlásili svému seržantovi. Který byl přítomen, když tam váš major vtrhl.“

„Podotýkám, že tento názor dokresluje atmosféru, ve které byl major Janz postřelen. Jestli to bylo velitelství doku, pak major Janz měl plné právo tam vejít a převzít za takové situace velení. Ale řekli mu hned při vstupu, že to takzvané velitelství doku je zabráno jako území Austrálie; přítomný seržant Austrálie proti této insubordinaci nic nenamítal. Takže teď má být vojenské ústředí soukromým majetkem jedné lodě, nebo co? Vypadá to snad tak, že ostatní kapitáni navádějí svoje posádky k separatismu?“

„Malloryová,“ varoval ji Mazian.

„Jednu věc, pane: major Janz dal správný rozkaz, aby mu vydali vězně, a seržant Austrálie naprosto odmítl spolupracovat, a tím způsobil potíže.“

„Při té výměně byli zabiti dva moji vojáci,“ řekl Edger napjatě, „a jak to začalo, se pořád vyšetřuje.“

„Z mé strany také, kapitáne. Očekávám tu informaci každým okamžikem a dohlédnu, abyste dostal její kopii.“

„Kapitánko Malloryová,“ řekl Mazian, „to hlášení vypracujete pro mě. Co nejdřív. Co se týče vězňů, nezajímá mě, co s nimi chcete dělat. Jestli jsou tady nebo tam, o to nejde. Jde o ten rozkol. Ctižádost... u jednotlivých kapitánů Flotily... o tu jde. Ať se vám to líbí nebo ne, kapitánko Malloryová, půjdete pěkně v řadě s ostatními. Máte pravdu, prováděli jsme operace odděleně, a teď musíme pracovat jako jedno tělo. A určití nespoutaní duchové mezi námi nám dělají potíže. Nemají rádi příkazy. Máte pro mě cenu. Vidíte až do jádra věci, že? Ano, je to Sol. A když mi to říkáte, doufáte, že vás přibereme k poradám, že? Chcete být konzultována. Možná se chcete dostat do posloupnosti následníků. To je velmi dobře. Ale abyste se tam dostala, kapitánko, musíte se naučit chodit v řadě.“

Seděla nehybně, oplácela Mazianovi pohled. „A nevědět, kam jdu?“

„Víte, kam jdeme. Už jsem to řekl.“

„Dobrá,“ řekla klidně. „Nemám nic proti přijímání rozkazů.“ Podívala se ostře na Toma Edgera a znovu na Maziana. „Přijímám je stejně dobře jako ostatní. Možná jsme v minulosti nespolupracovali jako partneři; ale mám dobrou vůli.“

Mazian přikývl, jeho hezká, herecká tvář byla docela, docela laskavá. „Dobře. Dobře. Tak je to vyřízeno.“ Vstal, šel k příručnímu baru, ze svorek vytáhl láhev brandy a sklenky a nalil. Přinesl sklenky zpátky, postavil je před sebe, druhou rukou přesunul jednu k Edgerovi a druhou k ní. „Doufám, že je to vyřízeno jednou provždy,“ řekl a srkal nápoj. „Podobné nepříjemnosti se nebudou opakovat. Nějaké další stížnosti?“

Tom Edger mohl nějaké mít. Když pila tekutý oheň brandy, viděla, že je nadurděný. Lehce se usmála. Edger neodpověděl.

„Další věc, kterou jste nadhodila, likvidace stanice - to je ten případ. Ano. A budu věřit, že tahle informace se nedostane mimo nás tři.“

Proto tohle představení, pomyslela si. „Ano, pane,“ řekla.

„Žádné formality. Všichni kapitáni dostanou instrukce včas. Jste stratég, v mnoha směrech nejlepší. Přibrali bychom vás už dřív. Víte to. Už by to dávno bylo, kdyby nedošlo k tomu nešťastnému incidentu s Goforthem a operací s černým trhem.“

Horkost jí stoupla do tváří. Položila sklenku.

„Temperament, přítelkyně,“ řekl Mazian tiše. „Já ho mám taky, znám svoje chyby. Ale nemůžu vás nechat, abyste se ode mne oddělila. To si nemůžu dovolit. Připravujeme se k přesunu. Během týdne. Nakládání je už skoro hotové. A my se pohneme dřív, než to Unie čeká... převezmeme iniciativu, způsobíme jim potíže.“

„Pell.“

„Přesně tak.“ Dopil svoje brandy. „Vy máte Konstantina. Nemůže se vrátit; Lukase musíme taky vytáhnout. Všechny ty techniky, kteří pracují nebo jsou ve vězení. Každého, kdo by mohl zvládnout počítač a centrálu a dát Pell zpátky do pořádku. Připravíte to tady ke kolapsu a nenecháte naživu nikoho, kdo by ho mohl opravit. A zvlášť ne Konstantina; je nebezpečný hned ve dvou směrech - počítač a publicita. Hod'te ho přes palubu.“

Ztuhle se usmála. „Kdy?“

„Už je nejvyšší čas. Nic veřejného. Žádný displej. Porey dohlédne na toho druhého - na Emilia Konstantina. Čistá práce, Signy.“

Aby nezůstalo nic, co by mohlo Unii pomoci. Odtud nikdo neuprhe-
ne.“

„Rozumím. Provedu likvidaci.“

„Vy a Tom, přes všechno to vaše hašteření, jste odvedli dobrou práci. Velmi jsem se obával, že Konstantina nenajdeme. Odvedli jste skvělou práci. Opravdu.“

„Věděla jsem, kam míříte,“ řekla nevzrušeně. „Takže počítač už je tak nastavený; jediným signálem se dá databáze zlikvidovat. Pořád se postrádá několik počítačových operátorů. Na zítra jsem stanovila uzavření zelené. Vydají se nám, nebo tu sekci hodím přes palubu, a tím to taky vyřídíme. Mám otisky chybějících operátorů. Nechám si předvést toho informátora Ngoa a ostatní, co k němu patří. Zeptám se na pár věcí a zjistím, co budu moci, než se pohneme. Jestli agenti budou moci vytáhnout počítačové techniky, abychom si byli absolutně jistí, tím lépe.“

„Mojí lidé budou spolupracovat,“ řekl Edger.

Přikývla.

„Tak je to správné,“ řekl Mazian radostně. „Tohle je přesně to, co od tebe očekávám, Signy; žádné další boje kvůli výsadám. Takže vy dva se do toho pustíte?“

Signy dopila, vstala, Edger taky. Usmála se a kývla na Maziana, ale ne na Edgera, a vyšla s pečlivou nedbalostí ven.

Hajzl, myslela si. Nezaslechla za sebou Edgerovy kroky. Když vstoupila do výtahu a vyšla vstříc své eskortě, Edger už s ní nebyl. Opozdil se, aby si pohovořil s Mazianem. Kurva.

Výtah ji svezl dolů na východové patro. Její vojáci byli tam, kde je opustila, ztuhlí jako pravítka a pečlivě se vyhýbali jakékoli výměně názorů s vojáky Evropy, kteří se tam potloukali s mnoha významnými úsměvy, které okamžitě zmizely, když mezi ně Signy vstoupila.

Sebrala svou eskortu a vyšla z přechodové komory, pak dolů na dok, k čekajícím řadám svých vojáků.

VI.

Pell: Norsko; modrý dok; 1/8/53; 2300 hod. hl. d.; 1100 hod. a.

Hned jí bylo líp, když měla možnost si odpočinout, vykoupat se, dát do pořádku zmatek na doku a hlášení bylo napsané. Nechova-

la žádné iluze, že se něco udělá s důstojnicí z Austrálie, která vystřelila na Di a přežila... aspoň neoficiálně; ale ta žena nebude moct dost dobře jít tam, kde dokují vojáci Norska, dokud bude živa.

Di byl v pořádku, byl venku z chirurgie a strašně zuřil. Takže se uzdravoval. Měl vyztužené žebro a půjčil si pořádnou dávku krve, ale byl schopen dívat se na video a hlasitě klít. Pozvedlo jí to náladu. Graff byl s ním, a měla celý seznam důstojníků a členů posádky, kteří byli ochotní posedět u Di a uklidňovat ho - pouhá ukázka zájmu, který by Di velmi znepokojil, kdyby poznal jeho rozsah.

Mír. Ještě několik hodin, do zítřka, a potom operace v zelené. Opřela si nohy o postel, seděla vedle u stolu ve svém oddělení, se založenýma rukama se napájela druhou skleničkou. Zřídka si dávala druhou. Když to udělala, došlo na třetí a čtvrtou a pátou, a ona si přála, aby tu byl Di nebo Graff a povídali si s ní. Šla by za nimi, ale Di měl přetlak, který si chtěl uvolnit, přičemž to, co by mu řekla sama, by mu tlak jenom víc zvedlo. Pro Di by to nebylo dobré.

Byly tu další kratochvíle. Chvilí seděla a přemýšlela, váhala mezi těmi dvěma, nakonec stiskla bzučák na strážní stanici. „Přiveďte sem Konstantina.“

Potvrdili příjem. Posadila se a srkala nápoj, přepojila na stanici, aby se ujistila, že operace jdou tak, jak mají, a že zuřivost v podpalubí zůstává pod pokličkou. Pití ji neuklidňovalo; pořád cítila nutkání chodit sem a tam, a tady nebylo, ani tady ne, příliš mnoho místa na takové chození. Zítřa...

Násilím se přinutila na to nemyslet. Jedno sto dvacet osm mrtvých civilů při stabilizování bílého sektoru. V zelené to bude daleko horší, tam se ukryli všichni, kdo měli skutečný důvod se bát identifikace. Mohli by je vyhodit ven, jestli se ti dva počítačovní technici neukážou včas; to by určitě mohli. Bylo by to rozumné rozhodnutí; rychlá smrt, bez rozdílu pro všechny; prostředek, aby si byli jisti, že mají všechny uprchlíky... a milosrdnější, než aby je nechali na chátarajících stanicích. Hansford ve velkém, to je dárek, který nechají Unii, hnijící těla a zápach, neuvěřitelný zápach...

Otevřely se dveře. Vzhledla na tři vojáky a na Konstantina - umytého, v hnědém pracovním oděvu, na obličeji několik náplastí od doktora. Není špatný, pomyslela si, naklonila se dopředu. „Budete mluvit?“ zeptala se. „Nebo ne?“

Neodpověděl, ale nezdálo se, že by se chtěl prát. Mávla na vojáky, aby šli ven. Dveře se zavřely a Konstantin tam pořád stál a hleděl na něco jiného než na ni.

„Kde je Još Talley?“ zeptal se konečně.

„Někde na palubě. Tamhle ve skříni je sklenička. Chcete se napít?“

„Chci,“ řekl, „se odtud dostat. Předat tuhle stanici její právo-
platné vládě. Dostat seznam občanů, které jste zavraždili.“

„Ach,“ řekla, uchechtla se a přehodnotila mladého Konstantina. Hořce se usmála a opřela se chodidly o postel, trochu se s židlí zhoupla. Pokynula k posteli, aby si tam sedl. „Vy chcete,“ řekla. „Posad'te se. Posad'te se, pane Konstantine.“

Poslechl. Hleděl na ni šíleným temným pohledem svého otce.

„Vy určitě nemáte žádné iluze,“ řekla, „že?“

„Ne.“

Přikývla, litovala ho. Hezký obličej. Mladý. Dobře mluvil; byl dobře rostlý. On a Još si byli v mnohém podobní. V téhle válce byly takové ztráty, ze kterých jí bylo špatně. Takovíhle mladí muži se proměňovali v mrtvolu. Kdyby to byl někdo jiný... ale náhodou to byl Konstantin, a to ho odsoudilo. Pell by na to jméno reagoval; takže musel jít. „Chcete se napít?“

Neodmítl. Podala mu svou sklenku, láhev si nechala pro sebe.

„Jon Lukas zůstává jako vaše loutka,“ řekl. „Je to tak?“

Nebylo potřeba týrat ho pravdou. Přikývla. „Poslouchá rozkazy.“

„Teď půjdete do zelené?“ Přikývla.

„Nechte mě s nimi promluvit komlinkem. Dovolte mi, abych je zkusil přesvědčit.“

„Abyste si zachránil život? Nebo abyste nahradil Lukase? To by nebylo k ničemu.“

„Zachránit je.“

Hleděla na něho dlouho, zachmuřeně.

„Vy se neobjevíte, pane Konstantine. Máte zmizet velmi tiše. Myslím, že to víte.“ U boku měla pistoli; sice počítala, že na ni nezaútočí, ale pro všechny případy na ni položila ruku. „Řekněme, že pokud najdu určité dva jedince, nehodím tu sekci přes palubu. Jména jsou James Muller a Judith Crowellová. Kde jsou? Kdybych je mohla ihned lokalizovat... zachránilo by to životy.“

„Nevím.“

„Neznáte je?“

„Nevím, kde jsou. Myslím, že už nejsou naživu, jestli by měli být v zelené. Znam tu sekci příliš dobře; byl bych je našel, kdyby tam byli.“

„To je mi líto,“ řekla. „Udělám, co můžu, tak rozumně, jak to bude možné. To vám slibuju. Jste civilizovaný člověk, pane Konstantine. Vymizelá rasa. Kdybych mohla najít způsob, jak vás z toho dostat, udělala bych to, ale omezují mě ze všech stran.“

Nic neřekl. Nespouštěla z něho oči, upila plným douškem z lahve. Napil se ze sklenky.

„A co zbytek mé rodiny?“ zeptal se nakonec.

Stáhla ústa. „Docela v bezpečí. Docela v bezpečí, pane Konstantine. Vaše matka dělá, co jí řekneme, a váš bratr je neškodný tam, kde je. Zásoby přicházejí podle harmonogramu a my nemáme žádný důvod namítat něco proti jeho přítomnosti tam dole. Je to další civilizovaný člověk - naštěstí bez přístupu k velkým davům a sofistikovaným systémům, kde dokují naše lodě.“

Rty se mu zachvěly. Dopil sklenku. Naklonila se a nalila mu další alkohol. Využila možnosti naklonit se blízko k němu. Byla to hazardní hra; vyrovnávalo to rozložení sil. Byl čas to zabalit. Kdyby přežil zítřek, dozvěděl by se příliš mnoho o tom, co se stane, a to by bylo kruté. V ústech měla hořkost, kterou brandy nemohlo spláchnout. Strčila mu láhev do ruky. „Vezměte si ji s sebou,“ řekla. „Teď vás nechám odvést zpátky do vašeho oddělení. Poroučím se, pane Konstantine.“

Někteří lidé by protestovali, křičeli a naléhali; někteří by jí vyjeli po krku, tak se dají věci urychlit. On vstal a šel ke dveřím, bez láhve, ohlédl se, když se dveře neotvíraly.

Zazvonila na službu konajícího důstojníka. „Převezměte vězně.“ Potvrdil rozkaz. A pak ji napadlo: „Přiveďte Joše Talleye, když tam půjdete.“

To způsobilo záblesk paniky v Konstantinových očích. „Já vím,“ řekla. „Měl v úmyslu mě zabít. Ale pak prodělal nějaké změny, ne?“

„Pamatuje si vás.“

Stiskla rty, usmála se chladně. „Je naživu, aby si pamatoval. Ne?“

„Nechte mě promluvit s Mazianem.“

„To by nebylo k ničemu. Ani by vás nechtěl vyslechnout. Nevíte, Damone Konstantine, že to on je zdrojem vašich potíží? Moje rozkazy pocházejí od něho.“

„Flotila patřila kdysi Společnosti. Byla naše. Věřili jsme vám. Stanice - všechny - věřily vám, když už ne Společnosti. Co se stalo?“

Nechtíc sklopila oči, zjistila, že je obtížné znovu vzhlednout a podívat se do té nevědomé tváře.

„Někdo zešílel,“ řekl.

Dost možná, pomyslela si. Opřela se a neměla co říct.

„Pell má v sobě něco víc než ostatní stanice,“ řekl. „Pell byl vždycky jiný. Dejte aspoň na mou radu. Nechte mého bratra v permanentním pověření na Dolně. Z Dolanů dostanete daleko víc, když věci nebudete uspěchávat. Nechte ho řídit. Není snadné jim porozumět, ale oni nás také těžko chápou. Pro něho budou pracovat. Nechejte je dělat všechno jejich způsobem a oni udělají desetkrát tolik práce. Nebojují. Dají vám všechno, o co si řeknete, jestli si o to řeknete a nebudete to brát.“

„Váš bratr tam zůstane,“ řekla.

Rozsvítilo se světlo u dveří. Stiskla bzučák. Přivedli Joše Talleye. Seděla a dívala se... tichá výměna pohledů, pokus ptát se bez kladení otázek... „Jsi v pořádku?“ zeptal se Još. Konstantin přikývl.

„Pan Konstantin odchází,“ řekla. „Pojď dál, Joši. Jenom pojď dál.“

Poslechl, úzkostlivé ohlédnutí na Konstantina. Dveře se zavřely. Signy se natáhla po láhvi, přilila do sklenky, kterou Konstantin nechal postavenou na stole.

Još byl taky čistší, a to ho vylepšilo. Hubený. Tváře se mu pořádně propadly. Ty oči - byly živé.

„Chceš se posadit?“ zeptala se. U něho nevěděla, co může čekat. Byl vždycky povolný, ve všem. Teď ho pozorovala, předvídala nějakou nepředloženost, pamatovala si, jak ji vyhledal na stanici, jak na ni od dveří křičel. Posadil se, klidný jako vždycky. „Staré časy,“ řekla a napila se. „Je to slušný člověk, ten Damon Konstantin.“

„Ano,“ řekl Još.

„Pořád mě ještě chceš zabít?“

„Jsou tu horší než vy.“

Nevesele se usmála a úsměv vyprchal. „Znáš dva, co se jmenují Muller a Crowellová? Znáš někoho, kdo se tak jmenuje?“

„Ta jména mi nic neříkají.“

„Máš nějaké známé na Pellu, kteří by dovedli zacházet se staničním počítačem?“

„Ne.“

„To jsou naprosto oficiální dotazy. Je mi líto, že to nevíš.“ Ustrkla ze sklenky. „Mám za to, že Konstantinův patronát zaručil tvoje dobré chování. Je to tak?“

Žádná odpověď. Ale byla to pravda. Pozorovala jeho oči a domyslela se, že je to tak.

„Chtěla jsem se tě na tohle zeptat,“ řekla. „To je všechno.“

„Kdo je to... ti lidé, které chcete? Proč? Co provedli?“

Otázky. Još se nikdy neptal. „Adjustace ti udělala dobře,“ řekla. „V čem jste jeli, když se na vás vrhli vojáci Austrálie?“

Ticho.

„Jsou mrtví, Joši. Záleží teď na tom?“

Oči se mu rozostřily, ten starý nepřítomný výraz... zase zpátky. Je krásný, pomyslela si, jako si pomyslela tisíckrát. A on byl další, za kterého nebyla náhrada. Myslela si, že by to šlo, nepočítala s jeho přičetností. Kdyby odešel Konstantin, stal by se velmi nebezpečným. Zítra, pomyslela si. Udělá se to zítra, aspoň malý odklad.

„Jsem z Unie,“ řekl. „Žádný pěšák... ne to, co ukazují záznamy. Zvláštní služba. Přivezli jste mě sem sami. A byl tu ještě jeden z nás, kdo si sem našel cestu... stejně jako na Námořníka. Jmenoval se Gabriel. A on zničil Pell. On jednal proti vám, nikdy proti Konstantinům. On a jeho operace vyvraždila Damonovu rodinu, připravil ho o ženu... jak se to všechno stalo, nevím. Já jsem to pro něho nedělal. Ale ať máte jaké chcete domněnky, ta síla, kterou jste teď dosadili do velení stanice... tu podplatil Gabriel, aby vraždila. Vím to, protože znám tu taktiku. Zatkli jste nesprávného muže, Malloryová. Váš člověk Lukas patřil ještě před vámi Gabrielovi.“

Alkohol jí vyprchal z mozku, náhle a s mrazením. Posadila se, sklenku pořád v ruce, hleděla do Jošových bledých očí a nemohla popadnout dech. „Ten Gabriel... kde je?“

„Mrtvý. Dostali jste hlavu toho všeho. Jeho. A muže jménem Coledy; dalšího, co se jmenoval Kressich; Gabriela. Stanice ho znala jako Jessada. Zabili je vojáci, kteří nás sebrali. Damon to nevěděl...

nevěděl o tom vůbec nic. Vy si myslíte, že by se tam s nimi sešel, kdyby věděl, že zabili jeho otce?“

„Ale ty jsi ho tam přivedl.“

„Přivedl.“

„Věděl to o tobě?“

„Ne.“

Zhluboka se nadechla a vydechla. „Myslíš, že nám záleží na tom, jak se tam Lukas dostal? Je náš.“

„Říhám vám to, protože vím, že je po všem. Nezbyvá nic, po čem byste ještě měli pátrat. Vyhráli jste. Není potřeba další zabíjení.“

„Měla bych věřit slovu unionisty, že už není po čem jít.“

Žádná odpověď. Nevyklouzával do nicoty. Ty oči byly velmi živé, plné bolesti.

„Sehrál jsi se mnou docela slušné představení, Joši.“

„Žádné představení. Narodil jsem se pro to, co dělám. Celá moje minulost jsou pásky. Neměl jsem nic, když mě na Russellu zapojili. Jsem jeden z těch prázdných lidí, Malloryová. Nic opravdového. Nic uvnitř. Patřím Unii, protože můj mozek tak byl naprogramovaný. Nejsem k nikomu loajální.“

„Až na jednoho, možná.“

„Damona,“ řekl.

Uvažovala o tom. Naráz dopila, až ji pálily oči. „Takže proč jsi ho zatahoval do té záležitosti s Gabrielem?“

„Myslel jsem, že jsem našel způsob, jak nás dostat z Pellu. Dostat raketoplán na Dolnu. Mám pro vás návrh.“

„Myslím, že vím jaký.“

„Ve svém postavení můžete poslat jednoho muže na Dolnu... snadno. Dostat ho odtud, když nic jiného.“

„Cože, ne zpátky k ovládání Pellu?“

„Sama jste to řekla. Lukas hýbe hubou, když mu ji nacpete slovy. Nic jiného nechcete. Nic jiného jste nikdy nechtěli. Dostaňte ho odtud. Bezpečně. Jakou stanovíte cenu?“

Věděl, co přijde, aspoň pokud se týkalo Konstantinových šancí. Podívala se na něho a pak znovu do sklenky. „Za tvoji vděčnost? Předpokládáš, že mám trochu lehkou hlavu, že? Tomu říkám obchod. V tobě určitě funguje nějaká hloubková drezúra?“

„Domnívám se, že nakonec ano.“

Zmáčkla knoflík. „Odveďte ho.“

„Malloryová...“ řekl Još.

„Promyslí si to,“ řekla. „Budu o tom přemýšlet.“

„Můžu s ním mluvit?“

Přemýšlela o tom. Nakonec přikývla. „To je snadné. Řekneš mu, jak to bylo?“

„Ne,“ řekl slabým hlasem. „Nechci, aby se něco z toho dozvěděl. V maličkostech, Malloryová, vám důvěřuju.“

„A máš mě plné zuby.“

Vstal, zavrtěl hlavou, díval se na ni. Světlo u dveří se rozsvítilo.

„Ven,“ řekla. A k vojákovi, který se objevil ve dveřích: „Dejte ho k jeho kamarádovi. Poskytněte jim jakýkoli rozumný komfort, o jaký požádají.“

Još odešel se strážným. Dveře se zavřely a zamkly. Seděla tiše, konečně se pohnula a položila si nohy na postel.

Napadlo ji, že nějaký Konstantin by mohl být v pozdějším stadiu války užitečný; jestli Unie spolkně návnadu; jestli Unie zabere Pell a obnoví ho. Pak by mohlo být užitečné vytasit se s Konstantinem, v jejich rukou - kdyby byl jako Lukas; ale to on nebyl. Nebylo pro něho použití. Mazian by do toho nikdy nešel. Raketoplán bylo jedno východisko z dilematu. A o té věci by se nikdo nedozvěděl - pokud by se Flotila odtud brzo pohnula. Dlouho předtím, než by Unie vyčmouchala mladého Konstantina venku v buši. Dost dlouho na to, aby zbytek plánu fungoval, aby Pell zemřel, tím by Unie přišla o základnu, nebo aby žil, aby působil Unii organizační potíže. Jošův nápad by mohl vyjít. Mohl by. Natáhla se a nalila si ještě jednu sklenku, seděla a rukou se zbělalými klouby svírala sklenku.

Tajný agent Unie. Byla opravdu zmatená. Pobouřená. Trpce pobavená. Ještě uměla být pokorná.

A v tohle se měla proměnit Hlubina - odpadlá Flotila a svět, který plodil stvoření jako Još.

Který mohl dělat to, co Još udělal. Co se pokusil udělat Gabriel-Jessad.

Co byli připraveni udělat.

Seděla se založenýma rukama, hleděla na desku stolu. Nakonec se napila, natáhla se a vytukala něco na klávesnici počítače. Rozmístění vojáků?

Objevil se seznam a umístění. Všichni byli na lodi až na tucet stráží u samotného přístupu lodi. Vyťukala volání službu konajícího důstojníka.

Bene, projděte se ven a přiveďte těch dvanáct, co máme na do-ku. Nepoužívejte komlink. Ohlaste mi počítačem, až budete hotov.

Nový kód. Rozmístění posádky?

Ukázalo se jí. Posádka alterdne měla službu. Graff byl pořád s Di.

Přepojila na komlink a začala s Graffem. „Přijď na můstek,“ řekla. „Zavolej doktora k Di. Di, zůstaň v klidu.“

Začala na počítači vyťukávat volání ostatních; dostala se k armkomperovi Tihovi, a zároveň službu konající důstojník ohlásil splnění rozkazu. Armkomper potvrdil příjem. Naposled se napila a vstala, s pozoruhodně čistou hlavou. Aspoň paluba se nekolébala.

Navlékla si kabát, vyšla ven a koridorem na můstek, stála tam a rozhlížela se kolem, polekané posádky hlavního dne a alterdne se otočily a hleděly na ni.

„Zapnout interkom,“ poručila. „Všem stanicím a oddělením, každý reproduktor.“

Spojový technik zmáčkl hlavní spínač.

„Vyhnali nás z doků,“ řekla, připjala si mikrofon k límci, jako vždycky, když zahájili nečekanou operaci. Došla k vlastnímu stanovišti, řídicímu postu vedle Graffova, uprostřed mezi zakřivenými uličkami. „Všichni na palubu. Posádka, vojáci, všichni na palubu. Hlavní den na stanoviště, alterden zálohovat. Zahlaste to bojovým stanovištěm. Vytáhnou nás odtud.“

Na chvíli zavládlo ohromené ticho. Nikdo se nepohnul. Náhle všichni ožili, šoupali sedadly, natahovali se po ovladačích a komlinku, technici se drápali na příčné posty, uzavřené během dokování. Ovládací pulty zahučely, připravené k použití. Nad hlavou rudě zasvítla světla a rozhoukala se siréna.

„Žádné odpoutávání, odtrhněte ji.“ Vrhla se do svého sedadla, sáhla po přezkách. Měla by si vzít prilbu, ale neudělala to, v téhle chvíli věřila svým reflexům. „Pane Graffe, protáhněte nás těsně kolem Pellu a zaměřte na...“ Zasykla. „Nezaměřujte nikam. Pak si nás převezmu.“

„Instrukce,“ požádal ji Graff klidně. „Pokud na nás budou střílet, budeme střílet i my?“

„Uvolnění všechny držáky, pane Graffe. Zvedněte to.“

Lodním komlinkem přicházely dotazy, důstojníci na spodních palubách chtěli vědět, jaké hrozí nebezpečí. Ridery byly na patrole. Nebyly přizvány ke konzultaci. Vůbec je nestahovali k sobě. Graff prováděl poslední kontrolu, nastavil svoji sekvenci na rozkazy, zkontroloval všechny pozice a ujistil se, že počítač je má taky. Obrazovky zazářily navrhnutým kursem, otřít se o Dolnu uvěřitelně blízko atmosféry; protáhnout se za planetu a pryč.

„Vykonat,“ řekl Graff.

Ozval se třesk, uzávěr přechodové komory, nouzové odpoutání; a otřes, který je vyškubl z pomalého otáčení Pellu. Narazili do sestupujícího zenitu a hlavní napájecí vedení jim vtrhlo do cesty, vyletěli nad stanici. Cosi udeřilo do trupu a sklouzlo: uvolněný spojový kabel. Stále nabírali rychlost, před nimi se rýsovala temná strana Dolny.

„Malloryová!“ zařval nějaký hlas mezilodním komlinkem.

Byl alterden. Kapitáni byli v postelích. Posádky a vojáci byli roztroušení po doku a oni přerušili spojové kabely...

Zařála zuby, když se Norsko hnalo nad vnějším okrajem Pellu a mířilo v kursu k planetě bližším, než bylo zdrávo. Zadržela dech a poslouchala kletby, které praskaly v komlinku.

Pacifik a Atlantik dostaly rozkaz zadržet je. Neměly nejmenší naději, že se dostanou do lajny včas, zbytek Flotily v cestě; a Norsku se naskýkala Dolna jako úkryt. Austrálie se odpoutávala od stanice, mezi nimi nebyly žádné překážky, a to bylo nebezpečné. „Armkomper,“ nařídila. „Žádové obrazovky. To je Edger. Zastavte ho.“

Žádné potvrzení příjmu; Tiho se bleskově natáhl po spínačích a světla zaplála, obrazovky ožily.

Neměli ridery, aby je zezadu kryly. Austrálie taky neměla žádné ridery, aby provedly obchvat. Bojové uzávěry Norska zapadly na místo, rozdělily loď do segmentů. Gé narůstalo, jak synchronizace válce kalkulovala s možnými manévry. Z komlinku se ozvalo překotné brebentění z jejich vlastních riderů, žádajících instrukce. Neodpověděla.

Na videu se rýsovala Dolna a oni pořád přidávali. Blikala světla varující před kritickým přiblížením. Austrálie byla větší loď, riskovala víc.

Obrazovky a světla se rozsvítily. Někdo po nich střílel.

VII.

Pell; modrý dok; Evropa; 2400 hod. hl. d.; 1200 a.

„Ne.“ Mazian setrval na svém místě, ruku přitisknutou ke sluchátku, zatímco jeho můstek se svíjel v chaosu. „Zůstaňte, kde jste, naberte vojáky. Varujte všechny vojáky, že modrý dok je porušený. Seberte všechny vojáky na zelené, bez ohledu na loď. Přepínám.“

Zapraskala potvrzení příkazů. Pell byl v chaosu, celý dok prolomený, vzduch svištěl ze spojových kabelů, tlak klesal. Úlomky se vznášely mezi Evropou a Indií, vojáci, kteří byli na doku, byli mrtví a vznášeli se, nasávaní ven, když se najednou, bez varování, vytrhl z ukotvení přístupový tunel dvakrát dva metry. Dok byl náhle pustý. Všechno bylo pryč. Lodní přechodové komory se v okamžiku nárazu dekomprese automaticky zavřely a odřízly i ty, kteří měli bezpečí na dosah.

„Keu,“ řekl, „hlášení.“

„Vydal jsem nezbytné rozkazy,“ ozval se nevzrušitelný hlas. „Všichni vojáci na Pellu se stahují k zelené.“

„Na útěku... Porey, Porey, jsi stále na příjmu?“

„Tady Porey. Přepínám.“

„Vydej rozkazy: zničit základnu na Dolně a popravit všechny dělníky.“

„Ano, pane,“ řekl Porey. Hlas se mu chvěl zuřivostí. „Provedu.“

Malloryová, pomyslel si Mazian, slovo, které se stalo nadávkou, obscenitou.

Rozkazy se ještě nerozšířily, plány nebyly pevné. Teď museli předvídat to nejhorší a jednat podle toho. Zničit ovládání stanice. Dostat vojáky pryč a odletět... museli je mít. Zničit všechno užitečné.

Slunce. Země. Teď to tak bude muset být.

A Malloryová... kdyby ji tak jednou dostali do rukou...

VIII.

Centrála Pellu; 2400 hod. hl. d.; 1200 a.

Jon Lukas se odvrátil od ničení na obrazovkách k chaosu na ovládacích pultech, technici horečně pracovali, aby přepojovali volání na kontrolu škod a ostrahu.

„Pane,“ zeptal se ho jeden technik, „pane, v modré jsou chyce-ní vojáci, v uzavřeném bytě. Chtějí vědět, kdy se k nim dostaneme. Chtějí vědět, jak dlouho to bude trvat.“

Ztuhl. Došly mu odpovědi. Instrukce nepřicházely. Byly tu jenom stráže, které se od něho nehnuly, Hale a jeho kamarádi ho také stále doprovázeli, ve dne v noci, jeho osobní a neotřesitelná noční můra.

Ted' mířili puškami na techniky. Otočil se a podíval se na Hala, chtěl ho požádat, aby použil komlink v přílbě, aby kontaktoval Flotilu, aby žádal informace, jestli to byl útok nebo selhání, nebo co způsobilo, že se jim nosič Flotily vrhl nad hlavy a další tři za ním.

Najednou se Hale a jeho muži zastavili, všichni ve stejném okamžiku a poslouchali něco, co mohli slyšet jenom oni. A všichni najednou se otočili, pozvedli pušky.

„Ne!“ zaječel Jon. Zahájili palbu.

IX.

Hlavní základna na Dolně; 2400 hod. hl. d.; 1200 a.; místní noc.

Málokdo měl příležitost se vyspat. Využili jí, kdykoli mohli, člověk a hisa, schoulení v jednom hangáru K a ostatní v blátě venku, spali, jak nejlépe uměli, směnu za směnou ve svých šatech, ve stejných zablácených, čpících dekách, kolik jim bylo dovoleno spát. Mlýny se nezastavovaly; a práce pokračovala dnem a nocí.

Uvolněné dveře komory bouchaly, zas a znova, a Emilio ležel ztuhlý a nehybný, sílilo v něm poznání - probudil ho nějaký zvuk. Nebyla doba k buzení, určitě ještě nepřišel čas. Zdálo se mu, že se uložil ke spánku před několika minutami. Nad hlavou zaslechl pleskání deště; slyšel, jak množství bot venku drtí oblázky. Žádný rake-toplán dole nebyl; obě směny vytahovali najednou jenom když bylo potřeba nakládat.

„Vztyk a ven,“ zařval voják.

Pohnul se. Slyšel kolem sebe sténání, ostatní muži se probouzeli, trhali sebou, když přes ně přejíždělo silné světlo. Skulil se z polního lůžka, zašklebil se, když namožené svaly zabořily a když si na chodidla plná puchýřů natáhl vodotěsné boty. Zachvátil ho strach, různé maličkosti byly jinak, lišily se od jiných nočních vstávání. Upravil si šaty, natáhl kabát, sáhl si ke krku, kde vždycky visela maska. Znovu na jeho tvář dopadlo světlo, z jiných spáčů vyráželo usouzené sténání. Šel ke dveřím mezi ostatními; ven, druhými dveřmi, nahoru po dřevěných schodech na stezku. Další světla do obličej. Zvedl ruku, aby si zakryl oči.

„Konstantine. Sežeňte Dolany.“

Snažil se vidět za světla, oči se mu plnily vodou... na druhý pokus rozeznal vzadu stíny, další z nich byli vyvedeni z mlýnů. Musel přistávat raketoplán. Určitě. Není nutné propadat panice.

„Sežeňte Dolany.“

„Všichni ven,“ křičel kdosi vevnitř; dveře se otevřely rovnou ven, hangár splaskl, když hnali všechny pod puškami před hangár.

Jeho ruku našla jiná ruka, dětská. Podíval se dolů. Byl to Hromotluk. Dolané byli vzhůru. Všichni ostatní hisové se shromáždili, poděšení světly a drsnými hlasy, které vyslovovaly jejich jméno.

„Už jsou všichni venku?“ zeptal se jeden voják druhého. „Máme je všechny,“ řekl ten druhý.

Ten tón byl zlý. Zlověstný. Podrobnosti se podivně vyjasňovaly, jako ve chvíli dlouhého pádu, nehody, čas se protahoval... Déšť a světla, blýskání vody na pancířích... uviděl, že se pohnuly... pušky se zvedly...

„Na ně!“ zaječel a vrhl se dopředu. Výstřel ho zasáhl do nohy a on narazil do hlavně, strhl ji stranou, vrhl se na opancéřované ruce a na opancéřované tělo. Strhl to tělo dolů, chňapal po masce, zatímco se opancéřované paže zmítaly, bušily ho do hlavy. Pušky vystřelily; kolem něho padala těla. Nabral hrst bahna, tradiční dolanská zbraň, rozprskl ji na obličejový plát pancéře, do dýchacího vstupu, pod kroužky pancíře našel krk a držel, zatímco křik a dolanské výkřiky pronikaly deštěm.

Nad hlavou mu zasvištěl výstřel a muž pod ním přestal bojovat. Nahmatal v hustém blátě pušku, překulil se s ní a podíval se přímo do pistole mířící mu na obličej; zmáčkl spoušť a pistoli spekl dřív, než zamířil, voják se zapotácel pod výstřelem z druhé strany, křičel

bolestí z šířících se spálenin. Palba zezadu, blízko hangáru. Vystřelil na cosi v pancíři, uslyšel dolanský jekot.

Udeřilo do něho světlo; zaměřili je. Překulil se, vystřelil po světle, neuměl mířit, ale světlo zhaslo.

„Utíkat,“ vykřikl na něho hlas hisy. „Všichni utíkat. Rychle, rychle.“

Snažil se postavit na nohy. Nějaký hisa ho chytil a táhl, dokud mu nepomohl další, do skrytu u hangáru, kde už se krčili jeho lidé. Střelba přicházela od kopce, od stezky, která vedla na přistávací plochu, k lodi.

„Zastavte je!“ zaječel na ty, kteří ho mohli slyšet. „Odřízněte je!“ Podařilo se mu kulhavě utíkat, kousek; do kaluží kolem něho syčely střely. Zpomalil, ale ostatní jeho muži šli dál, snažil se neztratit je.

„Ty jít,“ zakřičel nějaký hisa. „Ty jít já.“

Střílel, jak mohl, nevšímal si toho hisy, který ho chtěl zatáhnout do lesa. Střelba byla opětována a nějaký jeho muž padl, a z lesů na úbočí začala střelba, srážela vojáky, donutila je znovu k běhu, a on kulhal za nimi. Vojáci došli na hřeben kopce, zmizeli za obzorem; určitě zavolali o pomoc, o posily, o velká děla z průzkumné sondy, aby je zaměřili na tuhle stezku, aby je přivítali ve chvíli, kdy na ni vstoupí. Emilio plakal a klel, používal pušku jako berlu, a někteří jeho muži šli pořád dál. „Držte se dole,“ zaječel a namáhal se dál, v duchu už viděl zvedající se losi, všechny ty bezmocné tisíce lidí, kteří čekali u sochy. Vojáci byli už dost daleko, pancíř je chránil, a až budou za tím kopcem...

Přešli ho. Palba osvětlila tmou a většina jeho mužů se okamžitě vrhla k zemi, plazili se zpátky, aby se ukryli před střelbou, které se nemohli postavit. Odplazil se co nejdál, lehl si na břicho, aby se podíval dolů z kopce do palby těžkých děl. Sama půda na svahu začala kouřit. Viděl vojáky, jak se přeskupují u zadního osvětleného poklopu sondy, pod deštníkem palby, která bičovala svah, paprsky se propalovaly deštěm a vařily zemi stejně jako vodu. Vojáci mohli doběhnout do toho bezpečného útulku; loď se zvedne a udeří na ně shora... nic, nic se nedalo dělat.

K ploše se sunul jakýsi stín, za řadami seskupujících se vojáků, jako představa, proudění černého přílivu směrem k poklopu. Vojáci, kteří se rýsovali u průlezu, ho uviděli, vystřelili... museli zavolat dal-

ší; začali se obracet a Emilio jim začal pálit do zad, srdce ho zamrazilo náhlým poznáním, co to je, co ta druhá síla musí být. Vydrápal se na kolena, snažil se střílet na vojáky v otevřeném průlezu, bez ohledu na paprsky rozkrajující úbočí kopce. Temná záplava se přelézala přes své padlé, vtrhla do poklopu, a najednou ustoupila, překotně se stahovala.

Průlez rozkvetl ohněm, rozšířil se a sežehl vojáky i útočníky; ozvala se rána, náraz ho srazil k zemi. Upadl do bahna a zůstal tam ležet. Střelba ustala. Bylo ticho... už žádná válka, jenom šplouchání deště v kalužích.

Za ním zaštěbetali a zabřebentili a zahemžili se Dolané. Pokusil se vstát, chtěl se dostat tam dolů, kde padli jeho lidé, když vyhodili průlez do vzduchu.

Pak lodní světla ožila, stroje zarachotily, a znovu začala střelba, děla ostřelovala svah.

Stále žil. Zachvátila ho zuřivost, stěží cítil ruce, které chňapaly po jeho pažích a bocích a snažily se ho nést... Dolané, příkrčení, když mu pomáhali, štěbetali a naléhali na něho.

Pak zároveň zmlkla jak střelba, tak motory. Loď ospale spočinula, světla blikala, ale poklop zel temný a němý.

Dolané ho táhli pryč, natahovali kolem něho ruce, když se snažil postavit, a táhli ho, když ho noha zradila. Po tváři ho poplácávala jemná ruka hisy. „Ty v pořádku, ty v pořádku,“ prosil ho nějaký hlas. Hromotluk. Zašli za kopec, hisové snášeli další mrtvé a zraněné, a najednou se k nim z lesů blížily lidské postavy, lidské a zároveň hisovské.

„Emilio!“ uslyšel, byl to hlas Miliko. Za ní k němu utíkali ostatní... Muži a ženy, které nechali vzadu... pokusil se popoběhnout a už byl u ní, objal ji jako šílený, v ústech přichuť zoufalství.

„Ito,“ řekla, „Ernst - dostali je. Ten výbuch rozmetl poklop.“

„Dostanou nás,“ řekl. „Přivolají sem posily.“

„Ne. V křoví máme komlink; jedna zpráva... jedna spěšná zpráva na základnu dvě je svolává nahoru... odvezou je odtud. My jsme je dostali.“

Zkusil jít, protože mohl, začal slábnout - ohlédl se k lodi, za kopcem neviditelné; další zazáření motorů, zlověstné zadunění, zoufalá loď, která se snaží zachránit jenom sebe sama.

„Pospěš si,“ řekla, snažila se mu pomoci v chůzi. Šel, hisové postávali všude kolem nich. „Spěchat,“ říkali hisové pořád, zas a znova, obklopovali je všechny, někteří šli, jiní se nehýbali, nesli je hisové, přes kopec a za něj, hluboko mezi odkapávající stromy, nahoru do kopců... šli pořád, až mozek zešedivěl a zčernal a on klesl do mokrého kapradí, znovu ho táhlo deset silných paží a neslo nakonec skoro v běhu. V úbočí kopce byla mezi skálami díra.

„Miliko,“ nepochopitelně se bál toho tmavého, úzkého tunelu. Vzali ho dovnitř a spustili ho dolů, a v té chvíli ho znovu objaly čísi paže a držely ho, jemně ho kolébaly, hlas Miliko mu šeptal do ucha. „Jsme v pořádku,“ říkala pořád dokola. „Tunely nás všechny schovají... hluboká zimní doupata, hluboko ve všech kopcích... jsme v pořádku.“

4

I.

Norsko; 0045 hod. hl. d.; 1245 hod. a.

Stahovali se. Austrálie se odchylovala ze směru, Pacifik a Atlantik uhnuly z trasy. Signy slyšela vzdech úlevy, který se rozlehl po můstku, když místo katastrofy, kterou měli v patách, kanály přinášely dobré zprávy. „Dávat pozor,“ vyštěkla. „Kontrola škod, podívejte se na to.“ Můstek se jí kolébal před očima. Možná to bylo alkoholem, i když o tom pochybovala. V posledních minutách prodělali dost manévřů, aby vystřízlivěla.

Norsko bylo z větší části nedotčené. Graff byl pořád formálně u kormidla, ale na chvíli ho přenechal alterdnovému Terschadovi a dopřál si pohled na telemetrii, obličej se mu koupal v potu, stažený dlouho nepolevujícím napětím. Gé se vypnulo z bojové synchronizace a tíže se ustálila na definitivní, pohodlné úrovni.

Signy vstala, poslouchala hlášení dálkového skanu a testovala svoje reflexy. Stála dostatečně pevně. Rozhlédla se. Některé oči se pokradmu ohlédly jejím směrem, pak se rychle vracely k práci. Odkašlala si a zmáčkla všeobecný komlink. „Tady Malloryová. Zdá se, že Austrálie se to rozhodla pro tuhle chvíli zabalit. Všichni se stáh-

nou zpátky na základnu a budou asistovat Mazianovi. Budou rozebírat Pell. Takový byl plán. Pak zamíří na Stanici Sol a k Zemi; a taky takový byl plán. Přenesou válku tam. Ale beze mě. Tak je to. Máte na vybranou. Máte na vybranou. Jestli budete přijímat moje rozkazy, zamíříme pryč naší vlastní cestou a vrátíme se k tomu, co jsme dělali vždycky. Jestli chcete následovat Maziana, jsem přesvědčená, že vám zaplatí svým typickým způsobem, když mě vydáte. Zrovna teď určitě není nikdo jiný, koho by měl v rukou radši. Budete jednat s Mazianem, jestli vás bude dost. Ale co se týče mě... ne. Nikdo neřídil Norsko tak dlouho jako já, takže mám právo to takhle říct.“

Z komlinku se ozvalo mumlání. Kanály byly zapnuté. Mumlání začalo být zřetelnější... rytmické. Signy... Signy... Sig-ny... Sig-ny... Rozšířilo se až na můstek: „Sig-ny!“ Posádka vstala ze svých míst. Rozhlédla se kolem sebe, čelisti sevřené, a rozhodnutá, že se musí ovládnout. Byli její. Norsko bylo její.

„Sedněte si!“ zakřičela na ně. „Myslíte, že jsme na výletě?“

Byli v nebezpečí. Austrálie mohla dělat klamný manévr. Pohybovali se příliš velkou rychlostí, při které nebyl skan spolehlivý, a pozice Atlantiku a Pacifiku jenom tušili; z mlhy počítačové projekce dálkového skanování se mohlo vynořit cokoliv, a byly tu volné ride-ry.

„Připravit se ke skoku,“ řekla. „Zůstaňte na padesát osm hloubky. Chvilí nás držte z cesty.“ Její ridery byly stále na Pellu. Se štěstím by mohly uhýbat dost dlouho. Mazian bude mít moc práce na to, aby se o ně zajímal. Jestli budou mít rozum, nebudou vystřekovat hlavu, budou jí důvěřovat, věřit jí, že se pro ně vrátí, jak jen bude moci. Což taky chtěla. Musela. Zoufale potřebovala ochranné ridery. Jestli ridery vůbec budou mít dost rozumu, aby se rozprchly všemi směry, dokud nepoznají, že se blíží Norsko. Nikdy je nenechala v bryndě. A Mazian to věděl.

Odtrhla od něj myšlenky a přepojila se na lékařskou stanici. „Jak se má Di?“

„Di se má dobře,“ ozval se přímo známý hlas. „Nechte mě tady.“

„Ale ne na celý život.“ Přepojila se na ostrahu jedna. „Nezlo-mili si naši vězňové při tom tancování nějakou kost?“

„Všichni jsou celí.“

„Přiveďte je sem.“

Usadila se ve svém sedadle, opřela se, pozorovala sled událostí, mapovala v duchu jejich pozici vzhledem k plánu systému Pellu, vyváděla je ven pro bezpečný skok, v polovině světelné rychlosti. Ohlásila se kontrola škod, jedno oddělení vyprázdněno, malá porce vnitřností Norska vyplivnuta do mrazu, ale nebylo to v osobní sekci... nic vážného, nic, co by snižovalo kapacitu skoku. Žádní mrtví. Žádní zranění. Dýchalo se jí volněji.

Čas vypadnout. Už skoro hodinu signály toho, co se dělo na Pellu, pronikaly bleskově k lodím, které to pošlou dál, až se informace dostanou na skan Unie. Začínalo zde být pro nezúčastněné diváky nezdravo.

Na její řídicí desce se rozsvítilo světlo. Otočila si křeslo, podívala se na vězně, kteří přišli zezadu, ruce svázané za zády, bylo to rozumné opatření v úzkých uličkách na můstku. Nikdo se nedostal na můstek Norska; žádný venkovan... až tihle dva. Zvláštní případy... Još Talley a Konstantin.

„Máte milost,“ řekla. „Myslím, že byste to oba chtěli vědět.“

Snad dobře nerozuměli. Jejich výrazy byly plné obav.

„Odtrhli jsme se od Flotily. Míříme do kosmu, na přívětivější místa. Budete žít, Konstantine.“

„Ne svojí zásluhou.“

Uchechtla se. „To sotva. Ale máte z toho výhody, jak vidíte.“

„Co se stalo na Pellu?“

„Měli jste zapnuté reproduktory. Slyšeli jste mě. To se děje na Pellu, a teď má Unie na vybranou, že? Zachránit Pell, nebo pustit se do pronásledování Maziana. A my odtud vypadneme, abychom se do toho nemíchali.“

„Pomozte jim,“ řekl Konstantin. „Pro lásku Boží, počkejte. Počkejte a pomozte jim.“

Podruhé se zachechtala, trpce se zadívala do Konstantinovy upřímné tváře. „Konstantine, co bychom mohli dělat? Norsko nebere žádné uprchlíky. Nemůže. Pustit vás ven? Ne Mazianovi před nosem, ani Unii. Bleskově by nás rozprášili...“

Ale dalo by se to provést... až se budou vracet pro svoje ridery, proletí kolem Pellu...

„Malloryová,“ řekl Još, přišel k ní blíž, tak blízko, jak mu stráž dovolily. Setřásl odmítavě jejich ruce a ona dala znamení, aby ho nechali. „Malloryová... je tu ještě jedna možnost. Přeběhnout. Je tam

lod', slyšíte mě? Jmenuje se Kladivo. Mohla byste se očistit. Mohla byste tohle zastavit... a dostat milost.“

Konstantinem něco proběhlo; jeho oči zabloudily k Jošovi, pak k ní a pochopily.

„Víte to?“ zeptala se Joše.

„Ne. Malloryová - poslouchejte mě. Myslete, kam to teď povede? Jak daleko a jak dlouho?“

„Graffe,“ řekla pomalu. „Graffe, vracíme se pro naše ridery. Udržuj nás připravené ke skoku. Až Mazian zmizí ze soustavy, poleptíme napříč a možná vystřelíme toho Konstantinova kamaráda ven, jestli to bude ještě zkoušet s Unií; fracht'ák by ho mohl sebrat.“

Konstantin viditelně polkl, rty stažené do úzké čárky.

„Víte, váš přítel je unionista,“ řekla. „Ne že byl, chápete. Je. Agent Unie. Zvláštní služby. Pravděpodobně toho ví spoustu, co by nám v našem postavení mohlo být užitečné. Kterým místům se vyhnout, které nulové body opozice zná...“

„Malloryová,“ zaprosil Još.

Zavřela oči. „Graffe,“ řekla. „Tenhle unionista říká něco rozumného. Jsem opilá, nebo to dává smysl?“

„Zabijí nás,“ řekl Graff.

„To Mazian taky,“ řekla. „Odtud se to rozšíří všemi směry. K Solu. Na místo, kde Mazian najde novou kořist, nabere sílu. Už to není flotila. Hledají kořist, věci, aby se udrželi v chodu. My jsme tu pro stejnou věc. A všechny nulové body, které známe, oni znají taky. To je nemilé, Graffe.“

„To je,“ připustil Graff, „nemilé.“

Podívala se na Joše, podívala se znovu na Konstantina, jehož napjatý obličej doufal, zoufale doufal. Znechuceně odfrkla a podívala se na Graffa u kormidla. „Ten hlídač Unie. Naberte kurs na něj. Vyskočí ze skanu, až nás zahlédnou, že se blížíme. Navažte kontakt. Propůjčíme se flotile Unie.“

„Rozmázneme se o ně, jestli uděláme chybu,“ zamumlal Graff; a to byla pravda. Vesmír byl široký, ale bylo tu nebezpečí srážky, čím blíže k určitému vektoru směrem od Pellu letěli, dva protínající se kursy se počítaly podle dálkového skanu.

„Zkusíme to,“ řekla. „Použijte volací signál.“

Podívala se pak na Joše Talleye, na Konstantina. Usmála se s veškerou hořkostí, kterou v sobě měla. „Takže hraju vaši hru,“ řekla Jošovi. „Svým způsobem. Znáš jejich volací kódy?“

„Moje paměť,“ řekl Još, „je plná děr.“

„Vzpomeň si najeden.“

„Použijte moje jméno,“ řekl Još.

„A Gabrielovo.“

Dala příkaz, dívala se dlouho a zamyšleně na ty dva. „Nechte je jít,“ řekla nakonec vojákům, kteří je střežili. „Pust’te je.“

Rozkaz byl proveden. Napůl se otočila na svém sedadle, odvrátila na chvíli oči k obrazovkám a znovu se ohlédla, na tu neuvěřitelnou skutečnost, že na její palubě se volně pohybuje unionista a staničář. „Najděte si bezpečné místo,“ řekla. „Za chvíli budeme vybirat oblouk... a možná máme před sebou něco horšího.“

II.

**Pell: sektor modrá jedna, číslo 0475; 0100 hod. hl. d.;
1300 hod. a.**

Občas je zachvátil pocit, že létají. Mačkali se k sobě a někteří hisové venku v koridoru naříkali strachem, ale ne ti, kdo byli blízko Slunce-její-přítel. Tiskli se k ní, aby nespádla, aby aspoň ona byla v bezpečí. Dokonce velké Slunce bylo otřeseno a potácelo se na své dráze. Hvězdy se chvěly v temnotě kolem, narušené jenom bílou postelí a Snicí.

„Ty nebát,“ šeptala stará Lily, hladila čelo Snicí. „Ty nebát. Snít my bezpečí, bezpečí.“

„Zesil zvuk, Lily,“ zašeptala Snicí, oči klidné jako vždy. „Kde je Satén?“

„Já tady,“ řekla Satén a propletla se ostatními na místo Lily. Zvuk zesílil, ozvaly se lidské hlasy, které v komlinku křičely a nařikaly a snažily se volat pokyny.

„To je centrála,“ řekla Snicí. „Satén, Satén, vy všichni - poslouchajte. Zabili Jona... poškodili centrálu. Už jdou... muži z Unie, hodně mužů-s-puškami, rozumíte?“

„Nepřijít sem,“ trvala na svém Lily, když se k nim připojila.

„Satén,“ řekla Snící a hleděla na rozechvělé hvězdy. „Povím ti cestu... každou odbočku, každý krok; a ty si budeš muset pamatovat... můžeš si zapamatovat něco dlouhého?“

„Já Vypravěčka,“ prohlásila. „Já pamatovat dobře, Slunce-její-přítel.“

A Snící jí říkala krok za krokem; a to, co slyšela, ji vyděsilo, ale její mysl se soustředila na zapamatování každého pohybu, každé odbočky, každé malé instrukce.

„Jdi,“ pobídla ji Snící.

Vstala a spěchala, zavolala Modrého zuba, zavolala ostatní, každého hisu, který byl v dosahu jejího hlasu.

III.

Norsko; 0130 hod. hl. d.; 1330 hod. a.

Komlink praskal; pustý dálkový skan najednou vybuchl zřetelnými tečkami. Norsko prudčeji vybíralo otočku. Signy se držela konzoly a sedadla a v ústech měla pachůť krve. Svítla červená, zvonily tlakové poplachy. Još a Konstantin se zoufale chytali držadla kousek dál v uličce, minuli je, klouzali dál. „Hovoří Norsko, Norsko, unio-nisté. Zastavte palbu. Zastavte palbu. Jestli se chcete dostat do sou-stavy, následujte mě.“

Nastalo obligátní ticho, než je komlink dohnal.

„Řekněte víc.“

Slova, ne palba.

„Tady Malloryová z Norska. Přecházím na vaši stranu, slyšíte mě? Následujte mě a já vás povedu. Mazian chce nechat Pell vybuchnout a vydat se na Sol. Už to začalo. Mám na palubě vašeho agenta Jošuu Talleye a mladého Konstantina. Ztratíte stanici, jestli se budete zdržovat. Jestli mě nevyslechnete, máte válku na Zemi.“

Na druhé straně bylo chvíli mrtvé ticho. Pult armkompera byl osvětlený a zaměřoval se.

„Tady je Azov z Jednoty. Jaký je váš návrh, Norsko? A jak vám máme věřit?“

„Jsme v letu; dostali jste ten signál. Budu mířit zpátky. Poletíte jako zadní voj, Jednoto, vy všichni. Mazian se tady nebo někde v sousedství k boji nepostaví. Nemůže si to dovolit, rozumíte mi?“

Tentokrát bylo ticho delší. „Mají stejnou dráhu,“ informoval ji skan.

„Co nejvíc stočit, pane Graffe.“

Norsko balancovalo na pokraji katastrofy, červená světla blikala v tlaku, kterému se tělo vzpíralo, srdce bušilo, ruce se chvěly, když zůstávaly při nezbytném ovládní, zkušená posádka se držela v trvajícím agónii, zatímco zuřil souboj bojové synchronizace a setrvačnosti. Klidně a v jednom zátahu udrželi loď v dlouhé, dlouhé otočce, udrželi rychlost, které nabrali co nejvíc, zamířili k Pellu... Pro jistotu měli zadní stráž, Unie mířila přímo na jejich zád' maximální rychlostí... aby je odstřelila tak rychle, jak chtěla odstřelit Maziana.

„Jedem,“ mumlala na Graffa, „udržujte kurs, držte ho. Potřebujeme všechno, co máme.“

„Skanová výstraha,“ informoval ji a Graffa klidný hlas; na dálkovém skanu zablikal závoj zelené a žluté... překážky na trase, byly stále v paměti počítače a ukázalo se, že byly přesně tam, kde si je počítač pamatoval, přidal nebo ubral pomalý postup frachtáků. Malé frachtáky na krátké trasy. Zachycovali jejich zkreslené brebentění, vrískot hovoru a paniky, který se prohluboval, když se blížili.

Graff se mezi nimi protáhl. Norsko proletělo škvírami v počítačem zaměřeném kursu, červená světla zářila, a pak domů, znovu na Pell. Unionisté ho následovali a všichni prosvištěly se spěchem, který zastavil srdce posádek v strašlivě pomalých frachtácích. Doneslo se k nim hluboké vytí hrůzy a znovu zmizelo.

Norsko... Norsko... Norsko..., vysílal jejich počítač horečně, a jestli jejich ridery přežily, na tohle zavolání přiletí.

Před nimi červeně a silně blikaly tečky, příliš rychlé na frachtáky. Počítač znovu zahoukal výstrahu. Mazian se uvolnil. Evropa, Indie, Atlantik, Afrika, Pacifik.

„Kde je Austrálie?“ vyštěkla na Graffa. Její poznávací kód se mezi ostatními neozval. „Pozor na ně!“

Graff ji určitě slyšel. Nebyl čas na hovory. Flotila byla v jednom šiku a nabrala na ně kolizní kurs. Jejich ridery byly připojené k lodím, připravené ke skoku, k tomuhle poslednímu milosrdenství.

„Malloryová,“ slyšela Mazianův hlas v komlinku. Graff slyšel taky a strhl je do zběsilého manévru, který počítač převedl na cíl armkomperovi: vychrlili na Evropu kytici ohně, palba byla opětována a trup zpíval. Gé do nich bušilo, jak zvládalo protikladné tlaky, a

najednou vzadu vypukla palba. Unie se vložila do akce, bez ohledu na jejich bezpečnost, nekopírovala jejich počítačové signály, hladově se vrhla na terče. „Ven!“ nařídila kormidlu, a Norsko manévrovalo v nejostřejším snesitelném úhlu, v tomhle boji nenašlo žádného předzpěváka. Výstrahy houkaly. Pell a Dolna ležely vpředu, zbývaly minuty při skoro celém cé.

Stále vybírali zatáčku, počítač zpracovával výpočty a znovu přepočítával marginální křivku.

Dole se objevil bod, nosič. Norsko se drželo svého nezbytného kursu, palubní desky červeně zářily, výstrahy zvonily, bezprostředně hrozila kolize s planetou, příliš velká rychlost, aby zpomalili včas.

A najednou tu byly další tečky, malé, přibližovaly se k nim v přísně prstencovém útvaru.

Norsko... Norsko... Norsko..., svítil počítač.

Jejich ridery.

„Vydrž!“ zaječela na Graffa přes jásání z můstku. Počítač zvládl manévry tak tvrdě, jak to jenom loď vydržela, pohyb trhal lidská těla a na půl tuctu vteřin se proměnil v noční můru. Tvrdě snižovali rychlost, Austrálie se jim všela na paty, procházela uchem jehly riderů, sama ridery neměla nebo nebyly rozmístěné.

„Uzavírací palba,“ řekla, polykajíc chuť krve. Obrazovky odrážely hrůzu: kolize hrozila vpředu i vzadu, loď se téměř v céčku řítila přímo v jejich stopách a zároveň nemohli uhnout z únikové křivky od Pellu. Jedna ku jedné, který manévry je smete, nahoře, dole nebo před nimi.

Graff spustil: vrcholová střelba a Austrálie se prosmýkla kolem a všechny přístroje se zbláznily. Trup sténal a celá loď se otrásla.

Manévry pokračoval; náhle se skan odmlčel, naříkání prachu na trupu... „Kde jsou?“ ječel Graff na skanového technika. Signy si prokousla ret a trhla sebou, sála si krev. Austrálie se možná zbavila záteže; možná vybuchla; dál snižovali rychlost, rozkaz nezměnila.

„... z Pellu,“ ozval se hlas z rideru, který jejich skan začínal ukazovat, když se sami dostávali z nebezpečí. „A ztratil stabilizátor... myslím, že Edger ztratil stabilizátor.“

Nemohli to nijak vidět; Austrálie byla na dálkovém skanu: usuzovali na tu ztrátu z povahy toho smetí. „Zformujte se,“ nařídila riderům, cítila se bezpečněji, když byly kolem Norska jako čtyři sa-

mostané paže. Edger teď nemohl riskovat další poškození, pokud ztratil stabilizátor; ani kvůli pomstě.

„Připravují se ke skoku,“ uslyšela. Byl to hlas z Unie, neznala ho - měl cizí přízvuk. Najednou ve vnitřnostech ucítila strašný chlad, poznala, že už není odvolání.

Vždycky na doraz, učil ji Mazian, naučil ji většinu toho, co znala. Nic nedělat napůl.

Opřela se v křesle. Na celém Norsku bylo ticho.

IV.

Pell: sektor modrá jedna, číslo 0475

Aspoň Lily zůstala. Alicia Lukasová-Konstantinová nechala oči klouzat po stěnách, naposledy k malému modulu, bílému odlitku, jako byla sama postel, dvě světla, jedno zapnuté, druhé vypnuté, jedno zelené, druhé červené. Teď bylo červené. Byli na interních systémech.

Energie byla ohrožena. Lily to snad nevěděla; obsluhovala stroje, ale co je pohánělo, bylo pro ni tajemstvím. A oči Dolanky zůstaly klidné, její ruka zůstala něžná, hladila ji po vlasech, byla trvajícím kontaktem s živým světem.

Angelův dar, ty struktury kolem ní se ukázaly být houževnaté jako její mozek. Obrazovky se dál proměňovaly, stroje dál pumpovaly život do jejích žil, a Lily zůstala.

Byl tu taky vypínač. Kdyby požádala Lily, nevědomou Lily, zmáčkla by ho. Ale to by bylo kruté, k té, která v ni věřila.

Neudělala to.

V.

Norsko

Damon opatrně opustil své místo a omámeně se vpotácel kolem řad přístrojů a techniků k Malloryové. Byl zraněn; utrpěl tržnou ránu na ruce, bolely ho krční obratle. Na Norsku nemohl být nikdo, kdo by byl v takové mizérii ušetřen, technici, samotná Malloryová. Otočila k němu od hlavní desky pochmurný pohled, obrátila křeslo, aby se na něho podívala, lehce pokývla.

„Máte, co jste chtěli,“ řekla. „Je tu Unie. Ted’ už nepotřebuji Maziana sledovat. Vědí určitě, kam odletěl. Vsaďte se, že zjistí, že základna u Pellu má hodnotu; zachrání vaši stanici, pane Konstantine, ted’ už není pochyb. A je nejvyšší čas, abychom odtud vypadli.“

„Řekla jste,“ připomněl jí klidně, „že mě pustíte.“

Oči jí potemněly. „Nepokoušejte svoje štěstí. Možná vyhodím vás a vašeho unionistického přítele na nějakou obchodní loď, až se mi to bude hodit. Jestli se mi to bude hodit. Vůbec někdy.“

„Je to můj domov,“ řekl. Měl připravené argumenty; ale hlas se mu trásl, překážel logice. „Moje stanice... Patřím tam.“

„Ted’ už nepatříte nikam, pane Konstantine.“

„Nechte mě s nimi promluvit. Jestli dostanu od Unie příměří, abychom se mohli dostat dost blízko... Znáám systémy. Umím ovládat centrálu; technici... jsou možná mrtví. Jsou mrtví, že?“

Odvrátila obličej, otočila křeslo, vrátila se ke své práci. Zvážil svoje rizika, naklonil se dopředu a položil ruku na křeslo, aby ho nemohla ignorovat; nějaký voják se pohnul, ale čekal na rozkazy. „Kapitánko. Už jste zašla hodně daleko. Žádám vás... jste důstojníkem Společnosti. Byla jste. Ještě jednou... ještě jednou, naposled, kapitánko. Vraťte mě na Pell. Donutím je, aby vás zase pustili. Přísahám.“

Seděla nehybně, velmi dlouho.

„Chcete odtud utéct poražena?“ zeptal se jí. „Nebo odejít volným krokem?“

Otočila se, do jejích očí se dívalo nepříjemně. „Vy snad chcete na procházku!“

„Vezměte mě zpátky,“ řekl. „Hned. Dokud na tom záleží. Nebo nikdy. Protože později už na tom nesejde. Už nebudu moct nic dělat, a stejně tak bych mohl být mrtvý.“

Stiskla rty. Chvilí seděla nehybně, hleděla na něho. „Udělám, co budu moct. Až na hranici. Jestli udělají z vašeho příměří to, co si myslím...“ Položila ruku na opěradlo křesla. „Tohle je moje. Tahle loď. Vy to chápete. Tihle lidé... patří jsem Společnosti. My všichni. A Unie mi volnost nenechá. Žádáte něco, co by se mohlo zvrtnout v bitvu přímo vedle vaší vzácné stanice. Unie chce Norsko. Chtějí nás hrozně... protože vědí, co uděláme. Nemůžu žít na žádný způsob, staničáři, protože nemám žádný přístav, kam bych se odvážila přistát. Nepřiletím tam, nikdy. Nikdo z nás. Zaměřte pozvolný kurs na Pell.“

Damon se stáhl, považoval to za nejrozumnější pohyb v té chvíli. Poslouchal jednostranný komlink, ke kterému měl přístup, Norsko informovalo flotilu Unie, že se přibližují. Zdálo se, že nastala nějaká diskuse. Norsko se dohadovalo.

Nějaká ruka se mu dotkla ramene. Ohlédl se, uviděl Joše. „Je mi to líto,“ řekl Još. Přikývl, necítil žádnou zášť. Još... tomu kdysi dali velmi málo na vybranou.

„Chtějí vás, tak dobrá,“ řekla Malloryová. „Chtějí, abychom vás předali.“

„Půjdu.“

„Hlupáku,“ utřela Malloryová. „Vymyjí vám mozek. Víte to?“

Přemýšlel o tom. Vzpomněl si na Joše, jak seděl naproti němu u stolu a žádal o papíry, jak dokončili proces, který začal Russell. Lidé to přežívali. Još taky. „Půjdu,“ řekl znovu.

Malloryová se na něho zamračila. „Je to váš mozek,“ řekla. „Aspoň dokud se vám v něm nezačnou hrabat.“ A do komlinku: „Tady Malloryová. Odstupujeme, kapitáne. Nelíbí se mi vaše podmínky.“

Dlouhé zdržení. Na druhém konci mlčení.

Na skanu se ukázal Pell, lodě Unie se vznášely kolem jako supi kolem zdechliny. Jedna vypadala, že zadokovala. Dálkový skan ukázal rozprchnuté červeně tečkované zlato u dolů, malé lodě, a osamělou pozici jedné další lodě, která se projevovala blikajícím světlem na okraji obrazovky, mimo skan, ale v počítačové paměti. Nic se nehýbalo, až na čtyři tečky velmi blízko Norska, které se stahovaly do užší formace.

Relativně stáli, klouzali v čase spolu se vším v soustavě.

„Tady je Azov z Jednoty,“ ozval se hlas. „Kapitánko Malloryová, máte svolení dokovat se svým pasažérem, abyste ho mohla propustit. Vaše přiblížení k Pellu akceptujeme, přijměte díky od lidí z Unie za vaši neocenitelnou pomoc. Chceme vás přijmout do flotily Unie tak, jak jste, ozbrojené a se současnou posádkou. Přepínám.“

„Tady Malloryová. Jaké záruky má můj pasažér?“

Graff se k ní naklonil. Zvedl prst. Norsko zadunělo, cosi naráželo do trupu, komory se uzavíraly. Damon vylekaně pohlédl na skan.

„Právě zadokovala stíhačka,“ řekl mu Još u ramene. „Sbírají ridery. Můžou se obrátit ke skoku...“

„Kapitánko Malloryová,“ ozval se znovu hlas Azova, „na palubě mám představitele Společnosti, který vám nařídí, abyste tuto akci provedla...“

„Ayres to může prosadit,“ řekla. „Řeknu vám, co chci pro svoje vlastnictví. Dokovací privilegia v přístavech Unie a prověřené papíry. Jinak možná svého cenného pasažéra pošlu na procházku.“

„Tyhle záležitosti můžeme podrobně prohovořit později. Na Pellu máme krizi. Životy jsou v ohrožení.“

„Máte počítačové experty. Že byste nemohli ten systém pocho-
pit?“

Další dlouhé ticho. „Kapitánko. Dostanete, co chcete. Laskavě dokujte pod naším bezpečnostním naváděním, jestli chcete ten papír. Na stanici nastala situace, která se týká domorodých dělníků. Žádají Konstantina.“

„Dolané,“ vydechl Damon. Měl náhlou a strašnou vizi, jak se Dolané stavějí vojákům Unie.

„Odvelíte svoje lodě ze stanice, kapitáne Azove. Jednota může zůstat dokovat. Přistanu na opačné straně a vy dohlédnete, aby se vaše lodě nedostaly ze synchronizace s vaší pozicí. Jestli se nám něco mihne za zádí, budu bez ptaní pálit.“

„Zaručeno,“ řekl Azov.

„Šílenství,“ řekl Graff. „Co z toho máme? Teď s tím papírem nevyrukují.“

Malloryová neřekla nic.

5

I.

Pell: bílý dok; 1/9/53; 0400 hod. hl. d.; 1600 hod. a.

V dokových četách byli vojáci Unie, v pracovních uniformách zelené barvy, na Pellu neuvěřitelný pohled. Damon sešel po rampě k obrněným zádům vojáků Norska, kteří drželi linii a střežili přístup. Daleko na druhé straně opuštěného doku stáli další vojáci v pancířích... Unionisté. Minul bezpečný obvod, minul vojáky Norska, za-

mířil ven z široké, úlomky poseté paluby. Zaslechl za sebou nějaký rozruch, uslyšel někoho přicházet, a otočil se.

Još. „Malloryová mě poslala,“ řekl Još, když ho dohnal. „Vadí ti to?“

Zavrtěl hlavou, byl k smrti rád, že mu dělá společnost tam, kam šel. Još si sáhl do kapsy a podal mu cívku s páskou. „Posílá ti to Malloryová,“ řekl Još. „Ona nastavovala počítačové kódy. Říká, že by ti to mohlo pomoci.“

Vzal cívku, zasunul ji do kapsy své hnědé pracovní uniformy Společnosti. Čekala na ně eskorta Unie s černě oděnými vojáky, se stříbrnými medailemi. Znovu vykročil, když přišli blíž, zarazilo ho, jak jsou stejní, stejně krásní. Dokonalí lidé, stejné velikosti, stejného typu.

„Kdo je to?“ zeptal se Joše.

„Moje rasa,“ řekl Još. „Méně specializovaní.“

Těžce polkl a šel dál. Vojáci Unie se kolem nich seskupili, bez slova je eskortovali po doku. Občané Pellu postávali, sem tam hlouček, hleděli na ně, když je míjeli. Konstantin, slyšel mumlání. Konstantin. V některých očích viděl naději a uhýbal před ní, věděl, co mohl nabídnout. V některých oblastech, kterými procházeli, byl chaos, celé sekce neosvětlené, s nefungujícími ventilátory, se zápachem ohně a neodklizených těl. Gé se vyrovnávalo na marginální hodnotu, mírně nestabilní. Nevěděl, co se stalo s jádrem, v systémech udržujících životní funkce. Po určité době se systémy začnou neopravitelně ničit, pak bude vychýlení rovnováhy nezvratné. Bez mozku, se zničenou centrálou, se Pell stáhl do svých místních ganglií, nervových center, která nebyla vzájemně propojena, automatické systémy bojovaly o život. Bez regulace a rovnováhy vyjdou z fáze... jako umírající tělo.

Šli modrou devět, kde stáli další vojáci Unie, vstoupili na nouzovou rampu... tam byli taky mrtví, mrtvoly, kolem kterých s eskortou cestou nahoru pochodovali; dlouhý výstup z devítky do oblasti, kde operovali obrnění vojáci, kteří stáli, hleděli vzhůru, rameno na rameni. Nemohli jít výš; velitel eskorty zabočil stranou a vzal je dveřmi do dvojky, do chodby lemované finančními kanceláři. Tam stál další shluk vojáků a důstojníků. Jeden, stříbrovlasý rejuvenilem a na jehož hrudi se skvěla pořádná šarže, se k nim otočil. V

tupém šoku Damon poznal ty, kteří stáli hned za ním. Ayres ze Země.

A Dayin Jacoby. Kdyby měl v ruce pistoli, zastřelil by ho. Neudělal to. Zastavil se tam, nehnutě na něho hleděl, a Jacobyho tvář mírně zrudla.

„Pan Konstantin,“ řekl důstojník.

„Kapitán Azov?“ uhadoval podle hodnosti.

Azov natáhl ruku. Přijal ji, hořce. „Major Talley,“ řekl Azov, a nabídl ruku Jošovi. Još ten pozdrav přijal. „Jsme rádi, že vás máme zpátky.“

„Pane,“ zamumlal Još.

„Je informace Malloryové spolehlivá? Mazian se vydal na Sol?“

Još přikývl. „Žádný podvod, pane. Myslím, že je to pravda.“

„Gabriel?“

„Mrtev, pane. Zastřelen mazianovci.“

Azov přikývl, zamračil se, podíval se znovu přímo na Damona. „Dávám vám šanci,“ řekl. „Myslíte, že můžete dostat tuhle stanici zase do pořádku?“

„Pokusím se,“ řekl Damon, „jestli mě necháte nahoře.“

„To je právě teď problém,“ řekl Azov. „Nemáme nahoru přístup. Domorodci zablokovali dveře. Nikdo neví, jaké škody tam způsobili, nebo co s nimi může střelba udělat.“

Damon pomalu kývla ohlédl se ke dveřím na přístupovou rampu. „Još půjde se mnou,“ řekl. „Nikdo jiný. Dám vám Pell zase do pořádku. Vaši vojáci mohou jít za mnou... až bude klid. Jestli začnou střílet, můžete stanici ztratit, a to byste v tomhle stadiu nechtěl, že?“

„Ne,“ souhlasil Azov. „To bych nechtěl.“

Damon přikývl a vykročil ke dveřím. Još šel vedle něho. Hlas z reproduktoru za nimi začal odvolávat vojáky, kteří vyšli ze dveří na rampu, cestou je míjeli. Nahoře nikdo nebyl, dveře do modré jedna byly zavřené. Damon stiskl knoflík; nefungoval. Ručně otevřel.

Za dveřmi seděli Dolané, namačkaní k sobě, masa, která vyplňovala hlavní chodbu a pobočné koridory. „Konstantin-člověk,“ vykřikl jeden, najednou se stavěl na nohy, byl zraněný jako mnoho z nich, a krvácel z popálenin. Zvedali se a natahovali ruce, když vešel, aby se dotkli jeho rukou, jeho těla, radostně se pohupovali a volali, pokřikovali ve vlastním jazyce.

Prošel, Još mu byl v tom hysterickém návalu v patách. V kontrolním centru byli další, za sklem, na podlaze, seděli na pultech, v každém možném výklenku. Došel ke dveřím, zaťukal na okno. Obličej se zvedly, oči se zahleděly, vážné a klidné... a najednou se rozjasnily. Dolané vyskočili, roztančili se, hopsali, divoce pokřikovali, neslyšní za sklem.

„Otevřete dveře,“ zavolal na ně. Bylo nemožné, aby ho slyšeli, ale ukázal na spínač, protože zamkli zevnitř. Jeden to udělal. Prošel mezi nimi, dotýkán a objímán, oplácel jim doteky, a najednou přispěchala ruka, která jeho ruku sevřela jako do svěráku a přitiskla si ji na srstnatou hrud'. „Já Satén,“ řekla mu hisa a zubila se. „Moje oči teplé, teplé, Konstantin-člověk.“

A na druhé straně Modrý zub. Široké zakřenění a hrubý kožich, který znal, přitiskl Dolan k sobě. „Ty matka poslat,“ řekl Modrý zub. „Ona v pořádku, Konstantin-člověk. Ona říkat zamknout dveře zůstat tady nehýbat, udělat oni poslat najít Konstantin-člověk, udělat všechno v pořádku Nahoře.“

Popadl dech, dotýkal se osrstěných těl, šel k centrální konzole, s Jošem v patách. Na podlaze tam ležela lidská těla. Ležel tam i Jon Lukas, s prostřelenou hlavou. Posadil se k hlavnímu ovládacímu pultu, začal mačkat klávesy, obnovoval... vytáhl cívku s páskou a zaváhal.

Dárek Malloryové. Pro Pell. Pro Unii. Ten pásek mohl obsahovat cokoli - past na Unii... konečnou ničivou spoušť...

Přejel si rukou obličej, nakonec se rozmyslel a pásku zavedl. Stroj ji natáhl do sebe, už nebylo odvolání.

Pulty se začaly jasnit, světla se přepínala na zelenou. Mezi hisy nastal rozruch. Podíval se nad ně, na vojáky, kteří se odráželi ve skle, stáli ve dveřích s pozvednutými puškami. Još, který stál za ním, se k nim otočil.

„Dál ani krok,“ vyštěkl na ně Još. Poslechli, a pušky se sklony. Možná to bylo tím obličejem, tím vzhledem, který patřil do laboratoří Unie; nebo tím hlasem, který nepřipouštěl odpor. Još se k nim otočil zády a stál s rukama na opěradle Damonovy židle.

Damon pracoval dál, podruhé mrkl po odrazu ve skle. „Potřebuju počítačového technika,“ řekl. „Někoho, kdo by se dostal do veřejných kanálů a mluvil. Sežeňte někoho s pellským přízvukem. Bu-

de to v pořádku. Nějaké zásobníky odrovnali, poničili nějaké záznamy... ale my je stejně nebudeme potřebovat, ne?“

„Nerozeznají jedno jméno od druhého,“ řekl Još potichu, „že?“

„Ne,“ řekl. Hladina adrenalinu už opadávala a začínal pociťovat únavu. Zjistil, že se mu chvějí ruce; podíval se stranou, když se technik Unie posadil u komlinku. „Ne,“ řekl, vstala vykročil, aby mu v tom zabránil. Vojáci pozvedli zbraně. „Nechte toho,“ řekl Još, a velící důstojník zaváhal. Pak se sám Još podíval stranou a ustoupil. Ve dveřích se objevil ještě někdo. Azov a jeho suita.

„Soukromé hlášení, pane Konstantine?“

„Potřebuju dostat posádky do práce,“ řekl Damon. „Pohnou se, až když uslyší hlas, který znají.“

„To nepochybně, pane Konstantine. Ale nesouhlasím. Nepřibližujte se ke komlinku. Naši technici to zvládnou.“

„Pane,“ řekl Još klidně. „Mohu zasáhnout?“

„V této záležitosti ne,“ řekl Azov. „Provádějte neveřejnou práci, pane Konstantine.“

Damon se mlčky nadechl, přešel zpátky ke konzole, kterou opustil, a opatrně se posadil. Vstupovalo víc a víc vojáků. Hisové se tiskli zády ke stěnám a na pulty, potichu a poplašeně mezi sebou šťebetali.

„Vyhod'te odtud ty stvůry,“ řekl Azov. „Hned.“

„Jsou to občané,“ řekl Damon, otočil židli a podíval se na Azova. „Občané Pellu.“

„To je jedno.“

„Pell,“ ozval se v komlinku hlas Malloryové. „Čekejte odpoutávání.“

„Pane?“ zeptal se technik Unie. Azov na něho mávl, aby byl zticha.

Damon se opřel a pokusil se spustit poplach. Pušky se zvedly, raději si to rozmyslel. Azov sám přistoupil ke komlinku. „Malloryová,“ začal, „žádám vás, abyste zůstala na místě.“

Chvilé mlčení. „Azove,“ ozval se ten hlas potichu, „nějak jsem si myslela, že mezi zloději není cti.“

„Kapitánko Malloryová, jste připojena k flotile Unie, podléháte tedy rozkazům Unie. Podrobíte se jim, jinak je to vzpoura.“

Další mlčení. Nepřerušované. Azov se kousal do rtu. Natáhl se kolem komlinkového technika a vytřukával svoje číslo. „Kapitáne Myesi. Norsko odmítá rozkazy. Trochu se svými loděmi uhněte.“

A na kanálu Malloryové: „Přijmete naši nabídku, Malloryová, nebo tu není pro vás žádný přístav. Můžete se odtrhnout a utéct, ale budete jedničkou na seznamu pro naše lodě v prostoru Unie. Nebo se můžete připojit k Mazianovi. Nebo můžete jít s námi proti němu.“

„Pod vaším velením?“

„Máte možnost, Malloryová. Generální pardon... nebo vás uštve.“

Ozval se suchý smích. „Jak dlouho bych zůstala ve velení Norska, když jednou pustím unionisty na palubu? A jak dlouho by moji důstojníci nebo vojáci zůstali naživu?“

„Pardon, Malloryová. Berte, nebo nechte.“

„Jako vaše další sliby.“

„Stanice Pell,“ vtrhl mezi ně další hlas, neklidný. „Tady je Kladio. Máme kontakt. Stanice Pell, slyšíte? Máme kontakt.“

A další: „Stanice Pell: tady je obchodnická flotila. Tady Queenová z Estelly. Přilétáme.“

Damon se podíval na dálkový skan, který se zaplňoval novými údaji, pracoval se signálem dvě hodiny starým. Elene! Živá a s obchodníky. Přešel místnost ke komlinku, do žaludku ho udeřila hlaveň pušky a byl odhozen proti pultu. Mohli ho zastřelit. Mohli, v téhle poslední hodině. Podíval se na Joše. Elene přijímala vysílání Pellu, které ukazovalo potíže čtyři hodiny staré; dvě hodiny letu do přístavu. Elene se bude vyptávat. Jestli bude špatně odpovídat... jestli se jí nedostane odpovědi od známých hlasů... určitě, určitě se nebude přibližovat.

Oči se stáčely ke skanu, nejdřív se na obrazovku díval jeden muž, a když si jeho výrazu všimli, obrátili se tím směrem i další. Nebyl to teď jenom jeden bod, ale celý poprašek, když je dostihly další vstupy. Masa, roj, neuvěřitelná horda obchodních lodí, která na ně letěla. Damon se podíval, opřel se o pult a díval se, jak přilétají, úsměv se mu rozšiřoval po tváři.

„Jsou ozbrojení,“ řekl Azovovi. „Kapitáne, jsou to dálkoví dopravci a ti budou ozbrojení.“

Azov měl nehybný obličej. Popadl mikrofon a zapnul ho. „Tady Azov z vlajkové lodě Unie Jednota, velitel flotily. Pell je nyní

vojenskou zónou Unie. V zájmu vlastní bezpečnosti se nepřibližujte. Lodě, které naruší zónu, budou sestřeleny.“

Začal blikat poplach, po celém centru se na deskách rozblikala poplašná světla. Damon se díval na ta světla a srdce se mu rozběhlo. Bílý dok upozorňovat, že se bezprostředně chystá odpoutávání. Norsko. Otočil se a vtrhl do kanálu, zatímco ochromený voják zmateně stál. „Norsko. Zůstaňte. Tady je Konstantin. Zůstaňte.“

„Ach, právě vám dáváme vědět, centrálo Pellu. Válečné lodě by mohly udělat z těch obchodníků fašírku, ať jsou ozbrojení nebo ne. Ale budou mít profesionální pomoc, jestli ji budou chtít.“

„Opakuji,“ ozval se z komlinku Elenin hlas zpožděný vzdáleností. „Chceme dokovat. Monitorujeme vaše vysílání. Obchodnická aliance zabírá Pell, a my ho udržíme jako neutrální území. Předpokládáme, že budete naše prohlášení respektovat. Navrhujeme okamžité jednání... jinak se každý obchodník v téhle flotile může úplně stáhnout z teritoria Unie. Směrem k Zemi. Věříme, že ani jedna zúčastněná strana si tuhle možnost nevybere.“

Velmi dlouho bylo ticho. Azov se podíval na obrazovky, na kterých se tečky šířily jako mor. Obchodní loď Kladivo už nebylo možné rozeznat, signál byl zastíněn rudnouchými body.

„Máme základ pro diskusi,“ řekl Azov.

Damon se zhluboka, pomalu nadechl a zase vydechl.

II.

Pell; červený dok; 1/9/53; 0530 hod. hl. d.; 1730 hod. a.

Vyšla s eskortou ozbrojených obchodníků na dok.. Byla těhotná, šla pomalu, a obchodníci kolem ní ji nevystavovali žádnému nebezpečí na širokém doku. Damon stál vedle Joše, na straně Unie, jak to vydržel nejdéle, a nakonec to riskl a vykročil, nejistý, jestli ho k ní obě strany pustí. Pušky v rukou obchodníků se k němu pozvedly, nervózní prstenec hrozby; a on se zastavil, osamělý v tom prázdném prostranství.

Ale uviděla ho, obličej se jí rozzářil, a obchodníci se pohnuli, zahrnuli stranou vlevo a vpravo, až ho jejich řady pohltily a on se dostal k ní.

Obchodní loď, zpátky mezi svými, dlouho byla pryč z pevné paluby Pellu. V koutku mysli mu seděly pochybnosti, připravoval se

na změny... ty zmizely při pohledu do jejího obličeje. Políbil ji, přitiskl k sobě, stejně jako ona, bál se, aby jí neublížil, když ho objímá tak pevně. Stál v zářící mlze s hordou ozbrojených obchodníků, nasával její vůni a její přítomnost, líbal ji zas a znova a věděl, že nemají čas mluvit, vyptávat se, nic.

„Vzala jsem to domů trochu oklikou,“ zamumlala.

Potichu se rozesmál, jako blázen, rozhlédl se kolem sebe a zpátky na vojáky Unie, znovu střízlivý. „Viš, co se tu stalo?“

„Něco, možná skoro všechno. Čekali jsme tam venku... dlouho. Čekali jsme, až nebude na vybranou.“ Zachvěla se, přivinula se k němu pevněji. „Mysleli jsme, že jsme to prohráli. Pak se odpoutal Mazian, a my jsme od té chvíle v pohybu. Unie má problémy, Damone. Musí se vydat k Solu a musí to udělat se všemi svými loděmi, které má v pořádku.“

„To se můžeš vsadit,“ řekl. „Ale neopouštěj tenhle dok. Jestli s nimi budeš mluvit, nějak vyjednávat, trvej na tom, aby se to odehrálo tady, na doku; nevstupuj do žádného malého prostoru, kam Azov může mezi tebe a tvoji loď postavit vojáky. Nevěř mu.“

Přikývla. „Rozumím. My jsme přímo na hranici, Damone; mluvím za zájmy obchodníků. Chtějí neutrální přístav, když se situace takhle vyvíjí, a Pell je k tomu jako stvořený. Myslím, že Pell nebude nic namítat.“

„Ne,“ řekl. „Pell ne. Pell se musí trochu uklidit.“ Poprvé po mnoha minutách se normálně nadechl a sledoval její pohled přes dok na Azova, na Joše, kteří stáli s unionistickými vojáky, čekali, až se přiblíží. „Vezmi si s sebou tucet lidí a zbytek ať hlídá vstup. Podíváme se, co Azov myslel tou dohodou.“

„Vydat,“ říkala Elene pevně a tiše a jednou rukou se opírala o stůl, „- loď Kladio Olvigově rodině; Labutí oko vydat jeho pravým vlastníkům; stejně tak každou další obchodní loď, kterou jste zabavili pro vojenské účely Unie. Co nejostřeji odsoudit obsazení a zneužití Jenovéfy. Můžete protestovat, že k tomu nejste zmocnění; ale jste zmocnění k vojenskému rozhodnutí... na této úrovni, pane, abyste ty lodě vydali. Nebo zahájíme embargo.“

„Neuznávám vaši organizaci.“

„Tohle,“ přerušil ho Damon, „záleží na radě Unie. Pell jejich organizaci uznává. A Pell je nezávislý, kapitáne, je v téhle chvíli

ochoten dovolit vám kotvit. Ale má prostředky, aby mohl odmítnout. Nerad bych přijímal takové rozhodnutí. Máme stejného nepřítele... ale budete tady připoutaní, v trvalých nepříjemnostech. A mohly by se rozšířit.“

Na druhé straně stolu - postaveném na otevřeném doku a rámovaném půlkruhy obchodníků a vojáků se zamračili. „Je v našem zájmu,“ připustil Azov, „dohlédnout, aby se tahle stanice nestala základem pro operace mazianovců; a abychom spolupracovali na vaší ochraně... bez které - byste neměl velkou naději, přes všechny vaše hrozby, pane Konstantine.“

„Vzájemná výhodnost,“ řekl Damon nevzrušeně. „Buďte ujištěni, že žádnou z Mazianových lodí na Pellu nikdy neuvítáme. Jsou to psanci.“

„Prokázali jsme vám službu,“ řekla Elene. „Obchodní lodě zamířily ke Slunci daleko před Mazianem. Jedna vyrazila dost brzo, aby se tam dostala před ním; ne o moc, ale o trochu. Stanice Sol bude varována, než přiletí.“

Azovův obličej se překvapeně uvolnil. Muž vedle něho, delegát Ayres, ztuhl, najednou se usmál, oči se mu leskly slzami. „Jsem vám vděčný,“ řekl Ayres. „Kapitáne Azove, navrhoval bych... podrobnou konzultaci a rychle jednat.“

„Zdá se, že je pro to důvod,“ řekl Azov. Odstrčil se od stolu. „Stanice je zabezpečená. Naše práce tu skončila. Jde o každou hodinu. Jestli se Sol chystá přivítat toho vyhnance, měli bychom tam být, abychom mu vpadli do zad.“

„Pell,“ řekl Damon klidně, „bude s radostí asistovat při vašem odpoutávání. Ale lodě, které jste si přivlastnili... zůstanou.“

„Máme na nich posádky. Poletí.“

„Vezměte si svoje posádky. Ty lodě jsou majetkem obchodníků a tím zůstanou. Stejně jako Još Talley. Je to občan Pellu.“

„Ne,“ řekl Azov. „Nenechám vám žádného ze svých lidí jen tak na požádání.“

„Joši,“ řekl Damon, podíval se vedle sebe a pak za sebe, kde Još stál jako voják s ostatními vojáky Unie, skoro nerozeznatelný mezi dalšími, podobně dokonalými. „Co ty na to?“

Jošovy oči sklouzly kolem něho, možná k Azovovi, pak se zadívaly zase před sebe. Neřekl nic. „Vezměte si svoje vojáky a svoje lodě,“ řekl Damon Azovovi. „Záleží na Jošovi, jestli zůstane. Zbavte

stanici přítomnosti Unie. Od této chvíle dostanete dokování na požádání a se svolením kanceláře velitele stanice; bude vám poskytnuto. Jestli má pro vás čas cenu, navrhol bych vám, abyste tuto nabídku přijal a souhlasil s ní.“

Azov se zamračil. Mávl na svého důstojníka, který zavelel jednotce, aby se zformovala. Odešli, mířili po vzhůru se zakřivujícím horizontu do modrého doku, kde kotvila Jednota.

A Još tam pořád stál, sám. Elene vstala, nemotorně ho objala a Damon ho poplácával po rameni. „Zůstaň tady,“ řekl k Elene. „Musím odpoutat loď Unie. Joši, pojd“

„Neihartovi,“ řekla Elene nejbližším kolem sebe. „Dohlédněte, aby došli do centrály v pořádku.“

Šli za vojáky Unie; zahruli do koridoru devítky, a když unionisté zamířili ke své lodi, rozběhli se. V koridorech byly otevřené dveře, lidé z Pellu stáli a dívali se. Někteří začali křičet, mávat, nakonec jásat nad touhle poslední, obchodnickou okupací. „To jsou naši,“ ječel kdosi. „To jsou naši!“

Zahruli na nouzovou rampu, zamířili v běhu nahoru; tam je přivítali Dolané, pobíhali tam, hopsali a skákali a štěbetali na uvítanou. Celá spirála se ozývala dolanským křikem a kvíkotem a lidským ječením z koridorů venku, když se z patra na patro šířila ta zpráva. Několik unionistů šlo dolů, mířilo ven podle instrukce, kterou zaslechli komlinkem v přilbách, pravděpodobně se v těchto místech cítili velmi nejistě.

Vyšli v modré jedna. Dolané zase okupovali centrálu a křenili se na uvítanou přes dokožán otevřené dveře.

„Vy přátelé,“ řekl Modrý zub. „Vy přátelé, všichni?“

„To je v pořádku,“ ujistil ho Damon a pracoval se zástupem úzkostných hnědých těl, aby se posadil u hlavní desky. Ohlédl se na Joše, na obchodníky. „Je tu někdo, kdo zná tenhle typ počítače?“

Još se posadil vedle něho. Jeden z Neihartů si vzal počítač, ještě někdo se posadil na další post u počítače. Damon se spojil s komlinkem. „Norsko,“ řekl, „jako první máte volno. Věřím, že se uvolníte bez provokací. Nepotřebujeme komplikace.“

„Děkuji, Pell,“ ozvala se suše Malloryová. „Líbí se mi, jaké nám poskytujete výhody.“

„Pospěšte si tam. Ať vás uvolní vlastní vojáci. Můžete se vrátit, až budeme stabilní, a nabrat je dodatečně. Souhlasíte? Budou tu v bezpečí.“

„Stanice Pell,“ přerušil je jiný hlas: Azovův. „Dohody určily, že mazianovci nebudou mít žádné výhody. Tahle loď je naše.“

Damon se usmál. „Ne, kapitáne Azove. Tahle loď patří nám. Jsme planeta a stanice, suverénní společenství, oddělené od obchodníků, kteří tu nejsou občany, a udržujeme si domobranu. Norsko zakládá flotilu Dolny. Děkuji vám, že respektujete naši neutralitu.“

„Konstantine,“ varoval ho hlas Malloryové, chvějící se na pokraji vzteku.

„Uvolněte se a zůstaňte stranou, kapitánko Malloryová. Zůstanete nablízku, dokud flotila Unie neodletí z našeho prostoru. Jste v naší přepravní formaci a podléháte našim rozkazům.“

„Rozkazy přijímám,“ odpověděla nakonec. „Zůstanu na příjmu. Stáhneme se a rozmístíme ridery. Jednoto, dohlédněte, abyste nabrali přímý kurs co nejkratší cestou pryč. A pozdravujte Maziana.“

„Vaši obchodníci,“ řekl Azov, „budou patřit k těm, kdo tohoto rozhodnutí budou litovat, stanice Pell. Necháváte u sebe kotvit plavidlo, které musí rabovat lodě, aby přežilo. Obchodní lodě.“

„Vypadněte odsud, Unie,“ odsekla Malloryová. „Aspoň věřte, že vás Mazian nemůže přechytračit. Nebude dokovat na Pellu, dokud jsem tady já. Jděte si po svých.“

„Klid,“ řekl Damon. „Kapitánko, odstartujte.“

Objevila se záplava světél. Norsko se odpoutalo.

III.

Soustava Pellu

„Vy taky?“ zeptal se Blass zahořkle.

Vittorio si upravil držadlo na svém hubeném pytlí s osobními potřebami, nemotorně proručkoval úzkým průlezem, v nulovém gé, v řadě se zbytkem posádky, která měla v držení Kladivo. Byla tam dole zima, a málo světla. Ucítili vibraci, raketoplán zahákoval k jejich komoře. „Nevidím, že bych měl zvlášť na vybranou,“ řekl. „Nezůstanu tady, abych si popovídal s obchodníky. Pane.“

Blass se pokřiveně usmál, sám zamířil ke komoře, která se otevřela, aby je přijala z úzkého potrubí a zavedla do čekající válečné lodě. Temnota je pohltila.

Jednota se pohnula, neustále akcelerovala. Ayres seděl v pohodlném křesle hlavní kabiny horní paluby Jednoty, s kobercem, stroje moderním zařízením, s Jacobym vedle sebe. Obrazovky je informovaly o kursu, celý vějíř obrazovek ukazoval čísla a schémata. Proletěli uličkou tvořenou obchodními plavidly, úzkým tunelem seskupené hordy, a nakonec si Azov udělal čas, aby se na ně podíval videem, zabírajícím jednu obrazovku. „V pořádku?“ zeptal se jich.

„Jedeme domů,“ řekl Ayres tiše, uspokojeně. „Něco vám navrhnou, kapitáne; v téhle chvíli Sol a Unie mají víc společného než rozdílného. Zatímco posíláte toho nezbytného kurýra zpátky na Cyteen, uvažujte o návrhu z mé strany: na trvalou spolupráci.“

„Vaše strana nemá žádný zájem na Hlubině,“ řekl Azov.

„Kapitáne, naznačuji vám, že ten zájem se možná probouzí. A že by to bylo pro Unii velmi nevýhodné..., aby měla menší náskok při nabídce ochrany Zemi než ji nabídne ta obchodnická aliance. Koneckonců, ta aliance už poslala Zemi svého posla. Takže Sol si může vybrat, ne? Tu obchodní alianci. Unii. Nebo - Maziana. Navrhují, abychom o této záležitosti diskutovali. Obnovili jednání. Zdá se, že nikdo z nás nemá oprávnění postoupit Pell. A doufám, že budu moci své vládě předat příznivá doporučení, co se vás týče.“

Elene přišla s velkým zástupem obchodníků, stála ve dveřích poničené centrály, zatímco Dolané v mírném poplachu odbíhali stranou. Ale Modrý zub a Satén ji znali, a tančili a radostně se jí dotýkali. Damon vstal ze svého místa, vzal ji za ruku, posadil ji blízko sebe a Joše. „Necítím se na takové výstupy,“ řekla, těžko dýchala. „Měli bychom obnovit výtahy.“ Musel se na ni chvíli jenom dívat. Otočil se zpátky na obrazovky u své konzoly, na obličej, který ležel na boku na bílých prostěradlech, na ten klid a tmavé, živé oči. Alicia Lukasové se usmála, byl to téměř nepatrný pohyb.

„Zrovna se ozvalo volání,“ obrátil se k Elene. „Byla to zpráva na Dolnu a hlášení z ní. Porouchaná sonda žádá Malloryovou o záchranu z hlavní základny... a nějaký operátor někde mimo základnu - říkají, že Emilio a Miliko jsou v bezpečí. Nemůžou to potvrdit... dole se to strašně zvrhlo. Operátor má stanoviště někde v kopcích; ale

evidentně jsou všichni v úkrytu a v pořádku. Potřebuji poslat dolů jednu naši loď, a pravděpodobně nějaké lékaře.“

„Neiharte,“ řekla Elene s pohledem na své průvodce. Mohutný obchodník přikývl. „Cokoliv potřebujete,“ řekl, „dopravíme dolů.“

6

I.

Pell: sektor zelená jedna; 1/29/53; 2200 hod. hl. d.; 1000 a.

Dokonce i na poměry Pellu to bylo bizarní shromáždění, které se sešlo v nejzastrčenější části promenády, v oblasti, kde oddělené obrazovky dovozovaly trochu soukromí pro večírky. Damon seděl a pevně držel Elene za ruku a uprostřed stolu svítilo červené světlo přenosné kamery, byla tu s nimi, protože chtěl, aby mezi nimi dnes večer byla ona, jako vždycky byla s jeho otcem a s nimi všemi při rodinných příležitostech. Vedle něho byl Emilio; a Miliko; a Još po jeho levici, a vedle Miliko a Emilia hlouček Dolanů, kterým židle zjevně připadaly nepohodlné, ale přesto byli potěšeni možností, že je mohou vyzkoušet a ochutnávat speciální lahůdky, ovoce, na které nebyla roční doba. Na vzdáleném konci stolu obchodník Neihart a Signy Malloryová, posledně jmenovaná s ozbrojenou eskortou, která se ve stínu společensky uvolnila.

Kolem nich se vznášela hudba, pomalý tanec hvězd a lodí na stěnách. Promenáda se už poněkud navrátila do obvyklého chodu... nebylo to stejné, ale stejné nebylo nic.

„Brzy se odpoutáme,“ řekla Malloryová. „Dnes večer. Že jsme zůstali - to byla zdvořilost.“

„Kam?“ zeptal se Neihart bez obalu.

„Jenom dělejte, jak jsem vám poradila, obchodníku; označte svoje lodě jako Alianci. Vy jste hranice. Kromě toho, pro tuto chvíli jsem plně naložená zásobami.“

„Nezaletíte příliš daleko,“ prosil ji Damon. „Upřímně řečeno, nevěřím Unii, že se o něco ještě nepokusí. Prostě bych rád co nejdřív věděl, že jste nablízku.“

Zasmála se bez humoru. „Nechte o tom hlasovat. Nechodím po koridorech Pellu bez stráže.“

„Na tom se nic nemění,“ řekl. „Chceme vás nablízku.“

„Neptejte se mě na kurs,“ řekla. „To je moje věc. Máme svoje místa. Už jsem seděla klidně dost dlouho.“

„My se zkusíme podívat na Viking,“ řekl Neihart, „zjistíme, jak nás přivítají... asi příští měsíc.“

„To by mohlo být zajímavé,“ připustila Malloryová.

„Tak ať nám všem přeje Štěstí,“ řekl Damon.

II.

Pell: modrý dok; 1/30/53; 0130 hl. d.; 1330 hod, a.

V tu hodinu už uplynulo kus alterdne, doky byly v téhle nekomerční zóně téměř opuštěné. Još se pohyboval rychle, s nervozitou, kterou na Pellu pociťoval vřdycky mimo něčí ochrannou eskortu, s pocitem zranitelnosti, že těch několik chodců na doku by ho mohlo znát. Uviděli ho hisové, hleděli na něho vážnýma očima. Ale doková posádka Pellu u přístaviště čtyři ho určitě poznala, a vojáci na stráži taky; pušky na něho zamířily.

„Potřebuji mluvit s Malloryovou,“ řekl. Důstojník byl muž, kterého znal: Di Janz. Janz vydal rozkaz a jeden voják ho pod namířenou pistolí vedl nahoru po přístupové rampě, šel za ním potrubím a do přechodové komory, kolem nich rychle proběhli vojáci, a pak zamířili do hlučné chodby a šatny. Vyjeli výtahem nahoru, do hlavního centrálního koridoru, kde posádka pospíchala se záležitostmi posledních minut. Známé zvuky. Známé vůně. Všechno bylo známé.

Byla na můstku. Chtěl vstoupit dovnitř, strážný ho zadržel, ale Malloryová se po nich podívala ze svého místa blízko velitelského stanoviště a zvědavě dala znamení oběma strážným, aby ho pustili.

„Poslal tě Damon?“ zeptala se ho, když stál před ní.

Zavrtěl hlavou.

Zamračila se, položila ruku vědomě nebo podvědomě na pistolí po boku. „Tak co tě sem přivedlo?“

„Myslel jsem, že byste mohla potřebovat počítačového technika. Někoho, kdo zná Unii - zevrubně.“

Rozesmála se. „Nebo abys vystřelil, až se nebudu dívat?“

„Nešel jsem s Unií,“ řekl. „Předělali by mi pásky... dali by mi novou minulost. Poslali by mě pryč... možná na stanici Sol. Nevím. Ale zůstat na Pellu, právě teď - to nemůžu udělat. Staničáři - mě znají. A nemůžu žít na stanici. Necítil bych se volně.“

„To není nic, co by nemohlo vyléčit další vypláchnutí mozku.“

„Já si chci pamatovat. Něco jsem získal. Něco opravdového. Všechno, čeho si cením.“

„Takže odejdeš a opustíš je?“

„Na nějakou dobu,“ řekl.

„Mluvil jsi o tom s Damonem?“

„Než jsem sem šel. Ví to. Elene taky.“

Opřela se o pult, zamyšleně si ho prohlížela od hlavy k patě, paže založené. „Proč Norsko?“

Pokrčil rameny. „Žádné staniční hovory, ne? Jenom tady.“

„Ne.“ Pousmála se. „Jenom tady. Někdy.“

„Lod' ona jít,“ zamumlala Lily s pohledem na obrazovky a upravila Snící vlasy. Lod' se odpoutala od Nahoře, převalila se, pohybem zcela nepodobným většině lodí, které přilétaly a odlétaly, a vyrazila pryč.

„Norsko,“ pojmenovala ji Snící.

„Někdy,“ řekla Vypravěčka, která se vrátila plna příběhů z velké chodby, „někdy my jít. Konstantinové dát my lodě. My jít, nést my Slunce v oči, nebát se tma, my ne. My vidět hodně, hodně věc. Bennett, on dát my přijít sem. Konstantin, oni dát my jít daleko, daleko, daleko. Mně jaro přijít znovu, já chci jít daleko, udělat mně hnízdo... Já najít mně hvězdu a jít.“

Snící se zasmála, byl to hřejivý smích.

A hleděla ven do širé temnoty, kudy kráčelo Slunce, a usmívala se.

Digitalizoval

Dauid

[RoboVa stránka o knihách](http://sweb.cz/robov.knihy/) - <http://sweb.cz/robov.knihy/>

[Mirror tejto stránky](http://www.robov.knihy.szm.sk/) - <http://www.robov.knihy.szm.sk/>

[Email](mailto:robov.knihy@seznam.cz) - robov.knihy@seznam.cz